

Giới thiệu Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?

Truyện Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì? xoay quanh một cô gái vì yêu người đàn ông quá giỏi nên điều đó khiến cho cô cảm thấy tự ti.

Cô không thể và không dám tấn công bước đến bên anh, khi có tình địch chen vào cô chỉ biết từ bỏ là cách tốt nhất...

Nhưng người đàn ông đó với ánh mắt sâu xa lại chỉ có hình bóng của người con gái yếu đuối kia. Diệp Nhất Thế !

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Cuối cùng Diệp Nhất Thế vẫn trở về thành phố này, thành phố miền nam này là nơi cô sinh ra và cũng là nơi lưu lại nhiều kỷ niệm đáng nhớ của cô. Cô lưu lạc bên ngoài hết sáu năm, năm năm học y tá chính quy và một năm “lang thang”. Sau khi xuống máy bay, cô đến thẳng trại giam số bốn. Nếu không phải ba cô ra tù, cô cũng sẽ không quay trở lại nơi này. Đến nơi, nhìn xung quanh, không thấy một bóng người đi ra. Đưa tay xem đồng hồ, mới khoảng bảy giờ, không nghĩ vẫn còn sớm như vậy.

Cô buông hành lý trong tay, ngồi đợi trước cổng trại giam, ngóng nhìn vào trong. Không nhìn được vò rồi mái tóc xõa dài của mình, ngáp một cái, dánh về một mội chán chường. Ba cô vốn là quan chức chính phủ, bị bắt vì tham ô nên phải ngồi tù sáu năm. Năm ấy cô đang học cấp ba. Hiện tại, hồi tưởng lại không khỏi mỉm cười. Khi đó ba bị bắt, mẹ tự sát, bản thân cô làm thế nào vượt qua được tình cảnh đó? Bây giờ nhắm nghĩ lại chính cô cũng không nhớ rõ.

“Diệp Nhất Thế!” Sau lưng đột nhiên có người gọi cô, giọng nói này.....

Cô tức khắc đỡ người, đứng dậy. Phía sau vang lên tiếng đóng cửa xe, còn có tiếng bước chân, từng bước từng bước vững vàng. Nhắm mắt lại, cô tuyệt không ngờ có thể gặp được cô nhân tại đây, người mà cô không muốn gặp lại nhất.

Nhất Thế xoay người, cười: “Đã lâu không gặp, Tống An Thần!”

Sáu năm, thời gian trôi qua thấm thoát. Người đàn ông trước mặt sở hữu ánh mắt sáng ngời, trong trẻo, nước da trắng nõn đến nỗi phụ nữ cũng phải ghen tị. Ba luôn cười anh bộ dáng còn đẹp mắt hơn con gái. Khỏi phải nói, từ lúc mẫu giáo cho tới trung học, cũng vì vẻ đẹp hồng nhan họa thủy này mà không ít phiền phức tìm tới anh, thư tình bay đầy trời. Ngoài ra anh còn là học sinh ưu tú xuất sắc nhất đứng đầu danh sách tốt nghiệp. Đến giờ vẫn không đổi, người đàn ông này vẫn sở hữu làn da đẹp làm người ta ghen sôi gan, dáng vẻ vẫn thanh tú như trước, tràn đầy khí chất thư sinh.

Tống An Thần nhìn cô cười, giúp cô cầm hành lý, nói: “Khoảng năm giờ sáng hôm nay bác trai đã được thả, hiện giờ đang ở nhà tôi. Tôi tới đón cậu, tôi nghĩ cậu biết, cậu đã chơi trò mắt xích tròn sáu năm.”

Nhất Thế trở mặt nhìn anh, tự động bỏ qua câu cuối cùng, đáp: “Cảm ơn!”

Tống An Thần nhìn cô cười rồi cầm hành lý bỏ vào sau xe. Nhất Thế liếc nhìn chiếc xe, là xe Bentley? Cô cười cười tự giễu, đi theo lên xe. Anh là trúc mã của cô nhưng hai người đã sớm thuộc về hai thế giới khác nhau. Cô sẽ vì tiền trúng gà rẻ hơn năm đồng mà đứng đợi hơn một giờ để mua; cô cũng chưa bao giờ đi những cửa hàng sang trọng mua quần áo; ăn mặc cũng chỉ bình thường; năm năm học phí cũng do bản thân lao động vất vả mà kiếm được. Cô bây giờ cũng không biết được tư vị của tầng lớp thượng lưu là như thế nào. Nhìn lại mình một thân khó coi ngồi trên chiếc Bentley sang trọng cảm thấy thực sự xa lạ.

“Tôi nghe nói hôm nay bác trai sẽ được thả ra khoảng năm giờ sáng liền tới đón ông. Không ngờ cậu lại trở về.” Tống An Thần vừa lái xe vừa nói với cô nhưng mắt vẫn nhìn thẳng phía trước.

Nhất Thế xấu hổ vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán: “Ba ra tù, sao tôi không về được?” Cô gượng cười hai tiếng “Cám ơn cậu mấy năm nay đã giúp tôi chiếu cố ba.”

Tống An Thần không nói tiếp, mắt vẫn nhìn phía trước, điều bộ như đang lái xe rất chăm chú. Tới đèn đỏ, anh ngừng xe lại, thò tay vào bên hông cầm một hộp nhỏ, rút ra một điều thuốc và châm lửa. Sau đó anh nhấn nút hạ kính xe xuống, nhả một làn khói thuốc ra phía ngoài, nhìn một bên sườn mặt anh tuấn, anh trông cực kỳ tao nhã mà u buồn.

Anh học hút thuốc? Nhất Thế có chút kinh ngạc. Năm đó khi còn đang học, trong khối có rất nhiều người học hút thuốc, Nhất Thế khi đó cảm thấy nam nhân hút thuốc nhìn rất cool, ngược lại Tống An Thần cực kỳ ác cảm “Hút thuốc rất hại sức khỏe, những tên đó là đang muốn tự sát. Nếu muốn được khỏe mạnh sống lâu thì không nên hút thuốc.” Vậy mà Tống An Thần, người luôn luôn muốn được khỏe mạnh sống lâu lại đang hút thuốc.

Khói thuốc bay vào mũi Nhất Thế làm cô khó chịu ho khan vài tiếng. Tống An Thần quay mặt ra ngoài dụi tắt điều thuốc rồi nhìn cô: “Thật ngại quá!”

Lúc này đèn đỏ chuyển sang xanh, Tống An Thần bắt đầu khởi động xe. Trong xe yên tĩnh trở lại, Nhất Thế muốn làm giảm bầu không khí khó chịu này bèn hỏi Tống An Thần: “Hiện giờ cậu đang làm gì?”

Tay đang cầm lái của Tống An Thần hơi run lên: “Vừa vào bệnh viện thực tập năm nay.”

Nhất Thế ngăn ra: “Cậu học đại học y à?”

“Ừ!” Tống An Thần khẽ gật đầu. Nhất Thế nhất thời không nói ra lời, ngượng ngùng nghiêng đầu ra chỗ khác, trong lòng bắt đầu nhấp nhô. Đại học y A là giấc mộng từ khi còn nhỏ của cô. Lúc còn đi học, mỗi ngày cô đều phàn nàn với Tống An Thần vì sao thành tích của mình không thể khá lên, còn kêu cái người thành tích luôn luôn đứng nhất kia chia điểm cho cô. Có điều cô nhớ rõ năm đó Tống An Thần muốn học kinh tế mậu dịch để kế thừa sự nghiệp của mẹ.

“Đẹp Nhất Thế.” Lúc này Tống An Thần mới mở miệng. Cả người Nhất Thế run lên, không kịp đề phòng mà giật mình. Cô sợ nhất là có người kêu cô, nhất là Tống An Thần.

“Cậu ăn cơm chưa?”

“À!” Nhất Thế không nghĩ anh sẽ hỏi cái này, vội vàng gật đầu, “Ăn rồi, ăn rồi!” Động tác cực kỳ khoa trương như muốn chứng minh mình thật sự đã ăn rồi.

“Cậu cùng tôi đi ăn đi, sáng sớm đi đón bác trai, sau đó lại chờ cậu, còn không kịp ăn cơm.”

Cô còn chưa kịp phản ứng, Tống An Thần đã ngoặt đầu xe rẽ vào một con đường khác. Nhất Thế giật mình, quay đầu nhìn Tống An Thần, anh vẫn chăm chú lái xe, điệu bộ cẩn thận tỉ mỉ.

Cô phát hiện sáu năm không gặp, vương tử ôn nhu lúc trước nay đã thay đổi rất nhiều, làm cho cô nhìn không thấu và cũng không hiểu được.

Tống An Thần dẫn cô đi vào một quán ăn nhỏ, không phù hợp với trang phục trên người anh. Cô nhận ra chỗ này, đây là góc phố hay bán đồ ăn vặt nằm trên con đường đến trường ngày xưa. Năm đó bọn họ thường hay đi học sớm để có thể ghé đây ăn, có lần vì cô tham ăn nên đi học trễ hại Tống An Thần cùng cô bị phạt đứng trước cửa lớp.

Đối với cô đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất và cũng là những năm tháng vô tư nhất, không phải lo nghĩ điều gì. Cô tự cắt đứt dòng hồi tưởng của mình, cố gắng không nhớ lại. Thời điểm li khai sáu năm trước, cô đã không ngừng nhắc nhở chính mình quên đi hết thấy những kỉ niệm thuộc về Tống An Thần.

Hai người cùng đi vào quán, chưa kịp ngồi, một bác gái đã đi tới, nhìn Tống An Thần cười tủm tỉm: “Tiểu Tống đến đây à!”

Bác gái nhìn Nhất Thế, hơi kinh ngạc: “Bạn gái cháu?”

Nhất Thế đưa mắt nhìn, cô nhận ra bác gái này. Bà là một quả phụ, họ Trương, cũng là bà chủ của quán ăn nhỏ này.

Nhất Thế lễ phép cười chào bà: “Thím Trương, cháu là Nhất Thế, thím không nhớ sao?”

Thím Trương há hốc miệng vì bất ngờ: “Trời, là Nhất Thế sao?!”

Thím Trương lập tức kéo một chiếc ghế dựa ngồi xuống: “Nhiều năm rồi không gặp cháu. Tiểu Tống nói cháu đi học đại học, làm sao mà nghỉ đông lẫn nghỉ hè đều không về?”

Nhất Thế đáp: “Vì việc học bận rộn, nhà lại quá xa nên cháu cũng lười về. Nhưng không phải cháu đã trở lại rồi sao?”

Thím Trương cười ha ha: “Cháu để tóc dài nên thím không nhận ra. Nhìn cháu càng ngày càng đẹp ra nha.”

Nhất Thế cười theo, không khỏi sờ sờ mái tóc được mình nuôi đã vài năm. Thật ra từ nhỏ cô luôn để tóc dài, đến khi học trung học mới cắt ngắn đi. Cô một mực thích tóc dài nhưng lại không biết tết tóc; mẹ sinh bệnh không thể giúp cô tết nên đành phải cắt đi mái tóc dài yêu quý.

Thím Trương lại hỏi: “Nhất Thế muốn ăn gì?”

Nhất Thế vốn định nói cô muốn ăn bánh mật thím Trương làm, nhưng Tống An Thần đã trả lời giúp cô: “Cậu ấy đã ăn rồi, phiền thím cho cháu một phần bánh mật, sẵn tiện gói dùm cháu một phần mang về.”

“Ồ, vậy sao, chờ thím một lát!”

Nhất Thế khóc không ra nước mắt. Khi bánh mật được đưa lên, cô chỉ có thể tro mắt nhìn Tống An Thần đang thành thạo ăn món bánh mật mà cô thích nhất. Ăn xong, Tống An Thần cầm phần bánh còn lại rồi đi ra ngoài, Nhất Thế đành đi theo phía sau mà mắt thì cứ nhìn chằm chằm cái gói to kia.

“Nhất Thế à!” Thím Trương đột nhiên từ phía sau chạy ra, đưa cho cô một cuốn sổ nhỏ “Đây là cuốn sổ năm đó cháu để quên, vốn định kêu Tiểu Tống trả lại cho cháu, nhưng nó nói thím nên tự tay đưa, nó nói cháu nhất định sẽ trở lại.”

Nhất Thế ngơ ngác nhìn quyển sổ nhỏ kia, nhất thời không thể thở được. Đó là quyển nhật ký năm đó cô làm mất.

Cô do dự vươn tay cầm lấy rồi nhìn thím Trương: “Cảm ơn thím Trương!”

Thím Trương khoát tay, Nhất Thế gật đầu chui vào trong xe.

Nhất Thế có chút nôn nóng vuốt ve cuốn nhật ký trong tay, cô nhớ rất rõ ràng những gì đã viết khi đó. Cô không dám chắc Tống An Thần có từng đọc qua cuốn nhật ký này không? Nếu anh đã từng đọc qua, như vậy bí mật được cô cất giữ sáu năm không phải

Cô hít sâu một hơi, xoay mặt đối Tống An Thần đang lái xe hỏi: “Bạn có xem qua cuốn nhật ký này không?”

Tống An Thần nhẹ nhàng bâng quơ liếc cuốn nhật ký trong tay cô: “Không có!”

Cô nhất thời cảm thấy yên tâm.

Ba của Tống An Thần, Tống Chính và ba của Nhất Thế, Diệp Thiên Minh là chiến hữu, cùng được phân công đến thành phố này công tác. Ba của Tống An Thần năm đó là Cục trưởng Cục nhà đất, còn ba của Nhất Thế là cục trưởng Cục thuế nhà nước. Hai người đều cùng tiến cùng thoái trong công việc, quan hệ giữa hai gia đình chẳng khác người thân. Mãi đến khi xảy ra vụ án tham ô, ba của Nhất Thế bị bắt, hai nhà mới cắt đứt quan hệ.

Gia đình Tống An Thần giàu có, không phải do ba anh gây dựng nên mà là mẹ anh. Sau khi ly dị ba anh, mẹ anh liền đi theo một người đàn ông Pháp vừa có tiền lại hào phóng. Lúc ba mẹ ly dị, Tống An Thần vừa vào học năm nhất trung học. Vốn dĩ anh muốn đi cùng mẹ, nhưng đến khi thủ tục làm xong hết thì lại đổi ý. Không ai hiểu anh đang nghĩ gì. Chỉ có Nhất Thế biết. Là do cô cầm tay Tống An Thần, kêu anh đừng đi, xin anh ở lại. Tống An Thần ghét nhất nhìn thấy con gái khóc, bất đắc dĩ mới ở lại. Giờ ngẫm lại không khỏi cảm thán cảnh còn người mất. Bọn họ năm đó, thực sự là thanh mai trúc mã quấn quýt lấy nhau.

Xe chạy đến chung cư Phụng Sơn thì ngừng lại, Tống An Thần nghiêng người nói với Nhất Thế: “Bạn đứng ở đây chờ đi, tôi chạy xe vào gara.”

Nhất Thế gật gật đầu, xuống xe nhìn anh chạy xe đi. Cô ngẩng đầu nhìn lên, vẫn là ngôi nhà cũ trước đây, chỉ có sửa chữa mới lại một ít chỗ, đã lâu như vậy nhưng bộ nhìn chung vẫn không có gì thay đổi.

Tống An Thần đi tới cạnh cô “Đi thôi!” rồi cất bước đi trước.

Nhất Thế nhếch môi, cười khổ đi theo. Lên đến lầu ba, Nhất Thế không khỏi nhìn cánh cửa đối diện, nơi đó từng là nhà của cô.

Tống An Thần nhìn theo ánh mắt cô: “Nhà này vẫn không có người dọn vào.”

“Ồ, vẫn chưa bán đi?”

“Không biết!” Tống An Thần lấy chìa khóa mở cửa.

Cửa vừa mở, hai người đàn ông đứng tuổi đang trò chuyện sôi nổi trong phòng khách đều dừng lại, nhìn ra cửa. Tống An Thần nghiêng đầu nhìn vào trong nhà, cười nói: “Ba, bác trai.”

Diệp Thiên Minh mỉm cười gật đầu, nhìn đến người sau lưng Tống An Thần, không khỏi sửng sốt. Nhất Thế bước lên đứng trước Tống An Thần, khẽ gật đầu cười: “Ba, bác trai.”

“A, Nhất Thế!” Tống Chính vui sướng vẫy tay, “Đến đây, đến đây, đã sáu năm rồi không gặp con đó.”

Nhất Thế đi đến trước mặt Tống Chính, Tống Chính nhìn tới nhìn lui rồi quay đầu nói với Diệp Thiên Minh: “Tôi nhớ Nhất Thế lớn hơn An Thần ba tháng.”

“Đúng thế, không phải Nhất Thế thường hay lừa gạt An Thần sao?” Diệp Thiên Minh cũng vui vẻ cười ha ha đứng dậy.

“Ái chà, hai đứa đều hai mươi lăm, nhưng thẳng thớm nhà tôi thoạt nhìn lại chừng chạc hơn Nhất Thế.”

“Đàn ông chín chắn mới tốt.”

Hai vị đại nhân lại tiếp tục chuyện trên trời dưới đất, không biết là đang nói cái gì. Diệp Nhất Thế đứng tại chỗ không biết nên làm thế nào cho phải. Tống An Thần ngồi trên sô-pha, toàn lực chú ý điện thoại di động trên tay. Cô đành phải làm ra vẻ thần nhiên ngồi xuống sô-pha.

Đồng hồ báo thức vang lên, nói từ tám giờ rưỡi sáng đến lúc mặt trời đứng bóng mười hai giờ trưa, hai vị đại nhân mới chịu đứng lên, Diệp Nhất Thế thở phào một hơi, cuối cùng cũng xong rồi.

“Lão Diệp, đói bụng không? Chúng ta đi uống vài chén, tôi còn thật nhiều chuyện muốn nói với ông.”

Diệp Thiên Minh cười nói: “Không được đâu, con gái tôi còn đang chờ ở đây.”

“Ái chà, Nhất Thế và An Thần nhất định cũng có chuyện muốn nói với nhau, chúng ta đừng quấy nhiễu người trẻ tuổi, đi đi nào.” Vừa nói vừa kéo Diệp Thiên Minh đi ra ngoài, Diệp Thiên Minh bất đắc dĩ đành quay đầu nói với Nhất Thế: “Con ở đây chờ ba.”

“Vâng.” Nhất Thế miễn cưỡng nặn ra một nụ cười mỉm. Ngay người nhìn hai ông già đi xong, Nhất Thế ừ ừ sụp vai, xoa xoa trán, có vẻ rất mệt mỏi. Cô chuyển mắt nhìn Tống An Thần, cười tủm tỉm: “Cậu em Tống, có gì ăn không?”

Tống An Thần vất vả dời mắt khỏi di động trên tay, nhìn Diệp Nhất Thế, bỗng nhiên đứng lên đi vào phòng bếp. Nhất Thế nhìn thân ảnh cao gầy của anh, hốt hoảng. Anh lấy bánh mì trong túi cho vào trong bát, đặt vào microwave hâm nóng, rót ly nước, cầm thêm một chén canh rong biển bụng tới, đặt “cạch” một cái trước mặt cô, rồi sau đó thản nhiên ngồi xuống, tay lại bắt đầu đùa nghịch di động của mình.

Nhất Thế tuy tò mò nhìn tay anh đang bấm điện thoại không ngừng nhưng cô vẫn ngồi im, nhăm nhĩ món bánh mì mà cô thích nhất.

“Cậu đã kiếm được chỗ ở chưa?” Tống An Thần đột nhiên hỏi.

Nhất Thế khẽ chớp chớp mắt, buông đũa xuống cười: “Trước đó đã thử lên mạng thăm dò giá thuê phòng nhưng vẫn chưa tìm được nơi ưng ý. Bất quá tạm thời tìm một căn phòng trọ để ba ở tạm ở vài ngày, trong thời gian đó tôi sẽ thử đi tìm phòng ở thích hợp.”

Tống An Thần nhú mày: “Số di động của cậu?”

“Hả? Số điện thoại của tôi là số ở trường đại học, gọi đường dài rất tốn kém. Đợi vài ngày nữa mới đổi số.”

Anh trực tiếp đem điện thoại của mình quăng cho cô, “Cầm lấy.”

“Nhưng gọi đường dài rất tốn tiền...” Một phút mất bảy đồng, cô không có khả năng trả nổi. Trên người cô chỉ còn mấy ngàn, là tiền sinh hoạt thu được từ công việc lần trước. Cô không thể tiêu xài lãng phí được.

“Tôi trả cước giúp cậu.”

Nghe nói thế, hai mắt Nhất Thế lập tức sáng rõ, rõ là người có tiền hào phóng vươn tay giúp đỡ kẻ bần cùng.

“Có điều tôi chỉ trả những cuộc gọi của tôi.”

“....”

Không dễ mình chịu thiệt là tính cách đặc biệt của Tống An Thần, vĩnh viễn không thay đổi. May mắn, điều đặc biệt kia chỉ có trời biết, đất biết, cô biết, còn có Lâm Nhượng Hàm biết.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Trong thế giới của Nhất Thế, người mà cô không muốn đề cập tới nhất chính là Lâm Nhượng Hàm. Cô gái này hình như là số kiếp định sẵn của cô, từ khi cô ta xuất hiện, tất cả những gì tốt đẹp nhất của cô đều bị hủy hết.

Thời điểm Lâm Nhượng Hàm xuất hiện, cô vừa lên trung học năm thứ hai. Cô ta vừa mới vào trường đã được bầu làm công chúa của lớp bọn họ. Một mái tóc dài đen óng, buông xuống như gấm rủ, làn da trắng hồng mịn màng, trông rất có khí chất công chúa. Mà điểm nổi bật nhất trên khuôn mặt xinh đẹp kia là một đôi mắt to tròn, trong veo như nước.

Khi đó Nhất Thế ngồi bên cạnh Tống An Thần, cô lay cánh tay cậu hỏi: “Thấy bạn ấy xinh đẹp không?”

Tống An Thần lúc ấy đang giải đề toán, bị Nhất Thế quấy nhiễu, đành bất đắc dĩ ngẩng đầu lên nhìn nữ sinh mới chuyển tới, nhất thời sững sốt, vẻ mặt giống như trông thấy quỷ. Nhất Thế buồn bực, lấy tay thúc cậu một cái.

Tống An Thần đáp: “Rất xinh.”

Không phải vì quá mức xinh đẹp nên tưởng gặp quỷ chứ? Nghĩ như vậy, trong lòng Nhất Thế rất khó chịu.

Phía trên bục, Lâm Nhượng Hàm thoải mái giới thiệu. Cô bạn từ thủ đô về quê, sở trường khiêu vũ, đã từng đoạt giải thưởng, còn biết đàn dương cầm. Nhất Thế càng nghe càng rầu rĩ. Đây đúng là kiểu con gái trời sinh khiến người ta phải ghen tị, trong khi cô cái gì cũng không biết, ngoài ăn ra chỉ có ăn.

Cô cũng từng học vẽ được vài năm, nhưng mà kết quả dở dở ương ương, nửa thầy nửa thợ, không giống như Lâm Nhựt Hàm, luyện đàn thành thực, còn giành được giải thưởng khiêu vũ.

Hồi đó, thành phố bọn họ ở còn chưa mở rộng. Người từ thủ đô chuyển đến, lại là mỹ nhân đa tài đa nghệ như Lâm Nhựt Hàm liền nhanh chóng trở thành tâm điểm. Thầy giáo sắp xếp cô ta ngồi phía sau Nhất Thế, nhìn cô ước chừng cao hơn Nhất Thế nửa cái đầu.

Ngồi cùng bàn với Lâm Nhựt Hàm là một con một sách chính hiệu. Tuy cũng có hứng thú với mấy lời đồn thổi về Lâm Nhựt Hàm nhưng lòng dạ cậu bạn lại hoàn toàn đặt hết vào sách vở nên cũng không có phản ứng gì nhiều. Trái lại bạn học nam nữ chung quanh rất hưng phấn tới bất chuyện và làm quen với cô ta, mà Lâm Nhựt Hàm cũng rất thân thiện đáp lại.

Xem đi, xem đi, người ta vừa xinh đẹp vừa thân thiện lại có tài, đúng là áp lực rất lớn mà. Nhất Thế vốn cũng không quan tâm, nhưng cô ta lại cố tình dụ dỗ bạn thân Tống An Thần của cô, điều này làm cô cực kỳ khó chịu.

Bọn họ câu đầu tiên nghe qua giống như đã thân nhau từ trước, cô ta chọt chọt vào lưng Tống An Thần: “Anh An Thần, buổi tối đạp xe đưa em về nhà được không?”

Mặt Tống An Thần lập tức xanh mét, cậu quay mặt nhìn Lâm Nhựt Hàm: “Đã nói rồi, không được gọi tôi là anh.”

Lâm Nhựt Hàm chỉ le lưỡi, cười cười một cách khả ái. Nhất Thế không dám quay đầu, xuyên qua ánh nắng chiều chạng vạng nhìn thấy vẻ mặt bực mình của Tống An Thần. Thấy thế làm cô cao hứng suốt mấy tiết liền.

Hỏi cô vì sao cao hứng? Ngẫm lại, có một người bạn thân ngoại hình số một, thành tích cũng cao nhất, tuy tính tình không phải tốt nhất nhưng cũng có tiếng là dịu dàng ôn nhu, cô có thể khờ khạo không động lòng sao?

Không sai, Diệp Nhất Thế thích Tống An Thần từ lâu rồi. Lúc còn đóng bím đi mẫu giáo thì cùng dắt tay nhau, tới tận lúc vào trung học cũng cùng cười chung một chiếc xe đạp về nhà. Sớm chiều ở chung như thế, bạn học xung quanh nghiêm nhiên xem cả hai là một đôi. Mặc dù mỗi lần Tống An Thần nghe lời đồn đều hơi nhủu mi nhưng cũng không lên tiếng bác bỏ, cho nên mọi người đều nghĩ là cậu ngầm chấp nhận rồi.

Nhất Thế cũng muốn hỏi, lại sợ nếu hỏi ra sẽ rất xấu hổ. Cuối cùng cứ mặc kệ để quan hệ thanh mai trúc mã trở nên mập mờ, tóm lại là không biết thế nào mới phải.

Nguyên bản thế giới chỉ có hai người, đột nhiên lại lòi ra một người thứ ba. Cái cô công chúa luôn gọi anh An Thần này, anh An Thần nọ sau mỗi giờ tự học kết thúc liền bám sau xe Tống An Thần, chơi xấu nhất quyết đòi ngồi trên xe của Tống An Thần.

Nhất Thế đứng một bên, thấy mình không khác bóng đèn là mấy. Thấy Tống An Thần cự nự một hồi cuối cùng cũng thỏa hiệp, Nhất Thế trong lòng khó chịu đạp xe theo phía sau bọn họ.

Lâm Nhựt Hàm ngồi phía sau xe Tống An Thần vẻ mặt vui vẻ, thân thiện vẫy tay gọi Nhất Thế: “Chị Nhất Thế, đạp theo nhanh chút đi.”

Trong mắt Nhất Thế, cô và Lâm Nhựt Hàm không thân, điệu bộ vẫy tay hô to gọi nhỏ này nhìn sao cũng thấy giống dương oai giễu võ hơn. Cô bĩu môi, thực không tình nguyện theo sau bọn họ. Đợi tới lối rẽ, Tống An Thần ngừng xe, quay đầu nói với Nhất Thế: “Nhất Thế, cùng tớ đưa Nhựt Hàm về nha!”

Nhựt Hàm, kêu thân thiết quá nhỉ!

Nhất Thế khinh khỉnh nhìn cậu: “Tớ không rảnh làm bóng đèn đâu!” Dứt lời liền đạp xe về trước. Cô không dám quay đầu lại, đạp xe như điên về nhà.

Lúc ấy hai nhà cùng chuyển đến chung cư Phụng Sơn, vẫn như trước làm hàng xóm của nhau. Nhất Thế kỳ thực không thích về nhà, có cảm giác không giống một gia đình. Mẹ cô bị ung thư dạ dày, đang nằm điều trị trong bệnh viện. Ba vừa đi làm vừa chăm sóc mẹ, Nhất Thế còn phải đi học cho nên về nhà chỉ có một mình cô.

Cô về nhà, cô đơn ngồi trên sofa, mồ mướt ôm lấy đầu gối, đồ dẫn nhìn căn nhà trống trải. Trước giờ chỉ nghe chuyện công chúa hạnh phúc không may trở thành công chúa bất hạnh, còn cô chẳng những là công chúa bất hạnh còn bị hoàng tử bỏ rơi. Nghĩ vậy làm Nhất Thế rất buồn bực, không kìm được liền cúi đầu khóc.

Không biết khóc bao lâu đến nỗi mệt mỏi ngủ quên, mãi đến lúc có tiếng đập cửa đánh thức cô dậy. Cô đi ra mở cửa, thấy Tống An Thần đang thờ hồng học, nhìn cô cười ngốc nghếch.

Nhất Thế thấy cậu liền tức giận, vươn tay định đóng cửa, bị Tống An Thần cản lại.

“Cậu muốn làm gì?” Nhất Thế hỏi.

Tống An Thần thờ gáp nhìn cô: “Cậu tức giận cái gì?”

“Con mắt nào của cậu nhìn thấy tớ tức giận? Tớ đang mệt, không muốn dư hơi thừa lời với cậu.”

Về mặt Tống An Thần bất đắc dĩ, xụ mặt cúi đầu nói: “Tớ thành thật khai báo, Lâm Nhựt Hàm tương lai sẽ trở thành em gái tớ.”

Nhất Thế bữu môi liếc xéo Tống An Thần, nghe cậu nói tiếp: “Ý tứ chính là ba tớ cùng mẹ cậu ấy quan hệ sẽ thân thiết hơn.”

“Hà?” Nhất Thế kinh ngạc, chú Tống có mùa xuân thứ hai khi nào vậy?

Tống An Thần thờ phào mặt nhọc “Không dè cậu lại nhỏ mọn như vậy”, nhin không được nở nụ cười “Đã hết giận chưa?”

Nhất Thế ngậm miệng, đương nhiên muốn giận cũng chẳng còn lý do để giận. Cô xoay người ngồi trở lại trên sô pha, giương mắt nhìn Tống An Thần “Cậu đã làm xong hết bài tập chưa?” Cô đuối lý nên đành phải tìm đề tài khác.

Tống An Thần đi tới, lấy cuốn vở bài tập trong túi xách ra quăng cho cô, “Thái độ học tập của cậu như vậy mà muốn làm bác sĩ?”

Nhất Thế lườm Tống An Thần một cái, vui vẻ cầm lấy vở bài tập của cậu. Tống An Thần là một học sinh xuất sắc, bài tập cậu làm đa phần rất chính xác, copy bài tập của cậu là lựa chọn không sai tí nào. Nhất Thế kỳ thực rất hối hận đã lựa chọn vào khoa học tự nhiên, cô rất dốt lý hóa. Nhưng vì muốn vào trường y, cô chỉ có thể liều mạng.

“Nè, Tống An Thần! Tớ quyết định từ nay buổi trưa sẽ không về nhà ăn cơm, tớ muốn ở lại trường chăm chỉ học.”

Tống An Thần cười nói: “Tốt, tớ giúp cậu.”

Tống An Thần thật sự xứng với chức bạn thân. Cô không về nhà, cậu cùng cô ở lại. Buổi trưa cả hai cùng học trong phòng tự học, cùng vào cùng ra, luôn ở cạnh nhau giống như trước đây.

Ngồi phía sau Nhất Thế, Lâm Nhượng Hàm ngủ đông một thời gian, không bám lấy Tống An Thần nữa. Không biết là tự mình hiểu lấy, hay là do bị Tống An Thần cảnh cáo, mấy lần cô ta muốn nói gì đó lại thôi, im lặng nhìn bọn họ sóng đôi với nhau.

Cho đến kỳ kiểm tra đầu tiên.....

Mọi người đều nghĩ Lâm Nhượng Hàm tài giỏi, đáng tiếc cực kỳ dốt lý hóa, trình độ ngu ngốc đã đạt đến tột đỉnh “vĩnh quang”. Kiểm tra toán chỉ được mười bảy điểm, vật lý hai mươi chín điểm, hóa học ba mươi sáu điểm, toàn là xếp hạng nhất từ dưới lên.

Thầy giáo suy nghĩ hồi lâu liền tìm Lâm Nhượng Hàm nói chuyện, sau đó tuyên bố trước lớp thành lập tổ học nhóm, những học sinh có thành tích tốt sẽ giúp đỡ những học sinh có thành tích kém. Cũng không biết là chủ ý của ai, chọn cái phương pháp bắt chéo cực đoan này, giỏi nhất phụ đạo kém nhất, học sinh thành tích đứng thứ hai sẽ kèm học sinh kém đứng thứ hai đếm ngược, cứ như vậy tiếp tục. Thành thử, Tống An Thần thành tích đứng đầu phụ đạo Lâm Nhượng Hàm đứng thứ nhất đếm lên.

Trong lớp Nhất Thế đứng thứ năm từ dưới lên nên cùng tổ với Hòa Tấn đứng thứ năm từ trên xuống.

Từ đó hai người rất ít có dịp đi chung, chỗ ngồi trong lớp cũng bị thay đổi để tiện cho việc học kèm. Cơ hồ mỗi ngày chỉ có lúc tan học về nhà mới gặp nhau. Hai người cùng lấy xe, song song dắt bộ ra cổng. Nhất Thế một mực im lặng không nói, Tống An Thần thật sự nhin không được hỏi: “Gần đây cậu học tập thế nào? Khả năng dạy học và thành tích của Hòa Tấn cũng rất tốt.”

“Ừ.” Nhất Thế lơ đãng gật đầu.

Tống An Thần thấy bộ dáng cô như vậy, thử nghiêng đầu nhìn, hỏi dò: “Lại có gì không vui à?”

Nhất Thế vốn đang bước đi trong vô thức, đột nhiên trước mắt xuất hiện một khuôn mặt, nhất thời bị dọa giật mình, lùi lại một bước: “Tống An Thần, cậu làm gì?”

“Thấy cậu không vui nên muốn hỏi nguyên nhân.”

Nhất Thế làm sao vui nổi? Mỗi ngày nhìn hai người kia châu đầu vào nhau nói nói cười cười, đôi ngô vốn thuộc về chính mình bị cô gái làm cô thập phần ghen tị kia chiếm, cô thực sự rất tức giận.

Cô hậm hực: “Con trai các cậu đều như nhau cả, gặp sắc quên nghĩa, thấy con gái đẹp là dán sát vào!”

Giọng điệu của cô nghe qua đầy châm chọc làm Tống An Thần rất sùng sốt. Tống An Thần không nói lời nào, trực tiếp đạp xe nghênh ngang bỏ đi, quăng lại một câu: “Điệp Nhất Thế, cậu quá ngang ngạnh.”

Ngang ngạnh là bởi vì Nhất Thế đang ghen tị đến phát điên lên được.

Lần cãi vã này không tính là nghiêm trọng, nhưng cả hai người không ai chịu cúi đầu. Vốn dĩ buổi trưa cả hai cùng nhau ăn cơm, vì trận cãi vã này mà những buổi ăn chung đó cũng biến mất. Thay vào đó, Tống An Thần cùng Lâm Nhượng Hàm lại xuất hiện cùng nhau thường xuyên hơn, cùng nhau ăn trưa, cùng nhau về nhà sau khi tan học.

Nhất Thế cũng không chịu thua, cố tình thân thiết với Hòa Tấn. Mỗi lần Tống An Thần ngẫu nhiên đi tới nhìn thấy cảnh ấy trùng mắt, cô đều phớt lờ.

Trong trường bắt đầu nổi lên lời đồn đãi: bạn học Tống An Thần đã chia tay người yêu thanh mai trúc mã, chuyển qua ôm ấp người đẹp Lâm Nhượng Hàm. Mà cô nàng người yêu thanh mai trúc mã cũng không cam chịu yếu thế, cũng đang có tình yêu mới.

Quả nhiên, sức mạnh quần chúng thật “kinh khủng”. Mỗi khi Tống An Thần cùng Lâm Nhựt Hàm song song tiến vào lớp, những lời trêu chọc bắt đầu nổi lên làm Lâm Nhựt Hàm thẹn thùng không thôi. Nhất Thế thấu suốt hết cảnh ấy vào mắt, tức tối nhưng không có chỗ phát tiết.

Hòa Tấn ở một bên phụ họa: “Hai người đó quả thật là trời sinh một đôi nhà.”

Nhất Thế lập tức ôm lấy cánh tay Hòa Tấn mà cắn. Về mặt Hòa Tấn như đưa đám, cậu đã quen rồi. Mỗi khi Nhất Thế không vui đều cắn vào tay cậu, tập mãi cũng thành thói quen. Tống An Thần không bỏ sót cảnh nào, ánh mắt sâu thẳm khó dò.

Nhất Thế tự cho là mình thất tình, cô độc một thân một mình mấy ngày liền. Anh chàng Hòa Tấn tốt bụng liền tình nguyện làm hộ hoa sứ giả hộ tống Nhất Thế về nhà mỗi khi tan học. Mỗi lần hai người đến lấy xe, đều thấy Lâm Nhựt Hàm nhu thuận đứng chờ ở bãi đậu xe, còn có Tống An Thần mặt luôn mỉm cười.

Trước nay Nhất Thế và Tống An Thần luôn luôn nhìn thẳng vào nhau, bây giờ hoàn toàn biến thành hai người xa lạ, gặp mặt là lướt qua, không hề nhìn tới đối phương. Quan hệ giữa hai người từ đầu đến cuối vẫn giằng co trong mớ bòng bong, ngăn cách nhau cả một dải ngân hà.

Mối quan hệ của cả hai tốt đẹp trở lại là khi Diệp Thiên Minh, ba của Nhất Thế tới nhà Tống An Thần nhậu. Nhất Thế về nhà thấy ba lưu lại tờ giấy, bắt đầu đi phải qua nhà Tống An Thần. Mở cửa là Tống An Thần, hình như cậu đoán được Nhất Thế sẽ đến, nghiêng người nhường lối cho cô vào.

Nhất Thế đi vào thấy ba đang uống rượu. Thấy con gái đến, Diệp Thiên Minh cao hứng vỗ tay bảo cô lại gần, đưa cho cô một cái hộp.

Nhất Thế nhìn ba khó hiểu, Diệp Thiên Minh cười hơn hớn: “Đây là di động do đơn vị cấp, là loại mới nhất, nghe nói còn có thể chụp ảnh. Lão Tống cho con trai ông ấy, ba cũng tặng cho con gái ba!”

Nhất Thế mở hộp ra nhìn. Đây là dòng điện thoại mới nhất có chức năng chụp hình kỹ thuật số mà gần đây tạp chí khoa trương quảng cáo không thôi. Cô cảm ơn ba, bỗng nhiên di động vang lên. Giật mình nhìn điện thoại, không ngờ màn hình hiển thị người gọi tới là Tống An Thần.

Diệp Thiên Minh liếc di động một cái, cười ha hả: “An Thần gọi con kìa.”

Cô do dự nghe điện thoại, bên kia truyền đến tiếng nói trầm thấp của Tống An Thần: “Đến phòng tớ.”

Lúc này Nhất Thế mới phát hiện, trong phòng khách không có bóng dáng Tống An Thần. Cô ngập ngừng gõ cửa đi vào, thấy Tống An Thần đang ngồi ngay ngắn trên giường nhìn cô, ngáy ngồ cười. Cũng chính vì nụ cười đó mà hai người làm hòa với nhau. . .

Sau khi có điện thoại, hai người thường xuyên nhắn tin đùa giỡn, tin đi tin lại, cực kỳ vui vẻ. Thậm chí có đôi khi chỉ gửi một chữ “hey” hoặc “ừ”. Đó là khoảng thời gian lãng phí nhất.

Kỳ trắc nghiệm thứ hai.

Lần đầu tiên, thành tích của Tống An Thần chỉ đạt được bảy mươi phần trăm cho cả ba môn toán lý hóa, chênh lệch quá lớn so với trước kia khiến thầy giáo dề ý. Đã vậy, Lâm Nhựt Hàm được phụ đạo gần một tháng vẫn không tiến bộ, vẫn đứng nhất từ dưới lên. Giúp bạn học không thành còn kéo mình tụt hậu theo, thầy giáo lật đật hủy bỏ phương án học tập này. Nhất Thế hỏi qua cậu, có phải cố ý làm bài kiểm tra kém hay không? Cô tuyệt đối không tin cậu lại có thể làm bài kém như vậy.

Tống An Thần chỉ cười mà không đáp.

Hai người lại thân thiết như trước, nhưng cũng không giữ được lâu. Giữa hai người nay đã có Lâm Nhựt Hàm, muốn gỡ bỏ cũng không được. Mẹ của Lâm Nhựt Hàm đã gả cho ba của Tống An Thần, cho nên Tống An Thần không thể làm lơ không quan tâm em gái.

Lâm Nhựt Hàm chuyển đến nhà Tống An Thần, cùng ở dưới một mái nhà. Về sau mỗi lần ra ngoài luôn có ba người. Hòa Tấn từng cười nói, Nhất Thế là bóng đèn. Mà Nhất Thế cũng càng ngày càng cảm nhận được, trong mắt mọi người cô quả thật là bóng đèn.

Cô không được xinh đẹp như Lâm Nhựt Hàm, đi trên đường cuối cùng cũng bị gạt qua một bên. Đạp xe đạp, cô rút cuộc yên lặng nhìn hai người trên xe đi trước thân mật, có cảm giác mình là người thừa.

Về sau, cô bắt đầu đến trường trước hai người đó, ăn cơm cũng ăn trước, tan học cũng vậy, cô không muốn tiếp tục làm bóng đèn như trước nữa.

“Nhất Thế, cậu gần đây làm sao vậy?” Tống An Thần nhắn tin cho cô.

Cô không nhắn lại, bất kể sau đó tên kia có gửi bao nhiêu tin nhắn, cô đến một chữ cũng không trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Nhất Thế và ba dọn vào một phòng trọ nhỏ ở tạm. Hai cha con chia nhau dọn dẹp một chút, Nhất Thế lấy quần áo đưa cho ông: “Ba, ba đi tắm rửa đi.”

Diệp Thiên Minh cầm tay Nhất Thế, nói giọng khẩn khoản: “Ba đã nhờ bác Tổng giúp chúng ta mua lại căn nhà cũ. Tiền thì chúng ta mượn đỡ bác Tổng trước rồi ba con ta từ từ trả sau. Con thấy thế nào?”

Nhất Thế rút tay lại, xoay người tiếp tục dọn giường: “Ba, chúng ta còn cần ở lại thành phố này sao?”

“Đương nhiên là cần. Tuy nơi này chỉ là thành phố nhỏ, chậm phát triển, nhưng dù sao ba và mẹ quen nhau ở đây, Nhất Thế cũng sinh ra ở đây. Nếu không phải ba nhất thời hồ đồ, cũng sẽ không...” Diệp Thiên Minh nhớ lại việc mình tham ô làm tan nhà nát cửa, nặng nề thở dài, đầu cẳng cúi thấp hơn.

Nhất Thế tiến lên, vòng tay ôm ba từ đằng sau, “Chuyện trước kia ba đừng nghĩ nữa. Sáu năm nay con gái bất hiếu, không đi thăm ba. Con cứ oán trách ba, nhưng về sau con đã nghĩ thông suốt, ba làm như vậy cũng vì bệnh tình của mẹ.”

“Ừ!” Diệp Thiên Minh nghĩ đến hành vi bừa bãi trước kia, bất giác mỉm cười, “Nhất Thế, con không muốn ở lại đây à?”

“Vâng! Con không muốn.” Nơi này chứa đựng nhiều kỉ niệm đau khổ, mỗi khi nhớ lại cô vẫn không thể bình tâm được, “Nếu ba đã muốn ở lại đây thì ba cứ ở đi. Con sẽ chuyển đến thành phố B, đó là thành phố phó tỉnh [1], tìm việc làm dễ hơn ở đây, hơn nữa ngồi xe từ đây đến đó cũng chỉ mất hai tiếng.”

“Con không quen ai ở đó, tứ cố vô thân, như vậy có được không?” Diệp Thiên Minh lo lắng hỏi.

Nhất Thế vội trấn an ba: “Con có quen một sư huynh, anh ấy luôn chiều cố con. Cũng nhờ anh ấy giới thiệu mà con được vào bệnh viện anh ấy đang công tác để thực tập, nếu làm tốt còn có thể được nhận vào làm nhân viên chính thức.”

Diệp Thiên Minh yên lòng, vỗ vỗ bàn tay của Nhất Thế, bàn tay nhỏ trắng nõn từng được chiều chuộng khi xưa nay đã không còn nữa, trong lòng chua xót, “Cố gắng làm, đừng để giống như ba.”

“Vâng, ba yên tâm.” Nhất Thế úp mặt vô lưng Diệp Thiên Minh, khẽ nhắm mắt lại, tương lai của cô, thật sự rất mờ mịt, chỉ có thể bầu vùi vào một niềm tin mù quáng.

Có thể sống, là tốt rồi.

Năng lực của Tổng Chính thật sự rất mạnh, không đến ba ngày, đã mua lại được nhà cũ của Nhất Thế. Tổng Chính cười khà khà: “Chủ nhà này thật dễ thương lượng, trả góp tiền nhà trong bảy năm mà cũng đồng ý, chưa từng thấy qua cuộc nói chuyện nào tốt đẹp như vậy.”

Diệp Thiên Minh nhìn căn nhà không thay đổi gì so với sáu năm trước, cũng nở nụ cười: “Người mua nhà này sao giống người sưu tầm đồ cổ quá, không sửa chữa cũng không dịch chuyển cái gì, mọi thứ vẫn y nguyên.”

Tổng Chính cười nói: “Như vậy không phải rất tốt sao, giúp ông bảo quản sáu năm.”

Diệp Thiên Minh hớn hờ cười. Đứng trong phòng, Nhất Thế nhìn khắp một lượt căn nhà nơi cô đã sống, tại đây đã xảy ra quá nhiều chuyện, mỗi một chuyện đều khắc sâu trong lòng cô.

Tiệc sinh nhật năm đó, những hành động dờ khóc dờ cười kia, tuổi trẻ thanh xuân, hành vi đơn thuần lại ưa khoe khoang khi ấy, hiện tại quay đầu nhìn lại bỗng có cảm giác tiếc nuối không nói nên lời. Khoảng thời gian đó, đối với cô là những năm tháng không sầu không lo.

Mấy năm cải tạo đã biến ba thành người dễ chịu, phòng ở hầu như không tu sửa gì cả, ngoại trừ thay đổi một vài đồ dùng trong nhà ra. Chỉ trong thời gian cực ngắn hai cha con đã quay lại nhà cũ, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Nhất Thế.

Đêm đầu tiên ở phòng ngủ cũ, cô nhận được tin nhắn của Tống An Thần: “Đã ngủ chưa?”

Nhất Thế nhắn lại: “Không có, đang nằm trên giường.”

Sau đó, Tống An Thần gọi điện thoại tới. Cô do dự bất mấy, giọng nói có phần không được tự nhiên: “Hey!”

“Giờ gần sáng rồi, sao cậu còn chưa ngủ?” Tống An Thần chất vấn cô trong điện thoại. Nhất Thế chớp mắt, đầu óc nhất thời không kịp phản ứng, cô muốn ngủ lúc nào thì ngủ, liên quan gì tới anh? Hơn nữa anh gọi điện đến chỉ để hỏi điều này thôi sao?

“Tôi sắp ngủ thì bị chuông báo tin nhắn đánh thức.” Nhất Thế đột nhiên sáng giọng, có đến nửa ngày cũng không thấy Tống An Thần trả lời, mất vài giây mới nghe anh nói: “Ngủ ngon, Nhất Thế.”

Nhất Thế nhấp máy môi không trả lời. Cô không gác điện thoại, đầu bên kia cũng không, hai người không ai lên tiếng, cứ im lặng hồi lâu. Nhất Thế hít sâu một hơi, ngắt máy, nhắm mắt lại, cuộn mình trên giường.

Không nên vọng tưởng. Nhất Thế không ngừng nhắc nhở mình. Từ sáu năm trước, cô đã biết một sự thật, đối với Tống An Thần cô chỉ đơn thuần là người bạn thanh mai trúc mã, không thể mơ mộng hão huyền.

Nhất Thế giúp ba sắp xếp đầu vào đó xong liền muốn đi thành phố B tìm đàn anh. Diệp Thiên Minh không yên tâm, muốn đưa cô đi nhưng bị cô từ chối. Cô không còn là nàng công chúa được nuông chiều từ bé nữa, mấy năm rèn giũa đã sớm trưởng thành, xử sự cũng không như lúc trước. Thấy Nhất Thế điềm tĩnh như vậy, ông Diệp phần nào yên tâm, liền theo ý cô.

Nhất Thế cầm theo hành lý mang về từ trường học ở miền Bắc đến nhà ga, mua vé xe đến thành phố B. Cô muốn thoát khỏi thành phố này, thoát khỏi chuyện thị phi của sáu năm trước.

Sư huynh của Nhất Thế tên Ngôn Hành, học khoa lâm sàng, trên Nhất Thế ba khóa. Nhất Thế vào học năm nhất thì anh đã lên năm tư. Hai người là đồng hương, trong trường này rất ít người cùng quê nên cả hai thân nhau hơn.

Ngôn Hành cực kỳ giống với ánh mặt trời, tính tình lại hòa nhã. Anh rất tốt với Nhất Thế, luôn chiều cô. Tuy hai người học chuyên ngành không giống nhau nhưng Ngôn Hành biết rộng, giúp cô quen biết rất nhiều cán bộ, chuẩn bị tốt cho mối quan hệ về sau.

Lúc đó Nhất Thế sống rất khép kín, cũng nhờ sư huynh tận tình chiều cố, giúp cô vượt qua khoảng thời gian u ám. Lẽ tất nhiên, Ngôn Hành biết rất nhiều chuyện của Nhất Thế, bao gồm sự tồn tại của Tống An Thần. Có thể thấy được, anh đối với Nhất Thế mà nói, không chỉ là sư huynh mà còn là tri kỷ của cô.

Hai người học chung chỉ được một năm. Ngôn Hành lên năm thứ năm thì trở lại thành phố B thực tập, hiếm khi ở trường. Nhưng khoảng cách cũng không thể làm cho quan hệ hai người dần ra, bọn họ vẫn là bạn tốt như cũ.

Kỳ thật Nhất Thế cũng từng nghĩ, rốt cuộc Ngôn Hành có thích cô hay không? Có điều cô cũng không dám tùy tiện phỏng đoán, chỉ sợ đoán sai lại gây ra hậu quả không tốt. Thật may, khi đó cô không có tâm tình đi suy diễn bậy bạ. Bởi vì trong mấy năm cô học đại học, Ngôn Hành đã có bạn gái. Nhất Thế cảm thấy thật may mắn.

Vừa xuống xe, ngẩng đầu lên đã thấy một anh chàng đẹp trai mặc đồ thể thao đang đứng trước cổng xe ra vào, đang vẫy tay cười với cô, nụ cười vẫn giống ánh mặt trời như trước, hai lúm đồng tiền sâu hoắm hai bên má. Anh toét miệng cười để lộ hai cái răng khểnh hai bên, đi về phía cô: “Tiểu sư muội, hoan nghênh em”

“Sao anh lại tới đây? Em đã nói em sẽ tìm anh rồi mà”. Nhất Thế hai tay xách hành lý, vất vả đi tới.

Ngôn Hành bật cười, tự động cầm lấy hành lý trong tay cô: “Tính mang theo hành lý nặng như vậy đến bệnh viện tìm anh?”

“Anh bất mãn à?” Nhất Thế nửa trêu ghẹo nửa làm nũng, chọc Ngôn Hành cười ha ha: “Làm sao dám ghét bỏ tiểu sư muội nổi danh trái ớt nhỏ được chứ?”

Nhất Thế cười cười, đi đến chỗ Ngôn Hành đậu xe, thấy tay anh nắm một cái, chiếc xe trước mặt phát ra tiếng “tít”. Là một chiếc Audi Q7, Nhất Thế bị dọa hết hồn, ngăn người ra “Sư huynh giàu lắm à? Dám mua chiếc xe cả trăm vạn.”

Ngôn Hành cười cười, đặt hành lý của cô vào sau xe, mở cửa ngồi vào ghế lái, khởi động xe, dừng lại cạnh Nhất Thế: “Mau lên đi.”

Nhất Thế nghe lời leo lên. Cô vừa lên xe, Ngôn Hành nói: “Xe này ba anh mua cho.”

Quả nhiên. Nhất Thế đã sớm đoán được. Nơi này có tập tục, chờ con trai có việc làm rồi, những nhà có điều kiện kinh tế sẽ mua nhà mua xe cho con, mục đích là cưới con dâu. Chiếc xe mà Ngôn Hành đang lái trị giá hơn một triệu tệ, như vậy nhà chắc hẳn phải khá giả. Nhất Thế cười hỏi: “Sư huynh tính khi nào thì kết hôn với chị dâu?”

Ngôn Hành sững sốt, kể đó thoải mái cười to: “Anh ngay cả bạn gái cũng không có, kết hôn kiểu gì?”

“Hà!? Anh chia tay chị dâu rồi?” Nhất Thế lấp bắp kinh hãi hỏi.

Ngôn Hành khởi động xe, nhấn ga. Đợi khi xe chạy bon bon trên đường, Ngôn Hành nghiêng đầu, cười cười nhìn Nhất Thế: “Cô bé ngốc, khi đó anh tiện miệng nói đại, em cũng tin sao. Em có biết, sư huynh đây yêu cầu rất cao, tìm được người hợp ý không dễ chút nào.”

Nhất Thế chớp mắt, dờ khóc dờ cười. Chuyện này mà cũng nói giỡn?

Ngôn Hành nhìn thấy bộ dạng “ngu ngốc” của Nhất Thế, xấu hổ cười: “Nhất Thế, em có bạn trai chưa?”

Nhất Thế trợn mắt liếc anh: “Chuyện của em anh đều biết cả, không cần em phải nói lại lần nữa chứ!”

“Còn chờ anh chàng trúc mã kia của em sao?”

Nhất Thế không trả lời, dời tầm mắt đi chỗ khác, quay đầu nhìn thành phố B phồn hoa qua cửa xe. Thật đúng là thành phố phồn thịnh, nhà cao chọc trời, như những dãy núi đột ngột từ dưới đất chui lên, hết dãy này đến dãy khác.

“Anh được điều đến bệnh viện số 3 của thành phố B này.” Ngôn Hành hỏi: “Em có ý kiến gì không nếu cũng được điều tới bệnh viện đó?”

“Em thật sự có thể tới đó?”

“Phải nói số em may mắn! Bệnh viện số 3 đang tu sửa toàn diện, cần rất nhiều bác sĩ và y tá, bây giờ đang đăng tuyển khắp nơi. Bọn họ nhìn sơ yếu lý lịch của em xong lập tức đồng ý nhận em vào.” Ngôn Hành nháy mắt phóng điện với cô: “Còn do bản thân anh hấp dẫn nữa.”

“Đồ tự phụ!” Nhất Thế đùa bỡn cười, làm bộ hờn dỗi. Cô không nghĩ chuyện tìm việc làm có thể thuận lợi như vậy, có lẽ là ông trời giúp cô. Lòng cô nhất thời thả lỏng.

Ngôn Hành dừng xe trong một khu dân cư nhỏ. Hai người xuống xe, Ngôn Hành vừa đi vừa nói: “Phòng này trả tiền thuê theo năm, anh trả trước giúp em năm đầu. Về sau nếu muốn ở tiếp thì em tự thanh toán.”

Nhất Thế chấp tay trước ngực cảm ơn anh: “Sur huynh đại nhân quả là vạn năng.”

Ngôn Hành theo thói quen xoa đầu cô, “Em đó...”

Nhất Thế cười ha ha, trông cực kỳ ngốc nghếch. Đáy mắt Ngôn Hành toát ra một tia ôn nhu. Anh chỉ muốn đối xử tốt với cô. Ngày đón tiếp tân sinh viên đại học, anh đứng trước cổng trường, nhìn thấy cô một thân gầy yếu xách một đồng hành lý nặng chịch. Thời khắc ấy, anh đã nghĩ phải tốt với cô, hy vọng cô có thể sống vui vẻ. Mong muốn này luôn thường trực trong đầu, đến nỗi anh quên mất nói cho cùng, anh chỉ là sur huynh của cô mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Khó mà tin nổi Ngôn Hành có thể thuê được phòng trọ tốt như vậy. Căn bệnh viện số 3 không nói, khu nhà này chẳng những mới còn nằm trong khu vực sầm uất, theo giá cả nhà đất ở thành phố B mà nói, xa xỉ. Hơn nữa phòng trọ thế này đa phần để bán, sao lại đem cho thuê? Nhất Thế bước vào phòng liền cảm thấy kỳ lạ. Hai phòng ngủ một phòng khách, bên trong lắp đặt hoàn toàn mới, bày biện giống như một gia đình ở, thật tình nhìn không ra là dùng để cho thuê.

Nhất Thế nhìn không được, hỏi: “Sur huynh, thực ra phòng này của anh đúng không?”

Ngôn Hành ngớ người, vội vàng xua tay: “Làm gì có, người có yêu cầu cao như anh sao ở phòng nhỏ như vậy được?”

Chỗ này hiển nhiên là dành cho người độc thân. Nhất Thế quan sát chung quanh một vòng, mắt lướt nhanh qua các góc phòng, cũng không phát hiện manh mối gì. Cô đành thỏa hiệp, không chừng mình nghĩ quá nhiều.

Cô nói với Ngôn Hành: “Cám ơn sur huynh, hàng tháng sẽ trả lại tiền thuê nhà cho anh.”

“Tiểu sur muội, cái này mà em cũng tính toán với anh?” Ngôn Hành lại bắt vò mái tóc mềm như nhung của cô, vẻ mặt cưng chiều. Nhất Thế đã thành quen, ngày ngó cười khúc khích. Cái này nghiêm nhiên đã thành động tác chiều bái và phản ứng đặc trưng của hai người.

Ngôn Hành giúp Nhất Thế thu dọn chỗ ở xong thì đã hơn 3 giờ chiều. Nhất Thế áy náy, hơn nữa bây giờ đã vào đầu hè, trời hơi nóng, cô càng thêm áy náy.

“Sur huynh, em mời anh ăn cơm nha.”

Ngôn Hành vừa bận rộn một hồi, vuốt mồ hôi trên trán, thờ phỉ phò: “Được, anh muốn ăn đại tiệc.”

Nhất Thế mặt thì mỉm cười, trong lòng lại lo ngại, vội chết còn mạnh miệng nói: “Cứ ăn hết mình, em mời.”

“Tốt quá tốt quá, anh dẫn em đi ăn chỗ ngon.”

Ăn ngon đồng nghĩa đắt tiền. Nhất Thế khóc không ra tiếng, ví tiền của cô lần này có cơ hội giảm béo rất tốt rồi. Ui, phùng má già làm người mập, xui rồi. Hai người xuống nhà, đi bộ tới khu sầm uất.

Đi theo hướng bắc, vừa đi trên đường vừa trò chuyện.

“Khu này rất gần bệnh viện số 3, đại khái đi khoảng 15 phút. Lỡ em dậy trễ, đi trên đường có thể mua được đồ ăn sáng, vừa đi vừa ăn.” Ngôn Hành một bên giới thiệu, một bên chỉ vào hàng quán chung quanh, dọc cả một con đường toàn là quán ăn, Nhất Thế nhìn mà hoa mắt.

“Khu này bất động sản mới được quy hoạch, có thể mua nhà ở đây, tám chín phần mười không sang cũng giàu.” Anh lại chỉ vào khu nhà Nhất Thế vừa mới đi qua - khu Lăng Thiên. Nhất Thế tiện thể liếc nhìn cổng chính khu Lăng Thiên, còn lớn hơn cổng trường đại học của cô mấy lần, chỉ nhìn mấy chữ

"khu Lăng Thiên" trên mặt đá cẩm thạch là thấy được khí thế của khu này. Cổng chính còn có tượng điêu khắc rất lớn, có đài phun nước... Nội cái cổng vào thôi đã tốn nhiều công sức như vậy, có thể hình dung được bên trong xa hoa thế nào, xe ra vào mỗi căn nhà đều triệu tệ trở lên. Cái khu này, chỉ có hai chữ, trâu bò!

"Nhà của anh ở lô C tòa nhà số 3 phòng 401, nhớ kỹ vào." Ngôn Hành đi sau bổ sung thêm một câu.

Nhất Thế hừ mũi, liếc trắng mắt: "Giàu sang không khoe khoang! Sư huynh!"

Ngôn Hành cười ha ha, thuận tiện ôm cô, khẽ sát bên tai: "Không biết bây giờ càng là kim quy, càng có phúc à?"

Nhất Thế thẳng thừng cau cánh tay anh: "Chết đi!"

Ra tay thực sự rất nặng, cánh tay trắng mịn của Ngôn Hành mọc thêm một vết xanh, anh la đau oai oái. Nhất Thế nghi ngờ nhìn nhìn, lấy làm lạ cầm tay anh nhìn thử, kinh ngạc phát hiện quả thực có một vết bầm xanh tím. Cô há miệng nói lại Ngôn Hành, chỉ thấy tên kia không giận ngược lại còn cười.

"Tin tin!" Một chiếc Bentley phóng ra khỏi khu Lăng Thiên, nhấn còi sau lưng bọn họ. Nhất Thế theo phản xạ liếc nhìn đằng sau, lập tức kéo Ngôn Hành nhường đường, một bên còn cần nhả oán giận: "Đàn ông gì mà, da thịt lại mịn màng như vậy."

Ngôn Hành chỉ cười, chiếc Bentley kia vốn nên chạy đột nhiên lại dừng. Nhất Thế đưa mắt nhìn chiếc xe, không khỏi cảm thấy kỳ quái, không định thả neo đây chứ? Mới nghĩ như vậy, chiếc Bentley đột nhiên nhấn ga phóng vọt đi, làm Nhất Thế sợ tới mức tái mét mặt mày.

"Tiểu sư muội, em định cầm tay anh tới chừng nào?" Ngôn Hành lưu manh cười cười.

Nhất Thế như bị điện giật vội buông tay ra, lúng túng giấu tay sau lưng, nói: "Đi thôi, em mời anh đi ăn cơm."

Ngôn Hành lại cười, cực kỳ rục rờ.

Trong khu phố sầm uất này, có một nhà hàng sang trọng, nổi bật hết cả một đoạn đường. Bên ngoài bài trí xa hoa, bên trong thanh lịch, là chỗ tụ tập đúng chuẩn của tầng lớp thượng lưu đồng thời là chỗ hẹn lý tưởng của thành phần trí thức. Ngôn Hành cứ nhất định dẫn Nhất Thế đến đây. Hai người ngồi tựa cửa sổ, Ngôn Hành chọn một phần bít tết, vang đỏ của Pháp, tôm nướng Boston, rồi đưa thực đơn cho Nhất Thế: "Em muốn ăn gì?"

Nhất Thế trước tiên nhìn Ngôn Hành chọn đồ ăn, lúc nhìn thấy món nào giá cũng ba chữ số, máu cô muốn đông lại. Sư huynh ơi là sư huynh, sao anh không biết khách khí gì hết? Cô chân chừ lật tới lật lui thực đơn mà chẳng xong. Nhất Thế làm bộ không vui, mặt không hài lòng: "Một chút hứng thú cũng không có."

Dường như Ngôn Hành đã đoán ra từ đầu, vẻ mặt cười cười: "Vậy em thích ăn cái gì?"

"Ừm, kỳ thật em không kén ăn, chủ yếu là gần đây em bị nhiệt rất nghiêm trọng, ăn vô cớ họng rất đau."

"Chị ơi, chúng tôi có đồ ăn thanh đạm. Chị xem ở đây ạ." Nhân viên phục vụ khiêm tốn nói.

Nhất Thế cảm thấy ăn gì cũng như nhau, không thoải mái tùy tiện lật thực đơn liếc vài lần, lúc nhìn thấy món cần tây xào hạt điều giá 369 đồng, thật tình khóc không ra nước mắt luôn. Cô cắn răng, tỏ vẻ hết sức bình thản nói: "Lấy một phần cần tây xào hạt điều."

"Vâng, chị còn muốn dùng gì khác không ạ?"

Còn muốn gì nữa? Nhất Thế thật muốn chửi. "Không cần!", Cực lực nhin cơn nóng, mỉm cười đáp lại.

"Anh chị chờ cho một lát." Nhân viên phục vụ cực kỳ lịch sự cầm lại thực đơn, cúi đầu chào bọn họ rồi đi.

Lúc này Nhất Thế mới dần bớt căng thẳng, gương mặt nhìn vừa vận dụng phải vẻ mặt cười như không cười của Ngôn Hành.

Nhất Thế xấu hổ cười: "Sư huynh, anh nhìn gì thế?"

"Ăn đủ không?" Giọng điệu Ngôn Hành hết sức ân cần, nhưng nhìn sao cũng giống như đang cười đều cô vậy.

"Đủ, giảm béo."

Ngôn Hành gật đầu ra vẻ đã hiểu: "Anh nhớ rõ lần trước ăn cơm với em, em rất thích ăn mấy món ăn mặn, có nóng mấy cũng không bận tâm, hôm nay lại không có hứng thú à?"

"Đúng vậy, ha ha." Nhất Thế thật sự nói không nên lời, kiểu gì cũng thấy anh cố ý.

Thực tế, quả thật anh cố ý, không khác thời đại học bao nhiêu, rất thích chinh cô. Đồ ăn dọn lên, rất hợp khẩu vị anh, còn hớp một ngụm rượu nho. Cô vốn định nhắm mắt, cắn răng, đằng nào cũng đã xài hoang rồi, không dè, tiền bo cho một bàn còn nhiều hơn tiền rau, Nhất Thế rốt cục đi hết nổi.

"Sư huynh, xin anh thương xót, giờ cao đánh khẽ chút đi!" Đợi nhân viên phục vụ lui ra ra, Nhất Thế nhỏ giọng cầu khẩn. Ngôn Hành kinh ngạc nhìn Nhất Thế, tỏ vẻ hoang mang.

Giời lấm, còn giả vờ nữa! Lần này cô không phùng má làm chi hết, dứt khoát nói thẳng: “Em không có tiền, chỗ này nằm ngoài khả năng chi trả của em.”

“Phụt!” Ngôn Hành rốt cục nhìn không được cười.

Cuối cùng Nhất Thế cũng phát hiện, anh đùa giỡn cô! Quả nhiên, Ngôn Hành nói: “Làm sư huynh sao có thể để tiểu sư muội mời khách, bữa nay anh mời.”

Nhất Thế liếc trắng mắt, lập tức gấp một miếng trứng tôm: “Không nói sớm!”

Lập tức ăn uống thả cửa. Ngôn Hành vẫn cười nhìn cô ăn, mặt có vẻ thỏa mãn khó hiểu.

“Ô! Bác sĩ Ngôn!” Đột nhiên phía sau Nhất Thế có người gọi.

Ngôn Hành ngẩng đầu nhìn nơi phát ra tiếng gọi, đứng dậy: “Lâm Nhượng Hàm?”

“Khụ!” Nhất Thế bị sặc. Cô đưa mắt nhìn người đang nắm tay Ngôn Hành, đánh giá Lâm Nhượng Hàm từ đầu đến chân. Dáng người cao gầy trời sinh, mái tóc quần dài nhuộm màu tím đỏ [2], váy liền thân màu đen làm nổi bật làn da trắng nõn, ấn tượng ban đầu là cao quý.

Lâm Nhượng Hàm hình như cũng nhận thấy được ánh mắt Nhất Thế, cúi đầu nhìn thấy cô, nhất thời hoảng hồn. Đúng vậy, cô kinh ngạc là phải, bạn bè không gặp nhau đã sáu năm, bây giờ gặp mặt lại trong tình cảnh này.

“Không phải em học thiết kế thời trang ở Pháp sao? Sao lại về nước?” Ngôn Hành không biết ngọn nguồn giữa họ, hồn nhiên không để ý.

Lâm Nhượng Hàm cười: “Một công ty thời trang nước ngoài mời em, trả lương cao nên về.”

“Ồ, vậy sao?!” Ngôn Hành cười liếc nhìn Nhất Thế đang ngó hai người, hơi mất tự nhiên nói: “Nhất Thế, để anh giới thiệu một chút.”

Nhất Thế đứng lên, không nhìn Ngôn Hành mà nhìn Lâm Nhượng Hàm, lịch sự mỉm cười: “Không cần giới thiệu, tụi em biết nhau.”

Lâm Nhượng Hàm cũng cười: “Đã lâu không gặp, Diệp Nhất Thế.”

Cô vẫn mang phong cách công chúa kiêu căng như trước kia, gập mặt chào hỏi cũng mang khí thế kiêu ngạo như cũ. Dáng người Lâm Nhượng Hàm cao gầy, cho dù Nhất Thế cổ sổng cổ chết rắng nhỏ giò lên, hiện tại vẫn thấp hơn cô ấy nửa cái đầu; đã vậy lúc này Nhất Thế còn đi dép lê, nên càng thấy Lâm Nhượng Hàm cao hơn nhiều, khí thế bức người càng tăng.

Đối với thái độ này của Lâm Nhượng Hàm, tám trăm năm trước cô đã tập thành thói quen rồi, Nhất Thế không bận tâm, thiếu não cười: “Đúng vậy, cô có khỏe không?”

Lâm Nhượng Hàm cười nói: “Nhờ phúc của cô, gặp bác sĩ tâm lý một năm thì ra nước ngoài lăn lộn.”

Mặt Nhất Thế trắng bệch, không thèm đáp lại. Ngôn Hành mấp máy môi vừa định nói chuyện, chỉ thấy Lâm Nhượng Hàm không buồn nhìn Nhất Thế nữa, quay sang nói với anh: “Bác sĩ Ngôn, có rảnh lại trò chuyện, em đi trước.”

Dứt lời, Lâm Nhượng Hàm lạnh lùng kiêu ngạo rời đi, để lại Ngôn Hành không rõ chuyện gì. Ngôn Hành kỳ quái nhìn Nhất Thế, sắc mặt cô hơi kém, có chút sùng sốt.

“Nhất Thế, hóa ra em còn có chuyện cũ nha.”

Ngôn Hành tự giễu cười. Anh nghĩ mình rất hiểu cô, biết cô thầm yêu người bạn thân nhất, rốt cục người đó lại cùng cô gái khác hẹn hò, làm tổn thương cô. Lúc cô yếu đuối nhất, cha cô lại bị tổng giam vì tội ăn hối lộ. Vì thế cô còn nhỏ mà phải rời nhà, nghĩ một đằng làm một nẻo, đến miền bắc đi học, trốn tránh sự thật. Anh biết có bấy nhiêu, cũng không ngờ, cô vẫn còn chuyện, lại là chuyện không thể nói ra.

Nhất Thế khôi phục bình tĩnh, lẳng lặng ngồi lại chỗ mình, tiếp tục tôm nướng Boston mắc tiền, điềm tĩnh như thể không hề gặp bất kỳ ai. Ngôn Hành hơi hạ mí mắt, nhìn cô chậm rãi ăn uống.

Rốt cuộc anh nhận ra, có những thứ không thể vượt qua, anh không có cách nào đến gần đoạn kí ức thời niên thiếu kia của cô. Đột nhiên Ngôn Hành rất muốn biết, người bạn thân nhất đó của cô rốt cuộc là người như thế nào, có thể chiếm đóng kí ức thời niên thiếu của Nhất Thế, bao gồm hạnh phúc, còn có bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Nhất Thế chính thức đi làm vào ngày Quốc tế thiếu nhi. Nói ra cũng thật xui xẻo, sáng hôm đó mưa to tầm tã, Nhất Thế chặt vật che mưa bằng một chiếc ô hoa màu lam đi trên đường cái vắng vẻ, khuôn mặt khuất sau chiếc ô, chỉ mong đi cho thật nhanh. Đi hướng bắc phải ngang qua khu Lăng Thiên, cô vừa bước qua cổng khu này, một chiếc Bentley từ phía sau lướt qua như bay, nước bắn lên tung tóe dính toàn bộ vào chiếc váy liền thân của cô. Sau lưng ướt đẫm, cô thiếu điều muốn hét lên nhưng không kịp, chỉ biết trơ mắt nhìn chiếc xe kia chạy mất.

Trùng mắt nhìn chằm chằm chiếc Bentley đang chạy băng băng, ghi lại biển số xe của gã đó, là 88888. Dãy số này rất dễ nhớ, lỡ xảy ra tai nạn chỉ cần liếc mắt một cái là nhớ được. Có điều con số may mắn dễ nhớ như vậy nhất định phải mua mới có, giá chắc chắn rất đắt. Nhất Thế nhân tiện liếc mắt nhìn ngắm khu này, quả là một nơi xa xỉ.

“Tin tin....” Nhất Thế vừa định bước tiếp, một chiếc Audi Q7 ngừng phía sau cô, nhấn còi inh ỏi. Nhất Thế xoay người nhìn về phía tay lái thì thấy lộ ra hai cái răng khểnh trắng bóng của Ngôn Hành đang nhìn cô cười sáng lạn: “Người đẹp, anh có hân hạnh được mời em lên xe không?”

Nhất Thế phì cười, vừa nãy buồn bực vì bị nước bắn trúng nhất thời tan thành mây khói. Cô thân nhiên leo lên xe, cười nói: “Sur huynh, trùng hợp thế!”

Ngôn Hành mỉm cười, khởi động xe lái tới bệnh viện số 3. Trên đường, Ngôn Hành bất chợt hỏi: “Em ăn sáng chưa?”

Nhất Thế ngượng ngùng: “Chưa.”

Cô là người không đến 9 giờ sẽ không thức dậy. Tuy là ngày đầu tiên đi làm, bị đồng hồ báo thức réo tỉnh, cô vẫn cố nường đến gần 7 giờ mới chịu rời giường. Tất nhiên là không có thời gian làm điểm tâm, hôm nay lại gặp mưa to, cho nên cũng không mua đồ ăn sáng. Kỳ thực, Nhất Thế đã quen thói ăn bữa đực bữa cái rồi.

“Anh biết ngay mà!” Ngôn Hành tiện tay lấy từ ngăn chứa đồ ra một hộp sữa bò và hai quả trứng luộc, “Nè, vừa dinh dưỡng vừa dễ tiêu, lại chắc bụng tăng đề kháng nữa.”

Nhất Thế ngần ra, chần chừ một lát rồi nhận lấy phần ăn sáng, cười gượng: “Vẫn là sur huynh nghĩ chu đáo, đi guốc trong bụng em.”

“Không phải với ai anh cũng chu đáo như vậy, trừ em ra!” ánh mắt Ngôn Hành bỗng nhiên sâu thẳm, giọng điệu điềm nhiên như không, nửa đùa nửa thật.

Nhất Thế đang chăm chú bóc trứng, không hề để ý, chỉ cảm thấy sur huynh thật tốt, luôn chiều cô, chưa từng nghĩ việc này suy cho cùng không phải chuyện tất nhiên. Cô vừa ăn trứng vừa uống sữa, còn chưa ăn xong, đã đến bệnh viện số 3.

Ngôn Hành tắt máy, lẳng lặng ngồi chờ Nhất Thế ăn xong. Nhất Thế thấy sur huynh đang đợi cô, tính háp tấp nổi lên, lập tức nuốt quả trứng thứ hai, một miếng nuốt trọn. Đôi mắt đen thẳm của Ngôn Hành trừng Nhất Thế, thấy cô há miệng hết cỡ, dờ khóc dờ cười.

“Sur huynh, mau lên mau lên”, Nhất Thế nhìn đồng hồ của mình, kim đã chỉ tới phút 45, quá 15 phút nữa sẽ muộn mất. Nhất Thế vội vàng xuống xe, Ngôn Hành vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, đôi mắt đen láy chăm chú nhìn váy của cô, mới vừa rồi nhìn thấy đằng sau lưng cô một bệt ảm ướt vàng khè, vị trí không sai không lệch đi đâu được làm người ta nghĩ bậy, nhìn không được cười lớn.

Nhất Thế nghe tiếng cười ha ha của anh, ngoảnh lại gõ gõ vào kính xe: “Sur huynh, em đi trước báo danh, anh cũng nhanh lên.”

Nói xong chạy ào vào bệnh viện. Ngôn Hành bó tay, buồn cười vỗ trán, tiểu sur muội này của anh, thật quá ư vô tâm.

Tòa nhà chính của bệnh viện số 3 tổng cộng có 27 tầng. Nhất Thế cảm thê chứng nhận y tá Ngôn Hành đưa, lên 16 tầng gặp y tá trưởng. Đó là một phụ nữ đầy đà hơn bốn mươi tuổi, nổi bật bởi cặp môi thoa son đỏ chót, làm khuôn mặt trông có vẻ khắc nghiệt. Y tá trưởng nhìn giấy tờ, lại đánh giá cô một lượt, hình như có chút hiếu kỳ.

Gương mặt vốn khắc nghiệt giờ tươi tỉnh hẳn lên: “Diệp Nhất Thế?”

“Vâng!” Nhất Thế lấy làm lạ. Chỉ thấy y tá trưởng cười tiếp lời: “Em muốn vào làm khoa nào?”

“Hả?” Nhất Thế càng ù ù cạc cạc, cô còn được tự lựa chọn khoa? Y tá trưởng vội vàng giải thích: “Khoa nào cũng thiếu người, em muốn vào làm khoa nào cũng được.”

Thì ra là vậy. Nhất Thế hiểu ra gật đầu, nói dứt khoát: “Em muốn đến khoa ngoại.”

“Chị biết rồi.”

Nhất Thế nghi hoặc nhìn chị, y tá trưởng lúc này nói nhận ra mình nhanh nhẩu quá mà lỡ lời, vội giải thích: “Khoa ngoại được, khoa ngoại được!”

Chủ nhiệm lại nói: “Em đến khoa ung bướu đi!”

“Vâng ạ!” Nhất Thế cảm ơn xong rồi đến phòng vật tư nhận đồng phục y tá, chính thức bắt đầu ngày làm việc đầu tiên.

Khoa ung bướu bệnh viện số 3 không chỉ nổi tiếng ở thành phố B này mà còn vang danh toàn tỉnh, bác sĩ làm việc tại khoa ung bướu có thể nói đều là phần tử xuất sắc. Ngay cả y tá yêu cầu cũng rất cao, đồng nghiệp trong khoa của Nhất Thế thấp nhất cũng tốt nghiệp thạc sĩ, không những thế mặt mũi còn khá đẹp. Theo lời đồng nghiệp mới Triệu Cát Tường nói, đến khoa này có hai loại, thứ nhất là tình anh, thứ hai chính là nhờ quan hệ.

Tính cách của y tá Triệu Cát Tường cực kỳ hoạt bát, hơi tình nghịch quý quái. Mặc dù tốt nghiệp thạc sĩ đại học y A danh tiếng, cô vẫn thẳng thắn nói cho Nhất Thế biết, cô đi cửa sau đến khoa ung bướu này, mẹ cô là bà con với phó viện trưởng bệnh viện, tốn không ít tiền mới xin vào được đây.

Nhất Thế tỏ vẻ đồng cảm. Xã hội bây giờ, có tiền có quan hệ mới là vương đạo. Bản thân cô được vào khoa này trong lòng cũng có thắc mắc. Cô không ngại đến nỗi nghĩ mình tài cán hơn người. Tuy cô có bằng thạc sĩ, lúc học đại học cũng có chút tiếng tăm, nhưng thành tích của cô cũng không quá mức xuất sắc, căn bản không với tới hai chữ tình anh kia. Từ biểu hiện của y tá trưởng cô cũng có thể đoán ra vài phần.

Sư huynh của cô, “con rùa vàng” đi xe trăm vạn đồng, rốt cuộc có thân phận gì? Cô không nhận được hỏi thăm Triệu Cát Tường - được mệnh danh là “gi cũng biết”, không nghĩ kết quả là.....

Triệu Cát Tường há hốc miệng, chớp mắt ba lượt kêu lên: “Cậu biết bác sĩ Ngôn à?”

Nhất Thế nói: “Anh ấy là sư huynh của tớ.”

Triệu Cát Tường lập tức kéo cô ra ngoài, trốn vào một góc bà tám: “Trời đất ơi, cậu xác định sư huynh của cậu là Ngôn Hành của bệnh viện chúng ta ?”

“Ừ!” Nhất Thế khẳng định chắc nịch.

“A men!” Triệu Cát Tường nhìn bức tranh thập tự giá đối diện, hai tay làm dấu Thánh giá, về mặt tiêu tụy: “Ôi Thánh Allah, làm sao có thể đối xử bất công như vậy với những con chiên nhu nhược của Người?”

Nhất Thế không sao hiểu nổi! Triệu Cát Tường hết sức hưng phấn, hai tay vòng trước ngực: “Nhất Thế!”

“Hà?”

“Cậu có biết sư huynh của cậu ở bệnh viện này là người thế nào không?” Triệu Cát Tường làm điệu bộ lấy nước mắt hỏi trời xanh.

“Không biết!”

“Cậu biết bệnh viện chúng ta xếp vào top ba các bệnh viện không? Nói chung là vậy, bác sĩ thực tập như bác sĩ Ngôn muốn được mổ chính là chuyện không có khả năng, ấy thế mà sư huynh thiên tài của cậu không chỉ cầm dao mổ chính, hơn nữa trình độ tuyệt đối hạng nhất, được xưng tụng kỳ tích!”

Sư huynh thật sự rất trâu bò, hồi đại học đã nổi danh nhất nhì, tham gia rất nhiều nghiên cứu y học, mang về không ít giải thưởng.

Triệu Cát Tường bỗng chốc hăng hái, lại đỉnh đạc nói: “Bệnh viện chúng ta vốn là nơi nhân tài tụ hội, nổi tiếng nhất có ba người. Trong ba người họ thì tính tình bác sĩ Ngôn được nhất, nổi tiếng mà khiêm tốn, khiến các cô trong bệnh viện chúng ta điên cuồng theo đuổi. Đáng tiếc anh ấy toàn nói chuyện công việc, không ai dám tùy tiện bày tỏ.” Nói xong, Triệu Cát Tường uể oải đứng dậy.

Nhất Thế nhìn không được phì cười. Sư huynh được nhiều người theo đuổi đã biến thành chuyện truyền kì rồi, thấy Triệu Cát Tường phản chấn như vậy, khỏi nói cũng biết cô ấy cũng là fan hâm mộ của sư huynh. Nhất Thế cười hỏi: “Cậu có muốn tớ giúp se tơ hồng không?”

“Gi cơ?” Triệu Cát Tường giật mình, “Trái lại tớ còn ngoan ngoãn lui ra ấy chứ. Một đồng sói cái rình rập phía sau, tớ dám ngáp ghé à? Cậu không biết đấy, y tá khoa ung bướu cực kỳ dữ dằn, bị chiếu tia xạ trị thì chỉ có thương tích đầy mình. Ý của tớ là cậu tránh càng xa vị sư huynh kia càng tốt, trăm ngàn lần đừng để bày sói cái biết quan hệ của cậu.”

Nhất Thế tỉnh ngộ. Câu này của Triệu Cát Tường quả thật đã thức tỉnh cô. Cô cũng không muốn trở thành mục tiêu công kích của mọi người, chăm chỉ làm việc, chỉ cần rời xa khói thuốc súng là được. Cô làm ở khoa ung bướu, Ngôn Hành cũng làm ở đây, này..... này thế nào cũng chạm trán rồi!

Phần uất, oán giận. Nhất Thế bắt đầu lo lắng, cô không thích phiền toái, hơn nữa có thể tránh được rắc rối thì nên tránh. Hai người đứng ở chỗ tối, bỗng nhiên di động của Nhất Thế vang lên, cô lấy ra ngó thử, là tin nhắn của sư huynh đại ác ôn kia.

Mở tin nhắn ra thấy viết: “Đã đến giờ ăn cơm, sư muội cùng ăn chứ?”

Nhất Thế lập tức cắt điện thoại vào túi, giả vờ bình tĩnh nói với Triệu Cát Tường: “Đến giờ cơm rồi, chúng ta cùng đi ăn đi?!”

“Được!” Đứng ở một bên Cát Tường cười rất thật tình.

Bệnh viện số 3 có một nhà ăn rất lớn, là nhà ăn chung cho nhân viên bệnh viện và người nhà bệnh nhân. Đương nhiên, các bác sĩ cũng có nhà ăn riêng, gọi là khu C. Ở đây có thể lót dạ một ít rau xào, một người ngồi một bàn, chính là giá hơi đắt.

Nhất Thế vốn định ăn đại món gì đó, lại bị Triệu Cát Tường kéo đến khu C này. Kỳ thật khu C chính là nơi bác sĩ y tá ăn cơm, rất ít người đến nhà ăn chung. Vừa bước vào Nhất Thế đã có linh cảm không hay, cô lo sẽ chạm mặt ai đó. Sau đó ngẫm nghĩ, cô sợ nhất đương nhiên là sư huynh vạn người mê rồi, nếu khiến đồng nghiệp bất mãn, về sau cô chắc chắn không có ngày yên ổn.

Mà sao cô cứ có cảm giác có một đôi mắt hiếu kỳ đang quan sát mình, hình như có biết cô? Tất nhiên cô không tự kỷ đến nỗi nhận mình xinh đẹp hơn người.

“Cô ấy chính là người mà y tá trưởng nói, Diệp Nhất Thế!” Đi ngang qua một bàn ăn, nghe có người nói như vậy.

“Nhỏ nhắn ốm yếu quá, một chút hứng thú cũng không có, Loli quá ha!” lại nghe một người khác nói.

Rõ rồi, chuyện của cô đã bại lộ. Cô ngửa mặt lên trời khóc ròng, còn chưa kịp chiến đấu đã bị phục kích, thật không cam lòng. Mặt Nhất Thế như đưa đám, cùng Triệu Cát Tường ngồi dựa vào một góc cửa sổ, tránh xa rắc rối.

Triệu Cát Tường cực kỳ đồng tình vỗ vai cô, tỏ vẻ thông cảm: “Lần này tởm rồi!”.

Đôi mắt long lanh của Nhất Thế nhìn Triệu Cát Tường, trong veo như nước trông thật đáng thương “Cám ơn!”

Không ăn cũng chẳng được gì, tuy rằng bộ dạng của mình chính cô còn thấy buồn nôn, nhưng đã đến nước này, chấp nhận sự thật cho rồi.

Triệu Cát Tường hào hứng đi gọi món ăn. Nhất Thế ngồi một góc, bình tĩnh nhìn chung quanh, thỉnh thoảng quay đầu nhìn đám người đang ngó chừng cô. Bị chú ý quả thực chẳng tốt lành gì.

Nhà ăn C vốn đang ồn ào bỗng nhiên im bất, lúc đó Nhất Thế đang nhàn nhã uống trà xanh do phục vụ mang tới. Mọi người đột nhiên im lặng, cô ngừng lên xem phát sinh chuyện gì thì đối diện với một đôi mắt khiến cô hoảng hồn.

Tổng..... Tổng An Thần! Nước trà trong miệng thiếu chút nữa là phun ra. Anh mặc áo blouse trắng, nước da vốn trắng bóc, cộng thêm khuôn mặt cực kỳ khôi ngô đẹp đẽ càng khiến người ta nghĩ tới bốn chữ văn nhã tuần tú. Hôm nay là lần đầu tiên Nhất Thế nhìn thấy anh mang kính mắt, phong thái như thể anh sinh ra để làm bác sĩ, nhẹ nhàng trẻ trung đầy sức sống.

Anh vẫn giống như ngày trước, vừa xuất hiện đã làm người khác hâm mộ đồng thời cũng khiến người ta tự ti không bắt kịp anh. Tổng An Thần cũng nhìn cô, ánh mắt cực kỳ phức tạp, không rõ đang suy nghĩ gì, dường như có luồng ánh sáng đầy màu sắc vây quanh Nhất Thế, nhìn không ra ánh sáng nào thuộc về anh.

Cách cô không xa, giữa đám đông y tá đang ngồi có người si mê nói: “Vương tử giá lâm!”

Cô gái ngồi cùng bàn cốc đầu cô ta: “Tĩnh lại đi, người ta là vương tử lạnh lùng, chỉ có thể ngắm không thể đùa bỡn!”

“Ui, đáng tiếc, một ngon cỏ mơn mơn mượt mà như thế mà!”

Nhất Thế hấp tấp cúi đầu, bối rối uống trà. Cô hoảng hốt, không rõ nguyên nhân vì sao. Quả nhiên vẫn không thể đối mặt với Tổng An Thần, một chút cũng không thay đổi. Lúc này Triệu Cát Tường bưng một khay đồ ăn trở về, thấy trà xanh trên bàn bị Nhất Thế uống hết tron, lập tức gào khóc thảm thiết, “Đây là trà xanh của tớ, sao cậu không chờ tớ rót giọt nào!”

Giọng cô vốn lớn, vang khắp khu C, ánh mắt mọi người đồng loạt dồn vào Nhất Thế, nghiêm nhiên trở thành tiêu điểm.

Nhất Thế khó xử, tóm Triệu Cát Tường lại chắn trước người, nhỏ giọng thì thầm: “Người đẹp, bình tĩnh đừng nóng, để tớ mua cho cậu chai khác!”

“Vậy còn được!” Triệu Cát Tường đứng thẳng người, đặt đồ ăn trong lên bàn, vui vẻ gấp một miếng thịt kho tàu cho vào miệng, “Cậu biết không, khu C này món mặn ngon nhất chính là thịt kho tàu, đặc biệt ngon!”

Nhất Thế không thấy ngon miệng, xúc mấy muỗng cơm, chậm rãi cúi đầu buồn bực ăn.

“Hà hà, Nhất Thế, cậu đang mắc cỡ phải không?”

“Gi?” Nhất Thế không hiểu ngẩng đầu nhìn cô.

“Vừa nãy cậu cùng vương tử lạnh lùng khoa chúng ta nhìn nhau, thấy cậu choáng váng luôn!”

“Nói bậy!” Nhất Thế vội cúi đầu ăn cơm.

“Xì, đừng nói xạo. Chỉ cần gặp Tổng An Thần có cô gái nào không nhất kiến chung tình đâu. Nhưng Nhất Thế này, tớ khuyên cậu bỏ ý định trong đầu đi, vương tử lạnh lùng này rất khó nắm bắt. Lúc nào cũng lạnh lùng, luôn cự tuyệt con gái ra xa ngàn dặm, muốn bao nhiêu bị kịch là có bấy nhiêu, ài!”

Triệu Cát Tường làm bộ cực kỳ tiếc nuối: “Tớ và anh ta tốt nghiệp cùng một trường đại học. Hoa hậu giảng đường đại học theo đuổi suốt năm năm, anh ta đều không thèm liếc mắt một lần. Kỳ thật nếu bản tính anh ta lạnh nhạt cũng được, có thể nói là ác, đằng này anh ta đối với bạn nam lại bình dị gần gũi, chuyện này hết sức đau lòng. Một anh chàng đẹp trai như vậy lại bị làm hại!”

“Làm hại là sao?” Nhất Thế không hiểu gì hết.

“Ngốc... người sáng suốt đều nói anh ta kỳ thật là.....”

Nhất Thế chăm chú nghe.

“Anh ta thật ra là gay!”

“Phụt!” Nhất Thế phun hết com lên mặt Triệu Cát Tường. Đầu tiên cô nàng ngậy ra, tựa như diêm báo giông bão, đột nhiên rú lên, ôm mặt chạy như bay vào toilet. Để lại phía sau hàng loạt ánh mắt tò mò.

Nhất Thế xấu hổ cười ruồi, trời xui đất khiến làm sao lại đụng phải ánh mắt Tống An Thần, trúc mã của cô là gay sao? Cô bỗng nhiên rùng mình, kỳ thật..... hình như..... hơi giống lời đồn.

“Nhất Thế?” Đột nhiên, ngoài cửa có mấy bác sĩ đi vào, người cao nhất đi đầu mừng rỡ hô to tên cô. Nãy giờ cô đang là tiêu điểm, lại bị kêu tên như vậy, đủ loại ánh mắt đổi hướng sang cô.

Là sư huynh vạn người mê

Ngôn Hành không nhận ra tình hình, còn tươi cười, đẩy áp sáng lạn nhắm chỗ cô bước tới.

Nhất Thế chóng mặt ngay tắp lự, dường như bên tai ngân lên ánh sáng thương xót của đức mẹ đồng trinh. Thật muốn đập đầu vào chậu hũ chết trăm lần cho rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Nhất Thế thấy Ngôn Hành đi vào, tay chân càng lúc càng lạnh như buốt. Cô nhìn chăm chăm ánh mắt trêu chọc của Ngôn Hành, đôi lông mày hài hước, anh biết rõ làm như vậy sẽ phát sinh chuyện gì nhưng vẫn đi đến trước mặt cô.

Anh đặt mông ngồi xuống, một tay chống cằm, khuỷu tay gác trên mặt bàn, mắt lấp lánh nụ cười chăm chú nhìn cô: “Tiểu sư muội!”

“Sư huynh!” Nhất Thế bình tĩnh xoa cằm nhưng trong lòng bắt đầu phát hoảng.

“Vừa rồi sao không trả lời tin nhắn? Có biết anh ở văn phòng chờ em lâu lắm không?” anh vẫn cười như cũ, nụ cười vẫn yêu nghiệt như thế.

Nhất Thế ho nhẹ: “Chủ yếu là em đói quá rồi.”

Ngôn Hành khẽ gật đầu, hơi nheo mắt, nhận ra cô xấu hổ, lập tức đứng dậy nói: “Em ăn đi, anh ăn cùng đồng nghiệp.”

“Vâng!” nghe anh nói vậy, Nhất Thế lập tức yên tâm, bấy giờ mới cầm đĩa lên gấp một đĩa com. Tâm trí lơ đãng, hơi há miệng, ánh mắt vô tình nhìn Tống An Thần đang cười nói vui vẻ với mọi người, vẫn khuôn mặt tươi cười “nhất tiểu khuynh thành” đó, khiến người ta nhìn thấy một dòng nước ầm trong ngày đông, thấm vào tâm can.

Cô than nhẹ một tiếng, lãng phí quá! Có lẽ đúng như Triệu Cát Tường nói, trúc mã nghiêng nước nghiêng thành của cô giới tính có vấn đề. Chỉ ít, ngay cả vị thanh mai là cô đây cũng chưa từng hưởng thụ nụ cười như thế, tươi cười thế này dường như chỉ với bạn đồng giới mà thôi.

Sầu não nhét com vào miệng, mới ăn được mấy miếng, bỗng nhiên phát hiện Ngôn Hành vẫn còn đứng trước mặt, cô ngậy ra, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy anh vẫn cười như trước, nụ cười đó mang theo một phần bất đắc dĩ, còn có ba phần thương tiếc.

Anh đã biết chuyện gì đó rồi, chắc chắn anh đoán được Tống An Thần chính là trúc mã chiếm cứ tất cả hồi ức của cô. Tuy cô không đề cập đến tên anh ta, chỉ nói với anh, trúc mã của cô có lần da khiến tất cả các cô gái ao ước, gương mặt xuất chúng không lẫn được với ai, thanh tú không lời nào tả xiết.

“Nhất Thế, tình cảm của em biểu lộ rõ quá!” Ngôn Hành khẽ nhếch môi để lộ một nụ cười mỉm, quay lại ngồi cạnh đồng nghiệp, bắt đầu ăn com.

Nhất Thế cắn chặt môi, tiếp tục ăn. Ngồi bên cạnh, Triệu Cát Tường từ đầu chí cuối không lên tiếng, rốt cục không nhẫn nại được, hảo tâm an ủi: “Nhất Thế, cậu có sao không?”

Nhất Thế phục hồi tinh thần, hơi mơ màng, gật đầu: “Ừ? Cái gì?”

Triệu Cát Tường liếc cô mắng: “Tớ nói Nhất Thế này, vừa rồi bác sĩ Ngôn nói câu kia là có ý gì? Cậu có chuyện gì mà sắc mặt bác sĩ Ngôn khó coi thế hả?”

“À, chắc là vẻ mặt lưu luyến không rời đó. Bác sĩ Ngôn chỉ coi tớ như em gái nên mới không muốn thấy vẻ mặt như thế của tớ.” Cô nói qua loa cho xong, Triệu Cát Tường lại rất hưởng thụ, rất hiểu chuyện gật gù đầu, còn vỗ vai Nhất Thế an ủi, “Chân trời góc biển ở đâu mà chẳng có cô thơm, hà tất

chỉ treo cổ trên một ngọn cây chứ [3]”.

Triệu Cát Tường nghĩ nghĩ, sắc mặt đột nhiên cứng đờ, “Hôm nay hình như có hoạt động gì thì phải.” Cô ảo não vỗ đầu mình vài cái, thật tình nghĩ không ra bèn hỏi Nhất Thế, “Hôm nay là ngày bao mấy?”

“Ngày Quốc tế thiếu nhi!”

“A! Đúng rồi.” Triệu Cát Tường sáng tỏ rồi, đứng bật dậy, quay đầu nhìn phía bàn Tổng An Thần, “Tiểu Trác Từ, hôm nay đặt phòng trước chưa?”

Một bác sĩ trắng bóc, cao ráo ngồi ở bàn Tổng An Thần đưa mắt nhìn Triệu Cát Tường, vốn đang cười, nghe Triệu Cát Tường hét lên tức thì mặt thoáng ra, bộ dạng bức mình đáp “Đặt từ sớm rồi.”

“Ok!” Triệu Cát Tường hoàn toàn phớt lờ thái độ khó chịu của anh ta, ra dấu “ok” rồi ngồi xuống, quay qua nói với Nhất Thế: “Hôm nay là ngày lễ bao nhiêu người thích, khoa ung bướu chúng ta tổ chức đi KTV, cậu có bản lãnh gì cứ việc trở hết ra nhá.”

“Sao?” Khóe miệng Nhất Thế gật một cái, cô hát không hay lắm. Đã vài năm không nghe hát rồi, chuyện đi KTV cô thật sự không muốn. Song ngày đầu tiên đi làm ít nhiều gì cũng phải làm quen với đồng nghiệp, nghiêm nhiên lần này chính là cơ hội rất tốt.

“Nhất Thế, nói cho cậu biết, trong bệnh viện toàn bộ các anh đẹp trai đều tập trung ở khoa chúng ta, cậu nhắm trúng ai thì nói cho Triệu Cát Tường tờ biết, tờ sẽ giúp cậu se tơ hồng. Phải biết tất cả các bác sĩ trẻ mới về khoa chúng ta đợt này đều tốt nghiệp từ đại học A, tờ biết hết đấy.”

Nhất Thế im lặng. Trai đẹp cái gì, đều là mây trôi. Kỳ thật tìm được một người có thể toàn tâm toàn ý yêu mình là đủ rồi, yêu cầu cao quá làm gì.

Buổi chiều trực ca quả thực mệt người. cô là người mới, không thể không đi theo y tá trưởng tìm hiểu công việc. Chỉ vào phòng bệnh mà cũng không được quá bừa bãi, phải theo trình tự nhất định, vận dụng kiến thức chuyên môn cần linh hoạt, không thể lúc nào cũng y lại vào các y tá lớn tuổi khác, v.v... Lúc trước Nhất Thế từng thực tập qua, đối với mấy chuyện này sớm đã như sấm bên tai song bộ dạng vẫn là học hỏi, tỏ ra rất chăm chỉ.

Y tá trưởng rất khoái liếc nhìn cô thật lâu, mà mỗi lần chỉ ta nhìn cô lâu như vậy, cô đều trưng ra vẻ mặt tương đối hòa nhã, y tá trưởng lập tức lườm cô một cái, hại cô cảm thấy ngượng ngập.

Cả một buổi chiều tới tới lui lui, quay qua quay lại chỉ có hai việc dạy bảo và tham quan. Lúc tham quan lần cuối cùng, gần sát giờ tan ca, y tá trưởng dẫn tất cả đi tham quan phòng khám của bác sĩ. Y tá trưởng nói: “Phòng khám của bác sĩ cũng có phân công một y tá hỗ trợ, có điều tính hướng đó trừ phi được bác sĩ đặc biệt cho phép hoặc là thời điểm bận rộn.”

Y tá trưởng thò đầu nhìn phòng khám số 1 một cái rồi quay sang nói với đám Nhất Thế: “Các cô được phân công đến khoa ung bướu, sau này sẽ thường xuyên đi lại ở đây, nhất định phải thông thạo nơi này, hơn nữa phải quen thuộc với các bác sĩ khoa ung bướu.”

Lúc này, từ phòng khám số 1 bước ra một người, anh ta hiển nhiên vừa mới thay đồ, tay còn đang đặt trên nút áo, trước cửa nhiều y tá như vậy khiến anh giật cả mình, liên tục lui ra sau.

“Bác sĩ Trác tan tâm à?” Y tá trưởng cười tươi hỏi.

Đây không phải là Tiểu Trác Từ theo như lời của Triệu Cát Tường sao?

Tiểu Trác Từ gật đầu, nhìn qua đồng phục y tá của họ rồi nói “Mọi người....”

“Tôi đang giải thích cho họ một số quy định.” Y tá trưởng cười nói.

Tiểu Trác Từ tỏ vẻ ghi nhận, cười, “Mọi người tiếp tục đi.” Sau đó ánh mắt vừa lúc lướt qua Nhất Thế, anh bỗng nhiên chỉ vào cô, há miệng, cả buổi cũng không thốt ra một chữ, cuối cùng nản lòng nói với Nhất Thế: “Cô y tá, cô biết Triệu Cát Tường à, khi tan tâm nhớ nói với cô ta, kêu cô ta đừng có lè mề, đừng đến muộn đấy.”

Nhất Thế ngơ ngác, gật đầu. Tiểu Trác Từ cảm ơn rồi vội vàng bỏ đi. Y tá trưởng lúc này cũng nhìn đồng hồ, vừa đúng giờ tan ca, nói với bọn họ: “Tôi biết các cô cậu trẻ tuổi có hoạt động, bây giờ cũng đến giờ tan tâm, không trì hoãn mọi người, đi đi!”

Nhóm y tá lễ phép cúi chào y tá trưởng, trật tự quay lại phòng thay đồ. Vừa khuất tầm mắt của y tá trưởng không tới một giây, cả nhóm lập tức bùng nổ, ùn ùn chạy đi. Nhất Thế bị người phía sau đẩy vài cái, dở khóc dở cười. Hoạt động hôm nay quả nhiên là một sự kiện rất trọng đại nha.

Cô chậm rãi thong thả bước đến phòng thay đồ, thấy Triệu Cát Tường cực kỳ sốt ruột đi qua đi lại trước cửa.

“Cát Tường!” Nhất Thế gọi, Triệu Cát Tường ngẩng đầu nhìn thấy Nhất Thế, bay qua kéo cô vào phòng thay đồ, “Nhanh lên, nhanh lên, mau thay quần áo!”

“Không cần gấp gáp như thế chứ, chúng ta còn tận nửa tiếng mới tới giờ hẹn mà.”

“Đương nhiên gấp rồi! Chúng ta còn phải đến salon làm tóc, trang điểm nữa.” Triệu Cát Tường lộ ra vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Mà Nhất

Thế nghe kế hoạch này như bị sét đánh, không phải chỉ đi KTV hát thôi à, làm gì phải điều động nhân lực kinh thế?

Sự thật chứng minh, quả thật như thế. Cô vào phòng thay đồ, thấy các y tá đang trang điểm, biểu hiện rất nghiêm túc. Nhất Thế hoàn toàn đen mặt, bác sĩ nam khoa ung bướu quả nhiên rất có sức hấp dẫn.

Nhất Thế bị Triệu Cát Tường kéo vào một salon tóc khá xa hoa, bị Triệu Cát Tường ép buộc, ấn xuống ghế, để thợ làm tóc thuận lợi “Muốn làm gì thì làm”. Nhất Thế không thích đôi kiểu tóc, cô thích tóc thẳng, từ nhỏ đến giờ chỉ thích để tóc dài bay bay, nhưng thợ làm tóc lại uốn tóc cho cô, kiểu đầu công chúa.

Cô nhìn mình trong gương, dờ khóc dờ cười. Cô có phong thái công chúa, đã từng là một công chúa tư sản. Triệu Cát Tường làm xong kiểu tóc quay lại. Tóc cô vốn là kiểu Bobo [4], lần này vẫn là tóc Bobo như cũ, chẳng qua nhìn đứng đắn hơn trước kia rất nhiều. May mà chỉ đổi kiểu có một lần này, nếu là thường xuyên, Nhất Thế chắc chắn sẽ sụp đổ mất, cô không muốn già làm thực nữ.

Triệu Cát Tường nhìn nhìn mái tóc “lóng lánh” của Nhất Thế, hết sức ngạc nhiên, kéo cô quay trái quay phải một vòng, miệng không ngớt líu ríu, “Tớ đã nói Nhất Thế đẹp tự nhiên mà, làm sao lại không xứng với bác sĩ Ngõn chứ? Hừ, lần này để bọn họ nhìn đi.”

Không phải đi diễn võ dương oai đấy chứ?

Hai người ban đầu tính lập tức đi đến tiệm KTV, nhưng khi Triệu Cát Tường bất ngờ liếc thấy giày của Nhất Thế, mặt mày lập tức sa sầm, “Tớ nói Nhất Thế, cậu có chỗ nào giống con gái không, sao lại mang giày đế bằng hả?”

“Tớ không quen mang giày cao gót.”

“Bây giờ không quen cũng phải mang, tình thế bắt buộc phải vậy!” Triệu Cát Tường tiện thể kéo cô đi mua giày.

Theo lời Triệu Cát Tường, đã là con gái nhất định phải mang giày cao gót ra đường, hóp bụng ưỡn ngực, ngẩng đầu sai bước mà vẫn tự tin như thường. Đường nhiên trừ những cô nàng chân bết không thể mang giày cao gót ra.

Nhất Thế rất ít khi mang giày cao gót. Lần này mang vào, hoàn toàn không thể làm theo lời Triệu Cát Tường hóp bụng ưỡn ngực, ngẩng đầu tự tin được. Cô thấy mình chẳng khác nào người què, rất mất tự nhiên, giống như có thể ngã sấp xuống bất cứ lúc nào. Triệu Cát Tường nhìn thấy bộ dạng kì quặc của Nhất Thế đành phải tự mình làm mẫu bước mấy bước, giày cao gót đập xuống đất “cộp cộp”, phối hợp với tư thế “đoan trang” của cô làm cho người ta cảm thấy có vẻ tây.

Triệu Cát Tường nói: “Nhất Thế, tư thế của cậu nhìn khó coi quá đấy.”

“Minh không thích mang giày cao gót, ở đại học cho tới bây giờ đều mang giày đế bằng.” Nhất Thế bước đi vẫn bất nhả như cũ. Triệu Cát Tường nhìn cô kỳ dị, như thể cô là người nguyên thủy sống trong hang.

“Aiz, Nhất Thế à, cậu đã hai mươi lăm tuổi, vẫn là nên học mang giày cao gót cho tốt đi. Dáng cậu cũng không cao lắm, chẳng lẽ cậu không có cảm giác tự ti của người lùn sao?”

Nhất Thế chỉ cao có 1m62, quả thật cần mang giày cao gót hỗ trợ chiều cao, cô hiểu ra gât đầu, “Minh sẽ cố gắng.”

Cô hiện tại đã bắt đầu đi làm, không thể ăn bận như hồi còn đi học được. Kỳ thật cô hiểu dụng ý của Triệu Cát Tường, cô vừa tới khoa ung bướu liền nổi danh. Cô không dựa vào chính mình, cũng không phải nhờ gia đình hậu thuẫn để được nhận vào, mà là dựa vào đàn ông. Trong mắt những đồng nghiệp tài giỏi, kiêu ngạo, hay ghen tị kia mà nói thì cực kỳ đáng khinh. Hơn nữa bản thân mình bề ngoài như cục đất, càng dễ trở thành đối tượng “trà dư tửu hậu”.

Hai người thuê xe đến thẳng quán KTV đã hẹn. Hai người mới xuống xe đã thấy dáng người nhanh nhẹn của Tiểu Trác Từ đang đi qua đi lại trước quán, không ngừng bấm di động trong tay, có vẻ rất sốt ruột. Triệu Cát Tường thấy Tiểu Trác Từ lập tức dừng lại, lùi đi động trong túi ra, nhất thời mặt tái mét. Nhất Thế tò mò nhìn cô, lại nhìn điện thoại của cô, mười tám cuộc gọi nhờ, di động của cô ấy để chế độ im lặng, khó trách không nghe thấy.

Mà Tiểu Trác Từ hành động không có mục đích kia rốt cục cũng đảo mắt nhìn về phía họ, vừa nhìn thấy Triệu Cát Tường liền giận dữ, hùng hổ đi tới, quát: “Tôi không phải đã dặn cô đừng tới muộn rồi sao, cô không đến muộn sẽ chết à?!”

“Tôi thích đến muộn đấy, anh quản được chắc?” Giọng Triệu Cát Tường chỏi tai, tức giận đáp trả. Mặt Tiểu Trác Từ cau kinh, tức tối phẩy tay đi vào.

Triệu Cát Tường lúc này cũng chẳng còn khí thế gì, nhìn theo bóng lưng anh ta, vừa bước bình vừa kỳ quặc. Nhất Thế hỏi, “Cát Tường, chúng ta có vào không?”

“Vào, sao lại không vào?” Triệu Cát Tường nắm chặt tay Nhất Thế, nghênh ngang đi vào.

“Chậm một chút, giày cao gót của tớ.” Nhất Thế loạng choạng đi theo sau Triệu Cát Tường, thật sự rất chật vật.

Triệu Cát Tường dẫn Nhất Thế hết cửa rồi quẹo mấy lần mới dễ dàng mở được cánh cửa phòng. Không khí vốn không quá ẩm ỉ bỗng chốc bị phá vỡ bởi tiếng la hét chói tai chấn động cả màng nhĩ, tinh thần Nhất Thế bỗng chốc bị sốc.

Đây là một căn phòng thật lớn, bên trong đủ mặt nam nữ, bình thường đều mặc đồng phục thống nhất, mà lúc này bọn họ mặc đồ đủ loại màu sắc kiểu

dáng. Người thi vất chân nhìn Nhất Thế cùng Triệu Cát Tường đi vào, người thi tự đưa một mình, cũng có người đang giành mic hát.

Lần tụ hội này đều là sinh viên tốt nghiệp năm nay, vừa vặn là thời kì quá độ của tuổi trẻ học đường, vẫn còn tràn đầy sức sống. Triệu Cát Tường liếc Tiểu Trác Từ một cái, ngang nhiên chen vào chỗ ngồi giữa Tiểu Trác Từ và Tống An Thần, ngồi xuống bên cạnh anh, Nhất Thế thuận tiện ngồi xuống bên phải Triệu Cát Tường, bên trái Tống An Thần.

Ngồi xuống xong, Nhất Thế càng thấy mắt tự nhiên. Cô một mực nhìn thẳng, không dám liếc qua bên cạnh. Lúc bước chân vào phòng ánh mắt hai người đã chạm nhau rồi. Thay áo blouse ra, đeo kính mắt gọng vàng, áo sơ mi, nghiêm nhiên trở lại bộ dạng sáng chói như mặt trời của cậu con trai lừng lẫy, dường như trở lại dáng vẻ thanh nhã thời trung học.

Nhất Thế thấy hơi khó chịu, ánh mắt bất an nhìn Triệu Cát Tường ngồi bên trái. Chỉ thấy Triệu Cát Tường và Tiểu Trác Từ đang mắt to mắt nhỏ trừng nhau, vẫn còn làm mình làm mẩy. Triệu Cát Tường đột nhiên đứng lên, đi lên bục chọn bài hát, ánh mắt Tiểu Trác Từ chưa bao giờ rời khỏi cô, không biết suy nghĩ cái gì, cũng đứng lên đi theo, kéo Triệu Cát Tường đang chọn bài, “Tôi có chuyện muốn nói với em.”

“Anh tránh ra!”

Nhưng Tiểu Trác Từ rất mạnh tay, không để ý Triệu Cát Tường giãy dụa, lôi cô ra ngoài.

Nhất Thế quan sát hết thấy toàn bộ quá trình, chớp mắt, cô nghĩ trong đó hình như có cái gì ẩn giấu. Cô đang nghĩ, một cô y tá giọng cao đã hát xong một bài, song bài hát tiếp theo lại không có người nhận.

Nhất Thế nhìn lên màn hình, ngẩn người, là bài “Nếu tình yêu ra đi”. [5]

“Ai chọn vậy?” Liễu Hiểu, người hơi mập lên tiếng.

“Chắc là Triệu Cát Tường mới vừa chọn.”

“Vậy bây giờ ai hát đây?”

“Bỏ qua đi.”

“Qua cái gì? Bài này nghe hay mà.”

Bài hát này Nhất Thế từng điên cuồng học hát, tựa hồ có sự đồng cảm, cho nên cô rất thích bài này. Cô cười nói: “Để mình hát cho.”

Liễu Hiểu thấy cô này giờ không lên tiếng bỗng nhiên muốn hát ca khúc này, lập tức nhiệt tình đưa micro cho cô, “Nhớ thương cảm một chút!” sau đó dẫn đầu vỗ tay, “Đến đây đi, mau đến nghe người đẹp Nhất Thế hát.”

Tức khắc, trong phòng toàn bộ là tiếng vỗ tay, cô hơi ngượng ngùng, chỉ biết ngây ngô cười. Ánh mắt chạm vào cặp mắt sâu thẳm đến cực điểm của Tống An Thần, lúc đồng tử sáng như sao khám phá ánh mắt cô, tim cô đập lỡ một nhịp. Nhất Thế hít sâu một hơi, bắt đầu ca theo giai điệu bài hát.

“Đầu phố, một cặp đôi giống hệt chúng ta

Ở thành phố này có hơn hai người đối diện với bi kịch chia tay

Rời bỏ vòng ôm, mỗi người một ngã

Nhìn họ mà vành mắt em ngấn lệ

Lệ rơi đầy mặt, không ngoảnh đầu nhìn hương hai người đi

Dường như ngày hôm qua chúng ta lại bắt đầu

Trước kia thật lâu, nếu tình yêu của chúng ta ra đi thì sao

Một lần cuối cùng tin tưởng thiên trường địa cửu

Từng nằm trong vòng tay ấm áp của anh mà không cần tưởng tượng

Sau này em lưu lạc bơ vơ tháng ngày đằng đẵng

Trước kia rất lâu, nếu tình yêu của chúng ta ra đi thì sao

Không nghĩ ngờ ái tình là tin ngưỡng

Song cuộc đời đã khác đi rồi

Em hi vọng vĩnh viễn không biết kiên cường

....”

Mỗi lần hát ca khúc này, cô đều đặt hết tình cảm của mình vào đó. Cô nắm micro thật chặt, chăm chú nhìn màn hình, ánh mắt trong trẻo lấp lánh nước mà cố chấp, dường như đang thuật lại chuyện xưa của mình. Mọi người đều lắng lắng nghe, vì cô chăm chú, còn vì cô đã hát lên một khúc ca động lòng người thế này.

Tổng An Thần vẫn ngồi bên cạnh cô, anh thậm chí có thể ngửi được trên người cô hương vị biển nhân nhật. Đó là mùi nước hoa cô yêu nhất, nhẹ nhàng thoang thoang, mang theo không khí thoáng đãng của trời cao biển rộng. Cô từng nói qua, muốn làm một con cá, ngao du khắp các đại dương, toàn thân mang theo hơi nước, còn có bạn đời cùng nhau già đi; kể cho con cháu mình nghe chuyện từng ngao du lúc xưa, cả chuyện tình lãng mạn ngày xưa với bạn già nữa.

Trước kia thật lâu, nếu tình yêu của bọn họ ra đi thì sẽ như thế nào?

Bài hát vừa hết, mọi người có mặt đều ồn ào, liên tục vỗ tay. Nhất Thế chỉ ngây ngốc cười, cô biết phía sau có đôi mắt đang nhìn mình, bài hát này chính là hát cho anh, là tặng cho anh, là kỷ niệm cuối cùng của anh.

Tiếp theo là bài hát của một người khác. Nhất Thế vẫn ngồi thẳng lưng giả bộ chăm chú lắng nghe. Đột nhiên, người bên cạnh cô đứng bật dậy, đi ra ngoài khiến Nhất Thế giật mình.

Cô y tá đang hát thấy Tổng An Thần đột nhiên rời đi cùng không hát nữa.

Nhất Thế lúc này mới quay đầu nhìn về chỗ anh mới ngồi, lòng bỗng nhiên chùng xuống.

Mọi người hát thêm 3 bài nữa, Triệu Cát Tường cùng Tiểu Trắc Tử vẫn chưa quay lại, Tổng An Thần cũng không thấy bóng dáng. Nhất Thế cũng muốn đi toilet. Cô đi ra ngoài, vừa mới qua khúc quanh tình cờ đụng phải Tổng An Thần đang dựa vào tường hút thuốc. Anh ngẩng đầu phả khói vào không khí, từng vòng mỏng mảnh quện vào nhau, nhưng xem chừng vẫn không giải tỏa được hết ưu sầu, lưng anh dựa sát vào tường, ngửa mặt lên trần nhà ngẩn người, khuôn mặt đẹp trai tuấn tú nhìn nghiêng mang theo một nỗi buồn thương, sâu kín khó dò.

Nhất Thế vốn định thôi lui không quấy rầy anh, không dè đụng phải chậu bonsai trang trí sau lưng, tiếng vang không lớn không nhỏ lại vừa đủ cho Tổng An Thần nghe thấy.

Đương lúc cô dè dặt, lúc lắc đầu không biết nên nhặt chậu bonsai lên hay không, ngẩng đầu lên thì thấy Tổng An Thần đã bước về phía cô, ánh mắt cực kỳ phức tạp, trong ánh mắt ấy dường như có chút mệt mỏi.

“Tôi.... tôi muốn đi toilet!” cô nhìn xung quanh, “Hình như tìm không ra, à à....” giọng nói có chút hỗn loạn, không thể trấn tĩnh.

Tổng An Thần không nhúc nhích, ánh mắt vẫn như cũ nhìn cô làm toàn thân Nhất Thế nổi gai ốc.

“Tôi quay lại xem sao!” Nhất Thế chỉ phía sau, lập tức xoay người muốn chạy trốn.

“Diệp Nhất Thế!” Tổng An Thần rốt cục mở miệng.

Nhất Thế lập tức đứng lại, khóc không ra nước mắt, oán giận mình tự dưng muốn đi toilet làm gì. Phía sau tiếng bước chân càng lúc càng gần, tim cô cũng đập càng lúc càng mau, thiếu chút nữa làm cho toàn thân cô bất động.

Cô hít sâu một hơi, xoay người tặng cho Tổng An Thần một nụ cười to hết cỡ, “Có chuyện gì không? Cậu em Tổng?”

Tổng An Thần bất ngờ hành động, một tay anh tóm lấy cô, ép cô vào tường, để cô rúc trong lòng mình, khiến cô không thể né tránh. Nhất Thế còn chưa kịp giật mình, Tổng An Thần lấy tay giữ chặt hai má của cô rồi hung hăng ép môi xuống.

Cô ngạc nhiên mở to mắt, vì quá hoảng hốt, miệng hơi hé ra liền bị anh thừa cơ đi vào, lưỡi trực tiếp khuấy đảo bên trong. Anh dịu dàng vuốt ve, trần trọc lưu luyến, ngọt nhẹ, một mặt nhẫn nại chờ đợi phản ứng của cô.

“Ngoan, hít thở đi!” Tổng An Thần dỗ dành cô từng bước một. Nhất Thế chớp mắt, nghe theo hít vào một hơi. Đôi mắt đen láy của Tổng An Thần mang theo ý cười, lại tiếp tục phủ lên môi cô. Mùi thuốc lá nhân nhật quanh quẩn, tràn ngập trong kẽ răng, tay anh cũng dời chỗ, vuốt ve lưng cô, cách một lớp áo T-shirt mỏng, Nhất Thế vẫn có thể cảm giác được sự nóng bỏng của anh. Cô khẽ run rẩy, vô phương ngăn cản anh, có lẽ là cô cũng khát vọng anh.

Rốt cục, anh cũng tách khỏi môi cô, ánh mắt vẫn không rời khỏi đôi môi sưng đỏ của cô, anh nói: “Em đi toilet đi, cứ đi thẳng phía trước là tới.”

“Ách....” Nhất Thế lập tức hoàn hồn.

Tổng An Thần trêu đùa: “Đây là phí chỉ đường.” Nói rồi anh nhắc chân quay lại chỗ cũ.

Lưu lại Nhất Thế đực mặt tại chỗ, cô lập tức xoay người, nhìn bóng lưng Tổng An Thần điên cuồng đấm đá, ăn đậu hủ của cô còn xem là chuyện đương nhiên, cô khinh.

Đột nhiên, Tổng An Thần xoay người. Nhất Thế lập tức thu hồi dáng vẻ hung hăng, làm bộ thực nữ ngây ngô cười với Tổng An Thần.

“Diệp Nhất Thế, kĩ thuật hôn của em vẫn còn trúc trắc như vậy.” Tống An Thần đột nhiên mỉm cười mê người, rồi lại xoay người bước đi.

“.....” Nhất Thế nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng xoay người đi vào toilet chuẩn bị súc miệng.

Cô vừa vào toilet, liền nhìn thấy Triệu Cát Tường đang đứng cạnh lavabo tô son môi, cánh môi ướt át xinh đẹp đó, sung rồi.

“Môi cậu sao lại sưng lên thế kia?” Nhất Thế đi tới, đỡ mặt cô bạn lên hỏi.

“Môi của cậu cũng sưng.” Triệu Cát Tường cũng đẩy mặt cô lên hỏi.

Hai người cùng đỏ mặt.

P/S: Tống An Thần là bác sĩ khoa ung bướu, chuyên môn phẫu thuật cắt bỏ các bộ phận có khối u, chuyên môn của Ngôn Hành cũng thuộc lĩnh vực này; phương pháp hóa trị, xạ trị không thuộc trong phạm vi nghề nghiệp của hai người họ. Nói thêm một chút, khoa ung bướu gồm cả nội khoa lẫn ngoại khoa, nhưng đa số các ca bệnh ung bướu thuộc về nội khoa.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Sau hôm đó, có một ngày Nhất Thế và Triệu Cát Tường đồng thời trực đêm.

Triệu Cát Tường một mực tra hỏi Nhất Thế người đàn ông bí ẩn đó là ai, song Nhất Thế không trả lời. Cô vẫn tránh đề chuyện này quán lấy mình, cũng không phải lần đầu tiên Tống An Thần chơi ác với cô. Đầu tháng ba năm đó khi trường công bố điểm thi, cô và Tống An Thần cùng đậu vào trường trung học trọng điểm, hai nhà hẹn nhau cùng đi ca hát chúc mừng. Đang lúc mọi người cao hứng hát ca, Tống An Thần nói muốn tặng quà cho cô nên gọi cô ra ngoài, khi đó lòng cô tràn đầy hưng phấn vui vẻ đi theo anh, không ngờ lễ vật này là một nụ hôn triền miên..... Lần đó, cô mất đi nụ hôn đầu tiên.

Có vết xe đổ sờ sờ ra đó, cô nghĩ lần này cũng thuận túy là trò đùa dai của anh mà thôi. Ngược lại, chuyện của Triệu Cát Tường và Tiểu Trác Tử, Nhất Thế rất tò mò. Triệu Cát Tường cũng không kiêng kị chuyện giữa mình và Tiểu Trác Tử, rủi rĩ kể lại. Năm nhất đại học, bọn họ học chung với nhau, vì Triệu Cát Tường thần kinh thô kệch, đùa giỡn với sinh viên nam khác không đúng mực, chọc Tiểu Trác Tử ăn dấm chua. Tiểu Trác Tử cùng Tống An Thần là anh em tốt, Tống An Thần gieo nọ đào hoa khắp nơi, nhưng đương sự tiêu dao, một chiếc lá cũng không dính vào người. Các cô gái quán quít lấy anh, muốn tiếp cận mà không sao làm được, kết cục là mượn tay Tiểu Trác Tử, lôi kéo làm quen nhằm lại gần Tống An Thần. Hiển nhiên, Triệu Cát Tường nhìn thấy thế rất khó chịu, bao nhiêu cô gái vây lấy bạn trai mình, bất kể lý do gì, cô đều không thể chấp nhận, cho nên dứt khoát đề nghị chia tay. Tiểu Trác Tử lại cho rằng cô thay lòng đổi dạ, cảm thấy mình mới là người bị hại, cả hai từ đó không hề qua lại. Không ngờ, tốt nghiệp đại học, hai người lại thực tập cùng bệnh viện, còn cùng một khoa. Vốn định tiếp tục làm người xa lạ, đáng tiếc trong lòng cả hai đều không cách gì dứt bỏ, đã biết trước kia là hiểu lầm nhưng vẫn khó chịu, không sao nhượng bộ đối phương. Cho đến khi Tiểu Trác Tử ngẫu nhiên đụng độ Triệu Cát Tường cùng với một người đàn ông khác đi mua sắm, nhẫn nại hết nổi, rốt cục bùng nổ. Sau mới biết chỉ là hiểu lầm, người đàn ông đó là anh họ của cô, cô giúp anh họ mua quà tặng cho vợ mình. Có điều tất cả đều không quan trọng nữa, chủ yếu là hiểu lầm trước đây đã tan thành bọt nước, hòa hảo như lúc ban đầu.

Nhất Thế nghe Triệu Cát Tường kể chuyện cũ, nhin không được cười khúc khích, “Nhìn không ra cậu là người chung tình như vậy nha, yêu đương chỉ một năm, lại nhớ mãi không quên bốn năm.”

Triệu Cát Tường không cho là đúng, “Bốn năm tính là gì? Có người còn chấp nhất cả đời chỉ có một bạn đời nữa kia. Nhất Thế, những người như thế thật không sao hiểu nổi, suốt đời chỉ chấp nhận một người.”

Người Nhất Thế hơi run lên, không tự nhiên nở nụ cười. Triệu Cát Tường vốn đang muốn tiếp tục bà tám, lại bị tiếng chuông vang lên liên hồi quấy nhiễu.

Nhất Thế cười, “Là khu vực cậu trực, đến phòng bệnh 163 nhìn xem, có chuyện gì mà lại rung chuông.”

Cát Tường mắt hứng đứng lên, bước ra khỏi phòng trực ban.

Bốn phía không người, ánh mắt Nhất Thế vốn lấp lánh đột nhiên sụp xuống, nhìn không ra tâm tình gì trong đôi mắt nữa. Có một số người cả đời chỉ chấp nhận một người, đời này của cô có lẽ xong rồi. Cô thở dài một tiếng, thuận tay lấy quyển “Chăm sóc sức khỏe y tế” trong ngăn kéo ra lật. Cô một tay chống đầu, một tay lật sách, hơn nữa lật với tốc độ cực nhanh, hoàn toàn là cười ngửa xem hoa.

Đột nhiên, lại một hồi chuông vang lên, cô giương mắt nhìn, vẫn là khu vực của Triệu Cát Tường. Song Triệu Cát Tường còn chưa quay lại, dĩ nhiên cô phải đi rồi.

Đến phòng bệnh G31, đây là phòng bệnh đơn, gọi tắt của phòng bệnh cao cấp. Nhất Thế gõ cửa, không có người ra mở. Cô rùng mình, không phải là tình trạng bệnh nặng thêm chứ? Cô bị chính mình dọa vội đẩy cửa ra, lại bị cảnh tượng trước mắt dọa nhảy dựng lên.

Dáng vẻ chùng mừi bảy mừi tám tuổi, đầu quấn băng gạc, vừa ăn bắp rang vừa bắt chéo hai chân đơng đư trên giường, tay cầm một quyển tạp chí, đang vui mừng đặc ý lại say sưa hứng thú. Cái dạng này nghiêng nhiên là một thằng nhóc lưu manh du thù du thực. Nào giống như người gặp nạn cần giúp đỡ đâu chứ? Nhất Thế có chút giận dữ “Thưa ngài, muốn đùa giỡn cũng không cần giỡn kiểu này.”

Anh chàng đang hết sức chăm chú kia rốt cục cũng liếc cô bằng nửa con mắt, hơi giật mình nói: “Ồ, có y tá đến thật à?”

Nhất Thế cực lực kiềm chế cảm xúc của mình, cô nói: “Mới rồi cậu ấn chuông.”

“Tôi buồn chán, tùy tiện nhấn nút một cái. Không ngờ kêu là đến ngay, thái độ phục vụ của bệnh viện này không tệ.” Đột nhiên từ trên giường cậu ta bật dậy, ngồi chễm chệ ở mép giường, “Chị y tá, tôi chán lắm, chị ngồi đây tán gẫu với tôi đi.”

“Cậu không có việc gì thì tự mình chơi đi.” Cô lười dầy dụa với loại bệnh nhân vô vị này. Vừa định quay đi, thằng nhóc kia đột nhiên lăn lộn trên giường, kêu to: “Đau quá, tôi đau quá!”

Nhất Thế ngừng bước, cực lực nghiêng răng nghiêng lợi, không tình nguyện xoay người đến bên giường, đôi mắt đen nhìn trừng trừng tên quý gây sự, “Cậu đau thế nào?”

“Đau chỗ này!” cậu ta chỉ vào trái tim, “Lòng tôi đau quá à, chị y tá không để ý tới tôi!”

Mặt Nhất Thế nham hiểm, mắt hơi nheo lại, cười híp mí vỗ vỗ má cậu ta, sau đó đột nhiên nheo một cái. Cậu nhóc bất ngờ bị Nhất Thế tập kích, kêu đau oai oái.

“Nhớ kỹ, chị y tá chỉ chiếu cô bệnh nhân thân thể không thoải mái, không phải bệnh nhân nham chán.” Nói xong, Nhất Thế hất mặt đi ra, cũng không quay đầu lại. Để lại cậu chàng thảng thốt, ngốc nghếch sờ cái má bị nheo của mình.

Nhất Thế trở lại phòng trực ban, thấy trong phòng có thêm một người. Triệu Cát Tường đang ngồi trên đùi Tiểu Trác Từ gọt táo. Nhất Thế không biết nên vào hay ra, đứng đó chần chừ, khề cần môi, cuối cùng thân nhiên đi vào.

“Hi, Tiểu Trác Từ!” Nhất Thế chào hỏi như không có gì, Tiểu Trác Từ sừng sốt nhìn người tới.

“Nhất Thế, cậu đi đâu thế ? Vừa rồi khu cậu trực chuông báo kêu mấy lần, bác sĩ Tổng nói cậu về thì lập tức chạy qua đó.” Triệu Cát Tường làm như không có người, tiếp tục gọt hoa quả, còn rất chu đáo đưa cho Tiểu Trác Từ ăn.

“Vì sao cậu không đi?”

“Bác sĩ Tổng không có hứng thú với tớ, còn chỉ rõ tên họ muốn cậu sang đấy!” Triệu Cát Tường khịt khịt mũi, điệu bộ khỗ sở.

Tiểu Trác Từ âm thầm nheo cánh tay cô, nghiêng răng: “Muốn đi thì đi đi, anh nhất định làm mối cho em!”

“Trong lòng em chỉ có anh, bảo bối à, đây đây, ăn đào nè!” Triệu Cát Tường vòng tay ôm lấy cổ cậu ta, ngọt ngào làm nũng, dáng vẻ Tiểu Trác Từ thực hưởng thụ, “ừm... ừm...” há miệng ăn hoa quả cô đút. Nhất Thế thấy hai người bọn họ buồn nôn như thế, không khỏi run lên, toàn thân nổi da gà. Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

Lúc cô tới phòng bệnh 37, cửa phòng có một đám người đứng, nhìn xuyên qua thấy một người khoác áo trắng đang kiểm tra. Sao cô xui vậy nè, trực ca cũng đụng nhau là sao. Nghiến răng, nhẹ nhàng mở cửa đi vào. Vừa vặn Tổng An Thần quay lại nhìn thấy cô, nói với cô bằng cái giọng ra lệnh, “Em đi lấy máy đo huyết áp đi!”

Nhất Thế gật đầu, lập tức lui ra ngoài. Quả nhiên, anh hoàn toàn không để ý đến chuyện “cường hôn” ngày hôm trước. Chẳng qua chỉ là một sự cố, cô còn để bụng cái gì? Nhất Thế gõ đầu mình, toàn do cô nghĩ quá nhiều.

Nhất Thế bị Tổng An Thần sai tới sai lui, không phải lấy máy huyết áp thì chính là cô ca bệnh, sau đó lại đo nhiệt độ cho bệnh nhân, vân vân. Kỳ thật Nhất Thế cảm đủ hết các loại, bởi vì kiểm tra thân thể phải dùng dụng cụ y tế, đáng tiếc cô lơ đãng không tập trung. Tổng An Thần cần dụng cụ này cô lại đưa cái khác, đến lúc không nhẫn nại được nữa anh nhủ mảy nghiễm khắc phê bình cô, “Em được đào tạo làm y tá, chẳng lẽ không biết làm y tá là phải trợ giúp bác sĩ chứ không phải mang thêm phiền toái đến cho bác sĩ sao?”

Cô cắn chặt răng, giận dữ trừng anh, “Ngại quá, tôi không tài giỏi như anh.”

Tổng An Thần hít sâu một hơi, không buồn phản ứng lại cô, tiếp tục kiểm tra cho bệnh nhân. Nhất Thế cũng lười đứng ở chỗ này chọc giận anh. Cô lập tức xoay người đi ra ngoài, về đến cửa phòng trực vừa vặn thấy Triệu Cát Tường cùng Tiểu Trác Từ đang chơi trò hôn nhau. Cô lại lui ra cửa, không muốn quấy rầy bọn họ. Một mình cô đi qua đi lại trên hành lang không mục đích, mãi đến khi chạm mặt Tổng An Thần vừa khám xong quay về, hai người nhìn nhau một hồi, Nhất Thế không muốn chú ý đến anh nữa, trực tiếp chạy lấy người.

Nhưng, có người không theo ý nguyện của cô, lúc cô lướt qua bị anh tóm lấy cánh tay.

“Diệp Nhất Thế, em có ý kiến với tôi à?” Tổng An Thần bày gương mặt anh tuấn ra, lại còn giả chiêu bài cười mỉm của anh với cô nữa.

Nhất Thế khề giầy giụa, muốn thoát ra, dĩ nhiên anh không định thả tay cô ra. Nhất Thế cũng mỉm cười đáp lại, “Đâu có, bác sĩ Tổng vốn là tình anh, sùng bái còn không kịp, sao lại có ý kiến được chứ?”

“Là vậy sao?” đôi mắt xéch dài nhỏ của anh híp lại thành một sợi chỉ, bốn cợt nhìn cô, “Tối nay tôi đưa em về.”

“Không cần!” Cô không cần suy nghĩ lập tức từ chối.

“Không phải em không có ý kiến với tôi sao?” anh cười như cũ.

Theo cách hiểu của anh, không ý kiến chính là có thể đưa cô về nhà sao? Nhất Thế nhất thời cũng không biết nói sao. Nếu cô lại cự tuyệt, anh nhất định kiên trì nói cô có ý kiến với anh; nếu đáp ứng, cô lại không tình nguyện. Cô “ừ à” nửa ngày, cuối cùng mới miễn cưỡng bằng lòng, “Vây làm phiền bác sĩ Tổng!”

“Không phiền!” Tống An Thần cười khẽ chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, “Xem ra thời gian trực của tôi và em giống nhau, về sau tôi đều chờ em về. Coi như nể mặt em gọi tôi “cậu em Tống” bao nhiêu năm nay.”

“.....” Cái logic gì vậy?

“Chẳng lẽ em không biết sao? Trong bảng phân công trực, thời gian trực của chúng ta trùng nhau.” Anh cười với cô sáng lạn.

“.....” Cô lúc này thật muốn chết, làm sao khéo thế?

“Được rồi, em tiếp tục trực đi!” anh đường hoàng rời khỏi, để mặc cô đứng ngốc tại chỗ. Giờ phút này cô hoàn toàn cảm giác được cái người cô kêu là “cậu em Tống” bao năm nay đã khiến cô không chống đỡ nổi.

Cô rảo bước trên hành lang giết thời giờ, nghĩ hai người bọn họ hôn thien miên đến giờ chắc là xong rồi? Trở lại phòng trực, thấy bên trong chỉ còn một mình Triệu Cát Tường. Hình như Triệu Cát Tường chờ Nhất Thế đã lâu, vừa thấy cô vào liền vội vàng ngoắc: “Điện thoại của cậu reo từ nãy giờ!” Nhất Thế sững sốt, lùi đi động trong ngăn kéo ra xem, kiểm tra cuộc gọi nhờ, là sư huynh.

Cô gửi tin nhắn: “Sư huynh tìm em có chuyện gì thế?”

Gửi tin nhắn xong Nhất Thế suy tính xem có nên đổi số không, cứ dùng số vùng khác, gọi có cuộc điện thoại cũng thấy tiếc r.

Một lát sau, tin nhắn đến.

“Nghe nói hôm nay em trực, cần anh đến đón em không?”

Nhất Thế trả lời: “Không cần, em tự về được rồi, anh cứ làm việc của mình đi.”

Tin nhắn lại đến: “Vây được rồi, em đi đường cẩn thận một chút.”

Nhất Thế không nhắn lại. Cát lại di động vô ngăn kéo, tâm trạng chán ngán lại bắt đầu lật quyn “Chăm sóc sức khỏe y tế” dày cộp. Triệu Cát Tường ngồi một bên vờn cổ ra, về mặt tò mò hỏi: “Nhất Thế, tớ rất muốn biết cậu có bạn trai chưa?”

“Hả? Tất nhiên là tớ chưa có bạn trai.”

“Hi hi!” Triệu Cát Tường đột nhiên cười gian. Nhất Thế chột dạ lùi ra xa: “Triệu Cát Tường, cậu muốn làm gì?”

“Nhất Thế à, chúng ta đều 25 tuổi rồi.” Triệu Cát Tường sát lại gần cô, thậm chí chen vào phạm vi ảnh hưởng của móng cô, cùng cô ngồi chung, tựa vai vào lưng ghế, “Tuổi không đợi người, phản động mọi người lý luận, chúng ta thuộc về nhóm bắt đầu ế, chúng ta còn có dũng khí tiếp tục tìm kiếm đàn ông để phân đấu, cho nên gọi là “Chiến binh lữ thi”.

Nhất Thế nheo mắt, “Rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?”

“Ngày mai Chủ nhật, tớ dẫn cậu đi xem mắt.” Triệu Cát Tường chém đinh chặt sắt nói.

“Cái gì? Coi mắt? Tớ không đi đâu.” Nhất Thế trừng mắt, vội vàng lắc đầu, không thèm quan tâm Triệu Cát Tường.

Triệu Cát Tường vẫn sát vào cô, nắm lấy cánh tay của Nhất Thế mà lắc, “Đi đi, đi đi mà, xem như là theo giúp tớ được không?”

“Sao? Cậu không phải có Tiểu Trác Tử rồi à? Sao lại còn phải đi xem mắt?”

“Mẹ tớ không biết tớ có bạn trai, bà tìm đối tượng cho tớ, ra lệnh ngày mai phải đi gặp mặt, lệnh mẹ khó cãi mà!” Triệu Cát Tường bắt đầu giả bộ đáng thương nói.

Nhất Thế nhìn trời hồi lâu, “Nếu là đi theo giúp cậu, vậy thì có thể cân nhắc!”

“Ui chao, Nhất Thế cậu là tốt nhất đấy, chuttttt!” Triệu Cát Tường cao hứng, trực tiếp hôn má Nhất Thế một cái.

“Một mặt nước miếng!” Nhất Thế vội vàng chùi má, đẩy cô ra khỏi tầm ảnh hưởng của cái móng, một lần nữa ung dung chiếm lấy ghế dựa, dính móng

chặt vào ghế.

Triệu Cát Tường không oán không hận vội tránh ra, còn nháy nháy mắt với cô. Nhất Thế phì cười, tiếp tục nhăm chán lật sách, nhưng lòng cô đột nhiên nghĩ đến những lời nói của Triệu Cát Tường về gái ế. Cô năm nay đã 25 tuổi, chính thức tiến vào hàng ngũ quá lứa lỡ thì. Chỉ là tình trạng của cô bây giờ làm sao có thể mở lòng tìm bạn trai? Cô sầu muộn, phiền não xoắn tóc. Aizz, cô là một cái chén trà. [6]

Đến giờ giao ca, nhóm y tá khác đến thay ca cho Nhất Thế và Triệu Cát Tường. Triệu Cát Tường được hộ hoa sứ giả của cô mang đi, Nhất Thế nhìn hai người anh em em em, chẹp chẹp miệng, có chút trống rỗng ra khỏi bệnh viện. Cô đá đá chân, cúi đầu, nhìn như người mất hồn. Đột nhiên, phía sau có tiếng còi xe, cô tránh ra theo phản xạ, thuận đường ngo chiếc xe một cái.

Chà, biển số xe 88888! Đây chẳng phải chiếc Bentley vậy nước lên người cô ngày đầu tiên đi làm sao? Bỗng nhiên chiếc xe ngừng lại ở trước mặt cô, cửa kính xe hạ xuống, Tống An Thần gọi cô, “Lên xe!”

Lúc này Nhất Thế mới nhớ chuyện đưa cô về nhà. Cô chần chờ một chút, mở cửa sau xe chui vào. Trong chốc lát xe Bentley chạy vọt đi. Đâu sau chiếc Bentley là một chiếc Audi Q7, ánh mắt người đàn ông trong xe vẫn nhìn về phía trước. Cuối cùng anh mỉm cười tự giễu rồi rút ra 1 điều thuốc, nặng nề rít vào một hơi, hít vào nhiều, phả khói ra lại ít. Hít vào phổi kiểu này sẽ khiến phổi tổn thương rất nặng, bình thường anh hút thuốc giống như vẽ tranh vậy, hít vào nhiều, thờ ra nhiều. Có lẽ là anh đợi một buổi tối, hơi bực mình. Hút hết điều thuốc, anh dập tàn thuốc lá, cũng khởi động xe.

Trong xe Bentley, Nhất Thế chăm chăm nhìn ra ngoài, tuy rằng bên ngoài không có gì đáng xem. Tống An Thần nhìn cô trong kính chiếu hậu, “Đói bụng chưa?”

“Không đói!” Cô ngẩng ra, nhìn gáy anh, đáp.

Tống An Thần im lặng hồi lâu, trầm ngâm nửa ngày mới hỏi: “Nhà em ở đâu?”

“Chung cư Hoa viên.”

“Rất gần chỗ tôi ở.”

Cô đương nhiên biết, cô nhìn gáy anh, trợn mắt một cái, cái xe Bentley sơn đỏ hùng dũng cùng với tên tài xế uống sữa bột Tam Lộc [7] lớn lên bất lương này là đầu số vậy nước lên người cô, cô có thể không nhớ rõ sao?

Xe chạy đến bãi đỗ xe của chung cư Hoa viên, Nhất Thế vội vàng nói, “Cảm ơn, em trai Tống!” Vốn định mở cửa đi ra ngoài, không ngờ Tống An Thần xuống xe trước, rất phong độ mở cửa xe cho cô.

Cô ngồi trên xe giương mắt nhìn anh, không sao hiểu nổi.

“Sao thế? Luyến tiếc à? Hay là muốn đến nhà em trai Tống trú tạm một đêm?” Anh lại dùng đôi mắt xéch đó cười với cô, cười đến nỗi cả người Nhất Thế phát run. Cô sợ nhất khuôn mặt tươi cười đó, sờn cả gai ốc.

Hai người bảo trì im lặng, một đi trước một đi sau. Đến dưới lầu nhà Nhất Thế, cô ngập ngừng nói: “Đến rồi, cảm ơn anh.”

Tống An Thần nói: “Tôi đói rồi.”

Sớm không nói muộn không nói, cố tình đến dưới lầu nhà cô mới nói, ý tứ quá rõ ràng. Nhất Thế khẽ cắn môi, “Như vậy lên nhà tôi ăn chút gì đi!”

“Được!” anh cười nói.

Đuôi hồ ly lòi ra rồi. Nhất Thế ở trong lòng hung hăng khinh bỉ anh một trận.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Chỗ Nhất Thế ở là kiểu phòng trọ điển hình dành cho người độc thân. Tuy nhỏ nhưng đầy đủ không thiếu thứ gì [8]. Sau khi Nhất Thế mở cửa cho Tống An Thần vào, anh liền bắt đầu quan sát phòng cô. Anh không quan sát tỉ mỉ mà tùy ý quét mắt một vòng. Nhất Thế mời anh ngồi xuống sofa, hơi ngập ngừng, “Anh ngồi đi, tôi đi xem có gì ăn không.” Cô xoay người đi vào bếp. Tống An Thần nhìn theo cô, mắt hàm chứa ý vị lạ lùng, tựa hồ cười mà như không cười.

Nhất Thế mở tủ lạnh, trước lật ngăn lạnh lên coi có rau quả gì không. Kết quả phát hiện ngoại trừ mấy trái cà chua, vài cọng hành lá héo queo, một hàng trứng gà và mấy lon soda ra thì không còn gì hết. Cô kêu thăm không xong, vội vàng mở ngăn đá, kết quả còn thăm hơn ngăn lạnh, chỉ còn vài cái cánh gà đông đá. Nghĩ bụng, chỉ có mấy thứ thế này, cô không biết làm được món gì. Cô đóng tủ lạnh lại, ngần ngại đi lại chỗ Tổng An Thần, “Cái này, chúng ta ra ngoài ăn đi, trong nhà không còn gì cả.”

Tổng An Thần hỏi: “Em không dự trữ lương thực gì trong nhà sao?” Không phải cô không dự trữ lương thực, mà là cảm thấy không cần thiết. Đi làm thì ăn ở bệnh viện, buổi tối nếu đói bụng nấu gói mì ăn liền là được rồi. Đương nhiên, cô không có khả năng lấy mì gói cất trong tủ chiêu đãi anh.

Tổng An Thần thấy cô không trả lời, nhíu mày đi vào bếp. Nhất Thế rất khôn ngoan nhường đường, để mặc anh đi qua. Dù sao cũng chả có thứ gì, có nhìn thì cũng trông trơn thôi.

Có điều cô đã quên mất anh là Tổng An Thần, cái người thời trung học gần như được công nhận là vương tử toàn năng độc nhất vô nhị. Anh kiểm tra một lượt mấy thứ lác đác còn sót lại trong tủ lạnh, nhanh nhẹn lôi ra một chai Coca, hành lá, còn có mấy cái cánh gà đông lạnh. Trước tiên anh nấu một ấm nước, nấu com; kế đó đeo tạp dề vào, lôi gừng trong bếp ra, cực kỳ nhàn nhã cắt gừng thành lát; cắt khúc hành lá; rửa sạch cánh gà; dùng dao rạch trên cánh gà hai đường. Chuẩn bị xong xuôi đầu đó, anh bắt đầu bật bếp, cho dầu vào, bỏ đường trắng vào đun, thả cánh gà trượt theo thành xoong xuống chìm vào trong dầu, đợi da gà hơi vàng lại đổ coca, xì dầu, đại hồi, hành lá, gừng lát. Vặn lửa lớn đến sôi mới chỉnh lửa nhỏ lại, hầm đến lúc nước sền sệt thì xong món ăn.

Nhất Thế nhìn bóng lưng anh bận rộn, có phần ngỡ ngàng. Bộ dạng anh đeo tạp dề có cái vẻ ấm áp như ở nhà. Sườn mặt anh tuấn cùng dáng vẻ chuyên chú nghiêm túc càng tăng thêm vài phần thân thiết. Nhất Thế không biết vì sao, nhìn thấy thế lại làm mũi cô buốt buốt. Người con trai như vậy...

Tổng An Thần lại lấy cà chua và mấy quả trứng gà trong tủ lạnh ra, làm một tô canh cà chua trứng gà. Khi mọi thứ đều xong đầu vào đây, Tổng An Thần bụng đói ăn ra, nói với Nhất Thế: “Em đi múc com đi.”

“À.” Nhất Thế vội vã đi múc hai chén com, đặt lên bàn, đưa cho anh một chén. Hai người im hơi lặng tiếng bắt đầu ăn. Ngẫu nhiên, Nhất Thế giương mắt nhìn lên Tổng An Thần đang bình thản ăn com, liếc mắt một cái, lập tức rút đầu rút cổ bắt đầu ăn phần mình.

Kỳ thật, Nhất Thế thích ăn rau. Cô có thể thề! Có điều bữa com này, cô ăn tới ba phần tư cánh gà, tổng cộng chỉ có bốn cánh. Lúc nhìn tới một đĩa xương gà, thật tình cô xấu hổ không thôi.

Tổng An Thần lau miệng. Nhìn bộ dáng ngượng ngùng của cô cũng biết cô đang cân nhắc ý tưởng gì, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Cảm ơn em đãi tôi bữa này.”

Miệng Nhất Thế co rút, khóc không ra nước mắt mà, cái miệng tham ăn của cô. Tổng An Thần đứng dậy, chuẩn bị dọn dẹp chén đĩa. Nhất Thế giật mình, vội vàng ngăn lại, “Đề tôi, đề tôi. Anh lại sofa ngồi xem ti vi đi.”

Tổng An Thần hình như không ngờ Nhất Thế sẽ nói như vậy, hơi sững sốt, kế đó liền cười tươi rồi “Được.”

Cao hứng cái gì không biết? Nhất Thế thật không lý giải nổi. Nhưng lúc nhìn đồng hồ treo tường, cô phát cáu. Bây giờ đã là sáu giờ rưỡi sáng, cô quên mất mình trực đêm đến năm giờ.

Thấy Tổng An Thần quả nhiên thành thành thật thật ngồi trên sofa xem ti vi, Nhất Thế neho mắt, chẳng lẽ anh không thấy mệt? Nghĩ tới điều này cô lại ngáp một cái. Cô lắc đầu ngăn chặn cơn mệt mỏi của mình. Cô phải tỉnh táo, tỉnh táo.

Cô vừa rửa chén vừa cảm thấy mệt mỏi rồi, sau cùng mắt mở không lên. Cô tự tát mình một cái, cảm thấy hơi tỉnh táo lại. Ngáp thật lớn, rót cho Tổng An Thần một ly nước nhưng lúc mang vào phòng khách thì, cô hơi giật mình.

Anh đã ngủ rồi, đầu hơi nghiêng, cằm hơi trĩ xuống, hình như rất mệt mỏi. Nhất Thế nhẹ nhàng đặt ly xuống, ngồi một bên quan sát anh. Cô nhìn không được giờ tay muốn chạm vào người con trai này. Lông mi vừa đen vừa dài hơi run rẩy. Cái mũi mà cô từng khen là hoàn mỹ nhất đang hồ hấp nhẹ nhàng, còn có đôi môi mềm mại kêu gọi này nữa. Tay cô còn chưa kịp chạm vào, một bàn tay trực tiếp bắt lấy đôi tay không an phận của cô.

Khi bốn mắt nhìn nhau...

Nhất Thế thẹn đỏ cả mặt. Cô muốn giẫy khỏi bàn tay kia nhưng anh nhất quyết không thả ra. Cô sốt ruột giải thích, “Vừa rồi tôi thấy có con muỗi trên mặt anh, định giúp anh đập chết nó?”

“Em đập đến là dịu dàng!” Tổng An Thần hí hóp đôi mắt đẹp dài mà xéch của anh, nụ cười nhìn sao cũng rất nham hiểm.

Cô pha trò, “Đương nhiên, trước giờ tôi lúc nào cũng rất dịu dàng.” Cô cười gượng gạo một mình một lúc, chỉ có mình cô cười, mất hết hứng thú, không thêm cười nữa.

Hai người lại bốn mắt nhìn nhau. Nhất Thế chỉ cảm thấy bản thân nên ngắt xiu cho rồi. Cô thật sự rất xấu hổ, đều tại cái tay không biết tự trọng của mình, đi chắm mút cái gì chứ? Lần này bị người ta tóm tại trận, mặt mũi cô đều quăng xuống Thái Bình Dương rồi.

Anh tới gần cô một chút, cô liên tục lui ra sau. Cuối cùng biến thành, nữ nằm phía dưới, nam đè lên trên...

Hai tay anh chống xuống đỡ lấy thân mình, Nhất Thế nằm dưới sợ tới nỗi mặt tái nhợt. Hai người lẳng lặng giằng co như vậy một hồi.

Nhất Thế có thể cảm nhận được hơi ấm do hô hấp của anh mang đến. Đôi mắt thăm thẳm khó hiểu của anh vừa như hữu tình lại vừa như đùa cợt mỉm cười nhìn cô, thân mình từ từ hạ thấp xuống. Cô thấy anh áp xuống càng lúc càng gần, lại không có chỗ để lùi bước liền nặng nề nhắm mắt lại, lộ vẻ thấy chết không sờn. Nhưng đợi một hồi lâu cô cũng không thấy phát sinh chuyện mà cô đã nghĩ đến, cô hơi hơi hé mắt, chỉ thấy Tổng An Thần tâm trạng rất tốt đang nhìn chiếc đồng hồ Rolex trên tay trái.

Nhất Thế hơi khó hiểu, anh đang nhìn cái gì. Chỉ nghe anh mỉm cười nói giọng yêu chiều: “Gần bảy giờ rồi.”

Nhất Thế không hiểu nguyên do... Anh một lần nữa đứng thẳng dậy, cảm giác áp bách rời khỏi cô. Anh ung dung sửa sang lại quần áo chỉnh tề, đứng lên nói, “Anh về đây.”

“...” Nhất Thế có chút trì độn gật đầu, “Bye bye.”

Tổng An Thần chỉ đơn giản mỉm cười, đi ra cửa chính. Nhất Thế chậm rãi đi sau anh.

Khi anh hoàn toàn biến mất trước mắt cô, cô còn vẫn chưa hoàn hồn lại được. Khó nhọc nghĩ lại bộ dáng quần bách của mình, cô chán nản giật tóc. Chắc tận đáy lòng Tổng An Thần đang khinh bỉ cô. Cô miết thái dương, vừa rời giày vò một chập, một chút mệt mỏi cũng biến mất nhưng chiều nay còn phải cùng Triệu Cát Tường đi xem mắt, không nghỉ ngơi là không được. Cuối cùng cô chọn cách đi tắm vòi sen, sau đó lăn xuống giường ngủ.

Trở lại bãi đỗ xe, Tổng An Thần lần nữa chưa lái xe trở về. Anh cứ ngây người ngồi trên xe, đáy mắt sâu lắng, dường như đang ngẫm nghĩ tới việc gì đó rất chuyên chú. Anh chống tay lên trán, mặt phảng phất một nỗi u buồn khó hiểu.

Anh lấy điện thoại ra, mở file multimedia ra, trong đó chỉ có hai tấm hình, cả hai tấm đều là ảnh chụp chung. Tấm thứ nhất, cô để tóc ngắn, thoải mái trong bộ váy Teenie Weenie [9] dài màu xanh nước biển có mũ trùm đầu, hai tay ôm lấy anh từ đằng sau, lúm đồng tiền tươi như hoa, ngược lại anh rất nghiêm nghị. Cô từng oán giận anh không chịu chụp hình cùng cô, thật ra không phải như vậy. Lần đầu tiên bọn họ thân thiết như vậy, anh ngượng ngùng mà thôi.

Con trỏ dừng lại ở tấm ảnh thứ hai. Anh chán chường không mở, có chút trầm tư nhìn những tấm ảnh mờ mờ không rõ trong mục lục, cái nào cũng mơ hồ, chỉ có thể nhận ra tấm ảnh chụp chung. Anh nhìn tấm ảnh đó hồi lâu, ánh mắt có phần rã rời. Cuối cùng anh đóng nắp điện thoại, khởi động xe. Xe hơi phát ra tiếng “bừm bừm” giống như nỗi khó chịu trong lòng anh, nhanh nhẹn rời khỏi khu Hoa viên.

Tiếng chuông điện thoại réo ầm ỉ làm Nhất Thế thức giấc. Cô mơ mơ màng màng lần mò tìm điện thoại, thấy cuộc gọi của Triệu Cát Tường, nháy mắt tỉnh táo, nhanh chóng bật dậy nghe điện thoại.

“Tiểu thư Diệp Nhất Thế, xin hỏi cô đang ở đâu?”

“Nhà.” Cô biết cô xong rồi.

“Cậu biết chúng ta hẹn mấy giờ không, hiện tại là mấy giờ rồi?”

Cô kéo điện thoại ra nhìn, hoảng hồn. Thời gian hẹn là ba giờ, hiện tại vừa đúng ba giờ. Cái cô Triệu Cát Tường này, thật sự là nữ tướng cướp mà! Nhất Thế ho khê: “Tớ sẽ lấy tốc độ ánh sáng phi tới bên cạnh cậu!”

“Come on!” Lập tức, Triệu Cát Tường vắn vè tuôn ra một câu tiếng anh. Cái giọng này, Nhất Thế trực tiếp cách xa cái điện thoại, mặc cho cô ấy rống lên.

Đến quán cà phê đã hẹn chính xác là ba giờ bốn mươi phút. Đây đã là tốc độ nhanh nhất của Nhất Thế rồi. Tuy từ nhà Nhất Thế tới quán cà phê này không xa, lần trước Ngôn Hành dẫn cô đi ăn cơm ở nhà hàng đối diện nhưng chỉ ít cô cũng phải trau chuốt lại dung nhan gì đó, vì thế lại kéo dài thời gian thêm một hồi.

Triệu Cát Tường gần như muốn nổi khùng rồi, cô thấy Nhất Thế vội vàng cản lại, chỉ vào trong quán, “Đối tượng đó chờ cậu một lúc lâu rồi, hình tượng hoàn toàn bị cậu hủy mất.”

Nhất Thế bĩu môi, “Cậu đi trước sẽ không sao.”

Triệu Cát Tường không thèm để ý cô, trực tiếp lòi cô vào. Đến chỗ ngồi cạnh cửa sổ sát đất, lúc nhìn thấy đối tượng mà Triệu Cát Tường phải xem mắt, Nhất Thế thiếu điều phun ra tại chỗ. Kiểu tóc Địa Trung Hải [10], cái bụng căng tròn, còn có cái miệng rộng hoác hết há ra lại ngậm vào, cười híp mắt ngoác bọn họ, cái người sáng tạo thế này, thật sự là...

Hai người ngơ ngẩn tại chỗ, còn may là Triệu Cát Tường phản ứng lại trước, âm thầm nuốt nước miếng, đẩy Nhất Thế ngồi xuống.

Hai người vừa mới ngồi ổn, quý ngài cá tính kia đã cười hỏi: “Vị nào là tiểu thư Triệu Cát Tường?”

“Cô ấy!” Triệu Cát Tường chỉ vào Nhất Thế trước tiên, Nhất Thế ngây ra, tức giận trừng Triệu Cát Tường, chỉ thấy vẻ mặt Triệu Cát Tường bị thăm làm người ta động lòng trắc ẩn, tựa hồ muốn nói, cậu mà không đảm nhận lần này, tớ lập tức chết cho cậu xem.

Mũi Nhất Thế phình to lên, bộ dạng “cậu mau đi chết đi”.

“Tôi có thể gọi em là Cát Tường tiểu thư không?” Quý ngài cá tính hòa nhã mỉm cười với Nhất Thế, hàm răng vàng xin làm cả người Nhất Thế nổi gai ốc. Cô nghĩ, quý ngài này chắc không thích đánh răng.

“Có thể, anh gọi tôi là Tường Tường hay là em Cát Tường đều được.” Nhất Thế cười ngọt ngào. Đã bắt cô gánh vác, thế thì cô sẽ khiến cho thanh danh Triệu Cát Tường mất uy luôn, cho cô ấy khỏi có mặt mũi nào nhìn Giang Đông phụ lão. Triệu Cát Tường nghe Nhất Thế nói vậy, thiếu điều ói máu, buồn bực “hừ” một tiếng, vỗ vỗ ngực.

“Ồ, em Tường Tường thật là dễ thương. Em có thể gọi anh là anh Tiểu Lực.”

Hai người đồng loạt rên hừ hừ, nội thương trăm trọng

Ấn tượng của anh Tiểu Lực đối với Nhất Thế hình như không tệ, hoàn toàn bỏ qua việc cô đến muộn, “Không giấu gì em, anh là nhà giàu mới nổi. Năm nay nuôi rùa cá sấu [11] kiếm lời được mấy ngàn vạn, mẹ anh thấy anh đã hơn ba mươi rồi, nên tìm nàng dâu sinh con.”

Coi anh ta nói gì kìa, xem phụ nữ là cái gì vậy? Công cụ sinh đẻ?

Nhất Thế kể tai Triệu Cát Tường thì thầm, “Sao mẹ cậu lại giới thiệu người như thế cho cậu quen hả?!”

Triệu Cát Tường cũng kể tai Nhất Thế nói nhỏ, “Mẹ tớ thích ăn thịt rùa cá sấu, vậy nên mới biết.”

Mặt Nhất Thế đen thui, đây là cái logic gì vậy? Cô kể tai Triệu Cát Tường lần nữa, “Tớ có thể giải quyết dứt khoát hay không?”

“Tùy cậu! Cứ việc giết sạch sành sanh.”

Anh Tiểu Lực cười ngớ ngẩn nhìn hai người. Anh ta cho rằng, hai cô đã chấp nhận anh ta, có thể giả thuyết là hai người xem trọng phú ông ngàn vạn này? Anh ta càng thêm mừng rỡ. Nhất Thế ngồi ngay ngắn, nói với anh Tiểu Lực: “Thật ngại quá, anh Tiểu Lực, thật ra em đã có bạn trai rồi.”

“Gi?” Anh Tiểu Lực há hốc miệng, bị dọa hết hồn. Nhất Thế thấy vẻ mặt kinh khủng đó của anh ta thì cực kỳ tổn thương. Tuy cô chẳng phải khuy nh quốc khuy nh thành nhưng tốt xấu gì cũng thuộc tuýp người dễ thương mà, làm gì như kiểu cô không có ai muốn vậy?

“Anh... nếu anh không tin, em gọi điện thoại cho anh ấy.” Nhất Thế cực kỳ khó chịu khi thấy anh ta coi thường mình.

Anh Tiểu Lực đẩy đẩy cái mũi, “Anh lại muốn nhìn thử bạn trai của em Tường Tường trông như thế nào?”

Tự tôn của Nhất Thế quả thật bị giẫm đạp. Cô vốn định tìm sư huynh giúp đỡ, nhưng điện thoại của anh gọi tới đều ở trạng thái không có người nhận. Anh Tiểu Lực thấy cô gọi mấy lần đều không có người nghe, mĩa mai không giấu diếm: “Thật ra em Tường Tường cảm thấy anh chướng mắt có thể nói thẳng, không cần làm làm trò như vậy. Anh biết ánh mắt của y tá các em cũng bắt đầu mọc cao lên rồi. Trước đây bắt quả chỉ là đeo chiều bài bảo mẫu của bệnh viện, bây giờ quá trình học hành của bảo mẫu đã thăng cấp, tự nhiên yêu cầu cũng cao hơn.”

Triệu Cát Tường nhin hết nổi giọng điệu chua ngoa của thằng cha cực phẩm này, thiếu chút nữa đứng bật dậy mà chửi. Nhất Thế giữ cô, nháy mắt ra hiệu. Bọn họ là người văn minh, không cần so đo với loại người này. Mặt cô không đổi sắc nói với anh Tiểu Lực: “Em gọi lại lần nữa xem sao.”

Lần này cô chọn số Tổng An Thần, không đợi tới vài tiếng chuông đã có người nhận, “A lô?”

“Ông xã, anh tới đây một lát. Em chờ anh ở quán cà phê Nandines phố Thiên Hồ.” Nhất Thế ngọt ngào nói với Tổng An Thần đầu dây bên kia. Để cho trọn vẹn, cô còn cố ý làm ra vẻ xấu hổ trước mặt anh Tiểu Lực.

Đầu bên kia trầm mặc một hồi, “Diệp Nhất Thế, em làm gì vậy?”

“Ông xã, người ta nhớ anh mà.”

“Thật sao?” Đầu điện thoại truyền đến câu hỏi lạnh lẽo, Nhất Thế không nhận được phát run. Về mặt lại vẫn nũng nịu như cũ, ngọt chết người không đền mạng: “Quý à, anh biết rõ anh là tâm can của người ta mà. Một ngày không gặp như cách ba thu, em cảm thấy một ngày không gặp như cách ngàn năm. Bảo bối, đã mấy ngàn năm em không gặp anh rồi, nhớ anh lắm! Ngoan, đến đi, MUAH~”

Nói xong cô lập tức ngắt điện thoại. Cô không sao tưởng tượng được Tổng An Thần nghe cô nói một hồi như vậy sẽ câu kinh cỡ nào. Đột nhiên cô có dự cảm không hay. Lấy tính cách của Tổng An Thần, hoặc là không đến, xem như cô bệnh thần kinh, hoặc là đến thì anh bệnh thần kinh còn nặng hơn cô.

Cô thật sự là bí quá hóa liều, sợ chết mà nhắm mắt uống thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Tuy chỉ mới mười phút trôi qua nhưng trong lòng Nhất Thế dài như đã mười năm. Quả nhiên, “một ngày không gặp như cách ngàn năm”, mắt thấy cái anh Tiểu Lực càng cười càng đắc ý, lượng không khí trong người Nhất Thế càng lúc càng không đủ.

Lại qua mười phút. Thì ra Tống An Thần không định đến. Từ nhà anh lái xe đến đây còn không đến năm phút. Cho dù đi bộ, thì cùng lắm cũng chỉ mười lăm phút. Nhưng hai mươi phút đã trôi qua vẫn không nhìn thấy bóng dáng anh đâu. Vì thế có thể kết luận, Tống An Thần chắc chắn nghĩ cô mắc bệnh thần kinh nên không thêm đề ý.

Nhất Thế nản rồi. Triệu Cát Tường cũng sốt ruột. Cô cứ mong Nhất Thế có thể mang tên bạn trai tin đồn của mình đến. Nhưng chờ nửa ngày, ngoài cửa cũng không thấy xuất hiện anh chàng nào trẻ tuổi lại đẹp trai hết. Khó khăn lắm mới xuất hiện một người thì lại không đi đến chỗ các cô. Triệu Cát Tường thật sự nhịn hết nổi, kể tai Nhất Thế nói nhỏ: “Rốt cuộc cậu tìm ai đến vậy?”

“Ặc, là một anh đẹp trai.” Nhất Thế gần như đã tuyệt vọng với anh đẹp trai này rồi, không nhắc tới tên Tống An Thần cũng được, miễn cho sau này Triệu Cát Tường lôi ra bà tám.

Nhưng lúc này, cô lại nhìn thấy Tống An Thần đang xuống xe ở phía trước, cách cô khoảng mười mét, trong tay còn cầm một ít đồ. Anh cũng thấy cô, nhìn cô cười rạng rỡ. Nhất Thế nuốt nước miếng. Lúc này cô rất muốn kiểm chứng một điều, anh đến đây, có phải bệnh thần kinh còn nặng hơn cô nữa không.

Anh không trực tiếp đi vào cửa, mà đi đến bên ngoài cửa sổ chỗ các cô ngồi. Triệu Cát Tường nhìn chăm chăm người tới, “O” há miệng vô vô Nhất Thế. Miệng Nhất Thế treo lên một nụ cười giả tạo, “Chồng em tới rồi.”

Anh Tiểu Lực cũng nhìn sang, thấy một người đàn ông dáng dấp oai phong, quần áo sạch sẽ chỉnh tề, mặt mũi khá đẹp đang đứng bên cạnh nháy mắt với Nhất Thế, lòng liền trầm xuống, đối thủ này, áp lực của anh Tiểu Lực rất lớn, đầu không lại.

Tống An Thần đi vào xong, lịch sự mỉm cười với anh Tiểu Lực và Triệu Cát Tường. Sau đó trực tiếp ngồi xuống cạnh Nhất Thế, thần nhiên nói với cô: “Lúc em gọi điện thoại anh đang mua đồ. Em thật không biết chọn giờ giấc gì cả.”

“Xin... xin lỗi.” Cô nghĩ đến, thức trắng một đêm, theo tính cách của anh nhất định là còn đang ngủ.

Tống An Thần cũng không nói thêm gì, đưa cho cô một túi plastic. “Cầm về nhà, lần này thế nào cũng đủ dùng.”

Anh Tiểu Lực ngồi đối diện liếc mắt nhìn cái túi, mặt lập tức xanh mét. Triệu Cát Tường cũng thuận đường liếc thử, miệng lại trình diễn trạng thái chữ “O”. Nhất Thế không hiểu, nhìn về mặt vẫn điềm nhiên như không của Tống An Thần, anh rất lịch sự hỏi anh Tiểu Lực, “Không biết anh xài nhãn hiệu nào?”

Lúc này Nhất Thế mới mở bao plastic trong suốt ra, lúc đủ nhãn hiệu “áo mưa” rục rờ muôn màu xuất hiện trước mắt thì, cô hóa đá ngay tức khắc. Triệu Cát Tường chột chột tay Nhất Thế, “Các cậu có thể dùng hết à?”

Nhất Thế không nói lời nào. Anh Tiểu Lực nghe thấy câu Triệu Cát Tường nói, mặt đã xanh càng tái hơn.

“À, tôi còn có việc, tôi đi trước. Khi khác gặp lại.” Anh Tiểu Lực vội vàng đứng lên, thậm chí đầu gối còn đụng phải mép bàn, phát ra tiếng động cho thấy lực va chạm có vẻ nghiêm trọng. Nhưng anh Tiểu Lực ngay cả xoa cũng không xoa trực tiếp chạy lấy người.

Phía đối diện lập tức không có người. Triệu Cát Tường nhịn hết nổi, “Hai người ở cùng nhau khi nào vậy?”

Tống An Thần lại cười nói, “Cô thích dùng nhãn hiệu nào?”

Mặt Triệu Cát Tường đỏ như tôm luộc, “Tôi... tôi... ..” Cô ngập ngừng, đến nửa câu cũng không nói được, cuối cùng chỉ có thể tức giận la lên, “Tống An Thần!”

Tống An Thần nhún mày, “Trong này có rất nhiều loại, cô cứ tùy ý chọn.”

Triệu Cát Tường chịu hết nổi, cơ hồ muốn phát điên. Thành linh cô đứng dậy, “Tôi đi tìm Tiểu Trác Từ nhà tôi, không chừng mắt anh là được rồi chứ.” Triệu Cát Tường nói xong muốn chạy, Nhất Thế vội vả túm lại, “Cát Tường!”

“Thong thả nồng nhiệt với ông xã cậu đi, tớ không muốn làm bóng đèn.”

“Không phải... ”

“Đi thong thả, không tiễn.” Tống An Thần vòng hai tay trước ngực, dáng điệu ung dung giành nói trước Nhất Thế.

Triệu Cát Tường mếu máo, sứt sứt mũi, gạt tay Nhất Thế ra, tỏ vẻ cực kỳ đau đớn nhìn Nhất Thế, “Rốt cuộc tớ biết tại sao cậu lại gầy như vậy rồi, vì hoa dập liễu. Haizzz!” còn lắc đầu rồi đi.

Nhất Thế muốn đuổi theo lại bị Tống An Thần kéo lại.

“Tất cả đều chạy, chẳng lẽ muốn tôi thanh toán?” Tống An Thần nhíu mày. Nhất Thế thật sự hận không thể bóp chết anh. Cô biết mà, cô đã biết tính Tống An Thần, chính chết người mà lông mày cũng không nhíu lấy một chút.

Cô đặt mông ngồi lại chỗ cũ, đem cái bao đầy “áo mưa” kia quăng lại cho anh, “Trà anh.”

“Đồ đã tặng đi có lý nào lại lấy về? Em giữ lại dùng đi.”

“.....” Nhất Thế tức giận, bướng bỉnh nhét trả lại, “Anh tự dùng đi.”

Tống An Thần cũng không từ chối, đặt qua một bên, phì cười, “Tất nhiên tôi phải dùng rồi.”

Nhất Thế thiếu điều bại絮. Hết thầy là do cô sai, biết rõ gọi điện cho Tống An Thần sẽ chết rất thảm. Có điều cô hoàn toàn không nghĩ tới, anh sẽ “tuyệt” thế này!

“Sao hôm nay lại muốn đi xem mắt? Sợ không gả đi được?” Tống An Thần cười như không cười nhìn cô.

“Làm sao anh biết tôi đi xem mắt?”

“Đột nhiên gọi điện cho tôi như vậy, tôi không cho đây là thô lộ. Với cá tính của em sẽ không nói giỡn chơi với tôi.”

“Tư duy logic của anh tốt thật.” Nhất Thế tỏ vẻ tức giận.

Tống An Thần cười khẽ, gọi nhân viên phục vụ tới, chọn một ly cà phê Jamaica Blue Moutain, còn sẵn tiện hỏi Nhất Thế, “Em muốn uống gì?”

Anh còn cố tình gọi đồ thượng hạng. Nhất Thế tức giận nói, “Thêm một ly Jamaica Blue Moutain.”

Đội nhân viên phục vụ đi rồi, Tống An Thần cười khẽ, “Loại cà phê này hàm lượng caffeine rất thấp, rất tốt cho sức khỏe. Tiếc là toàn thành phố chỉ có tiệm này là bán cà phê Jamaica Blue Moutain, một ly tám trăm. Trong nước, rất khó mua được, loại cà phê này bị một vài nước phát triển độc quyền, trong đó hết 90% bán cho Nhật Bản. Chủ quán này là người Nhật, bán Blue Moutain để kiếm chút tiếng tăm.”

Một ly cà phê tám trăm, hai ly là một ngàn sáu. Cô rất muốn ngắt luôn khỏi dãy. Cô vốn không biết cà phê Jamaica Blue Moutain này mắc như vậy. Trong túi cô còn chưa tới hai trăm!

“Anh trả tiền.”

“Được, tôi trả.” Anh phá lên cười, “Diệp Nhất Thế, em nói em lập gia đình trước hay là tôi kết hôn trước?”

Nhất Thế hơi ngẩn người, không nghĩ anh sẽ hỏi như vậy. Vấn đề này cô chưa từng nghĩ tới, cũng có lẽ cô không dám nghĩ. Cô mất tự nhiên, lại lúng túng hỏi, “Hỏi cái này làm gì?”

“Không có gì. Chỉ là chuyện ngày hôm nay đột nhiên khiến tôi nhớ ra chúng ta đều đã trưởng thành.”

“Anh... anh muốn tìm bạn gái?” Cô hỏi, cảm thấy không được tự nhiên.

“Ba nhắc tới.”

Đột nhiên Nhất Thế thấy khó chịu, nhưng cô căn bản không có tư cách khó chịu, chỉ có thể miễn cưỡng cười, tỏ vẻ ‘tôi rất vui’: “Cũng tốt, tìm một người đi.”

Lúc này phục vụ bung đến hai ly Blue Moutain. Nhất Thế trực tiếp cầm ly cà phê lên định uống một hơi cạn sạch, hoàn toàn không để ý cà phê vừa mới pha xong. Cô nghe răng trợn mắt, miệng đầy cà phê nóng, nước mắt rơi xoạch xoạch. Cô vội vàng lau nước mắt, cười nói: “Nóng quá đi mất.”

Tống An Thần không nói gì, lặng lẽ uống cà phê, trầm ngâm hồi lâu, anh mới nói: “Diệp Nhất Thế, vì sao em lại trở về? Cứ không ngừng xoay vòng quanh thế giới đã được sắp đặt tốt của tôi?”

Nhất Thế đột nhiên dừng lại, á khẩu không nói. Cô ngơ ngác nhìn về mặt nghiêm túc đang nhâm nhi cà phê của Tống An Thần. Anh lúc nào cũng đều thờ ơ như thế, nói câu này có lẽ đã nhin rất lâu rồi. Cô cứ cho rằng, giữa anh và cô chắc hẳn không còn khe hở nào nữa, chuyện đã sáu năm, cả cô và anh đều coi như phai nhạt rồi. Hóa ra cô đánh giá anh quá cao, cũng đánh giá cao chính mình.

“Sau này tôi sẽ không quấy rầy anh nữa.” Nhất Thế mấp máy môi, chỉ có thể trả lời như vậy.

Tống An Thần cười khẽ, quay mặt nhìn cô nói từng chữ một: “Đã, quấy, rầy, rồi.”

“Vậy anh muốn thế nào?” Đột nhiên Nhất Thế muốn khóc, đưa đôi mắt như sắp khóc nhìn Tống An Thần. Tống An Thần khẽ nhắm mắt lại, “Em yêu ai đó đi.”

“Đây là điều anh muốn?” Nhất Thế trở mắt trước câu trả lời này, có chút khó sở nhìn anh.

Tay Tổng An Thần nắm chặt ly một hồi lâu. Ánh mắt anh cực kỳ sâu lắng, dường như đáy mắt có nước hồ trong vắt không tan đi mà sắp biến thành nước đọng, anh nhấp một ngụm cà phê, hồ hững buông một câu: “Ừ, đây là mong muốn của tôi.”

Nhất Thế lập tức đứng bật dậy, cầm lấy túi xách muốn đi nhưng Tổng An Thần giữ tay cô lại.

“Tôi làm theo mong muốn của anh, tìm một người đàn ông để yêu đương.” Nhất Thế tức giận nói.

Tổng An Thần đưa cái túi nhựa to cho cô, “Về sau có khi cần dùng.”

Nhất Thế hít mạnh một hơi. Nước mắt đột nhiên chảy xuống không cách nào ngăn lại được. Cô ném túi đi, giẫy tay anh, cầm hận rời khỏi quán cà phê, trong lòng không ngừng mắng anh là đồ vô liêm sỉ.

Mặt Tổng An Thần không chút thay đổi uống ly cà phê giá tiền hạng nhất này. Cà phê Blue Mountain pha trộn các hương vị chua, đắng, ngọt, nồng... độ đậm của cà phê một cách hoàn mỹ, tạo ra mùi vị mãnh liệt mà tao nhã, hương thơm thấm vào cổ họng, êm dịu, đậm đà. Cảm giác này làm tâm tình phiền não của anh yên ổn trở lại. Anh thích cà phê này sau khi cô đi một năm, cũng trong năm đó anh học hút thuốc, uống rượu; anh không ngừng tự nhắc nhở mình, anh và cô sẽ có tương lai. Hút thuốc một năm, anh cai không được; uống rượu tới mức dạ dày thủng luôn, thiếu chút không vực dậy nổi. Vì sao anh cứ khẳng khái mà cô lại lựa chọn vứt bỏ? Là anh tự mình đa tình hay là vì cô không đủ yêu? Ở quý môn quan đạo qua một vòng, anh mới một lần nữa lấy lại tinh thần, dùng thời gian năm năm chinh đốn lại bản thân, cũng dùng năm năm thời gian quên hết tất cả kí ức liên quan đến cô.

Nhưng anh dùng năm năm đi quên cô cũng không địch lại một câu của chú Diệp.

An Thần, hôm nay Nhất Thế trở về.

Kế hoạch nhân sinh tốt đẹp của anh vì vậy mà biến hóa long trời lở đất. Cô đã trở lại, đem trái tim yếu ớt không chịu nổi của anh nhập vào trong cơ thể anh một lần nữa. Nhưng anh không còn sức đi vác lại, đi kinh doanh trái tim từng bị cô vấp đi.

Từ lúc cô mất tích sáu năm trước, chấp niệm của anh đã tan nát thành từng mảnh không cách nào hồi phục như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Chuyện cũ của Nhất Thế và Tổng An Thần đều tập trung ở học kỳ cuối năm thứ ba trung học, giai đoạn học tập bận rộn nhất.

Trời tháng hai, không khí lạnh từ từ tan đi, phương nam bắt đầu ấm áp trở lại, học sinh cũng lục tục khai trường. Từ năm hai trung học, Lâm Nhược Hàm vào ở nhà Tổng An Thần, mỗi ngày đều thành cái đuôi đi theo Tổng An Thần, Nhất Thế cũng không cùng đi với cậu nữa. Lúc đầu khi cô mới tách ra, Tổng An Thần còn truy hỏi tại sao, thấy Nhất Thế không ngừng từ chối qua lại, Tổng An Thần cũng không kiên trì nữa.

Học kỳ cuối năm ba, bước vào giai đoạn học tập căng thẳng, thành tích gần như đã định hình rồi. Nhất Thế tiến bộ rất nhanh, trong khối có bốn mươi học sinh, cô nhảy lên top hai mươi. Tổng An Thần vẫn giữ được vị trí thứ nhất, Ngao Ngao đứng thứ hai. Có lẽ, gỗ mục cũng có thể điều khác, thành tích Lâm Nhược Hàm từ vị trí đứng đầu từ dưới lên nhảy vọt lên top 15, đa phần bạn bè đều nói Tổng An Thần có phương pháp dạy dỗ, còn có sức mạnh tình yêu nữa.

Hai người họ từ đầu năm đến cuối năm một mực như hình với bóng, ngay cả Nhất Thế ở đối diện cũng cảm thấy giữa hai người có sự hòa hợp ăn ý. Ba Nhất Thế, Diệp Thiên Minh từng hỏi cô, “Một năm nay, con không đi tìm em trai Tổng của con nữa, có phải không muốn làm bóng đèn không?”

Nhất Thế lờ mờ ba một cái.

Ông Diệp cũng chẳng biết điều, còn đùa: “Cái ông Tổng này cũng thật là, cưới một bà vợ còn thuận tiện dất luôn một cô con dâu nuôi từ bé nữa.”

Nhất Thế nghe không nổi nữa, thẳng thừng đóng cửa chui vào phòng mình, ngã ra giường trùm kín chăn, lòng chua xót muốn khóc lại không có nước mắt. Tư vị yêu thầm một người thực sự không dễ chịu, đặc biệt là đối tượng mình yêu thầm lại là hoa đã có chủ.

Lễ tình nhân 14 tháng 2, ngày đó đi học như thường lệ, giờ tự học cũng không được nghỉ sớm lấy nửa phút, đúng 9 giờ rưỡi tan học. Nhất Thế cũng như ngày thường, thu dọn sách vở xong chờ “hộ hoa sứ giả” Hòa Tấn của cô. Từ sau khi Nhất Thế lẻ loi, cậu bạn cùng bàn tốt bụng này sợ Nhất Thế nghĩ không thông, bắt đầu đưa Nhất Thế về nhà mỗi ngày, lâu dần, hai người cũng quen đi chung với nhau.

Đến bãi giữ xe, Hòa Tấn lên la lén lút ngó quanh bốn phía, cứ như sợ có người nhìn thấy. Nhất Thế vừa dắt xe mình ra, Hòa Tấn liền đưa cho cô một hộp chocolate Ferrero Rocher được gói rất đẹp. Nhất Thế trở mắt nhìn hộp chocolate trước mặt, ngẩng đầu nhìn gương mặt bối rối ngượng ngùng của

Hòa Tấn, cô cười khan, “Cho tớ à?”

“Không phải đâu.” Hòa Tấn chìa một cái tay khác ra, trên bàn tay run run là một cục chocolate Rocher lẻ, “Cái này khao cậu. Tớ muốn nhờ cậu tặng hộp chocolate này cho Lâm Nhượng Hàm.”

Hòa Tấn càng thêm ngượng ngùng, mắt tự nhiên gãi gãi cái đầu húi cua của mình. Nhất Thế nhận được đáp án như vậy, thật muốn nhờ đầu cậu ta, cô gạt món quà tặng kèm cậu ta tặng ra, khinh bỉ nhìn cậu, “Cậu không biết Lâm Nhượng Hàm có chủ rồi sao?”

“Tớ hỏi Tống An Thần rồi. Tớ nói muốn theo đuổi Lâm Nhượng Hàm, cậu ta nói tớ cứ việc theo đuổi.”

“Cậu là đồ ngốc, đây là thị uy với cậu.” Nhất Thế dờ khóc dờ cười.

“Quản nhiều làm gì, tớ theo đuổi ai là chuyện của tớ, một câu thôi, rốt cuộc cậu có giúp hay không?” Ánh mắt Hòa Tấn rất cố chấp, quả thực khiến Nhất Thế giật mình. Cô miễn cưỡng nhận hộp chocolate, lâu lâu, “Tuyệt đối là vì nể mặt cậu một năm nay làm hộ hoa sứ giả cho tớ đấy.”

Hòa Tấn rất vui, một tay giữ ngực, gập một góc chín mươi độ: “Vị nữ vương công hiển sức lực, vinh hạnh vô cùng.”

Nhất Thế che miệng cười, “Mau lên xe về nhà thôi.” Cô dựng xe lên, lúc gác chân qua chuẩn bị đạp thì thấy Tống An Thần đứng cách chỗ bọn họ không xa. Tống An Thần nhìn Nhất Thế chằm chằm, rất lâu, ánh mắt đỏ sẫm nhọn giống như một mũi lửa hùng hục, làm Nhất Thế cảm thấy toàn thân khô nóng, đứng ngồi không yên.

Lâm Nhượng Hàm cười nhạt, “Một cặp lãng mạn ghê nha.” Giọng điệu này không phải hâm mộ mà mang theo châm chọc, khiêu khích. Đột nhiên Nhất Thế cảm thấy cô ta rất phiền, ngoảnh mặt đạp xe cấp tốc bỏ đi, quảng lại Hòa Tấn ở đằng sau hét lên, “Này.”

Hôm đó về nhà, trong lòng cô rất bức dọc, không muốn qua nhà đối diện đưa hộp chocolate cho Lâm Nhượng Hàm. Vừa khéo ông Diệp tan tầm về nhà, bỏ đồ xuống liền nói muốn qua nhà đối diện uống rượu với ông Tống.

Nhất Thế giật mình, lập tức chạy về phòng cầm hộp chocolate ra chạy theo ông Diệp đã qua tới nhà đối diện.

Ông Diệp gõ cửa, ông Tống ra mở, nói: “Đến rồi à!”

Ông Diệp cười ha hả, vừa định đi vào lại bị níu tay lại. Thấy con gái đứng sau lưng, tay cầm một hộp chocolate, bộ dạng thẹn thùng, ông hơi ngẩn người.

“Ba, cái này...”

Ông Diệp hoàn hồn, cầm lấy chocolate, ý nhị cười nói: “Chu cha, con gái lớn không giữ được rồi, có điều chủ động chút hay hơn, ba đưa giúp con.” Nói xong, cười híp mắt đi vào nhà ông Tống. Nhất Thế cô căn bản chưa nói xong mà, cô còn đang rối rắm không biết nên mở miệng thế nào, sao ba lại có thể hiểu ý cô nhỉ? Tống Chính híp mắt cười: “Nhất Thế, vào chơi không?”

Cô ngập ngừng, do dự, len lén liếc bên trong, chỉ thấy ông Diệp cầm hộp chocolate đưa cho Tống An Thần? Hiển nhiên Tống An Thần kinh ngạc, đưa mắt nhìn ra cửa vừa vận dụng ánh mắt Nhất Thế.

Nhất Thế lập tức trốn tránh, hấp tấp nói với Tống Chính đứng ở cửa, “Không ạ, cháu về làm bài tập.” Hiện giờ cô hết biết nói gì rồi, chạy vẫn tốt hơn.

Cô không ngừng mắng mình nhưng mắng nữa cũng không làm được gì, đành phải lòi lòi tiết kiệm của mình ra, lác lác! Tiền đồng trong lọ đựng nhau nghe leng keng. Món quà đó đã lấy danh nghĩa của cô tặng đi tất nhiên phải là cô bỏ tiền ra, vì thế cô phải đền tiền, nhất thời có cảm giác bản thân thật đáng thương.

Ngày thứ hai sau chuyện đó, cô vẫn ra cửa sớm như cũ lại vừa lúc đụng phải người nhà đối diện. Có điều lúc này chỉ có một mình Tống An Thần, trong phòng còn vọng ra tiếng Lâm Nhượng Hàm gấp gáp: “Anh trai, chờ thêm ba phút nữa thôi, đừng đi mà.”

Hôm nay Tống An Thần có vẻ đặc biệt thoải mái, đặc biệt là sương mù thường ngày đã tan biến đi đâu mất, ánh mắt sáng sủa hơn trước rất nhiều. Một năm nay hai người nói chuyện chưa tới ba câu, bình thường ngẫu nhiên gặp mặt ngay cả chào hỏi cũng bỏ luôn. Lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ. Nhất Thế nhấc chân lên định đi thẳng xuống lầu, không ngờ Tống An Thần cũng đi theo cô. Thành linh cô dừng lại, giống như hung thần ác sát liếc cậu bám theo đằng sau, cậu lại trực tiếp phớt lờ, tiếp tục đi xuống lầu.

Nhất Thế nhìn bóng lưng cậu, có phần ngờ ngác. Chuyện tào lao ngày hôm qua, nhìn cậu ta rất bình thường. Có lẽ cô nghĩ quá nhiều rồi, Nhất Thế không khỏi ảo não gõ gõ đầu mình, là cô nghĩ nhiều quá.

Đến bãi xe, từ xa Nhất Thế nhìn thấy Tống An Thần đang lật lộp giấy vàng gói chocolate, dáng vẻ nhàn tản, rất tao nhã ngậm một viên vào miệng, mặt đất rải rác mấy miếng giấy vàng sạch trơn.

Ăn đồ người ta mà không mời miệng! Nhất Thế rửa thầm, sai bước đi tới, xe cô vừa vận bị Tống An Thần chặn lại, không lấy ra được. Nhất Thế đẩy xe, gây ra tiếng động tỏ ý kêu cậu nhường đường, Tống An Thần đưa cô một viên, “Ăn không?”

Nhất Thế cười giả lả, híp mắt nói: “Không ăn, cảm ơn.”

“Cậu đúng là bỏ tiền được nha. Một hộp chocolate loại này phải hơn một trăm, có thể thấy được tâm ý của cậu.” Người Tống An Thần vốn đang dựa

vào cột chống trong bãi xe đứng thẳng dậy, chăm chú nhìn cô cười cười như không, “Xưa nay tớ không thiếu nợ ai, nói đi, cậu muốn gì?”

Nhất Thế chia tay ra, “Tiền!” Vừa hay có thể trả lại tiền cho Hòa Tấn.

Tổng An Thần cau mày, “Trừ thứ này.”

“Trả tớ một hộp chocolate y như vậy.” Cái này trả Hòa Tấn càng tốt.

Tổng An Thần hít sâu một hơi, có vẻ bất lực néo trán, “Tớ biết rồi, nói chuyện với cậu giống như đàn gảy tai trâu.”

“...” Nhất Thế hát hàm, trừng cậu.

“Sau kì kiểm tra hàng tháng cuối tuần này, dẫn cậu đi xem phim, thế nào?”

Phim thì có gì hay mà xem? Nhất Thế khịt mũi, “Không có hứng thú.”

“Vậy đi xem ca kịch?”

“Không ưa.”

“Xem triển lãm tranh?”

“Người ta thích động, không thích tĩnh!” Nhất Thế phát cáu, cô không phải nữ thanh niên mê văn nghệ, nói mấy cái văn nghệ này với cô mà nói là một kiểu hành hạ.

Tổng An Thần hơi nheo mắt, giọng cũng hơi tức rồi, tựa hồ chỉ chờ Nhất Thế từ chối lần nữa, “Một tuần sau khi kiểm tra, chủ nhật đi đánh bóng rổ!”

Nhất Thế hiểu động, rất ưa vận động, thích nhất là bóng chuyền và bóng rổ. Đáng tiếc chiều cao không đủ, bị loại ra khỏi đội. Cô liếc Tổng An Thần, miễn cưỡng đồng ý.

“Anh...” Tiếng Lâm Nhược Hàm gọi cách đó không xa. Nhất Thế thấy chính chủ đến rồi, liền đẩy Tổng An Thần, kêu cậu nhường đường, sau đó lập tức đạp xe chạy biến. Cô là người nhát gan sợ chuyện, không muốn âm ỉ với cô ta.

Nhất Thế đền tiền cho Hòa Tấn nhưng không giải thích, chỉ nói mình ăn rồi. Hòa Tấn tra hỏi tới cùng, hỏi cô vì sao lại ăn quà cậu tặng cho người khác? Nhất Thế đáp bừa một câu: “Tớ thích ăn chocolate nhất, nhìn thấy là chảy nước miếng, nhịn không được ăn hết rồi.”

Đáp án này Nhất Thế cảm thấy hợp lý hơn cả. Song Hòa Tấn lại không nghĩ thế, cậu nhìn Nhất Thế chằm chằm hồi lâu, cuối cùng hỏi: “Cậu yêu tớ phải không?”

“...” Cô mờ mịt rồi.

“Chắc chắn cậu không hi vọng Lâm Nhược Hàm vì đó mà tốt với tớ, cho nên cậu mới...” Hòa Tấn nói chưa hết, Nhất Thế đã đoán ra ý cậu định nói gì, tức thì như sấm bên tai, trời sắp mưa rào.

Trực tiếp nằm sấp xuống bàn giả chết!

Hết giờ học, Hòa Tấn ra khỏi chỗ ngồi, đợi chuông tiết sau vang lên, cậu quay lại, mặt mày sầu sã. Dáng vẻ hồn bay phách lạc của cậu làm Nhất Thế thấy tội nghiệp, hỏi: “Anh hai à, cậu thất tình hay là làm rớt tiền tớ trả xuống cầu tiêu rồi?”

Cái mặt nhăn như khổ qua của Hòa Tấn nhìn Nhất Thế, “Nhất Thế, sao cậu có thể đối xử tốt với tớ như thế?”

“...” Cô lại làm gì nữa rồi? Với lại cô tốt với cậu ta, cậu ta trưng cái mặt buồn rầu đó ra là sao?

“Cậu cần gì phải gạt tớ chứ, hộp chocolate đó rõ ràng không phải cậu ăn mà là Tổng An Thần ăn!” Hòa Tấn lại dài mặt ra, trưng vẻ mặt “đem đầu hủ đến đây, tớ muốn đập đầu”.

Nhất Thế run lên, không ngờ sự việc đã bại lộ, ngập ngừng nói: “Cái đó thật ra... thật ra là...”

“Haizz!” Hòa Tấn vỗ vai Nhất Thế, “Cậu đưa chocolate tớ tặng cho Lâm Nhược Hàm, Lâm Nhược Hàm lại đưa cho Tổng An Thần, cái... cái này kêu tớ làm sao chịu nổi?”

“Hả?” Nhất Thế há hốc miệng.

“Cậu có lòng với tớ, sợ tớ đau lòng, nói dối là mình ăn rồi. Nhất Thế, người ta rất cảm động, thật đó!” Đột nhiên Hòa Tấn giả vờ khóc chảy nước mắt nước mũi, còn tỉnh dựa đầu vào vai cô nữa. Nhất Thế vội vàng rút vai lại làm cậu ta trượt ra ngoài, thế mà vẫn giả vờ thành bộ dạng nằng nạnh đầu nhỏ, còn nói: “Cậu suy nghĩ cho tớ như thế, lại thêm hôm nay tớ thất tình, được rồi, chúng ta thử kết bạn đi!”

Miệng Nhất Thế co rúm lại: “Cậu nghĩ nhiều quá!”

“Cũng phải, chúng ta hẳn là thử hẹn hò trước đã. Có điều gần đây học hành bận rộn hơn nhiều, chúng ta chọn sẵn thời gian, không bằng chủ nhật một tuần sau khi thi?”

“Hôm đó tớ có hẹn rồi.”

“Với ai?” Mặt cậu âm u.

Nhất Thế quăng cho cậu ánh mắt khinh bỉ, “Không nói cho cậu biết.”

Hòa Tấn lấy tay chống đầu, nhìn cô trên dưới hồi lâu, Nhất Thế bị cậu nhìn đến nổi da gà, lừ mắt, “Nhìn gì mà nhìn?”

“Tớ đang nghĩ, tớ muốn cậu ra, còn có ai cần cậu? Trước ngực ngoài hai cái mụn trứng cá hơi lòi ra còn lại đều là trục hành hết.”

Nhất Thế chia năm ngón tay ra, khoa trương nắm chặt thành đấm trừng mắt nhìn cậu. Giống như chỉ cần nói thêm một câu, nhất định cô không tha cho cậu. Hòa Tấn cười ha hả, sấn lại bên cạnh cô: “Cậu xem chúng ta ăn ý không, bạn trai trước của cậu lại cùng bạn gái trước của tớ, hai chúng ta cũng chấp vá lại đi.”

“Chẳng muốn nói với cậu nữa.” Nhất Thế nghiêng đầu, ngồi chờ vào tiết.

“Tớ biết đây là biểu hiện xấu hổ của cậu, không sao, anh chờ em mở rộng lòng.”

Nhất Thế không thèm nhìn, tiếp tục gục đầu chờ học.

Sau kì kiểm tra đầu tiên, thành tích của Nhất Thế lại tiến bộ nữa, lần đầu tiên lọt vào top 15, cùng xếp thứ 14 với Lâm Nhược Hàm. Lần kiểm tra này, thầy giáo đặc biệt gọi mười lăm học sinh dẫn đầu lên nói chuyện riêng, cái này là đãi ngộ dành cho học sinh hạng ưu. Nhất Thế cũng nhờ lần đột phá này mà dính chút vẻ vang.

Phòng làm việc của chủ nhiệm, mười mấy học sinh vây quanh một cái bàn nghe thầy giáo từ từ nói chuyện.

“Trường trung học chúng ta là trường trọng điểm, bình thường trong lớp mười người đứng đầu có thể lên đại học chính quy, thứ mười đến thứ mười lăm có thể nỗ lực thêm một chút. Thầy kêu các em lên đây là muốn nghe thử xem mục tiêu của các em là gì?”

Bắt đầu từ số một Tống An Thần, cậu nghĩ nghĩ, nói muốn học đại học kinh tế thương mại nổi tiếng nhất thành phố B. Hòa Tấn xếp thứ năm, cậu muốn ra nước ngoài học MBA. Cứ thế đến số mười bốn là Nhất Thế và Lâm Nhược Hàm thì, Lâm Nhược Hàm giành nói trước. Câu trả lời của cô ta không khác gì Tống An Thần, học kinh tế thương mại. Giấc mộng của Nhất Thế là đại học y A, kiên định không đổi.

Có mục tiêu, tự nhiên là có động lực, vì mục tiêu tất nhiên phải phấn đấu tiến lên.

.

Chủ nhật, Tống An Thần gọi điện thoại cho cô, hẹn đánh bóng rổ ở cung thể thao. Ngày hôm đó trời trong nắng đẹp, cái nắng đầu tháng ba chiếu rọi miền nam vừa ấm áp trở lại. Cô nghĩ hôm nay nhất định sẽ là một ngày vui vẻ, có nắng, có vận động, có ấm áp, còn có Tống An Thần cô luôn tâm tâm niệm niệm trong lòng.

Nhưng thượng đế lại ở trong mây chớp chớp mắt, khe khẽ cau mày, bước ngoặt trong đời Diệp Nhất Thế liền bắt đầu. Thiên đường và địa ngục, từ đó giao nhau...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Nhất Thế lục tung tủ quần áo, thử rất nhiều bộ vẫn không vừa ý, cào đầu tóc rối tung lên, cảm thấy một chút hứng thú cũng không có. Cô giận dữ ngồi phịch xuống giường, mặt mày như đưa đám, một bộ đồ hợp ý cũng không có.

Nhất Thế không thể không phản chấn trở lại, tự mình ám thị bản thân, chẳng qua là một trận bóng rổ thôi, mặc cái gì dễ coi là được rồi? Ăn mặc giống như gái bán hoa làm sao hiển lộ tư thế hiên ngang của cô được? Mở tủ áo lần nữa, tìm một bộ đồ thể thao thoải mái mặc vào.

Trong lúc lục lọi, ngẫu nhiên cô phát hiện một bộ đồ màu nước biển nằm trong góc tủ, cô ngây người. Đây là món quà lúc sinh nhật năm đầu phổ thông, ba Tống và Tống An Thần chọn cho cô. Lúc cô nhận món quà này rất kinh ngạc, chẳng những kinh ngạc vì Tống An Thần biết cô luôn muốn có một bộ

đồ Teenie Weenie, mà còn vì cậu chọn bộ đồ rất hợp ý thích của cô, màu nước biển, có mũ, là kiểu dáng và màu sắc cô thích nhất. Sinh nhật năm đó, là giây phút cô khó quên nhất. Năm ấy, mẹ cô còn khỏe mạnh, mẹ và ba Tống An Thần cũng chưa ly hôn, hai nhà tụ tập lại một chỗ, không cần nói cũng biết vui vẻ hạnh phúc thế nào. Hiện giờ mới có hai năm, rất nhiều chuyện đều phát sinh, biến hóa. Mẹ Nhất Thế nằm viện, ba Diệp chạy tới chạy lui giữa đơn vị và bệnh viện, trúc mã cũng dần dần trở nên xa lạ, bao nhiêu sự tình đè ép thần kinh Nhất Thế, làm cô có chút cay đắng.

Nhất Thế xua đuổi ký ức quá khứ, hít sâu một hơi. Con người mà, sống trên đời phải luôn nhìn về phía trước. Nhất Thế tự cổ vũ bản thân như vậy, tùy tiện chọn một bộ đồ thể thao gọn gàng mặc vô người, nhìn vô gương tự chỉnh lại mái tóc ngắn duyên dáng của mình, POSE tư thế thắng lợi, mỉm cười một trăm phần trăm! Cô tung tăng ra khỏi nhà, nhắm hướng cung thể thao mà đi.

Nhất Thế tưởng mình đến sớm. Lúc cô bước vào đến sân bóng rổ, liếc mắt một cái là thấy Tống An Thần như hạc đứng giữa bầy gà, mặc đồ thể thao hiệu NIKE màu trắng, ông tay áo xắn tới khuỷu, cánh tay thanh tú hơi xuong xuong nhưng vẫn có cơ bắp. Thân hình cao lớn của cậu dựa vào giá đỡ bảng rổ, đầu hơi ngẩng lên, ngắm chuẩn rổ bóng, lấy tư thế tao nhã nhún người đẩy vào phía trong rổ.

Trước nay Tống An Thần là học sinh nổi tiếng toàn trường, nhưng trong suy nghĩ một chiều của Nhất Thế, toàn năng là cái gì cũng biết, không nói đến mức độ. Hiện tại cô mới biết, cái gọi là toàn năng không chỉ đơn giản là gì cũng biết, mà còn tinh thông nữa.

Lòng Nhất Thế hơi chua, muốn trúc mã tài giỏi cỡ nào này thuộc về cô, vậy thì tốt quá. Cô muốn giấu cậu đi, độc chiếm cho riêng mình, mỗi ngày cần thận dè dặt lại hài lòng thỏa mãn nhìn một cái, vụng trộm vui vẻ là tốt rồi. Nhưng cô cũng biết nguyện vọng này rất nhỏ bé, cực kỳ nhỏ bé. Cô thờ dãi, trực tiếp đi tới chỗ cậu, gào lên: “Tống An Thần!”

Tống An Thần nghe tiếng quay đầu, một tay vỗ vỗ quả bóng tùy tiện ngoắc cô lại gần, quan sát cô từ trên xuống dưới, phì cười, “Tóc đi nhúng nước hay sao vậy?”

Nhất Thế xụ mặt: “Không phải, tớ mới gội đầu, còn ướt.”

Tống An Thần gạt đầu hiểu ra, mặt mày tươi cười nghịch quả bóng trong tay, “Tớ công cậu thủ.”

Nhất Thế nhìn Tống An Thần, cái người còn cao hơn độ cao so với mực nước biển nữa. Cô thấp hơn cậu gần nửa cái đầu, kêu đồ lùn là cô đây từ thu với tên cao kều? Cô không khỏi co giật khóe môi, chuẩn bị thủ tiêu quy tắc, ai ngờ Tống An Thần nở nụ cười gian, bắt đầu sẵn sàng vào cuộc.

Cô nghiêng răng, đến thì đến! Khăng khăng không để cậu xem thường. Cô sai bước đi vào sân bóng rổ, bắt đầu công cuộc giữ rổ của tộc người lùn. Nhịp chân của Tống An Thần mau, động tác giả ác liệt, ngắm điểm chuẩn, luôn ung dung ba bước lên rổ. Nhất Thế cũng không chịu kém, cho dù cảm thấy động tác của mình luôn chậm nửa nhịp cũng muốn liều mạng cố thủ, cho dù biết mình bị thiệt nặng.

Cuối cùng Nhất Thế cũng theo kịp tốc độ của Tống An Thần, lúc Tống An Thần lại định tung người nhảy lên làm một cú ba bước lên rổ thì, Nhất Thế dang tay nhảy lên; không ngờ dùng sức quá mạnh, lại thêm căng chân rã rời, co rút, cô lao đảo nghiêng người đổ ập vào Tống An Thần. Tống An Thần cảm bóng ném vào rổ, đột nhiên bị Nhất Thế nhào vào người kinh ngạc không thôi, một loạt “nhớ nhưng ôm ấp” tiến hành hoàn tất trong không trung, sau đó đồng loạt lăn ra đất.

Nhất Thế đè lên người Tống An Thần, thậm chí có thể ngửi được mùi bột giặt thoang thoang còn lưu lại trên quần áo cậu, còn có hơi thở ấm áp đặc biệt của nam sinh. Nhất thời cô ngây người không nhúc nhích. Tống An Thần lập tức ngồi dậy đỡ cô khỏi người mình, lo lắng hỏi: “Sao vậy?”

“Chân phải bị rút cơ rồi.”

Tống An Thần không nói hai lời, lập tức ấn chân cô, giúp cô xoa nắn. Ánh mắt cậu chuyên chú, không lạnh nhạt như vừa nãy nữa, làm Nhất Thế nao nao. Tống An Thần tỉ mỉ mát xa dùm cô, miệng không ngớt quở trách, “Gắng sức như vậy làm cái gì? Tùy tiện chơi được rồi.”

“Là cậu gắng sức quá thì có.” Nhất Thế giận dỗi phản bác cậu.

Cậu không nhịn được cười, “Cậu thấy tớ giống người gắng sức sao? Chẳng qua trình độ chênh nhau quá nhiều thôi.”

“Cậu...” Nhất Thế hừ lạnh, không thèm đáp lại nữa. Tống An Thần đỡ cô dậy, đưa cô đến một bên ngồi nghỉ. Lại giúp cô xoa bóp một hồi, ra hiệu cho cô đi mấy bước, thấy cô có thể tự đi được mới buông bàn tay đang đỡ cô ra. Đột nhiên cảm giác không có cậu đỡ, Nhất Thế có phản trống rỗng.

Hai người ngồi một chỗ, không ai mở miệng. Đột nhiên Tống An Thần oán trách: “Một năm nay, cậu đều không để ý đến tớ.”

“Bên cạnh cậu luôn có người đẹp làm bạn, còn cần tớ đi cùng?”

Tống An Thần không vì câu này mà tức giận, ngược lại phá lên cười: “Cậu ấy là em gái tớ.”

“Lại không phải em ruột,” Nhất Thế lâu bầu một câu, giận dỗi: “Bớt tìm cớ đi!”

Tống An Thần tròn mắt nhìn cô, “Cái gì gọi là viện cớ hả? Ba kêu tớ lễ độ với mẹ con họ một chút. Lâm Nhược Hàm suốt ngày đi theo tớ, tớ cũng không thể đuổi cậu ấy đi. Cậu không biết chứ, cậu ấy mắc bệnh công chúa điên hình, động một chút là khóc. Mỗi lần khóc, mẹ kể tớ đều cho là tớ không tốt với cậu ấy, lại gây sự với ba tớ. Ba nói tớ không hiểu chuyện, lại mắng tớ, cậu nói tớ phải làm sao hả?”

Nhất Thế không nói, cúi đầu nhàm chán sờ sờ cái chân còn hơi đau. Kì thật cô không thể trách Tống An Thần, vì cô không hiểu tình hình một gia đình có mẹ kế còn dẫn theo con riêng thì thế nào. Tục ngữ nói, cách một tầng bụng như cách một tầng núi, có một số chuyện không rộng lượng như mình nghĩ.

“Gần đây tớ nghĩ rất lâu, tớ muốn thi đại học y A.” Tống An Thần nói thế.

“Hà? Cậu muốn làm bác sĩ?”

Tống An Thần chăm chăm nhìn sân bóng rổ, “Bởi vì tớ thích Nhất Thế [12], bỏ không được.”

Thích cái nghề làm bác sĩ à. Nhất Thế lườm cậu một cái, “Cậu là thiên tài, làm bác sĩ làm gì!”

Tống An Thần chán nản vuốt trán, cậu biết cậu nói vừa rồi bị cô xuyên tạc đi rồi. Cậu hít sâu một hơi, quay sang Nhất Thế, vẻ mặt nghiêm túc, còn chưa kịp mở miệng thì điện thoại của Nhất Thế bất ngờ đổ chuông. Giống như sét đánh, đập cho đứng khỉ mà Tống An Thần không để gì khơi lên được tan nát, không có đường sống.

Nhất Thế nhìn điện thoại, là số lạ. Cô do dự nhấn phím nhận cuộc gọi, tiếng Hòa Tấn thờ phỉ phò từ trong máy vọng ra, “Nhỏ chết tiết, cậu đi hẹn hò với Tống An Thần hả?”

“Á?” Nhất Thế kinh ngạc, sao cậu ta biết?

“Á cái gì mà á, phải hay không?”

“Phải... Ồ, sao cậu biết?”

“Em gái Lâm nhà người ta tìm đến nhà tớ, nói cậu cướp anh trai yêu dấu của người ta, kêu tớ giục cậu mau chóng đem trả.”

Nhất Thế hết nói rồi. Dục vọng độc chiếm của cô Lâm Nhượng Hàm này cũng quá lớn đi, cô lườm Tống An Thần, lại nói điện thoại: “Sao cậu không thừa dịp mà vào? Không giống tác phong của cậu nha!”

“Diệp Nhất Thế!” Điện thoại vang lên tiếng gào thét, “Cậu con nhỏ chết tiết này, đầu cậu lớn chút được không? Mau kêu Tống An Thần đến đón cô ta về.”

“Cái gì, còn ở nhà cậu hả?”

“À, ừ...” Đầu bên kia nói mập mờ, “Cô ta nói tỉnh dậy trong nhà không có một ai, người lớn để lại mấy chữ nói đi công tác, anh trai lại không thấy đâu, nên tìm tớ hỏi xem có phải cậu cướp Tống An Thần đi rồi không. Cô ta không biết số điện thoại của tớ, chỉ nhớ địa chỉ nhà.”

“Ồ, đến nhà cậu ở đâu mà cũng biết?” Đột nhiên Diệp Nhất Thế cười mờ ám.

“Con nhỏ chết tiết, cậu nghĩ nhiều quá. Đừng nói tào lao nữa, mau kêu Tống An Thần đón người đi. Cậu ta không đến, con nhỏ đó không về đâu.”

“Hợp ý cậu quá còn gì?”

“Biến, lẹ lên!”

Điện thoại vang lên tiếng tút dài, hiển nhiên là đã ngắt cuộc gọi. Nhất Thế khó hiểu, sao hôm nay Hòa Tấn bốc lửa lớn thế? Cô nhún nhún vai, nói với Tống An Thần, “Cậu đến nhà Hòa Tấn đón em gái yêu dấu về đi kìa!”

Tống An Thần cau mày.

“Nói chú Tống với mẹ kế cậu cùng đi công tác rồi?” Sao lại đi công tác cùng lúc với ba cậu chứ? Đầu có làm cùng đơn vị đâu.

“Ừ, mẹ kế không yên tâm nên cùng đi.”

“Hà? Còn không yên tâm?”

“Mẹ kế bụng dạ hẹp hòi. Chồng trước vì đi công tác, ngoại tình nên mới li hôn, có vết xe đổ thôi.”

Nhất Thế tỏ ý đã hiểu. Tống An Thần đứng dậy cảm bóng, lời cô chuẩn bị rồi đi. Nhất Thế hỏi: “Đi đâu?”

“Đón em gái tớ về nhà.”

“Vậy kéo tớ làm gì?”

“Cũng là em gái cậu.”

Cô thành chị gái của em Lâm thủy tinh hồi nào vậy? Cô không thèm...

Nói cũng kì cục, Nhất Thế chỉ đến nhà Hòa Tấn có một lần. Lần đó là năm hai phổ thông, trong khối tổ chức giúp đỡ nhau, cô bị một cái đề bài giữ chân, lại đến giờ tan học nên phải theo chân thầy giáo nhỏ Hòa Tấn về nhà tiếp tục giảng bài. Gia đình cậu ta sở hữu một căn nhà riêng, rất lớn, giai đoạn

đó có nhà riêng xem như người có tiền.

Ba mẹ Hòa Tấn đều ở Pháp, vốn định dẫn cậu theo. Khổ nỗi lúc đó cậu vừa đậu vào trường cấp 3 trọng điểm, lại thêm ngôn ngữ không thông, cậu chết sống không chịu đi, nên một mình ở lại trong nước, bắt quả còn có một bảo mẫu lớn tuổi. Nghe Hòa Tấn nói bảo mẫu này là bà vú của ba cậu, nhà nghèo, con cháu không có khả năng phụng dưỡng, ba cậu nhớ tình cũ, lại thêm ông uống sữa bà mà lớn lên nên đón bà lên ở chung, và lại Hòa Tấn một mình ở trong nước không người chiều cổ, như thế càng tiện.

Chỉ là cô qua nhà Hòa Tấn có một lần, không nhớ đường. Lần này, Tống An Thần gần như không qua lại gì với Hòa Tấn lại khá rành đường đi tới cửa nhà Hòa Tấn, làm Nhất Thế cảm giác rất kì quặc.

Tống An Thần phớt lờ ánh mắt thăm dò cổ quái của cô, ấn chuông cửa, người mở cửa là một bà cụ, Nhất Thế nhận ra đó là bà bảo mẫu.

Bảo mẫu không nhớ được Nhất Thế, bà quan sát cả hai, hỏi: “Tìm tiểu Tấn sao?”

Bên trong vang lên tiếng dép loạch xoạch, sau đó Hòa Tấn thò đầu ra, ôm lấy bảo mẫu nói: “Bà nội, bà không nhớ Nhất Thế à?”

Bảo mẫu đột nhiên ngộ ra, “Nhất Thế à.” Ánh mắt chuyển sang mái tóc của Nhất Thế, che miệng cười trộm, “Cô bé đặc sắc thế này, không quên được.”

Nhất Thế nháy nháy mắt, không hiểu bà nói đặc sắc là sao? Trước cửa lại xuất hiện thêm một người, mắt Lâm Nhược Hàm sung đỏ, ngấp nước nhìn Tống An Thần, ánh mắt long lanh lấp lánh mềm như nước nhìn cậu, “Anh.”

Tống An Thần bất lực nói: “Em chạy tới nhà người ta làm gì?”

“Hôm nay là sinh nhật em, không ai nhớ hết!”

Tống An Thần ngó ra, về mặt bất lực, “Em không nói, sao anh biết được?”

“Nói anh sẽ bỏ cuộc hẹn với chị Diệp sao?”

Tống An Thần không nói. Lâm Nhược Hàm cũng đã biết trước kết quả, rũ mắt xuống, bộ dạng yếu ớt. Hòa Tấn xấu hổ cười cười, “Tớ đi đặt bánh sinh nhật, hôm nay làm sinh nhật ở nhà tớ đi.”

Lâm Nhược Hàm không để ý cậu, trực tiếp xò giày vào, đi đến bên Tống An Thần, đáng vẻ đáng yêu nói, “Anh, hôm nay về nhà cùng sinh nhật với em được không?”

Tống An Thần mỉm môi gật đầu, quay sang Hòa Tấn, “Cậu cũng đi chung đi, đông người càng náo nhiệt mà.”

Hòa Tấn hơi do dự, nhìn Nhất Thế, thấy Nhất Thế chớp mắt với mình, tỏ ý tùy tiện đi. Cậu nghĩ nghĩ, lại nhìn Lâm Nhược Hàm, thấy cô nàng không thân thiện tí nào. Cậu xua xua tay. “Được rồi, tớ không đi đâu.”

Tống An Thần cũng không ép, nắm tay Nhất Thế chuẩn bị rời đi. Cử động này của cậu làm Lâm Nhược Hàm và Hòa Tấn ở đó trợn mắt, đáng vẻ như thấy quý.

Hòa Tấn đột nhiên hét to, “Tớ cũng muốn đi.” Nói xong lập tức xò giày đi theo.

Nhất Thế muốn rút tay, Tống An Thần lại nắm rất chặt, suốt dọc đường nói ra rất quý dị. Bốn người đều trầm mặc, mãi đến khi tới một tiệm bánh kem, Lâm Nhược Hàm đột nhiên dừng lại. Ba người quay đầu nhìn cô, cô rầu rĩ nói: “Em không muốn về nhà ăn sinh nhật, em muốn đi quán bar!” Giọng cô rất nặng nề, mang theo chút ngang tàng của công chúa.

Hòa Tấn vò đầu bứt tóc, “Quán bar làm sao ăn sinh nhật được?”

“Khiêu vũ uống rượu, tùy tiện làm chuyện điên rồ!” Lâm Nhược Hàm nghiêng răng, nhìn chằm chằm bàn tay luôn nắm lấy nhau của Tống An Thần và Nhất Thế.

Hòa Tấn từng đi bar, tỏ vẻ không ý kiến, nhìn Tống An Thần xưa nay luôn quy củ, “Cậu thấy sao?”

Tống An Thần chỉ mỉm cười, đóng cửa bàn tay hai người đang nắm nhau, về mặt cung chiêu hỏi Nhất Thế, “Cậu thích chứ?”

Nhất Thế cũng từng đi bar, nhưng chỉ là đi theo người lớn. Chỉ có mấy học sinh năm ba đi bar, cô không yên tâm lắm. Đưa mắt nhìn Lâm Nhược Hàm, cô nàng dùng ánh mắt đầy địch ý, lại khinh thường liếc cô.

Lâm như Diệp Nhất Thế cô ngại cô ta ấy. Nhất Thế nhất thời cảm thấy khó chịu, lạnh lùng nói, “Đi cho biết cũng tốt!”

Tới bây giờ Nhất Thế vẫn còn hối hận, sao lúc ấy mình lại đồng ý đi bar. Cái loại địa phương này không dành cho lứa tuổi bọn cô, vàng thau lẫn lộn, cho dù có người đi chung cũng sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12

Bốn người chuẩn bị tìm một quán bar ngồi xuống. Lâm Nhựt Hâm nhìn thấy một quán bar ở chỗ rẽ phía trên có bảng hiệu viết bằng chữ đỏ tươi “Bar Cảm Xúc”.

Cô chỉ vào bảng hiệu nói với ba người còn lại, “Chúng ta đi bar này đi.”

Lúc bọn họ tới trước cửa quán, Tống An Thần hơi chần chừ, “Bar này nhìn có vẻ loạn.”

“Không đâu, chỉ là trang trí hơi cũ thôi.” Hòa Tấn nhìn ánh đèn chớp nháy ở cửa có mấy bóng đã tắt cũng không thay mới, sơn đỏ trên tường cũng rớt không ít.

“Không chỉ vậy, trước cửa cũng không có bảo vệ, chỉ viết qua loa là cấm trẻ vị thành niên, rõ ràng là viết cho có.” Tống An Thần chỉ vào tờ thông báo xuyên tạc dán trước cửa.

Lâm Nhựt Hâm nói: “Vậy thì có sao chứ, có hai thanh niên các anh ở đây, chắc không thể xảy ra chuyện gì được.”

“Cũng phải.” Hòa Tấn cười gãi đầu, liếc Nhất Thế, “Vậy bar này đi, dù sao cũng là uống chút gì đó, giúp cô gái được nuông chiều một đêm.”

“Cậu nói ai được nuông chiều?” Lâm Nhựt Hâm trừng cậu giận dữ. Hòa Tấn nhún vai, tỏ vẻ mình không nói gì.

Tống An Thần suy tính một lát, cảm thấy ngoài việc bar này không đạt tiêu chuẩn ra cũng sẽ không phát sinh vấn đề gì, có hai cậu con trai ở đây, bảo vệ thỏa đáng sẽ không sao. Cậu nhìn Nhất Thế, thấy Nhất Thế cũng đang nhìn mình, giống như nhường cậu quyết định.

“Vậy quán này đi.” Tống An Thần hạ quyết tâm.

Nhất Thế cũng không nói gì, gật đầu. Cô thật sự không muốn đi những chỗ như thế này, tuy không phải bé ngoan, nhưng năm đó, suy nghĩ của cô là học sinh không nên một mình đi tới những nơi như vậy.

Bốn người vừa vào quán liền nghe tiếng nhạc disco đinh tai nhức óc. Lâm Nhựt Hâm và Hòa Tấn đi phía trước rõ ràng rất hưng phấn, nhảy nhót đi lên trước thật nhanh. Tống An Thần một mực đi theo bước chân Nhất Thế, thong thả mà đi. Lúc đi tới chính sảnh đông người tụ tập, Tống An Thần trực tiếp ôm Nhất Thế kéo vào bên người, tránh bị người khác chen lấn mà lạc nhau.

Động tác thân mật bất ngờ này của Tống An Thần làm Nhất Thế giật mình, mặt cô đỏ bừng, muốn ngẩng đầu nhìn cậu lại không dám, chỉ biết cúi đầu mặc cho cậu ôm.

Tống An Thần ôm Nhất Thế đến chỗ hai người kia đã ngồi yên ổn, Hòa Tấn hưng phấn nói: “Chỗ này thật khá nha, rượu gì cũng có, chỉ là không có bánh kem, bọn mình tới tiệm bánh kem đối diện mua một cái đi.”

Tóc mai Lâm Nhựt Hâm hơi ảm, rõ ràng nhảy nhót cật lực. Cô hừ hừ theo tiết tấu của DJ, lớn tiếng: “Được đó, mua bánh kem, bọn tớ đợi cậu.”

Hòa Tấn gật đầu, kéo Tống An Thần đi ra ngoài. Tống An Thần dặn hai người còn ngồi trên ghế, “Trước khi bọn tớ quay lại, các cậu ngoan ngoãn ngồi ở đây, không cho phép đi.”

“Ừ.” Hai người đồng thời gật đầu. Bấy giờ Tống An Thần mới yên tâm đi theo Hòa Tấn.

Lúc chỗ ngồi chỉ còn Nhất Thế và Lâm Nhựt Hâm, Nhất Thế tỏ ra thận trọng hơn hẳn, Lâm Nhựt Hâm lại cao hứng lạ thường. Khi nhạc DJ đổi sang bài khác, Lâm Nhựt Hâm càng hứng lên, đứng bật dậy hỏi Nhất Thế, “Đi khiêu vũ không?”

Nhất Thế biết Lâm Nhựt Hâm từ nhỏ đã học đủ loại vũ đạo, gần đây còn học múa hiện đại ở hội văn nghệ càng làm cả trường hâm mộ. Khi DJ đệm nhạc lên, sinh ra từ vũ đạo tất nhiên Lâm Nhựt Hâm không chịu ngồi yên. Nhưng Tống An Thần đã dặn trước đó, mà cô lại lớn hơn Lâm Nhựt Hâm, nếu xảy ra chuyện gì cô cũng có trách nhiệm, bèn nói với Lâm Nhựt Hâm: “Cậu đợi bọn họ quay lại đã, chúng ta ngồi đây trước đi.”

Lâm Nhựt Hâm vốn đang cao hứng bưng bưng bị Nhất Thế hắt cho một bát nước lạnh, rõ ràng mất hứng. Cô ủ rũ, có phần buồn bực ngồi xuống ghế, đột nhiên gọi phục vụ đi ngang qua: “Phục vụ, lại đây.”

Phục vụ ở đây nhìn có vẻ thời thượng, không giống phục vụ ở các khu giải trí tóc húi cua mặt mũi bình thường mà dễ kiểu thịnh hành mới nhất, nhuộm màu sặc sỡ. Phục vụ bị kêu bước lại, tay cầm menu, cười toe toét nói: “Hai em gái lần đầu tới đây hả?”

Lâm Nhựt Hâm không hề đề phòng, gật đầu, cầm lấy menu bắt đầu nghiên cứu. Tay phục vụ này hiển nhiên rất thành thạo, trực tiếp ngồi xuống cạnh Nhất Thế, cười hỏi: “Em gái này có vẻ căng thẳng nhì?”

Nhất Thế trừng anh ta: “Đừng ngồi cạnh tôi.”

Rõ ràng, Nhất Thế cực tuyệt thẳng thừng như vậy khiến anh chàng phục vụ đẹp trai tự tin kia ngớ người. Anh chàng vốn tự tin vào sức hấp dẫn của mình với các khách nữ, không ai có thể kháng cự. Xem ra cô bé chưa biết mùi đời này có vẻ chanh chua, phục vụ cong môi cười, đứng dậy, “Hai em đến đây chơi xem ra có vẻ nhàm chán nhỉ, nhiều người chơi vui hơn.” Anh ta gào to với người trên sàn nhảy, “Các anh em, đến đây chơi đi.”

Lâm Nhược Hàm tò mò nhìn qua, chỉ thấy ba bốn anh chàng đi tới bên này. Tuổi đều còn trẻ, xấp xỉ bọn họ, chẳng qua ra ngoài lẩn lộn sớm nên trưởng thành hơn nhiều, mà bọn họ so ra lại càng có cái vẻ của chim non lớn lên dưới đôi cánh che chở của người nhà, quá sức non nớt.

Nhất Thế bị đám người kéo đến này hù dọa, nhất thời không nói được. Lâm Nhược Hàm thấy bọn họ bộ dáng không tệ, cũng không từ chối, ngược lại còn nhiệt tình hỏi: “Các anh biết nhảy?”

“Đương nhiên.” Một tên tóc vàng trong bọn cười hi hi nói.

Thế là Lâm Nhược Hàm theo anh ta trò chuyện, chân tay cũng hoạt động phong phú không kém, hươu chân múa tay, vui quên trời đất. Nhất Thế ngoan ngoãn ngồi một chỗ, phục vụ kia thấy Nhất Thế ngồi nghiêm chỉnh bật cười, “Em như thế chán lắm, anh làm cho em chút đặc sắc của quán.”

Nói xong, không để Nhất Thế từ chối liền tự tiện hành động. Anh ta đi một hồi liền quay lại, tay cầm mấy bình rượu tây đủ màu, còn có dụng cụ pha rượu. Anh ta lại ngồi cạnh Nhất Thế, đặt mấy bình rượu lớn trên tay xuống, chân mày nhíu lên có chút ngang ngạnh, chọc Nhất Thế: “Anh là bartender của quán Cầm Xúc này, em gái nhìn có vẻ rất coi thường anh nhỉ? Hôm nay anh trai đang vui, pha cho em một ly Homerun [13].”

“Caesar, A Vũ, hai cậu muốn Homerun không?” Anh ta gào lên với mấy người gọi là anh em của mình, đầy mắt ngập đầy mờ ám. Nhất Thế cau mày, nhớ mang máng Homerun còn có một ý nghĩa khác.

First base là nắm tay, Second base là hôn môi, Third base là ôm ấp và Homerun là phòng tuyến cuối cùng.

Nhất Thế nhìn anh ta một cái, không biết rốt cuộc anh ta muốn bán thuốc gì.

Chỉ thấy anh chàng mô-đen đẹp trai này nhấp chung ba loại rượu mạnh Whisky, Barcadi và Brandy lại với nhau, thêm hai lát chanh trộn đều lại. Anh ta nghịch cốc pha rượu trong tay, mặc sức vung lắc, đủ kiểu động tác ném, quăng, xoay tròn với độ cao khó. Nhất Thế và Lâm Nhược Hàm nhìn mà há hốc miệng, các anh em khác của anh ta cũng tới tấp khen hay, lúc anh ta rót vào ly, hai lớp màu khác nhau nhìn càng đẹp.

Chưa bao giờ thấy chiêu trò đẹp lộng lẫy cùng màu sắc cocktail ưa nhìn như vậy, Nhất Thế không khỏi buột miệng, “Lợi hại quá.”

Bartender A Vũ cực kỳ tự tin, tựa hồ sớm đoán được không có cô gái nào không xiêu lòng trước sức hấp dẫn của mình. Tên tóc vàng nháy mắt với anh ta, cầm hai ly rượu lên trong lúc đó thả hai viên thuốc cực nhỏ vào, đưa cho Nhất Thế một ly, Lâm Nhược Hàm một ly, “Nào nào, các em uống thử xem, mùi vị rất được đấy.”

Lúc này cả hai đều rất tò mò với ly cocktail này. Lâm Nhược Hàm không nói nhiều cầm ly lên uống cạn, vị chua cay làm cô trào nước mắt, đây là rượu mạnh nhất mà cô uống, Nhất Thế uống một ngụm lớn trước, lúc vị cay nồng sặc trong cổ họng, thiếu chút nữa cô đã phun ra. Bình thường lễ mừng năm mới cô có uống cùng lắm cũng chỉ là rượu nho, thi thoảng uống một ngụm rượu trắng nhưng không cay lắm, loại này quá mạnh rồi. Cô không muốn uống tiếp ngụm nữa nhưng thấy mấy gã trai đều nhìn mình, lại có chút ngại ngần cầm ly lên uống tiếp mấy ngụm nữa. Mắt thấy sắp tới đấy, chuẩn bị uống tiếp thì Tổng An Thần bê bánh kem vào tới, nhìn trên ghế thêm mấy gã trai bộ dạng côn đồ, mặt mày lạnh tanh.

Hòa Tấn theo vào sau, thấy người lạ, không khỏi to tiếng hỏi: “Các người là ai?”

“Anh, anh ấy là bartender của quán, rất lợi hại nha.” Lâm Nhược Hàm uống rượu mạnh nên mặt đỏ phừng phừng trong mắt lại lộ ra kính nể làm Tổng An Thần cảm thấy bất an. Cậu không biết vì sao gã bartender này tới đây, chỉ đơn thuần là ý thức tự bảo vệ mình của cậu rất cao, lập tức đuổi khách: “Ngại quá, bọn tôi muốn làm sinh nhật cho em gái, không chào đón người ngoài.”

Tên tóc vàng có vẻ không cam tâm, “Ồi chà, tôi còn cho là chỉ có hai em gái này đến đây thôi đấy.”

Bartender A Vũ đứng dậy, nói với tóc vàng: “Thu dọn đồ đi, chúng ta rút.” Kể đó còn giờ ly quăng cho Nhất Thế ánh mắt đơng đưa, “Cocktail anh mời em còn chưa uống xong kìa?”

Tổng An Thần thấy tóc vàng thu dọn chai rượu, đều là rượu tây cực mạnh, còn uống sạch nữa? Tổng An Thần dịu dàng nói với Nhất Thế: “Nhìn có vẻ rất dễ uống, tớ cũng muốn thử một chút.”

“Vay cho cậu uống.” Nhất Thế chỉ ước gì không phải uống, lập tức đưa cho cậu. Tổng An Thần nuốt mấy ngụm, cay nồng trong cổ họng, mũi còn ngửi thấy vị nồng của rượu nặng. Cocktail bình thường độ rượu chừng 10%, bởi vì có cho thêm nước trái cây làm loãng bớt nhưng cocktail này quá mạnh, ngay cả Tổng An Thần cảm thấy tửu lượng mình không tệ cũng lập tức đau cả đầu.

Bartender A Vũ nhún vai, nói với Nhất Thế, “Cậu bạn trai thế này, rất thích hợp Home.” Câu này, hiển nhiên một câu hai nghĩa.

Nhất Thế im lặng không nói.

Đội đám đông giải tán xong, ngồi trên ghế chỉ còn bốn người, yên tĩnh hơn nhiều, Tổng An Thần thấp nển, ba người hát bài chúc mừng sinh nhật tặng

Lâm Nhựt Hâm, sau đó bắt đầu ăn bánh kem. Hòa Tấn hứng chí, gọi một kết bia, muốn cụng ly với Tống An Thần. Lâm Nhựt Hâm đã vui vẻ trở lại, nói muốn tham gia. Nhất Thế lúc này mặt đỏ bừng bừng, ngực rất nặng, đầu óc căng ra, hiển nhiên là rượu có tác dụng, say rồi. Cô đành thôi lui, không cụng ly với bọn họ.

Nhất Thế ngồi một bên thiếp đi một chút, chỉ cảm thấy cả người càng lúc càng nóng, cảm giác buồn đi toilet nhưng lại không muốn.

Cô hơi nheo mắt, chỉ thấy cả kết bia trên bàn đã trống rỗng, Lâm Nhựt Hâm và Hòa Tấn đang nhảy nhót xiêu vẹo trên sàn nhảy, hết sức phấn khởi.

Tống An Thần ngồi nghiêng một bên, nước da trắng bóc đã ửng hồng, càng thêm tuần tú sinh động. Một tay cậu ôm bụng, hô hấp hơi dồn dập. Không biết vì sao, Nhất Thế đột nhiên rất muốn dựa sát vào cậu, muốn ôm chặt lấy cậu, quấn lấy cậu. Càng nghĩ, hơi thở của cô cũng dần dần nhanh hơn, đầu óc toàn là những thứ không trong sáng.

Cô đột ngột đứng dậy nhưng đầu đau không ngớt, lại ngã nhào xuống sofa. Tống An Thần bị tiếng động đánh thức, hơi mở mắt nhìn Nhất Thế, miết miết trán, “Cậu sao vậy?”

“Tớ khó chịu quá.” Cô không biết đây là cảm giác gì, chỉ có thể nói khó chịu.

Tống An Thần khẽ nheo đôi mắt lơ đãng ngái ngủ, nhìn đồng hồ, sắp 9 giờ rồi. Cậu đứng dậy, đi tới sàn nhảy, nói gì đó với Hòa Tấn sau đó quay lại, kéo Nhất Thế đã mềm nhũn lên, “Chúng ta về nhà trước đi.”

“Bọn họ thì sao?”

“Tớ kêu Hòa Tấn đưa em gái tớ về nhà.”

“À.” Nhất Thế ngoan ngoãn úp mặt lên vai cậu, ngửi mùi sữa tắm thoang thoảng trên người cậu, lại có cảm giác xúc động muốn cùng cậu homerun. Cô bị suy nghĩ bản thủ đột nhiên ập tới này dọa cho hết hồn, tỉnh táo lại phân nửa. Lúc này bọn họ vừa đi ngang qua quầy bar, thấy bartender A Vũ đáng vẻ lưu manh phong trần, tay cô không tự chủ quàng lấy eo Tống An Thần.

Cô gặp qua nhiều cậu con trai nhưng không có ai hơn được Tống An Thần. Tống An Thần sạch sẽ ngăn nắp, da dẻ trắng bóc láng mịn, mặt mũi đẹp đẽ thanh tú đường nào nét ấy, khiến người ta có cảm giác trong suốt không nhiễm khói lửa nhân gian, cô thích dạng con trai như thế, rất thích, rất thích.

Cô ngã luôn vào người cậu.

Bản thân Tống An Thần cũng say rồi, cô nghiêng người làm cậu lao đảo mấy bước, cúi đầu thấy Nhất Thế có vẻ đã say bất tỉnh nhân sự, cười như mèo. Rượu mạnh như vậy, một cô còn dám uống. Trên đường đáp xe về nhà, Nhất Thế càng lúc càng thấy nóng, nóng đến không chịu nổi, bụng dưới có cảm giác nói không nên lời. Cô tựa vào người Tống An Thần, tay không tự chủ sờ vào cái cổ mát lạnh của Tống An Thần, tìm kiếm một chút mát mẻ.

Tống An Thần run rẩy, gạt tay Nhất Thế, “Đừng sờ lung tung.” Nhưng cậu cũng không bình tĩnh nổi rồi.

Vắt và lăm mồm về đến chung cư. Tống An Thần một bên đỡ Nhất Thế, một bên vắt và lên lầu, tâm trí vốn mơ mơ màng màng nhờ trận giầy vò này mà tỉnh táo lên nhiều. Rốt cuộc cũng tới cửa nhà Nhất Thế, cậu hỏi: “Chìa khóa đâu?”

“Trong túi.” Cô vẫn dựa sát vào vai cậu, tay chỉ vào túi quần.

Tống An Thần móc chìa khóa ra làm cả người Nhất Thế run lên. Cảm giác đụng chạm không dễ dàng này, giống như ngọn núi lửa mà cô cố ép không được bùng nổ sắp phun trào. Tống An Thần không chú ý đến thay đổi của Nhất Thế, mở cửa đưa cô vào nhà. Do cô giống như xác chết cứng đờ, Tống An Thần không cách nào bật đèn, may mà cậu quá quen nhà cô rồi, trực tiếp đưa cô vô phòng, quăng lên giường.

Cậu hơi mệt, vì thế cũng nằm xuống giường cô ngủ một lát. Vừa nhắm mắt, men say này giờ nằm yên lại trở về, đầu óc vì yên tĩnh lại trĩu xuống. Trong bóng đêm, một đôi tay vuốt ve ngực cậu, không linh hoạt nhưng lại biết đốt lửa.

Tiếp theo đó, là biến hóa rất nhỏ của cậu.

Hiệu quả của homerun, quả nhiên là homerun.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Đến khi mặt trời vừa mọc chiếu ánh nắng vào phòng, Nhất Thế vẫn còn chóng mặt. Cô bóp trán, cảm giác bản thân vừa trải qua cuộc sống làm cu-li không thể tin được, làm cô mệt đến nỗi eo đau lưng nhức. Cô hé mắt ra, đúng lúc liếc thấy tấm lưng trần của con trai trên giường mình? Nhất Thế hoảng hồn, hít sâu một hơi, thiếu điều muốn hét lên. Lúc cô giật mình ngồi bật dậy thì, ngờ ngàng phát hiện toàn thân trần truồng, lộ ra cơ thể con gái chưa

trường thành. Cô vội vàng kéo chăn che lại, cố sức nhớ xem rốt cuộc tối hôm qua mình đã làm gì?

Trí nhớ cô quay lại trong bóng tối ngày hôm qua. Hình như cô rất muốn có người ôm cô. Lúc cô chạm vào giường thì toàn thân đột nhiên nóng hừng hực khiến cô muốn tìm thứ gì đó giúp cô đè ép phản ứng sinh lý nhưng cô lại không biết đó là gì. Trong lúc cô hết sức hoảng loạn, cô sờ phải làn da mềm mịn như ngọc, mát hơn tay cô rất nhiều. Đột nhiên cô muốn nhiều hơn, thế là cô từ từ nhích người, dán lên nước da mát lạnh hơn cô kia.

Đột nhiên có người túm bàn tay không biết thân phận của cô, miệng rì rầm, “Đừng sờ.”

Nhưng cô muốn sờ. Cô không nghe người kia nói, trực tiếp áp mặt lên ngực người ta, làm cho mặt mình mát đôi chút. Mãi đến lúc cơ thể cô dần dần không khống chế được, muốn nhiều hơn nữa.

....

Nhất Thế kinh ngạc ngừng nhớ lại, thân mình không ngừng run cầm cập. Cô cùng người ta lên giường rồi, cô kéo trúc mã của cô lên giường rồi. Cô vẫn nhớ rất rõ ràng, là cô cởi quần áo cậu ấy trước, sau đó xx xx.

Ruột gan cô rối bời, nhìn cái lưng trần càng lo lắng hãi hùng, sợ một động tác sơ sẩy của cô sẽ làm cậu thức giấc, sau đó bắt quả tang tại trận, đến chừng đó nói sao cũng không giải thích được. Cô cắn răng, nhét quần áo bừa bộn trên chân lên, che trước ngực, rón rén xuống giường. Cô hết sức dè dặt, cực kỳ cẩn thận, bước chân dầm trên sàn nhỏ đến không thể nhỏ hơn, cực kỳ cảnh giác vừa nhìn Tống An Thần đang ngủ xem có động tĩnh gì không vừa loạng choạng bước từng bước một ra khỏi phòng.

Rốt cuộc cũng bình an ra khỏi phòng mình, cô mới thở hắt ra. Nhưng mí mắt rũ xuống, nhìn rất chán nản. Cô thật sự gay go rồi, cho dù không có được lòng người ta cũng không nên lợi dụng lúc người ta khó khăn mà cưỡng bạo người ta chứ.

Nhất Thế che mặt, hết sức khổ sở. Sao cô có thể là loại con gái không biết xấu hổ như thế chứ! Ở trong phòng tắm rửa rầy, mặc áo ngủ đàng hoàng, đợi Tống An Thần tỉnh lại, sau đó sẽ đối diện với một màn mưa to gió lớn. Cô đặc biệt ngoan, hâm nóng sữa và bánh mì, ngồi vào chỗ chờ đợi.

Áng chừng không tới nửa tiếng, cô nghe thấy trong phòng có động tĩnh, tim lập tức đập nhanh mấy nhịp, nên đến cuối cùng cũng sẽ đến. Khoảnh khắc cửa phòng cô mở ra, cô đã tìm cho mình một đồng lõa giải thích. Cô thật sự không có ý thừa cơ mà cưỡng bạo cậu ấy, cô có thể thề, lúc đó thật sự say quá mà bùng nổ dục tính, không khống chế được bản thân.

Đang biên soạn một đồng cỏ, Tống An Thần lại không cho cô cơ hội biểu hiện. Cậu chỉ nhìn cô một cái, mặt mày đỏ bừng, liền chui tọt vào nhà tắm. Rửa mặt xong đi ra, ngồi xuống cạnh cô, ăn bữa sáng cô chuẩn bị, một câu cũng không nói.

Trước thái độ cảm như hén của Tống An Thần, cô càng nơm nớp lo sợ nhưng lại có hơi cảm động. Xem ra cậu không muốn làm cô khó xử, kiện cô tội cưỡng bạo, xem như mọi chuyện chưa hề phát sinh. Nếu cậu đã bình thản như vậy, tội nhân là cô đây cũng không cần tự tay hủy đi tiền đồ của mình, người ta cũng đã giúp mình vậy rồi, cô nên cảm ơn mới phải.

Cô cố tỏ vẻ thân nhiên nói: “Tối qua ngủ ngon chứ?” Cô cười rất rạng rỡ.

Tống An Thần vừa chuẩn bị uống sữa, nghe Nhất Thế hỏi vậy suýt nữa thì sặc. Gương mặt vốn đã bình thường trở lại tức thì đỏ lên, có hơi mất tự nhiên. Nhất Thế âm thầm kêu không ổn, cô chạm đến chỗ đau của cậu rồi, nỗi đau bị người ta cưỡng bạo, bị ai vì mất đi thân đồng tử.

Cô thật muốn vả miệng mình, không có chuyện gì đi hỏi cái vấn đề rác rưởi này.

“Ừ, trừ eo hơi đau ra.” Cậu không tự nhiên lắm, tiếp tục uống sữa.

Nhất Thế nuốt ực nước miếng xuống bụng, giả vờ ngây dại cười cười, “Tối hôm qua tớ ngủ ngon lắm, ngủ một mạch đến sáng.”

Tống An Thần hơi giật mình nhìn cô.

“Ha ha” Nhất Thế bị cái nhìn “chăm chú” của cậu làm nổi da gà, cố sức né tránh ánh mắt cậu. “Ài, ai kêu hôm qua cậu uống say rồi bò lên giường tớ ngủ. Cậu leo lên cái nệm Simmons của ba tớ mà ngủ thì đâu có đau lưng đâu.”

Cậu không nhìn được cau mày, hơi oán giận, “Cũng không biết là ai...”

“Á...” Nhà đối diện cách vách truyền đến tiếng thét chói tai, là Lâm Nhượng Hàm. Mặt Tống An Thần biến sắc, hoảng hốt chạy về. Nhất Thế cũng bám theo sau. Lúc tiếng gào khóc thất thanh tiếng nọ nối tiếp tiếng kia vang lên trong phòng Tống An Thần thì cứ cảm giác có gì đó không đúng.

Lâm Nhượng Hàm không ngủ trong phòng mình, chạy đến phòng Tống An Thần làm gì?

Lúc Tống An Thần mở cửa ra thì, kinh hoàng rồi. Nhất Thế bám đuôi theo sau, nhìn thấy cảnh tượng đó cũng hoảng hồn ngã ra. Sao lại xảy ra chuyện này, còn thành cặp nữa? Chỉ thấy Lâm Nhượng Hàm ôm chặt, toàn thân lỏa lồ ngồi trên giường khóc rống lên.

Nhưng trong phòng chỉ có một mình cô ta, không thấy bóng dáng người con trai nào khác. Cả căn phòng bị quây tung lên, chăn vắt bừa bãi trên nền nhà, ngăn kéo bị lật lên, quần áo nát bươm không chịu nổi, sọt rác còn có một cái bao cao su. Tình cảnh này không thể khiến người ta không liên tưởng tới chuyện không ai muốn nghĩ nhất.

Tổng An Thần không nói tiếng nào, bấm điện thoại gọi thẳng cho Hòa Tấn. Nhận điện thoại lại là bảo mẫu của nhà cậu ta, nói tới qua cậu ta say bết nê, giờ vẫn chưa tỉnh. Lúc này lòng Tổng An Thần đã lạnh hơn nữa, im lặng nhìn Lâm Nhựt Hàm đang khóc nức nở, muốn bước lên an ủi, Lâm Nhựt Hàm lại hung tợn trừng cậu, gào khóc thảm thiết. Tổng An Thần muốn lau nước mắt giúp cô, lại bị cô kích động cào cho một vết đỏ dài ngoằn, “Tôi hận anh, tôi hận anh chết đi được.”

Tổng An Thần mím môi, “Xin lỗi.”

“Bóp!” Cô vung tay tát vào mặt Tổng An Thần, gương mặt trắng nõn lập tức xuất hiện năm dấu tay. Lâm Nhựt Hàm khóc càng lúc càng dữ, “Đều tại anh vứt tôi lại, anh không phải người.”

Tổng An Thần im lặng, không nói một lời. Nhất Thế thấy đau lòng, vừa bước qua lại thấy Lâm Nhựt Hàm phát điên chửi mình, “Chị là đồ hồ li tính, nhất định là ngày hôm qua chị dụ dỗ anh trai tôi đến nhà chị, nếu không chị...” Cô không nói tiếp nữa, giống như đột nhiên có người bóp cô vậy, làm cô không thể nói nổi.

“Các người đều cút đi cho tôi, tôi không muốn thấy các người.” Cô kích động bịt lỗ tai mình, cực kỳ điên cuồng.

Tổng An Thần kéo Nhất Thế, ra hiệu cô đi ra. Hai người ra khỏi phòng, ai nấy đều trầm mặc. Tổng An Thần hết sức nặng nề, nói: “Chuyện này, phải nói cho ba biết.”

“Cậu... cậu ấy rất cuộc bị ai...” Nhất Thế còn chưa hỏi xong, điện thoại cô vang lên, là Hòa Tấn. Cô lập tức nhận điện thoại, đầu kia truyền đến giọng nói lơ đãng ngủ của Hòa Tấn, “Tìm tớ có chuyện gì?”

“Hôm qua cậu có đưa Lâm Nhựt Hàm về nhà không?”

Tổng An Thần vừa nghe là Hòa Tấn, lập tức giành lấy điện thoại, “Hòa Tấn, không phải trước khi về tớ đã dặn cậu phải đưa em gái tớ về nhà sao? Rốt cuộc cậu có đưa nó về nhà hay không?”

“Có mà.” Hòa Tấn không hiểu ra sao, “Có điều lúc đó tớ uống hơi say, em gái cậu cũng uống nhiều quá, một mình tớ căn bản không thể đưa cô ấy về nhà, nên tìm bạn của anh chàng bartender, tên tóc vàng ấy cùng đưa cô ấy về nhà.”

“Cậu đưa nó về nhà chứ?”

“Tớ đưa tới dưới lầu. Lúc đó tớ đi không nổi nữa nên kêu tóc vàng giúp tớ đưa lên lầu.”

Tổng An Thần hít sâu, “Cậu biết cái gì không? Em gái tớ bị người ta làm hại rồi, người đó rất có thể là tóc vàng.”

“Cái gì?” Tiếng Hòa Tấn cao vút lên, giọng nói vốn uể oải lập tức tỉnh hẳn, cậu ta áp a áp ứng nửa ngày, “Tớ... tớ lập tức tới nhà cậu.”

Tổng An Thần trả lại điện thoại cho Nhất Thế xong, một mực ngồi trên sofa im lặng, hồi lâu, cậu ảo não điên cuồng vò đầu, tự trách không ngót. Cuối cùng vẫn cầm điện thoại lên gọi cho ba.

Đầu kia điện thoại nghe xong chuyện, lập tức vọng đến tiếng chửi rửa chanh chua của mẹ kế. Tổng An Thần im lặng nghe, rõ ràng rất nặng nề.

Lúc điện thoại ngắt rồi, Nhất Thế đột nhiên rất muốn chia sẻ lo lắng với cậu nhưng tìm không ra câu nào để an ủi, chuyện duy nhất có thể làm là ngồi bên cạnh, lặng lẽ nhìn cậu, chỉ muốn nói cho cậu biết, cô muốn chia bớt nỗi lo với cậu.

Chuyện sau đó, hoàn toàn không nằm trong phạm vi tiếp nhận của Nhất Thế. Ông Tổng muốn báo cảnh sát nhưng nói sao mẹ Lâm Nhựt Hàm cũng không đồng ý, nói là sẽ làm hỏng thanh danh của con gái. Đúng lúc thời gian này đang bầu cử phó thị trưởng. Ông Diệp và ông Tổng đều nằm trong danh sách ứng cử. Nhà họ Tổng xảy ra chuyện lớn như vậy, rõ ràng là bất lợi cho ông Tổng. Vấn đề càng ngấm vào lòng càng nặng, có khổ mà không nói nên lời nhưng tâm hồn Lâm Nhựt Hàm không cách nào chấp nhận sự thật bị xâm hại, ám ảnh tâm lý càng lúc càng nặng, cuối cùng chọn cách cắt cổ tay tự sát.

Hiển nhiên, sự kiện này, không thể giấu diếm được nữa. Thời gian đó mẹ Lâm Nhựt Hàm khóc chết đi sống lại, hết chửi Tổng An Thần đến chửi ông Tổng, cuối cùng chửi cả Nhất Thế.

Ông Diệp sau khi biết chuyện, đặc biệt gọi riêng Nhất Thế ra hỏi: “Hôm đó An Thần ở nhà chúng ta?”

“Dạ, hôm đó bọn con đều say hết, nằm luôn xuống giường ngủ.”

“Không xảy ra chuyện gì chứ?” Ông Diệp đặc biệt sáng suốt, ánh mắt ẩn chứa sắc bén. Nhất Thế lắc đầu, “Không có chuyện gì.”

“Vậy con giặt ga giường làm gì?”

“À, con ói ra giường mà.” Cả cô cũng phải bội phục trình độ ba xạo của mình, máu trình lần đầu tiên, không giặt chẳng lẽ cất làm kỉ niệm?

Từ lúc đó ông Diệp cũng không nhắc lại chuyện này nữa. Tội phạm hiếp dâm tóc vàng bị bắt lại buộc miệng phủ nhận mình cưỡng hiếp Lâm Nhựt Hàm. Anh ta nói sau khi đưa cô lên phòng, chỉ là bị ma quỷ ám ảnh định ăn trộm này nọ; không ngờ đang lục lọi trong phòng Tổng An Thần thì Lâm Nhựt Hàm lại ôm anh ta từ sau lưng, nói muốn anh ta, luôn miệng bày tỏ, nói thích anh trai lâu lắm rồi, lại khóc kể mình uất ức nhiều thế nào.

Một tên lưu manh thì hèn hạ cỡ nào, người đẹp chủ động yêu thương ôm ấp, lại còn bày tỏ xúc động lòng người, thế là tự nhiên gạo nấu thành cơm.

Sau khi mẹ Lâm Nhược Hàm biết chuyện, im hơi lặng tiếng li hôn với ông Tống. Đồi bên chia tay, Lâm Nhược Hàm bị mẹ lẳng lặng dẫn đi không một tiếng động. Ông Tống đưa Tống An Thần về nông thôn nghiền ngẫm lỗi lầm, gần thi vào cao đẳng cũng không đi học.

Song, sự tình luôn nối đuôi nhau mà đến. Một tháng sau, bệnh của mẹ Nhất Thế chuyển biến xấu, biến thành ung thư dạ dày giai đoạn cuối. Ba đang bận rộn cho bầu cử không thể không tạm dừng công tác, chăm sóc vợ sinh bệnh. Nhất Thế vì tâm tình không tốt, thành tích kiểm tra cuối tháng tuột dốc không phanh.

Vài lần, Nhất Thế đứng ở cửa bệnh viện điều trị, nhìn ba mặt ủ mảy chau rít từng hơi thuốc lá, chân mày luôn nhăn lại thành hình chữ Xuyên “川”, cô chỉ biết đứng một bên nhìn ba, một chút chuyện cũng không giúp được.

Rốt cuộc tới ngày mổ cho mẹ cô. Thật ra chỉ để kéo dài thêm một năm rưỡi mà thôi, nhưng tinh thần ba cô run rẩy hơn trước nhiều. Lúc bà Diệp được đẩy vào phòng mổ, giây phút thấy ba nhẹ nhõm hẳn đi, rốt cuộc Nhất Thế cũng biết ba lo lắng chuyện gì?

Là khoản phí phẫu thuật kêch xù. Tuy ba cô là viên chức nhà nước, bảo hiểm y tế có thể trả hết 90% viện phí nhưng mẹ cô lại ở nhà nội trợ, căn bản không có tấm giấy bảo đảm này. Làm công ăn lương nhà nước, mức lương cố định, tự nhiên không đào đâu ra tiền. Mà ông Diệp là người cực kỳ tự ái, không có khả năng xuống nước đi mượn tiền người khác.

Vậy món tiền đó từ đâu ra? Không tới nửa tháng sau, còi cảnh sát dưới lầu vang lên, thời điểm họ dẫn ba đi, cô mới biết ba tham ô bị bắt. Năm đó chính phủ ra sức đả kích phân tử mục nát, xử phạt cực kỳ nặng. Ba cô tham ô không tới một vạn liền bị xử tù 6 năm.

Ba bị bắt không tới một tuần, bệnh của mẹ tái phát, luôn đau đến mồ hôi đầm đìa. Lần nào bà cũng khóc nói với Nhất Thế, bà không muốn sống nữa. Nhất Thế vẫn cho mẹ sẽ không nỡ bỏ cô, nhất định sẽ kiên cường sống tiếp. Nhưng mẹ chỉ kiên trì đến trước khi cô thi cao đẳng một tuần.

Cô nghĩ, thế giới của cô đóng băng rồi. Thời điểm cô gần như sắp điên ấy, Tống An Thần từ nông thôn trở lại. Cậu lặng lẽ nhìn Nhất Thế, trong lễ truy điệu mẹ cô, ôm Nhất Thế đang khóc sụt sùi nói với cô, “Tớ sẽ chăm sóc cậu cả đời, cậu còn có tớ.”

Nhưng cô nghe không lọt. Cô vất bỏ tất cả, tình nguyện đi đến trời nam đất bắc, chỉ cần cách xa nơi này, lại chẳng bao giờ nghĩ tới có người con trai đã hứa như thế với cô.

Mà lời hứa đó, cũng bị thời gian tẩy xóa, mờ dần rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Diệp Nhất Thế quả thật rất thật thà. Tống An Thần bảo cô đừng loanh quanh trong thế giới của anh nữa, cô làm đúng như thế. Cùng làm chung khoa ung bướu, bác sĩ và y tá vốn phải giáp mặt thường xuyên, nhưng hơn một tuần liền, Tống An Thần đi làm hàng ngày vẫn không hề thấy bóng dáng Nhất Thế. Anh không biết vì sao, không gặp mặt ngược lại càng cảm thấy trống rỗng.

Nhất Thế đang gặm đầu bút, ngồi trong phòng trực, chống óc lên đọc Sổ tay điều trị. Giờ tay xem đồng hồ, vừa vặn qua giờ cơm trưa, cảm thấy đến lúc đi tìm y tá trưởng được rồi. Tuần trước, vì tránh Tống An Thần, cô tìm đủ cớ để đổi trực với người khác, đổi được một tuần rồi, cô không moi đâu ra lý do nữa, giờ chỉ có đi từ gốc, trực tiếp đề nghị y tá trưởng đổi lịch trực.

Cô nói hơn nói thiệt mãi mới thỏa thuận được với y tá Giản Mỹ Mỹ ở tua khác, đổi trực với cô ấy. Cô cuốc bộ đến phòng làm việc của y tá trưởng, gõ cửa.

“Vào đi.” Y tá trưởng ở trong phòng lên tiếng.

Nhất Thế đẩy cửa, thấy y tá trưởng đang trò chuyện với ai đó, hình như có gặp mặt một lần, là bác sĩ điều trị khoa nội ung bướu La Lạc Thi, một nữ bác sĩ rất xinh đẹp, nghe nói là học trò cuối cùng của giáo sư bác sĩ nổi tiếng đại học y A. Cô cũng ngẩng đầu nhìn Nhất Thế, thái độ bình thản.

Y tá trưởng thấy Nhất Thế, hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Là thế này, y tá trưởng, em muốn đổi thời gian trực với Giản Mỹ Mỹ, thời gian trực của em trùng với một công việc khác rất quan trọng với em.”

Nụ cười cứng đờ trên mặt y tá trưởng, “Có chuyện gì quan trọng hơn tua trực chứ? Là một y tá, không phải em muốn tùy hứng thế nào cũng được, em phải chấp hành theo sự sắp xếp của y tá trưởng, hiểu không?”

“Nhưng...” Cô không tìm ra lý do nào khác, không thể nói là vì cô tránh Tống An Thần được? Cô cần môi, đi cũng không được mà không đi cũng không xong.

La Lạc Thi nhẹ nhàng nhìn cô, ánh mắt giống như nhìn thấu điều gì đó.

“Em ra ngoài đi.” Y tá trưởng trực tiếp đuổi người.

Nhất Thế không còn cách nào, cấp trên không đồng ý, chuyện này coi như thành bọt nước. Trong lòng cô không vui vẻ, quay người đi ra ngoài.

“Y tá trưởng, tôi cũng đi đây.” Ngay lúc cô quay đi, La Lạc Thi nói với y tá trưởng.

“Ngồi thêm một lát đã.”

“Không được rồi, đến giờ khám bệnh rồi.” Tiếng nói sau lưng càng lúc càng rõ, đợi cô mở cửa đi ra, La Lạc Thi cũng bám sát gót. Nhất Thế đi được vài bước, cô ta gọi cô từ đằng sau, “Diệp Nhất Thế?”

Nhất Thế chớp mắt, cảm thấy kỳ lạ quay lại, cô nổi tiếng thế à? Đến khoa nội cũng biết cô?

Hai tay La Lạc Thi đút trong túi áo blouse, nhắc chân đi về phía cô, đánh giá cô từ trên xuống dưới xác định không nhận lầm người, cô ta cười khế, “Cô hơn cô gái trong ảnh rất nhiều.”

Cô ngơ ngác, không hiểu cô ta nói ảnh gì?

La Lạc Thi ghé bên tai cô, nhẹ nhàng nói khẽ một câu, “Tôi xem qua ảnh chụp hờ vai của cô rồi đây.”

Nhất Thế không nhận được run rẩy, lùi lại một bước, nhìn cô ta không thể hiểu nổi. La Lạc Thi lại phì cười, quay lưng bỏ đi. Để lại Nhất Thế mờ mịt, cô hờ vai, rõ ràng ảnh trong hồ sơ của cô mặc áo có cô mà, sao có thể?

“Nhất Thế!” Sau lưng cô vang lên tiếng Giản Mỹ Mỹ. Cô quay lại nhìn, Giản Mỹ Mỹ đã đi tới, nhìn hướng La Lạc Thi đi, miệng thì cắn nhằn không ngớt, “Đôi trực thế nào rồi?”

“Không đôi được!” Nhất Thế có chút khổ sở.

“Ồi!” Giản Mỹ Mỹ hình như còn thất vọng hơn, “Không thể cùng một kíp với vương tử lạnh lùng được rồi.”

Miệng Nhất Thế giật giật, tỏ vẻ không có hứng thú. Đột nhiên lại nghĩ tới câu nói khó hiểu vừa rồi của La Lạc Thi, không khỏi tò mò nghe ngóng, “Cái cô La Lạc Thi là từ đại học y A à?”

Giản Mỹ Mỹ cũng tốt nghiệp đại học A, hẳn là biết cô ta.

“Có phải hơi kiêu ngạo không?” Câu đầu tiên của Giản Mỹ Mỹ lại là câu này.

Nhất Thế cười cười cho xong. Cô không cảm thấy cô ta cao ngạo mà là quái gở mới đúng. Giản Mỹ Mỹ bữu môi, cực kỳ xem thường La Lạc Thi, nói: “Chẳng qua là học trò cuối cùng của giáo sư Hồ thôi, có gì mà đặc ý chứ. Cái bệnh viện này đâu phải chỉ mình cô ta là học trò cuối cùng của giáo sư Hồ.” Cô hừ một tiếng, vênh vang nói, “Tổng vương tử của chúng ta chẳng những là học trò cưng của giáo sư Hồ, còn là sinh viên xuất sắc chuyên thu gom các giải thưởng y học, người duy nhất được giáo sư Hồ khen ngợi đó.”

Vừa nhắc tới Tổng An Thần, cô không bình tĩnh nổi. Xấu hổ nói qua quýt cho xong chuyện, “Đã giỏi như vậy rồi hẳn là nên chọn khoa cấp cứu hoặc khoa ngoại tốt hơn chứ.” Khoa ngoại ung bướu còn không bằng được nội ung bướu nữa, tất cả bệnh nhân ngoại ung bướu tiếp nhận đều là từ nội ung bướu, chẳng thú vị gì.

“Haiz, ai biết vương tử Tổng mắc chứng gì,” Cô lại than thở, “Năm đó lúc chọn khoa, giáo sư Hồ cũng rất buồn bực với quyết định của anh ấy nhưng hình như vương tử Tổng nói có một người thân chết sau phẫu thuật ung thư thì phải, để lại cho anh ấy bóng đen rất lớn.”

Tổng An Thần có người thân chết vì ung thư? Nhất Thế hoang mang, có điều mẹ cô đúng là chết sau khi phẫu thuật ung thư dạ dày, bóng đen trong lòng cô rất lớn, cô rất sợ hậu phẫu, không có lý do.

Lúc này, Triệu Cát Tường đi qua thấy Nhất Thế và Giản Mỹ Mỹ đứng chung một chỗ, không nhận được cười chạy lại, vỗ vai hai người, “Hai cậu đứng đây ngơ ngác làm gì? Quá giờ cơm luôn rồi.”

“Á, nhanh đi thôi.” Giản Mỹ Mỹ chạy vụt đi. Nhất Thế cũng muốn đi theo nhưng bị Triệu Cát Tường túm lại, kéo cô vào một góc, tỏ vẻ bí ẩn hỏi: “Cậu hỏi trúc mã của cậu giúp tớ, đừng sản phẩm đường da gì vậy? Trời ạ, mềm mịn đến nổi búng cũng lõm được nữa.”

Nhất Thế ngơ người. Cô giải thích chuyện ồn ào lần xem mắt trước với Triệu Cát Tường, Tổng An Thần là trúc mã của cô, quan hệ rất tốt, chỉ thế mà thôi. Đương nhiên trong mắt Triệu Cát Tường, quan hệ bọn họ không đơn giản, một trúc mã ưu tú như vậy, làm gì có đạo lý không chăm chút? Nhất Thế giải thích, trúc mã quá ưu tú, không coi trọng cô. Thế mà Triệu Cát Tường đáng ghét lại còn gặt đầu tán thành, cảm giác cái này mới khớp với sự thật.

Mấy ngày nay, vì tránh Tổng An Thần Nhất Thế không đi ăn cơm ở nhà ăn, tùy tiện ăn đại đồ ăn vặt cho qua bữa. Triệu Cát Tường lạc đàn đánh mỗi ngày bám theo Tiểu Trắc Tử ăn cơm. Mỗi lần Triệu Cát Tường trở về sẽ phát hiện thêm một điểm tốt của Tổng An Thần, không phải nói ngón tay anh thon dài thì là mặt mũi tuấn tú thế nào, rồi lại lông mi dài cong ra sao, hôm nay lại còn da đẹp nữa...

Nhất Thế lờm cô khinh bỉ, “Cậu đi ăn cơm hay đi nhìn lên hả? Tiểu Trác Từ nhà cậu cũng không ghen nữa.”

“Anh ta? Anh ta có thể nói gì? Bộ dạng không bằng người ta, vương tử là vương tử, càng nhìn càng thuận mắt. Aiz, Nhất Thế, hâm mộ cậu thật đó, có thể cùng vương tử tuyệt vời như thế vô tư lúc nhỏ.”

Cô cười cứng nhắc.

“Có điều sao gần đây cậu không đi ăn cơm?”

“Không có hứng.”

“Đồ ăn không hợp bụng?”

“Ừ, chắc vậy.” Nhất Thế nói đại cho xong. Triệu Cát Tường chợt hiểu, “Như vậy đi, chúng ta cùng đi ăn lẩu?”

“Vậy Tiểu Trác Từ nhà cậu đâu?”

“Cùng đi chung chứ sao.”

Nhất Thế cười lạnh, “Tớ không muốn làm bóng đèn.”

“Có sao nào? Tớ bảo Tiểu Trác Từ dẫn Tống An Thần theo, bốn người chúng ta hẹn hò?” Triệu Cát Tường đột nhiên cười gian. Nhất Thế nhìn đột nhiên có cảm giác như ma nhập thân, đồ mồ hôi lạnh, xoa tay quay người đi về phòng trực, “Không hơi đâu nói với cậu.”

“Này, tớ tạo cơ hội cho cậu mà.” Triệu Cát Tường thì thầm sau lưng, đuổi theo cô.

Cô, đã không cần cơ hội từ lâu rồi.

Buổi chiều trôi qua rất nhanh, sắp tới giờ tan trực. Một y tá chạy ào vào, thở hổn hển “Này, tin lớn đây tin lớn đây.”

Vài y tá trong phòng trực nhìn nhau, tin lớn gì?

“Thì ra em trai bác sĩ Ngôn nằm ở bệnh viện chúng ta đấy.” Nhất Thế thấy mắt mấy cô nàng sáng hẳn lên. Các y tá khác cũng đổ xô lại, “Phòng bệnh nào?”

“Hóa ra là nằm ở phòng bệnh cao cấp G31, nếu không phải em trai anh ấy trốn viện, chúng ta còn chẳng biết đó là em bác sĩ Ngôn nữa.”

Nhất Thế ngó người, G31? Trong ấn tượng của cô, đêm trực đầu tiên có một thằng nhãi quậy phá ấn bừa chuông, bị cô nhéo cho một chập. Cô chớp mắt lia lịa, thằng quý nhỏ ấy là em trai của sư huynh? Tính cách sao khác nhau dữ vậy? Em trai anh hình như bị máu trắng, vừa mới làm phẫu thuật thay tủy không lâu, bây giờ lại trốn viện? Nhất Thế lập tức gọi điện thoại cho sư huynh, đầu kia đổ chuông rất lâu mới có người bắt máy, tiếng Ngôn Hành nghe một mòi, “A lô.”

“Sư huynh, tìm được em trai anh chưa?”

Ngôn Hành trầm ngâm cả nửa ngày không nói, anh không ngờ Nhất Thế biết rồi, càng không ngờ cô vẫn quan tâm anh, anh cười khỏ, “Thằng nhóc đó đúng là thần long thấy đầu không thấy đuôi, thành phố này lại lớn như vậy, rất khó tìm.”

Nhất Thế nhìn đồng hồ, còn một chút nữa là tan ca rồi, cô vội hỏi, “Sư huynh, anh ở đâu? Em đi tìm anh.”

“Không phải em chưa tan ca sao?” Ngôn Hành hơi kinh ngạc.

“Còn chưa tới nửa tiếng nữa, mặc kệ đi.” Nhất Thế nói cứng.

Ngôn Hành đầu bên kia lại im lặng một lúc không nói, cũng không biết là đang nghĩ gì. Có lẽ vì ba chữ “mặc kệ đi” của Nhất Thế mà áy náy hoặc là mâu thuẫn. Cuối cùng anh nói “Anh ở... hồ phun nước quảng trường nhân dân.”

“Vâng, em tới liền.” Cô buông đồ trong tay, nói với Triệu Cát Tường ngồi bên bà tám, “Tớ tan ca trước, cái đó... nếu y tá trưởng đi kiểm tra, cậu đỡ dùm tớ một lần.”

Nhất Thế nói xong, chạy ào vào phòng thay đồ, căn bản không cho Triệu Cát Tường có thời gian ý kiến. Đúng lúc Tống An Thần đi kiểm tra phòng bệnh lần cuối trước khi nghỉ, thấy Nhất Thế lướt qua như gió. Anh giật mình.

Bên tai vang lên đoạn đối thoại của các y tá.

“Tôi đã nói Diệp Nhất Thế này có gì đó với bác sĩ Ngôn mà. Coi đấy, vừa nói bác sĩ Ngôn có chuyện là chạy nhanh hơn ai hết, sốt ruột đến thế.”

“Tôi cũng thấy vậy, rõ ràng còn thực tập mà dám chuồn sớm, nếu bị tóm thì thâm rồi.”

“Sợ cái gì, người ta có bác sĩ Ngôn làm nể dựa rồi. Cậu một con rùa vàng, đương nhiên phải ân cần nhiều một chút.” Y tá nào đó đặc biệt chua.

Triệu Cát Tường rống to, “Các cô không vừa mắt người ta câu được rùa vàng, vậy đi câu đi, ở đó nói người ta đúng sai cái gì, mặt đều đỏ thành thỏ hết rồi.”

“Cô cũng không phải vậy à, ngày nào cũng chạy đến bàn bác sĩ Tổng ăn cơm, nhìn là biết chẳng tốt lành gì.”

“Các cô...” Triệu Cát Tường nổi giận, trực tiếp nổi bão, chỉ nghe thấy tiếng âm ỹ trong phòng trực. Tổng An Thần im lặng quay lưng bỏ đi, bàn tay siết chặt bệnh án, thậm chí bắt đầu phát đau.

Anh bảo cô yêu đương đi, cô thật sự nghe lời đấy chứ. Tổng An Thần không khỏi cười khổ, nhưng lòng thì chua xót không thôi. Rõ ràng là chính mình nói, bây giờ nghe thấy sao lại khó chịu thế này. Anh trách cô, trách cô không để ý anh, trách cô, trong lòng căn bản không có anh.

Mà anh không làm được, cho dù lòng cô không có anh, anh vẫn cứ để ý.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Hồ phun nước quảng trường nhân dân. Một người đàn ông cao lớn, ngoại hình rất đẹp mặc sơ – mi trắng đứng trước quảng trường lúc chập choạng tối, hai tay anh đút túi quần, nhìn mặt có vẻ cực kỳ mệt mỏi, chân mày không giãn ra nổi.

Nhất Thế xuống taxi, đưa mắt nhìn bốn phía, từ xa đã trông thấy anh, cô gọi khẽ một tiếng, chạy vội tới.

“Sur huynh.”

Ngôn Hành nghiêng mặt qua nhìn, ánh mắt hơi lóe lên. Anh nhắc chân đi về phía cô, cười nhẹ, “Em cũng to gan thật, không sợ bị đuổi sao?”

Nhất Thế lườm anh, rõ ràng không thích kiểu đùa này, cô đi thẳng vào vấn đề, “Chẳng lẽ anh không biết bình thường em trai anh thích đi đâu sao?”

“Đây là lần đầu tiên nó tới thành phố B, căn bản không rành nơi này. Lần này chạy trốn, hẳn là do mẹ anh coi nó kỹ quá.” Anh dẫn Nhất Thế đi tới bãi đỗ xe, mở cửa giúp cô, sau đó cũng lên xe.

Hai người ngồi trên xe đang hoang rồi, Nhất Thế hỏi: “Cậu ấy thích chơi cái gì?”

“Chơi trò chơi, của người đẹp.”

“Ặc.” Nhất Thế đỏ mặt, lần đầu tiên thấy thằng quý nhỏ ấy thì bộ dạng đã cả lờ phất phơ, hết tám chín phần mười là bản tính rồi. Cô hơi ngáp ngừng, “Vậy chúng ta đi chỗ nào nhiều trò chơi, nhiều người đẹp ấy.”

“Khu trò chơi nhiều như vậy, tìm sao giờ?”

Nhất Thế nhớ lại, em trai Ngôn Hành nhìn có vẻ quần là áo lượt, loại con em phú nhị đại như cậu ta chắc hẳn ưa mấy chỗ bóng lộn xa xỉ. Có điều cậu ta còn là trẻ con, trên người được mấy đồng mà hoang phí chứ? Cô không nhịn được hỏi, “Trên người cậu ấy có đủ tiền không?”

“Trước giờ nó không thiếu tiền.” Ngôn Hành cười cười, “Phá gia chi tử điển hình.”

“Vậy anh đi khu giải trí mắc nhất thành phố B đi.” Nhất Thế nói.

Ngôn Hành cười hỏi “Hải Khoát Thiên Không?”

Khu giải trí Hải Khoát Thiên Không là khu vui chơi giải trí toàn diện cỡ lớn, bao gồm hết các mảng ăn uống cờ bạc, một chỗ cực kỳ xa hoa đẹp đẽ, nơi tụ tập của các tầng lớp thượng lưu hư hỏng sa đọa. Thường hay lên đầu đề các trang báo, tất nhiên là trụ lạc và bài bạc. Có điều không biết ông chủ mới lai lịch ra sao, niêm phong không tới nửa năm một tháng trước lại khai trương lại. Tuy mặt ngoài thay hình đổi dạng nhưng bản chất một chút cũng không đổi, chỉ là không có kiểm tra chỗ này nữa mà thôi. Vì thế, người ở thành phố B đều nói, ông chủ này có chỗ dựa.

Chẳng qua còn là trẻ vị thành niên thì có đến chỗ này không? Nhất Thế tỏ vẻ hoài nghi nhưng Ngôn Hành lại cười, “Thật ra có thể đi xem thử.”

“Phụt!” Nhất Thế >_<, nơi như thế này đàn ông đến thích hợp hơn. Cô há hốc miệng, muốn xuống xe lại ngại, rõ ràng là mình chủ động quan tâm, bây

giờ nói không đi chẳng phải là lạt mềm buộc chặt à?

Cô nhú nhú mày, đúng là tự chuốc khổ vào thân.

Hải Khoát Thiên Không là khu vui chơi giải trí mang phong cách đặc sắc của thành phố B, không nằm ở khu vực ồn ào cũng không ở ngoại thành. Thành phố B là thành phố phồn thịnh, đầu mối kinh tế trọng điểm, các ông chủ nhiều tiền ở bên ngoài đều mò đến khu giải trí này chơi.

Đến cửa Hải Khoát Thiên Không, Nhất Thế mới biết cái gì gọi là xa xỉ. Phong cách đèn tuyền lại cực kỳ chói mắt, cả người bị đèn phản chiếu thành bảy sắc cầu vồng, vòi phun nước nơi cửa màu xanh nhạt, cửa vào vàng óng. Nóc nhà biến ảo điểm xuyết thành bầu trời sao khiến người ta có cảm giác mơ mộng. Hai người vừa dừng xe nói cửa, một phục vụ đã đứng ngay cạnh xe mỉm cười.

Ngôn Hành xuống xe mở cửa cho Nhất Thế, “Lát nữa một tác cũng không được rời khỏi anh.”

“Vâng.” Nhất Thế xuống xe, gạt đầu. Ngôn Hành đưa chìa khóa xe cho nhân viên phục vụ kia, thuận tiện cầm lấy một tấm thẻ khách quý. Nhân viên phục vụ lễ phép nói: “Đậu xe xong, chìa khóa của ngài sẽ được treo ở chỗ tổng đài.”

Ngôn Hành gạt đầu, bước lên tấm thảm đỏ. Nhất Thế loạng choạng mấy bước, ánh đèn chói mắt thế này, lại thêm thảm đỏ nữa, sao có cảm giác cứ như mình tỉnh ấy? Cô bám theo Ngôn Hành, vừa đẩy cửa, ánh đèn màu cam rơi vào mắt làm cô nhất thời không phản ứng kịp, còn sáng hơn bên ngoài mấy lần. Ngôn Hành dẫn cô đến khu sòng bạc, bên trong đủ kiểu cờ bạc, Nhất Thế chỉ biết được có bài poker 5 lá, bài blackjack, bài baccarat và roulette. Ngôn Hành quét mắt nhìn đại sảnh một vòng, lúc ánh mắt anh khóa trên người một cậu nhóc nhìn có vẻ trẻ con đang ngồi nhàn nhả trước bàn chơi blackjack [14] thì sắc mặt anh thay đổi hẳn. Anh đi đến trước bàn blackjack, lặng lẽ nhìn cậu ta.

Nhất Thế bước theo, sắc mặt em trai Ngôn Hành hơi tái, hiển nhiên là chưa điều dưỡng kỹ sau phẫu thuật. Chỉ thấy cậu nhóc có vẻ sành sỏi, bài bản đầu ra đây, phun ra mấy chữ “đặt bài”, “dùng bài”, “gấp đôi” v.v. Ánh mắt chăm chú lại có sức hút, thật khó mà tin được đây là thằng nhóc nhàm chán ăn cháo bữa kia.

Lúc tiếng vỗ tay vang lên hàng loạt, chỉ thấy cậu ta mỉm cười, thò tay ôm một đồng jeton kéo về trước ngực mình. Nhất Thế chớp mắt, nhiều vậy à.

Bên cạnh cô có người xì xầm, “Thằng nhóc này lợi hại thật, hai tiếng đồng hồ mà từ ba ngàn đồng đã thắng tới 50 ngàn tệ rồi.”

Tất nhiên Ngôn Hành cũng nghe thấy, vòng tay im lặng nhìn em trai như cũ. Chỉ thấy em trai anh sáng khoái vậy một cái, đem mấy chục ngàn tệ vừa thắng được đặt hết, mở ván mới, hiển nhiên căng thẳng hơn lúc này nhiều, mọi người bắt đầu im lặng theo dõi không chớp mắt.

Một lá bài úp được hé ra. Trước mắt cậu ta là lá Q, số rất lớn, rất dễ lật bài. Mà nhà cái là A, ván này lại chơi soft total. Lá A có thể là 1 điểm hoặc 11 điểm, rất có lợi. Hiện giờ chỉ cần xem cậu ta dùng bài hay gấp đôi. Cả bàn đều chọn tiếp tục, liếc một ván, còn cậu ta lại không theo lệ thường ra bài, nói thắng “dùng bài”.

Vậy cũng có nghĩa là ván này kết thúc, chỉ xem lá bài úp còn lại lớn nhỏ mà thôi. Nhà cái mỉm cười, mở ra lá số 9. Thế cũng tức là 20 điểm, nhà cái trong tay có lá A, 20 điểm là lớn nhất, tức là cậu nhóc phải được 20 điểm. Cậu ta đã có một lá Q là 10 điểm, có thể được 11 điểm chỉ có A, mà được 11 điểm tức là blackjack, tăng gấp 1.5 lần. Nếu không phải A, 50 ngàn tệ kia coi như đổ sông, một xu cũng không còn.

Người xem đều căng thẳng chờ lá bài úp của cậu, người bị quan sát nhiên không ôm hi vọng. 8 tụ bài có được mấy lá A? Đã rút ra một lá A rồi, có khả năng có lá thứ hai không?

Chỉ thấy cậu ta cười ha hả, lật tay, một lá A bích thỉnh linh xuất hiện trên bàn, cả khu Blackjack hoan hô ầm ỹ, Nhất Thế nhìn mà ngẩn người. Vậy là tiền tăng gấp 1.5 lần?

Nhà cái bữu môi, có vẻ bất lực, “Chàng thanh niên, có triển vọng.”

Cậu ta chỉ đứng dậy, đổi đồng jeton giá trị khổng lồ chuẩn bị đi, vừa vặn đối mặt với ánh mắt sâu xa khó dò của Ngôn Hành. Cậu nhóc cười trừ, “Anh.”

Ngôn Hành vỗ vai cậu, bắt cậu đi theo mình một lát. Trước khi đi Ngôn Hành còn không quên dặn Nhất Thế, “Em dạo ở đây một lát, anh đi rồi quay lại.”

Nhất Thế lập tức gạt đầu. Em trai anh liếc cô, trợn mắt chỉ cô “Chị... chị...” “Chị” còn chưa nói xong đã bị Ngôn Hành tóm đi. Nhất Thế bật cười, đáng về cô dọa người lắm sao? Cô vô vị nhìn cả sòng bài casino, nhất thời không biết nên nhìn gì cho giết thời gian.

“Ừ? Nhất Thế?” Tiếng một cô gái vang lên sau lưng.

Nhất Thế giật mình, không chắc chắn cho lắm, quay người lại, chỉ thấy một phụ nữ để kiểu đầu búi hot nhất hiện giờ, mặc một bộ váy đen bó sát mỉm cười đi tới chỗ cô.

Giữa hai chân mày khi cười có mấy phần giống, lúc nhỏ Nhất Thế luôn kéo tay Tống An Thần, chớp mắt nhìn gương mặt tươi cười trước mặt, “Mẹ cậu đẹp quá.” Về sau, mẹ Tống An Thần bỏ đi, di truyền lại gương mặt hại dân hại nước cho Tống An Thần.

Nhiều năm không gặp, bà Tống không thay đổi chút nào, vẫn quyến rũ xinh đẹp như thế, một quý bà sồn sồn đầy hấp dẫn. Mỗi bước đi đều khiến bao nhiêu người quay đầu nhìn như thế.

“Đi.” Nhất Thế áp úng mắt tự nhiên. Năm đó nếu không phải cô một mực giữ lấy Tống An Thần, hiện giờ chắc hai mẹ con đã ở cùng một chỗ.

Bà Tống bật cười, “Người đầu tiên đi gặp khi về nước không ngờ lại là con dâu nuôi từ bé của di nhi.”

Nhất Thế cười gượng. Lúc còn nhỏ xíu, hai nhà hay nói giỡn, từ nhỏ liền định hôn ước cho hai đứa trẻ. Khi ấy cô không biết còn cười ngây ngô gọi bà là “mẹ chồng.” Có điều đã là chuyện lâu, lâu lắm rồi.

Bà Tống đi tới cạnh cô quét mắt một vòng, “Có một mình con đến đây à?”

“Không ạ, đi cùng bạn.”

Bà Tống gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, “Đi về nước hơn hai tháng rồi mà không có dịp nào đi gặp An Thần, hiện giờ nó ổn chứ?”

“Dạ, chắc là rất tốt. Hiện giờ cậu ấy làm bác sĩ ở bệnh viện số 3 của thành phố B, con cũng làm y tá ở đó.”

“Vậy à.” Bà Tống mỉm môi cười vui vẻ, “Năm đó đi bảo nó học kinh tế. Nó nói cái gì cũng không học ngoài học y, cũng không biết làm bác sĩ có gì hay ho, sau này mới biết là vì cô vợ nhỏ của nó, không nỡ tách ra.” Bà Tống chọc Nhất Thế, “Hai đứa con từ trung học thì quen nhau nhỉ, giờ cũng bảy tám năm rồi, chừng nào cưới đây?”

Nhất Thế ngơ ngác, cũng không biết trả lời thế nào. Một là không ngờ lúc đó Tống An Thần chọn học y vì cô, hai là cô càng không ngờ bà Tống không biết chuyện của bọn họ sáu năm trước.

Bà Tống thấy Nhất Thế kinh ngạc nhìn mình lại hiểu lầm, “Ôi, mấy năm nay đi theo ông chồng người nước ngoài của di đến Las Vegas công tác, không nghe không hỏi chuyện của An Thần, không phải các con kết hôn rồi chứ?”

“Không.” Nhất Thế háp tấp xua tay.

“Vậy chọn thời gian kết hôn đi.”

“Hà?” Nhất Thế nói, “Không được, bọn con...”

“Có gì mà không được, tụi con 25 tuổi rồi. Di biết tụi trẻ các con thích ở chung trước khi cưới, nhưng Nhất Thế à, tuy di tin con trai di, toàn bộ tâm tư nó đều đặt nơi con nhưng ở chung nhiều năm, tình cảm mãnh liệt cũng nhạt dần, nếu lại có bầu trước khi cưới, chừng đó mặc áo cưới không được, con có muốn khóc cũng không khóc nổi đâu. Khoảnh khắc đẹp nhất của đời người là lúc mặc áo cô dâu đó.” Bà Tống nói giọng trầm thía nhưng Nhất Thế chỉ cảm thấy đồ mồ hôi lạnh, cái gì với cái gì thế này? Cô muốn thanh minh thì một phục vụ đi tới, “Bà chủ, ông chủ gọi điện thoại.”

Bà Tống liếc mắt, mặt mày lãnh đạm hắng giọng, “Ừ.” Kế đó quay qua cười với Nhất Thế: “Đi bận một chút, hôm khác đi tới bệnh viện tìm con.”

“Dạ.” Cô có phần nản lòng, đưa mắt nhìn bóng dáng bà Tống đến vội vã mà đi cũng vội vàng.

Cô còn chưa giải thích mà, hiểu lầm này quá lớn. Hy vọng lần sau đến bệnh viện tìm bọn họ sẽ không gây ra trò cười gì, bằng không cô thật sự muốn tìm miếng đậu hủ đập đầu cho chết.

Đang lúc cô còn rối rắm, hai người nói chuyện xong quay lại.

“Hi, chị y tá, khỏe không.” Em trai Ngôn Hành đứng cách cô ba bước, vẫy tay. Cô cũng lịch sự giơ tay chào: “Hi, chào em.”

“Phi.” Em trai anh cười to, nín lấy bả vai Ngôn Hành: “Anh, bỏ anh chọc vui thật. Làm cô giáo giữ trẻ hợp với chị ấy hơn đấy.”

Ngôn Hành mỉm môi, rõ ràng cảm thấy buồn cười với cái vẻ “trẻ con hóa” của Nhất Thế. Anh hắng giọng nói với cô: “Chúng ta đưa em trai anh về bệnh viện trước, sau đó anh chở em về nhà.”

Nhất Thế gật đầu.

Trên đường, trong chiếc xe nào đó.

“Này, chị y tá, em tên Ngôn Diễm. Giới tính nam, thích con gái.” Em trai Ngôn Hành ngồi băng sau, chồm người lên trước cười với Nhất Thế ngồi ở ghế phụ.

Mặt Nhất Thế đen sì, “Chị tên Diệp Nhất Thế, giới tính ngược với em, thích nói đùa với em.”

Ngôn Diễm sượng sùng, lăm bắm “Chẳng trách chị thích kiểu như anh trai.”

Đầu bị đánh một cái thô bạo, Ngôn Diễm tức tối trừng Ngôn Hành: “Em là bệnh nhân, cần phải yêu thương.”

“Yêu thương em nhiều lắm, cho em ăn hạt dẻ đấy.” Ngôn Hành lờm cậu.

Ngôn Diễm nói với Nhất Thế: “Chị Nhất Thế, thấy em chơi blackjack siêu không?”

“Siêu.”

“Thật ra anh còn lợi hại hơn em, toàn là anh ấy dạy em... á!” Ngôn Hành trực tiếp giơ tay lên, đẩy cậu lùi ra băng sau, “Còn không ngậm miệng, anh ném em xuống xe liền đây.”

Lúc này vừa khéo xe đi qua một chỗ vắng tanh vắng ngắt, Ngôn Diễm lập tức ngậm miệng, nửa ngày sau mới nói: “Chị y tá, anh trai em có bạo lực như thế với chị không?”

“Hả?”

“Thật ra anh ấy là bác sĩ cảm thú, đúng không? Cởi đồ ra là hiện nguyên hình liền.”

Nhất Thế lập tức bị sặc.

“Ngôn Diễm, em mà nói câu nữa thì xuống xe ngay.”

“OK, em câm họng.”

“Em còn biết miệng mình thú vị đây.”

“...” Phía sau giữ im lặng. Nhất Thế không nhịn được bật cười, cô chưa từng biết sư huynh còn có một mặt thế này. Thật ra cô cũng không hiểu anh, trước giờ toàn là cô tìm anh kể lể, chưa từng hỏi qua những việc linh tinh của anh.

Đến bệnh viện, Ngôn Hành ra lệnh cậu nhóc tự giác xuống xe, tự giác về phòng mình. Ngôn Diễm không tình nguyện “ly biệt” Nhất Thế. Ném Ngôn Diễm xong, Ngôn Hành chờ Nhất Thế về.

Đọc đường, không khí hết sức yên tĩnh. Nhất Thế nhìn một bên mặt của anh, đột nhiên cảm thấy thâm trầm. Tới cửa khu chung cư, xe dừng lại.

Nhất Thế xách túi, chuẩn bị xuống xe, đột nhiên Ngôn Hành hỏi cô: “Nhất Thế, sao hôm nay em lại như thế?”

“Hả?” Cô không kịp phản ứng.

“Em biết không? Sớm muộn cũng có ngày, anh sợ anh không thể nào kèm chế bản thân được nữa.”

Cô trầm mặc nhìn anh.

“Trúc mã của em là Tống An Thần, đúng không?”

Cô im lặng.

“Em còn yêu anh ta, đúng không?”

Cô vẫn im lặng.

“Anh hiểu rồi, ngủ ngon.” Anh cười với cô một cái, ánh mắt lại như trước, mang theo sự cưng chiều của sư huynh dành cho sư muội. Nhất Thế cắn môi, đột nhiên nhớ đến câu nói của Tống An Thần, “Em đi yêu đương đi.”

Câu này của sư huynh không thể không làm cô nghĩ chệch đi nhưng cô cũng sẽ không coi nhẹ mình, mím môi, chỉ nói một câu, “Tống An Thần, em đã từng yêu.” Nói xong, cô xuống xe đi về nhà mình.

Đề lại Ngôn Hành ngồi trên xe ngựa ngẩn nhìn chằm chằm, thật lâu cũng chưa hoàn hồn lại.

Trong lòng Nhất Thế rất buồn bực, cô bước nhanh về phía dãy lầu nhà mình. Chỉ thấy dưới lầu một chiếc Bentley mờ đèn xe, một người đàn ông nửa ngồi nửa dựa trước đầu xe, ngón tay kẹp điếu thuốc, hai tay gác sau đầu, ánh mắt nhìn xa xăm lên chỗ nào đó trên lầu, trông cực kỳ cô độc. Điếu thuốc giữa hai ngón tay vẫn đang cháy, tàn thuốc rớt xuống đất, dưới chân còn có mấy điếu. Đột nhiên cô nhớ đến người con trai đứng trong bãi đậu xe, mặt mày tươi cười ăn chocolate, dưới chân có một mớ giấy gói màu vàng, ánh nhìn khao khát trong ngày tình nhân năm ấy.

Người cô đã từng yêu...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Đêm nay, ánh trăng thật đẹp. Dưới ánh trăng trắng lóa, Nhất Thế yên lặng nhìn người đàn ông ấy. Chỉ thấy Tổng An Thần dập tắt điều thuốc trong tay, đứng dậy, chuẩn bị lên xe. Nhưng khoảnh khắc quay đầu, liếc thấy Nhất Thế đứng đó không xa, hai người cứ vậy nhìn nhau.

Ánh mắt anh không hề gọn sóng, giống như mặt nước hồ sắp đối phó với mưa bão, hiện giờ rất bình tĩnh, chờ từng con sóng lăn tăn nổi lên. Tổng An Thần bỏ ý định mở cửa xe, đi về phía cô. Nhất Thế ngập ngừng, theo phản xạ lùi lại một bước.

Khoảng cách giữa hai người không tới ba mét, anh dừng lại, lẳng lặng nhìn cô, cười cười.

Trong mắt Nhất Thế, nụ cười này thật kỳ quái, làm cô có cảm giác hết hồn, cô há miệng, không biết xấu hổ cười khan: “Em trai Tổng đến đây tìm chị à?”

Anh nhướn mày, chân mày hơi nhúc nhích, Nhất Thế nhìn hồi lâu không thấy gì nổi giận, anh mới nói: “Tôi đến xem trăng sáng.”

Cô giật mình, nghe anh nói tiếp: “Chị Diệp về sớm thật.”

Tổng An Thần rất ít khi kêu cô là chị. Trong ấn tượng của cô, anh chỉ kêu cô là chị có một lần. Lần đó vừa vào cấp hai không lâu, hai người cùng nhau về nhà, đột nhiên nhảy ra một tên Trình Giảo Kim bày tỏ với cô, cô sợ hết hồn nhất thời không biết trả lời ra sao. May mà có Tổng An Thần giúp cô, cậu nói chị Diệp đã thích người khác rồi. Cậu cười rất thật thà, vô vị nhưng Nhất Thế nhớ sau chuyện đó Tổng An Thần ngênh mặt lên, thật lâu không nói chuyện với cô.

Lần này Tổng An Thần kêu cô là chị Diệp lần nữa, cô cảm thấy rất áp lực, đành làm bộ sững sờ, “Ày, thật ra cũng không đến nỗi, giờ mới 10 giờ rưỡi.”

Tổng An Thần không chấp nhận câu trả lời của cô, cứ nhìn cô chăm chăm, không chớp mắt cũng chẳng có tình cảm. Nhất Thế bị ánh mắt không nói không rằng thu hồn đoạt phách của anh làm nổi da gà, cô đầu hàng, “Rồi... rồi mà, muộn rồi.”

“Tôi đói rồi.” Đột nhiên Tổng An Thần mở miệng.

Không thể hiểu nổi, một người im lặng cả nửa buổi, rốt cuộc mở miệng thì lại viện cái cớ cũ rích thế này, Nhất Thế suýt té. Đã nhận được dạy dỗ “không đồ ăn hầu chủ” lần trước, bây giờ tù lạnh đã đầy ngập đồ ăn rồi, nhưng cô có thể thề, tuyệt đối không phải vì con heo thường xuyên nói với cô đói rồi này!

Nhất Thế tròn mắt lờm anh, “Vậy anh về nhà ăn cơm đi.”

“Tôi đói lắm.”

“Vậy lái xe đi kiếm quán mà ăn.”

“Đói quá không lái xe nổi.” Sắc mặt anh không tốt lắm, ánh mắt cứ bức bách cô, nóng rực.

Cô cắn răng, “Vậy đi lên nhà tôi ăn.”

“Được.” Anh bắt đầu cười lại, đáy mắt đầy quyến rũ.

Nhất Thế lờm anh, dờ khóc dờ cười. Cô dẫn Tổng An Thần lên lầu nhưng đáy lòng cứ có cảm giác khó chịu. Anh là trúc mã của cô, là con trai của bạn chí cốt của ba cô, cô muốn tránh xa anh thì không tránh được, mà muốn lại gần lại không có dũng khí.

Vừa vào nhà, Nhất Thế mở đèn, nhưng ánh sáng nào cũng không sáng, phòng ốc tối thui. Nhất Thế tròn mắt, không phải hư rồi chứ. Tổng An Thần đứng sau lưng nói: “Hình như đèn chân không của nhà em đứt dây rồi.”

“Chắc vậy. Anh chờ chút, tôi bắc thang lên thay.” Nhất Thế vui vẻ thay giày, mở một bóng đèn khác lên, chạy lên sân thượng lấy thang xuống. Nhất Thế vừa bê thang lên xoay người lại thì thấy Tổng An Thần đứng ngay cửa, đón lấy cái thang trong tay cô, im lặng bê vào phòng khách đặt phía dưới bóng đèn.

Anh nói: “Loại chuyện này, đàn ông làm tốt hơn.” Nói xong cởi áo khoác đưa cho cô, leo lên thang, “Đưa bóng đèn cho tôi.”

Nhất Thế ngơ ngác, hoàn toàn chìm đắm trong ám áp đột nhiên kéo đến. Cô giật mình, vội vàng lấy bóng đèn trong tay đưa cho anh. Anh nhận lấy bóng, bắt đầu lắp vào. Đột nhiên điện thoại reo lên, trong căn phòng yên tĩnh mà tối om nghe cực kỳ nhức óc.

“Nghe giúp tôi một chút.” Tổng An Thần đứng trên đầu cô nói.

Nhất Thế lật đật mò tìm điện thoại trong áo khoác của anh, tiện thể liếc màn hình điện thoại một cái. Ủa? Là La Lạc Thi sao?

Cô ần nút nghe, đặt bên tai trả lời, “A lô?”

“Cô là ai? Tổng An Thần đâu?” Đầu dây bên kia tỏ rõ không vui.

Nhất Thế liếc mắt nhìn Tống An Thần ở trên cao, thành thật đáp, “Anh ấy ở phía trên tôi.”

“Cái gì? Các người đang... đang làm cái gì...” Đầu dây bên kia run rẩy, Nhất Thế định trả lời cô ta, không ngờ “tút tút”, có chết không cơ chứ, điện thoại của Tống An Thần hết pin.

Cô hết cách nhún vai, chung quanh đột nhiên bị đèn rọi sáng, bóng đèn đã thay xong rồi. Ánh đèn chiếu lên mặt Tống An Thần, có thể nhìn thấy vẻ mặt sâu xa khó hiểu của anh một cách rõ ràng, chậm rãi leo xuống, mỉm cười nhìn cô đầy ẩn ý, “Vừa rồi ai gọi điện thoại vậy?”

“La Lạc Thi.”

“Ồ? Thế nên tôi mới ở trên em?” Tống An Thần cười cười nhìn cô chòng chọc.

Nhất Thế bị nụ cười này của anh giữ chặt, lúc này mới nhận ra vừa rồi mình nói chuyện mờ ám cỡ nào. Cô há hốc miệng, ngập ngừng: “Thật ra... ý tôi là anh leo ở phía trên tôi.”

Cô lại bắt đầu nói năng lộn xộn. Cô nghiêng rằng, không biết nên nói thế nào mới được. Tống An Thần chẳng mấy khi cảm thấy tâm tình vui vẻ thế này, mỉm cười cho qua, cầm lấy áo và điện thoại trong tay cô, hỏi: “Em có đồ sạc pin không?”

“Có.” Nhất Thế chạy vào phòng lấy đồ sạc đưa cho anh, may mà cùng một kiểu. Tống An Thần cắm điện, khởi động lại điện thoại, một loạt tiếng báo tin nhắn đến dồn dập. Nhất Thế chớp mắt, điện thoại tắt còn chưa đến mười phút mà, tin nhắn nhiều như vậy? Thật đúng là vội. Cô lăm bằm một tiếng, chỉ thấy Tống An Thần mở xem từng tin một xong bằm điện thoại, đầu dây bên kia vang lên giọng con gái. Tống An Thần nhỏ giọng nói chuyện, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Nhất Thế, cười như không cười.

“Lúc đó, quả thật tôi ở phía trên.” Tống An Thần mỉm cười nhìn Nhất Thế, trong mắt mang theo ái muội mập mờ, Nhất Thế thẹn hết chỗ nói, không mở miệng được tiếng nào.

“Chị nghĩ nhiều rồi, không phải bọn tôi bận quá,” Tống An Thần dừng một chút, “Cô ấy không ngắt, là điện thoại hết pin.”

Nhất Thế hết biết nói gì, bà cô này nghĩ nhiều quá đấy.

“Ừ, biết rồi.” Tống An Thần ngắt điện thoại, đột ngột đứng dậy, “Tôi đi về trước đây.”

“Hà, anh không ăn cơm à?” Nhất Thế buột miệng, không nghĩ câu này có mang theo mấy phần ý muốn giữ khách. Tống An Thần hơi nheo mắt, có vẻ hứng thú với phản ứng này của Nhất Thế, khom người nhìn cô, “Giữ tôi?”

“Không có.” Nhất Thế nghiêng người muốn đứng dậy, đột nhiên bị anh vây chặt, giữ cô trên sofa, Nhất Thế tròn mắt, “Anh làm gì thế?”

“Chị Diệp, tôi không cho phép chị yêu đương nữa.” Khuôn mặt anh hơi thả lỏng, ánh mắt thâm mật mà cô đã từng quen, dường như trở lại trước đây, anh lúc nào cũng chiều chuộng cô.

Nhất Thế nhìn chằm chằm vào mắt anh, “Vì sao?” Cô đột nhiên run rẩy, nghẹn ngào.

“Khó chịu, tôi rất khó chịu.” Tống An Thần cau mày, “Em hiểu không?”

Anh khó chịu gì chứ? Cô không hiểu. Cô cắn răng, “Vậy anh yêu đương đi, tôi nhường.” Lý do duy nhất cô nghĩ được đó là, cô rõ ràng là tội nhân, vì sao phải nhường cho cô? Tuy lý do này rất ấu trĩ nhưng cô chỉ nghĩ ra được thế.

Tống An Thần nghe cô nói thế thì cười, nụ cười hư không, cô chưa từng thấy anh như thế bao giờ.

“Nếu anh nói là anh ghen tị thì sao?” Tống An Thần nâng cằm cô lên, đôi môi nóng ẩm phủ lên mặt cô, hơi thở nóng rực xuyên qua mọi dây thần kinh của cô, cô không khỏi run rẩy, không dám tin những gì mình nghe thấy.

“Anh đừng đùa nữa.” Nhất Thế ngoảnh mặt đi, cố sức bình tĩnh lại. Nhưng không ngờ anh lật tay túm cô lại, không cho cô trốn tránh, còn trịnh trọng hỏi lại: “Em cho rằng anh là người bình tĩnh sao?”

Cô chưa kịp phản ứng, anh đã nhẹ nhàng cắn môi cô, từng chút từng chút một, khơi tình đốt lửa nhưng lại có chừng có mực. Hai cánh tay Nhất Thế không biết đề đâu hơi run run, vốn định đẩy anh ra cuối cùng không biết vì sao lại vòng lên cổ anh.

Tống An Thần đoán được Nhất Thế ngầm cho phép hành vi của mình, môi cong lên cười nhợt nhạt, “Em dụ dỗ anh?”

Cô lập tức buông tay ra, muốn đẩy anh lại bị hai tay anh giữ chặt. Anh cười nói: “Đáng tiếc tối nay không được, anh có việc rồi.” Anh thông thả đứng dậy, chỉnh lại quần áo nhăn nhúm của mình, “Thiếu anh một bữa cơm.” Anh nheo mắt lại.

Nhất Thế tròn mắt, “Biết rồi.” Mỗi lần anh nheo mắt, hoàn toàn là uy hiếp người ta, cứ như không làm theo lời anh, anh sẽ không khách sáo. Tống An Thần thỏa mãn gật đầu, cầm điện thoại lên chuẩn bị đi.

Nhất Thế đưa mắt nhìn anh ra cửa, đột nhiên phát hiện lúc nãy mình quá chủ động rồi, hoàn toàn không giống mình. Mặt cô nóng ran, khóc không ra nước mắt, nhất định Tống An Thần đang cười cô, háo sắc ới háo sắc...

Cô che mặt ngã ngồi xuống sofa, mặt nóng bừng bừng, “hết hồn” nhớ lại màn vừa rồi, ánh mắt vô tình liếc đến nền gạch, có một tờ giấy trắng. Cô lấy làm lạ, trong phòng rất ít di chuyển, đâu ra tờ giấy này?

Cô đứng dậy nhặt tờ giấy lên, mở ra nhìn, mặt lập tức tái đi.

Đó là một tờ kết quả xét nghiệm, kết quả khám thai. Trên đó viết tên của La Lạc Thi, hơn nữa kết quả còn là dương tính. Cô không quen cô ấy, không có khả năng trong nhà có tờ xét nghiệm này, lý do duy nhất là vừa rồi lấy điện thoại của Tổng An Thần đã làm rớt ra từ túi anh mà không biết.

Nhưng sao Tổng An Thần lại có kết quả của cô ấy? Hơn nữa đêm hôm khuya khoắt còn gọi điện thoại cho anh, mà anh đến ăn cơm cũng chưa kịp ăn đã vội chạy đi? Một loạt liên tưởng làm khuôn mặt nóng bừng của Nhất Thế nguội lạnh hết phần nửa.

Cô không thể không nghĩ đến chiều hướng khác. Nhưng vừa nghĩ tới, cô đột nhiên phát hiện bản thân không phải đã biến thành một kẻ ngốc rồi sao? Cô ngã vật ra sofa, vô đầu phiền não.

Từ lúc bắt đầu có lẽ cô không nên mơ mộng cao xa gì. Cái này gọi là tự tạo nghiệt chướng không thể sống.

Tác giả có chuyện muốn nói: rất quan trọng.

Thứ nhất, học đại học y mất 5 năm, nghiên cứu sinh 3 năm. Trong truyện này tôi sửa thành 4 năm, tôi cho là mọi người đều biết, không ngờ hiểu nhầm rồi =.=. Còn nữa, thật ra Tổng An Thần vẫn còn là sinh viên chưa phải bác sĩ chính thức, chỉ đang thực tập mà thôi.

Thứ hai, Nhất Thế học 5 năm ở nước ngoài, không phải trong nước... cái này là lỗi của tôi nên tôi sẽ sửa lại một lượt.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Đã nhiều ngày Nhất Thế không gặp sư huynh rồi. Sau nghe Triệu Cát Tường nói gần đây bệnh viện thành lập đội điều trị đi về nông thôn, bác sĩ điều trị chính dẫn đội đầu tiên đi rồi. Nhất Thế tỏ vẻ đã hiểu. Thật ra làm bác sĩ chính rất mệt, chẳng những thường xuyên đối mặt với những ca phẫu thuật lớn mà còn phải chuyên tâm nghiên cứu phương pháp điều trị, có khi cả ngày ngủ không được mấy tiếng. Tuy sư huynh cô còn trẻ nhưng không thể không đối mặt với áp lực làm bác sĩ chính.

7 giờ sáng hôm thất tịch, cô nhận được tin nhắn của Ngôn Hành, đơn giản chỉ có mấy chữ: tiểu sư muội, Ngưu Lang nói thất tịch đến rồi, em cũng vui vẻ nhé. Giữa những hàng chữ không bộc lộ quá nhiều tình cảm nhưng lại có ý đặc biệt. Nhất Thế nhắn lại một câu: sư huynh, Chúc Nữ bày tỏ cô ấy rất vui vẻ. Gửi tin xong, cô định đứng dậy dọn đồ đi làm, đột nhiên phát hiện ra hôm nay là cuối tuần thì phải, là ngày nghỉ. Biết được là ngày nghỉ, cô lập tức lăn trở lại giường, ngủ một lèo tới 4 giờ rưỡi chiều.

Cô gối đầu, đi vào bếp định uống một cốc sữa nóng, vừa cho sữa vào lò viba, điện thoại vang lên. Cô chạy ào đi nghe điện thoại, là Triệu Cát Tường lẽ ra rất bận rộn vào hôm thất tịch?

“A lô?” Nhất Thế lấy làm lạ tiếp điện thoại.

“Á...” Đầu kia lập tức vang lên tiếng hét điên cuồng của Triệu Cát Tường. Nhất Thế nhảy dựng lên, “Cậu bị thần kinh à?”

“Nhất Thế,” Triệu Cát Tường gào khóc thê thảm, làm như Nhất Thế chết rồi vậy, “Tiểu Trác Từ nhà tớ hôm nay về trường nộp báo cáo, không đi chơi thất tịch với tớ.”

Miệng Nhất Thế co rúm, cô còn tưởng là chuyện gì to tát, chỉ là chuyện bé xiu này thôi? Cô bực mình nói, “Vậy một mình cậu chơi lẻ thôi.”

“Cô đơn lắm, quá lạnh lẽo.” Triệu Cát Tường hết sức âm ỉ, “Rõ ràng có đàn ông lại phải hưởng thụ cuộc sống cô đơn.”

“Vậy cậu muốn gì?” Nhất Thế tròn mắt nhìn trần nhà, chuyện nhỏ nhất thế này đã khổ sở như vậy, đúng là đáng ngạc nhiên. Triệu Cát Tường không nghĩ nhiều thế, vốn dĩ cô nàng đã vạch sẵn kế hoạch, xem phim, đi bar, chơi Kiss, phải mạnh bạo chút, dùng cảm chút, trực tiếp dâng hiến. Dự tính của cô hoàn hảo hết rồi, kết quả bị dội cho một gáo nước lạnh, không có nam chính, cô diễn với ai giờ?

Triệu Cát Tường vô hai vé xem phim trong mấy tiếng đồng hồ, cực kỳ không cam lòng. “Nhất Thế, tớ mời cậu xem phim.”

“Hả? Hai cô gái cùng nhau xem phim trong ngày thất tịch?” Sao cảm thấy kỳ quặc quá vậy?

“Ừ, tớ chờ cậu ở rạp chiếu phim chỗ quảng trường nhân dân.”

“Ặc.”

Nhất Thế cứ cảm thấy kỳ cục. Lễ tình nhân tốt đẹp, hai cô gái đi xem phim với nhau? Lúc cô và Triệu Cát Tường hợp mặt, hết sức kinh ngạc. Hôm nay Triệu Cát Tường trang điểm rất tỉ mỉ, đánh phấn nền, vẽ mí mắt, thoa son đỏ, mặc váy đỏ gợi cảm, ngày hôm nay quả thật là tốn không ít công sức. Ngược lại, Nhất Thế quá mức đơn giản, áo sơ – mi cotton trắng trơn, quần bò bảy tấc màu trắng.

Triệu Cát Tường kéo tay Nhất Thế thân thiết, giọng ngọt như đường: “Đi, cùng đi xem phim.”

Nhất Thế nhìn Triệu Cát Tường quái gở, “Xem ra cậu rất vui.”

“Vui thì hết một ngày, không vui cũng hết một ngày, sao không vui vẻ mỗi ngày chứ?” Nói xong lời cô đi vào rạp chiếu phim.

Hiển nhiên, ngày hôm nay bọn họ xem phim quả thật là sai lầm cực lớn. Mắt thấy gần như là các cặp tình nhân sánh đôi mà vào, hai cô nàng đồng tính rõ ràng hoàn toàn xa lạ. Hai người ngồi vào chỗ xong rồi, Triệu Cát Tường lại không vui, giương mắt nhìn cặp tình nhân thân mật trên chiếc ghế trước mặt, ghen tị nói: “Thật là quá đáng mà.”

Nhất Thế đang ăn bắp rang ngồi chờ phim chiếu, bị Triệu Cát Tường bức tức làm gật mình, tay cầm bắp run lên đổ xuống đất, cô nghiêng đầu nhìn Triệu Cát Tường đang trề môi.

“Sang năm tớ muốn mua hết tất cả vé ngồi một người, cho bọn họ không thể ngồi cặp!” Nói xong chụp hộp bắp rang trong tay Nhất Thế, nhét một mớ vào miệng.

Coi, không ăn được nho thì nói nho chưa, trực tiếp phá cây luôn, cho người khác khỏi ăn nho.

Phim vừa mới bắt đầu chiếu, điện thoại của Triệu Cát Tường không biết thời thế reo ầm lên. Triệu Cát Tường bức mình nghe điện, “Tìm tôi làm gì? Không phải anh bận lắm sao?”

Không biết đầu bên kia nói gì, mặt Triệu Cát Tường dụ đi, “Em và Nhất Thế đang xem phim chỗ quảng trường nhân dân.”

Triệu Cát Tường lại nói: “Không có ai đi chung đành kêu Nhất Thế thôi.” Cô nàng ngừng một chút, chờ đầu kia nói xong mới nói: “Được rồi, là anh nói đấy nhé, em đến trường anh.”

Triệu Cát Tường ngắt điện thoại, lời Nhất Thế đứng dậy: “Đi, đến đại học y A.”

“Hả?” Nhất Thế lao đảo, bị lôi đi mấy bước, ra sức túm Triệu Cát Tường dừng lại hỏi: “Sao lại đến đại học y A?”

“Tiểu Trác Tử nói chờ chúng ta ở cầu Ô Thước đại học y A, luận văn của anh ấy sắp xong rồi.”

“Các cậu hẹn nhau ở cầu Ô Thước liên quan gì đến tớ? Tớ không muốn làm bóng đèn.” Cô lườm Cát Tường, không ngờ Triệu Cát Tường nói, “Trúc mã thân yêu của cậu cũng ở đại học y A đấy, đặc biệt dặn dò tớ dẫn cậu đi qua.”

Từ sự kiện “xét nghiệm” tối đó tới giờ Nhất Thế cũng chưa gặp Tống An Thần, trong lòng thắc mắc không thôi. Cô cứ cho là Tống An Thần nghĩ cô biết chuyện rồi nên không dám đối mặt, cố ý tránh cô, không ngờ thì ra Tống An Thần về trường viết luận văn.

Đột nhiên cô có cảm giác sao dạo này cô ư nghĩ lung tung quá?

Đến đại học y A cũng tốt, nơi đó, nơi cô luôn mơ ước.

Đại học y A là đại học có tính chuyên nghiệp nhất trong thành phố B. Lúc Nhất Thế đặt chân vào đại học cô đã mơ ước từ nhỏ, đột nhiên lòng cô nặng trĩu. Lối đi nằm dọc bờ sông, hai bên dương liễu lá lú, từng cặp từng cặp tình nhân qua lại, hoặc ngồi trên ghế dựa sát vào nhau, hoặc thân mật đi tản bộ dưới gốc cây, dưới ánh hoàng hôn còn sót lại có cảm giác thơ mộng, từ từ về già.

Rất nhiều người nói, phong cảnh đại học y A rất thích hợp yêu đương. Đến đại học y A không yêu đương coi như uống phí. Quả thật không giả, rất lãng mạn.

Triệu Cát Tường thấy Nhất Thế đi chậm nhìn địa điểm hẹn hò nổi danh của đại học y A, bật cười nói: “Năm đó lúc tớ với Tiểu Trác Tử hẹn hò thường hay đến đây, có cảnh có tình, không nhịn được làm chuyện xấu, nụ hôn đầu tiên của người ta dâng tặng cũng ngay chỗ này đấy.”

“Xi, tớ còn cho là đêm đầu tiên đấy.” Nhất Thế che miệng cười lên. Triệu Cát Tường lườm cô, “Chuyện đó, cần phải thiên thời địa lợi nhân hòa, bọn tớ hẹn hò một năm thì chia tay, không kịp.”

Nói như cô ấy, thật sự tính làm? Nhất Thế kinh ngạc. Triệu Cát Tường dẫn cô tới thư viện. Thư viện đại học y A có sáu tầng, xây theo hình tròn. Hai người đi vào cổng hướng nam, lên đến lầu bốn mới tìm thấy bọn họ đang cặm cụi viết.

Cái bàn này đủ cho bốn người ngồi, trên bàn chất đầy sách vở. Tống An Thần đeo kính đen bộ dạng của một sinh viên, mắt kính gác trên sống mũi thẳng tắp của anh, kết hợp với nước da trắng bóc, giống như chàng trai thanh tú mà mơ màng. Anh và Tiểu Trác Tử một người ngồi một đầu, nhìn rất nghiêm

túc, hai cô đến cũng không biết. Triệu Cát Tường đặt mông ngồi xuống cạnh Tiểu Trác Tử, hạ thấp cái giọng oang oang thường ngày, nín thở tay anh ra: “Cục cưng, còn lâu không?”

Cô đột ngột lên tiếng làm hai người đàn ông vốn tập trung cao độ giật nảy người, cả người Tiểu Trác Tử run lên. Tống An Thần buông bút nhìn phía đối diện. Tiểu Trác Tử nói: “Anh không có hiệu suất cao như An Thần, cậu ấy xong rồi, anh chưa xong. Giờ cậu ấy tìm tài liệu giúp anh.”

Nhất Thế nhìn Tống An Thần, chỉ thấy anh mỉm cười nhìn lại cô, nụ cười nhàn nhạt nhưng nó khiến Nhất Thế không thoải mái. Cứ nghĩ đến tờ xét nghiệm kia cô lại thấy khó chịu.

“Nhất Thế, đừng đứng nữa, ngồi đi.” Triệu Cát Tường thấy Nhất Thế đứng ngây ra vội vàng bảo cô ngồi xuống đối diện mình, bên cạnh Tống An Thần, cũng là chỗ duy nhất còn lại.

Nhất Thế chần chờ một chút, cuối cùng vẫn ngồi xuống cạnh anh.

Cách Tống An Thần gần quá, cô cảm thấy mất tự nhiên, tiện tay cầm một quyển sách lên lật, vô tình lại lật đến trang cấu tạo sinh lý của phụ nữ. Cô chỉ liếc sơ một cái, Tống An Thần ở bên cạnh thì thầm:

“Em không hiểu chỗ nào có thể hỏi anh.”

Cô lập tức ngừng lật, liếc anh một cái. Anh bày ra bộ dạng uyên bác, “Sinh lý học, anh đạt điểm tuyệt đối.”

Tiểu Trác Tử chen vào, “Hình như bộ môn phụ sản cậu cũng đạt điểm tuyệt đối.”

“Hình như Tống An Thần năm nào cũng được học bổng quốc gia nhỉ, môn nào cũng đứng đầu.” Triệu Cát Tường mơ mơ hồ hồ chen vào một câu.

Nhất Thế nhìn nụ cười ‘không hề gì, đó là chuyện đương nhiên’ treo trên khóe môi ai đó, không khỏi run bần bật, cái tên không phải người này, hiểu biết cấu tạo phụ nữ rõ ràng để làm gì? Cô nghiêng mặt hỏi Tiểu Trác Tử, “Anh học chắc cũng rất giỏi nhỉ?”

“Không bằng An Thần, hi hi.” Tiểu Trác Tử vừa nói tới bản thân thì có chút ngại ngùng. Triệu Cát Tường chột anh một cái, “Sao anh bằng được Tống An Thần nhà người ta, người ta là đệ tử sau cùng của giáo sư Chu cơ mà.”

“Ồ, An Thần, không phải giáo sư hẹn cậu bảy giờ đến phòng thầy một chuyện sao?”

Tống An Thần đứng dậy, tháo mắt kính, cầm một tập tài liệu đưa cho Triệu Cát Tường, “Cô chép dùm A Nguyên một chút, tôi đi trước.”

“Được.” Triệu Cát Tường hơi ngại người.

Nhất Thế cũng mờ mịt, không nghĩ Tống An Thần lại lôi cô theo. Cô đi đằng sau anh hỏi, “Anh kéo tôi làm gì?”

“Thế giới hai người của người ta, em ở đó làm bóng đèn làm gì.”

“Cũng phải.” Nhất Thế gật đầu, “Nhưng, anh có việc, tôi đi đâu giờ?”

“Rất đơn giản, đi gặp thầy với anh.”

“Hả??” Nhất Thế tròn mắt. Cô không quen vị giáo sư Chu kia, đi gặp ông ấy làm gì? Lấy tư cách gì chứ? Hai người ra khỏi thư viện, càng nghĩ càng thấy mâu thuẫn, muốn rút tay ra khỏi tay anh nhưng Tống An Thần nắm rất chặt, cô rút không được.

“Này, tôi đi không hay lắm, không bằng chờ anh ở chỗ nào đó?”

“Với tính hiếu kỳ của em, sẽ chuẩn mất.” Tống An Thần dừng bước, quay lại nhìn cô.

“Tôi bảo đảm sẽ ngoan ngoãn ở yên một chỗ.”

“Hử?” Anh nhướn mày, hiển nhiên là quá hiểu cô, cam đoan của cô thường là nói xạo.

“Được thôi, anh không ngại mất mặt thì cứ dẫn tôi theo, thầy anh nhìn thấy anh có bạn bè như tôi chắc chắn sẽ nghĩ anh không có óc thương thức.” Bây giờ cô ăn mặc thật sự quá giản dị, so với Tống An Thần thì kém xa lắm.

Tống An Thần ngược lại ôm lấy cô, “Anh tình nguyện.” Nhất Thế ngược mắt nhìn cặp lông mày giãn ra của anh, hoảng hốt.

Đến dãy phòng giáo viên của đại học Y A, dường như họ trở thành tiêu điểm, rất nhiều người ngoảnh đầu lại nhìn. Nhất Thế rầu rĩ, bọn họ đặc biệt lắm à? Không phải chỉ là một nam một nữ đi vào phòng giáo viên thôi sao? Mãi đến khi cô nghe thấy...

“Đó không phải thiên tài Tống An Thần sao? Cô gái bên cạnh là ai vậy? Còn ôm nhau nữa?”

“Ồ, không phải là vương tử Tống An Thần mà hoa hậu giảng đường khóa trước La Lạc Thi đeo đuôi N năm cũng chưa được à? Không phải năm đó anh ta nói không muốn yêu đương sao?”

Nhất Thế ngơ ngác. Thì ra hoa hậu giảng đường La Lạc Thi theo đuổi Tống An Thần đến khi tốt nghiệp. Cô cần rằng, thì ra anh đã sớm cùng cô ấy bí mật tư thông rồi. Cô gạt tay Tống An Thần ra, “Bị La Lạc Thi nhìn thấy không tốt, dù sao anh với cô ấy...”

“Anh và cô ấy có con?” Tống An Thần nói dùm cô cái câu khó nói kia. Mặt Nhất Thế trắng bệch, im lặng thừa nhận.

“Em nghĩ nhiều quá.” Tống An Thần khoanh tay trước ngực nhìn cô, kể tai cô nói nhỏ, “Anh kén ăn.”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Ráng chiều quét qua bầu trời xanh lam, rải màu hồng nhạt lên mỗi một tác trời, khoe ra tịch dương vô cùng tận. Giáo viên đại học y A bắt đầu lục tục ra về, trên đường, người dần dần đông đúc.

Trên đường, có một cảnh tượng rất đặc biệt, bị người nhiều chuyện so sánh với “sự kiện Lur Câu kiều[15]. Vì sao bị bà tám như thế? Là bởi vì vương tử lạnh lùng bị mọi người nghi ngờ là GAY, lúc này bên người có thêm một cô gái bí ẩn, hai người thân mật nắm tay nhau, thậm chí còn ôm nữa.

Hiện tại lại còn ở trước mắt công chúng diễn trò thân mật gần gũi nữa?

Người Tống An Thần hơi cúi về phía trước, hai tay ôm ngực thì thầm bên tai Nhất Thế. Động tác này đối với hai người mà nói là chuyện bình thường nhưng đối với lời đồn đại xưa nay, thật đúng là khiến người ta bể mắt kính. Kết quả tiến triển của sự kiện Lur Câu kiều ở đại học y A là, vương tử lạnh lùng lâu không được bạn trai thỏa mãn, cuối cùng bắt đắ đi gặp bên ngoài.

Tìm kiếm cô gái bí ẩn lại phát hiện không phải sinh viên đại học y A, vì thế càng thắc mắc hơn, tất nhiên đó là chuyện sau này. Lúc này Nhất Thế nghe Tống An Thần trả lời như vậy, không hiểu nổi chớp mắt, “Chuyện này thì liên quan gì việc anh kén ăn?”

Tống An Thần đáp: “Ăn xong một loại thịt hơn nữa còn nghiện rồi thì dị ứng với các loại thịt khác.”

Câu này đối với người mê xem các tiểu thuyết thiếu nữ như Nhất Thế mà nói, nghe là hiểu, tức thì mặt đỏ bừng, khụ khụ vài tiếng, dòi dề tài: “Đừng lè mề nữa, đi gặp thầy anh thôi.”

Tống An Thần nheo mắt, đôi mắt đen thẳm mang theo khí thế đặc biệt của anh, không đoạt hồn phách người khác cũng đủ khiến người ta run rẩy sợ hãi. Nhất Thế dòi mắt đi, không dám nhìn vào mắt anh, vuốt tóc trên trán mình, nhìn ra chỗ khác.

“Đi thôi.” Tống An Thần cũng không hùng hổ dọa người. Anh hiểu cô quá mà, một con thỏ bị bức bách cũng không cắn người mà xù lông to lên giả chết. Trước tiên anh làm cho lông nó lảng đã, từ từ mới ra tay.

Nhất Thế nhìn dáng Tống An Thần đi trước, âm thầm thề lười. Nhắc chuyện cũ cô rất sợ, nhớ tới thời niên thiếu bản thân cường bạo trúc mã của mình, sau đó tẩu thoát, nhon nhon ngoài vòng pháp luật. Bây giờ có sợ nhất không phải Tống An Thần mà là chuyện cũ bị nhắc lại.

Giáo sư Chu đang đọc sách, ngồi trước bàn giấy, đeo một cặp kính lão, tóc hoa râm. Nhìn có vẻ không lớn tuổi lắm nhưng lại mang rất nhiều đặc trưng của người già. Đây là ấn tượng ban đầu của Nhất Thế khi gặp giáo sư Chu.

Tống An Thần vừa vào, giáo sư liền tháo mắt kính xuống, đôi mắt nhấp nhem chớp chớp, có chút mệt mỏi ngược mắt nhìn Tống An Thần, “An Thần, luận văn nghiên cứu của em thầy đã gửi đi rồi, nếu không có gì bất ngờ chắc hẳn sẽ được chấp nhận thôi. Gần đây bên trường có hỏi thầy, em có muốn ở lại trường làm trợ giảng không?”

“Không ạ, ở bệnh viện tốt hơn.”

Giáo sư Chu tỏ ý đã hiểu, ánh mắt vô tình liếc qua Nhất Thế đứng đằng sau, đôi mắt vốn hơi nheo lại, dòi nhìn rõ người đột nhiên mở to lên, có chút kinh ngạc hỏi: “Ồ, đây không phải bạn gái An Thần sao?” Ông nói xong, híp mắt cười ngoác Nhất Thế lại gần, quan sát từ trên xuống dưới mím cười hiền lành, “Xinh hơn trong ảnh nhiều!”

Nhất Thế hơi ngạc nhiên, ngơ ngàng nhìn Tống An Thần chỉ thấy Tống An Thần cười trừ nói với giáo sư Chu, “Hôm nay chúng em đều không đi làm.”

Giáo sư gật đầu nói với Nhất Thế, “Tên Diệp Nhất Thế đúng không?” Giáo sư vẫn cười ha ha nhìn cô, Nhất Thế bối rối, đột nhiên thân thiện thế này làm cô không hiểu gì cả, chần chừ một lát đành gật đầu.

“Biết em cũng năm sáu năm rồi, cứ nghe nói An Thần có bạn gái nhưng thằng bé này nói em học ở nước ngoài không thể đến, thầy thấy là không nữ thì có.” Ông cười sáng khoái, quay đầu nhìn Tống An Thần, “Sao lần này không luyện tiếc nữa, dắt bảo bối của em đến vậy?”

“Con dâu xấu kiểu gì cũng phải gặp cha mẹ chồng, một ngày làm thầy cả đời là cha, đương nhiên muốn dẫn tới gặp thầy rồi.” Tống An Thần nói xạo mà không đồ mặt, thậm chí mí mắt cũng không nhúc nhích, gương mặt tươi cười rất tây không chút tổn thương.

Miệng Nhất Thế co rúm, cô thật tình tiêu hóa không nổi.

Giáo sư Chu gật đầu hiểu ra, bắt đầu thảo luận vấn đề nghiên cứu với Tống An Thần. Anh ngồi xuống, liếc mắt nhìn Nhất Thế đang đứng nhìn anh, cười khê, “Em ngồi trên sofa đọc báo một lát đi, ngoan.”

Cái từ “ngoa” nhả ra khỏi miệng anh, môi mông hơi cong, giọng điệu mềm mọng, người ngoài nhìn vào như có dòng điện chạy qua, làm người ta có cảm giác tê tê. Cái chữ này đối với Nhất Thế mà nói, là cả trăm ngàn volt, trực tiếp đốt cô trong chín ngoài khét.

“Ồi cha, An Thần, thầy biết em không nỡ để bạn gái phơi gió, không chậm trễ vài phút đâu.” Giáo sư Chu giả vờ ghen tị, nói giọng chua chua.

“Không có cách nào, quen rồi ả.” Tống An Thần cười hết sức tự nhiên, có cảm giác thật sự đã thành thói quen rồi. Nhất Thế nhìn không nổi, trước giờ cô chưa hề phát hiện Tống An Thần còn có biểu hiện không biết xấu hổ thế này, vì giữ thể diện cho anh, cô quyết định im lặng. Cô ngồi trên sofa cầm báo lên đọc bừa, thật ra không lọt chữ nào, lòng nhấp nhòm không yên. Cô len lén liếc nhìn Tống An Thần bên đó, thấy anh nghiêm túc nghe giáo sư giảng bài, không hề qua loa. Thái độ nghiêm túc đó làm Nhất Thế nhớ lại thói quen từ nhỏ tới lớn của Tống An Thần, anh không có hứng thú sẽ không làm nhưng thích thì làm cực kỳ tốt. Mẹ cô hỏi đó cứ hay mắng cô bữa đực bữa cái, không có nghị lực như Tống An Thần, cho dù Thái Sơn sụp đổ trước mắt cũng không biến sắc, trước sau như một kiên trì với việc mình làm.

Nhất Thế cảm thấy, nghị lực này của anh, nói dễ nghe một chút là cố chấp, nói khó nghe chính là cứng đầu. Cô không muốn giống anh tí nào. Mũi cô hếch lên rất cao, liếc anh một cái vừa khéo đụng phải anh đột nhiên ngược mắt lên. Anh nhìn cô cười rạng rỡ.

Nụ cười này tuyệt đối không thân thiện, Nhất Thế dám cam đoan.

“Khụ khụ.” Giáo sư Chu thấy hai người mắt đưa mảy liếc ho khê nhắc nhở. Nhất Thế lập tức rút đầu đọc báo, làm bầm rủa Tống An Thần có tính cười tươi rói như thế với cô.

Cô ráng sức dòm tờ báo trong tay, cảm thấy chẳng có gì thú vị, toàn là thuật ngữ y học, lúc đại học đã tụng rất nhiều rồi, giờ nhìn nữa chẳng có hứng thú gì. Cô đành chống má, nhàm chán nhìn hai vị học giả cẩn thận thảo luận cái gọi là luận văn nghiên cứu.

Càng lúc càng chán, kết quả là ngủ thiếp đi luôn...

Lúc cô tỉnh lại, cô phát hiện mình đang nằm úp sấp trên tấm lưng dày rộng, mũi thì thoảng ngửi thấy mùi sữa tắm thơm mát, tỏa hương thoang thoảng như có như không, làm người ta ngây ngất. Nhất Thế mở mắt, trước mặt cô là cái gáy của Tống An Thần! Cô mím môi, không dám cử động. Bây giờ Tống An Thần đang công cô, hai người đi ra cửa trường học, dưới ánh trăng trắng như sữa, lác đác vài sinh viên đi dạo trong trường, dường như là ảo ảnh. Đột nhiên cô cảm thấy trường học lớn như vậy chỉ có anh và cô dựa vào nhau, cùng nhau thông thả đi trong đêm vắng lặng, nương tựa vào nhau.

Nhất Thế nằm phục trên lưng Tống An Thần, đáy lòng đột nhiên thấy ấm áp. Cô thật sự muốn đi mãi thế này, bước vào tòa thành thuộc về anh và cô, cùng nhau sống cuộc sống hạnh phúc của vương tử và công chúa. Đáng tiếc, cô không phải công chúa, vương tử sẽ không thuộc về cô. Cô cùng lắm chỉ là một chiếc Santana rẻ tiền, không thuê nổi tài xế lái Bentley.

Cô thờ dài, rất khê nhưng bị Tống An Thần nghe được. Ánh trăng tươi qua mắt Tống An Thần, hết sức lấp lánh, còn sáng hơn bất kỳ ngôi sao nào trên trời cao.

Anh là túp người, quyết định cái gì rồi sẽ kiên trì đến cùng để đạt được, mặc kệ quá trình đó là tranh giành hay cưỡng đoạt, cho dù mình đầy thương tích anh cũng không muốn buông ra.

Chỉ cần là chuyện anh quyết định.

Tống An Thần công cô đến bãi đậu xe, đứng cạnh xe anh, dưới tầng hầm rộng rãi, giọng anh có vẻ đặc biệt lớn, “Dậy đi.”

Nhất Thế hét giả vờ ngủ được, mở to mắt, “Tôi dậy rồi.”

Tống An Thần thả cô xuống, mỉm cười, “Ngủ thoải mái không?”

“Cũng được, nhưng mà tay chân bái hoải, bụng muốn nghẹt thở rồi.” Nhất Thế vận thất lưng, về mặt mệt mỏi.

“Có phải kinh nguyệt sắp tới rồi không?” Tống An Thần móc chìa khóa xe ra, ấn một cái, nói một câu băng quơ. Nhất Thế chớp mắt, ngo ngác mấy giây, mặt đỏ như tôm luộc, cái tên biến thái này, sao anh biết? Cô không nhận được sờ sờ mông, đâu thấy đồ đâu.

Tống An Thần phì cười, “Đừng quên, anh được điểm tuyệt đối bộ môn phụ sản.”

Miệng Nhất Thế rúm rỏ, trợn mắt lườm anh, biến thái, hiểu phụ nữ còn hơn phụ nữ, quá đáng sợ.

Tống An Thần lái xe chở Nhất Thế về khu nhà cô, lần này không tìm cóбет nhè để lên nhà ngồi nghỉ nữa, thả Nhất Thế dưới lầu liền nghênh ngang phóng

đi. Nhất Thế đưa mắt nhìn anh đi, đột nhiên thất vọng chút xíu. Về nhà, phát hiện đã gần sáng, bụng đói meo rồi.

Đây là chuyện gì vậy trời! Nhất Thế đánh nấu nước pha mì tôm ăn đỡ. Cô bê tô loạng choạng bỏ vào phòng khách ngồi trên sofa húp mì. “Sụt” một miếng, “soap” một miếng, được vài miếng, cô phát hiện phía dưới người đột nhiên ào một tiếng, cô sùng sột.

Cái miếng quạ đen của Tống An Thần, vừa nhấc một cái, bà con của cô lập tức tới liền. Đau hơn là đi cả mẹ nửa đêm canh ba mò tới cửa. Cô vội vàng bật dậy, chạy vào nhà vệ sinh, càng đau nữa là xảy ra chuyện rồi mà whisper của cô không còn miếng nào. Cô khóc không ra nước mắt, đành lấy miếng đệm lót đỡ, hấp ta hấp tấp quơ đại ít tiền trên bàn chạy đi mua đồ sinh lý.

Siêu thị trong khu chung cư chỗ cô ở không làm việc 24 giờ, lúc cô đứng lạng trước cửa siêu thị, cô gần như muốn hét lên. Nhìn bốn phía vắng lặng chung quanh, cô không khỏi run lên vì lạnh, tối nay không có whisper, cô phải ôm gối trần trọc rồi. Nhất Thế nghiêng răng, ga giường không thể bị bẩn được!

Cô chạy ra khỏi khu, đi qua siêu thị của khu chung cư kế bên mua.

Siêu thị của khu chung cư Lăng Thiên kinh doanh 24/24, chẳng những thế, siêu thị trang trí cực kỳ sáng choang lại rộng rãi, rất giống với một siêu thị tổng hợp cỡ lớn. Mua có bịch whisper không thôi cũng làm cô muốn xỉu, tìm nửa ngày mới tới được khu bán đồ vệ sinh cá nhân của phụ nữ. Nhưng cô nhìn cả ngày trời một dãy “băng vệ sinh cỡ lớn” cũng không thấy whisper của cô đâu. Không những thế, giá niêm yết còn mắc hơn giá bình thường những hai con số. Cô vuốt phẳng mười đồng bị siết trong tay, dờ khóc dờ cười. Sao bây giờ, loại rẻ nhất cũng mười đồng tám xu, cô không đủ tiền. Whisper cô dùng nhiều nhất cũng năm đồng tám xu, cô luôn xài loại này, đã quen với giá cả rồi, lúc ra cửa cũng không nghĩ nhiều.

Cô bắt đầu sốt ruột, kêu cô về nhà lấy tiền quay lại, lấy mạng cô luôn đi. Cô quay tới quay lui vòng vòng, thử tìm xem có loại nào dưới mười đồng, cuối cùng cô bỏ cuộc, thật sự không có.

Đang lúc ngửa mặt kêu trời thì cô thấy Tống An Thần trong khu đông lạnh?! Cô run run, lúc này gặp phải anh, đến tột cùng nên cầu cứu hay không? Cô đi qua đi lại, tiến hành đấu tranh tư tưởng kịch liệt, tính đánh bạc thì thấy Tống An Thần đẩy xe đồ đứng cách cô không xa, nhìn cô cười mờ ám.

“Phân vân nhãn hiệu?”

Nhất Thế lờm anh, không để ý.

Anh cười ngượng ngịu, “Em cứ việc.” Nói xong quay xe bỏ đi. Nhất Thế thấy người quen sắp đi, nồn nóng lại không dám chạy theo. Cô đang hết sức rối rắm thì Tống An Thần đột nhiên nghĩ đến gì đó quay đầu nói nhỏ với cô.

“Về nhớ nấu nước đường đồ uống.”

Nhất Thế liếc mạng, vọt lên trước, cầm bịch “băng dán cỡ lớn” quăng vào xe đẩy của anh, sau đó ngo sang chỗ khác, “Ồ, cái siêu thị này nhiều đồ ghê, tôi đi mua chung với anh.”

Tống An Thần nhìn chằm chằm món đồ trong xe không chớp mắt, ánh mắt đột nhiên tinh quái, “Đề nghị em dùng loại cotton, dạng lưới không tốt cho sức khỏe bằng.”

Nhất Thế há miệng, cười gượng gạo, “Em trai Tống à, đừng có chuyên nghiệp như vậy được không?”

Tống An Thần không để ý cô, khoan thai quay lại khu đồ nữ, trả món đồ Nhất Thế vắt vào xe về lại chỗ cũ, chọn cho cô một bịch hiệu khác bỏ vào, sau đó tự nhiên đi ra. Tư thế tự nhiên mua đồ thành thạo như vậy làm Nhất Thế ghen hờn. Cô dù cũng là phụ nữ nhưng mua mấy thứ này còn thấy thẹn thùng, một người đàn ông đường đường mà không biết ngượng thế này?

Biến thái! Nhất Thế chửi thầm sau lưng anh.

“Ngây ra đó làm gì? Không phải cùng đi mua đồ với anh sao?” Tống An Thần quay người, bày ra tư thế vương giả.

Nhất Thế “ừ” một tiếng, chạy theo. Không thể không thừa nhận, Tống An Thần có tiềm chất làm người đàn ông của gia đình, không mua thực phẩm đông lạnh, rau, thịt biết lựa chọn đồ tươi mới thế nào, đồ dùng sinh hoạt cũng biết cái gì cần thiết nhất. Lần này mua đồ, gần như đều là dựa trên nhu cầu sinh hoạt. Không như Nhất Thế, mỗi lần đi siêu thị toàn mua đồ ăn vặt linh ta linh tinh hoặc là đồ ăn đông lạnh.

Tống An Thần quả nhiên có phương pháp bảo vệ sức khỏe của mình nha.

Lúc thanh toán, Tống An Thần nói với nhân viên thu ngân, “Đồ này gói riêng ra.” Thứ anh chỉ, là “băng dán cỡ lớn” của Nhất Thế. Nhân viên thu ngân khẽ liếc Nhất Thế và Tống An Thần một cái. Người ta chẳng biểu lộ ý tứ gì, Nhất Thế đã thấy xấu hổ rồi, mặt đỏ bừng nhận lấy cái túi riêng.

Ra khỏi siêu thị, Tống An Thần nói: “Lần sau ra cửa nhớ mang ví theo.”

Thì ra anh biết rồi, quá mất mặt đi > <. Cô cười khan hai tiếng, giọng yếu ớt, “Tôi cứ nghĩ mấy thứ này không mắc đến thế.”

“Siêu thị này đặc biệt mở riêng cho dân cư khu Lăng Thiên, đồ bên trong hơi mắc.”

Tống An Thần liếc nhìn váy trên người Nhất Thế cùng hai tay trống trơn của cô, không khỏi cau mày, “Em không mang chìa khóa à?”

“Hờ?” Nhất Thế chớp mắt, suy nghĩ một chút lập tức trợn mắt lên, than khóc thảm thiết, “Xong rồi, chìa khóa bỏ trong giỏ, quên cầm theo rồi.” Khuya hôm nay cô phải lưu lạc đầu đường xó chợ à? Cô nhìn con đường tối om, cảm giác trước mắt tối lại, rất muốn ngất nhưng ngất không nổi, đành giương mắt nhìn Tống An Thần, “Cho tôi mượn điện thoại, tôi tìm phòng trọ.”

“Phòng trọ gần đây à?”

“Không, hình như ở phía tây thành phố.”

Miệng Tống An Thần co rụt, “Đây là khu đông thành phố, bây giờ mấy giờ rồi, em nghĩ có thể không?”

“Vậy làm sao đây? Trên người tôi không có một xu, điện thoại cũng không có, chẳng lẽ muốn tôi ngủ ngoài đường?” Nhất Thế rất muốn xiu.

Tống An Thần trầm ngâm một lát, “Qua nhà anh ở một đêm.”

“Hà?” Nhất Thế giật mình lùi lại.

“Em dán một cái băng to như thế, em nghĩ anh có thể làm gì em à?” Tống An Thần đột nhiên mỉm cười nhìn Nhất Thế.

Hình như, đúng! Nhất Thế chần chừ một chút, nhìn Tống An Thần đứng bên cạnh. Sợ gì chứ! Cũng không phải chưa từng ngủ chung, với lại hôm nay cô có đi cả mẹ tới thăm, càng không cần sợ.

Cô ưỡn ngực, bộ dạng hiên ngang lắm liệt, “Được.”

Tống An Thần mỉm cười, mắt xéch nheo lại, như một con hồ ly.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Khu chung cư cao cấp Lãng Thiên có hai loại nhà lầu, lô AC thuộc về loại nhà có gác lửng bên trong, DE chỉ có một tầng, còn F là loại cao cấp. Tầng lớp con nhà giàu trẻ tuổi đều chọn loại có gác lửng thời thượng bên trong mà Tống An Thần ở là khu A.

Lần đầu tiên Nhất Thế tới nhà mới của Tống An Thần. Màu sắc bên trong đơn giản, màu chủ đạo là trắng sữa và xanh lá cây sẫm. Bước vào nhà là phòng khách rộng rãi. Trên sofa vàng nhạt còn có một cái gối ôm thêu chữ thập? Mí mắt Nhất Thế giật giật, một người đàn ông mà lại chơi cái trò này?

Tống An Thần thấy cô giật giật mí mắt, bình thản nói:

“Bạn tặng.”

Chắc chắn là con gái rồi. Nhất Thế nguyệt một cái, nhắc cái gối đựng đồ của cô lên, ho khẽ một tiếng, “Tôi muốn vào phòng tắm.”

Tống An Thần nghiêng mặt trở vào cánh cửa gỗ màu đen, “Ồ đó.”

Nhất Thế gật đầu, chạy ào vào. Cô lập tức xoay người đóng cửa lại, thở hắt ra. Cô nhìn quanh phòng tắm, ốp gạch men trắng, trên trần treo một chùm đèn hoa, dưới ánh sáng vàng cam, khuôn mặt trong gương hơi phớt hồng.

Ôi chà, chắc chắn là do chảy máu, máu chảy mới thành như thế. Tuy cô giải thích vậy nhưng cô biết rõ rành rành, bình thường giai đoạn này mặt cô sẽ không có tí máu nào, y như người bị bệnh, làm gì có chuyện mặt mày hồng hào thế này?

Cô lần nữa vệ sinh xong, đi ra khỏi phòng tắm thì thấy Tống An Thần bưng một chén nước đường đỏ đưa cho cô, “Uống đi.”

Nhất Thế cầm lấy nói “Cám ơn.”

Tống An Thần hơi nheo mắt lại, “Uống xong đi tắm đi, đừng ngâm bồn, tắm vòi sen ấy.”

Anh thật sự chuyên nghiệp, thật sự xem kỳ kinh của phụ nữ là một chuyện, Nhất Thế cảm thấy tự ti, dù cô biết mấy chuyện đó đều phải kiêng cử nhưng cô lười chú ý.

“Vậy tôi ngủ ở đâu?” Nhất Thế nhìn bốn phía. Căn nhà này thật lớn nhưng cô thật sự không rõ, không biết phòng dành cho khách chỗ nào.

“Xem biểu hiện của em.” Tống An Thần khoanh tay trước ngực liếc nhìn cô, ánh mắt lấp lánh như pha lê trong suốt sáng ngời. Nếu muốn tìm tòi sâu hơn,

sẽ vỡ vụn trong nháy mắt, làm cho cô thất điên bát đảo. Nhất Thế không dám nhìn nhiều, cũng không đi truy tìm ý tứ của anh, trực tiếp đi vào phòng tắm.

Cô chỉnh nhiệt độ nước thích hợp, cởi áo định tắm gội một chút cho sạch sẽ. Đột nhiên có tiếng gõ cửa. Cô giật mình, phản xạ đưa tay che ngực, kẹp hai chân lại, hoảng hốt hỏi: “Ai?”

“Ngoài anh ra còn ai nữa?” Ngoài cửa vang lên tiếng Tống An Thần.

“Làm gì?”

“Đưa áo ngủ cho em.” Người đàn ông ngoài cửa tỏ vẻ rất bất lực.

“Tôi... tôi đã cởi đồ rồi.” Nhất Thế muốn bộc lộ sự căng thẳng của mình nhưng không biết câu này lại mang theo ý nghĩa dụ dỗ nào đó. Ngoài cửa im lặng cả nửa ngày mới nói: “Anh đặt áo ngủ ngoài cửa.”

Lần này không có động tĩnh gì. Nhất Thế cho là còn xảy ra chuyện gì nữa, kết quả chờ nửa ngày cũng không có tiếng động, cô mới hơi thở ra, bắt đầu tắm gội. Lúc cô tắm xong, lau khô rồi dùng khăn tắm quấn chặt lấy người, rón ra rón rén hé cửa thò tay ra lần mò tìm áo ngủ đặt bên ngoài. Chạm phải lớp vải mềm mịn, cô kéo một cái lôi áo vào trong. Lúc cô mở áo ra nhìn, không khỏi tròn tròn mắt. Bộ áo ngủ này khá gợi cảm, tay sờ vào có cảm giác rất tốt. Cô không nhận được coi thử mức của cái áo, tay run bần bật.

La Perla! Nhãn hiệu này đối với người mê xem tạp chí thời trang như Nhất Thế không lạ gì, áo ngủ khiến người ta phun máu, giá cả làm người ta tăng huyết áp, thương hiệu nội y La Perla của Italia có lẽ là đẹp nhất và cũng đắt tiền nhất thế giới. Sao trong nhà Tống An Thần có nội y phụ nữ, còn là loại hàng giá cao này nữa? Hiển nhiên đây là vấn đề đáng giá để suy nghĩ. Nhất Thế nghĩ vẫn vợ, không lẽ Tống An Thần kim ốc tàng kiều?

Lúc cô mặc áo ngủ La Perla thuộc dòng sản phẩm Villa Toscana ra, Tống An Thần đang dựa vào đối diện cửa, khoanh tay nhìn cô. Ánh mắt mang ý cười còn có một chút thỏa mãn khó phát hiện.

Lần đầu tiên Nhất Thế mặc áo ngủ kiểu áo tắm, cô rối rắm thắt dây lưng, vừa đi ra vừa cần nhân, “Vải áo này trơn quá.”

Tống An Thần đi tới cạnh cô, rất gần, anh kéo tay cô ra hai bên, giúp cô thắt dây lưng. Ngón tay linh hoạt thon dài của anh nắm dây đai, vòng qua một vòng, thành thạo thắt nút.

Tống An Thần khẽ kề sát bên tai cô, hít mũi, có vài phần tán thưởng lại dụ dỗ mùi phàn, “Ừ, rất thơm.”

Hơi thở nóng rực của anh phả lên vành tai cô, làm cả người cô run rẩy, lùi lại một bước, cả tai phải và khuôn mặt đỏ như tôm luộc. Tống An Thần tỉ mỉ quan sát thay đổi nhỏ bé này của cô, mỉm cười nhìn cô.

Nhất Thế không dám nhìn anh, chỉ cảm thấy mắt anh nhìn cô như đang đi săn mà cô là một con thú đã rơi vào trong bẫy.

“Tôi mệt rồi, muốn ngủ.” Nhất Thế nói.

Tống An Thần cười, “Đi theo anh.”

Sao cô có cảm giác ba chữ này kỳ kỳ? Cô hoảng hốt nhưng lại có phần an tâm. Cô không sợ cái gì gọi là đột nhiên cường bức. Cô có dì cả mẹ bảo vệ, người đàn ông nào dám động? Cứ nghĩ vậy, cô lại thấy yên tâm mà đi theo.

Hai người lên lầu. Làm Nhất Thế không kịp cập nhật dữ liệu là, cả một tầng lầu lớn bị Tống An Thần mở rộng thành một căn phòng ngủ lớn, còn có một phòng tắm. Phòng ngủ rộng như vậy có phải lãng phí không gian rồi không? Đồ đạc trong phòng toàn màu vàng nhạt, áo gối ga giường màu trắng, làm cho người ta có cảm giác sạch sẽ quá mức!!

Một người đàn ông từng này tuổi, thích cái màu dễ bẩn như vậy thôi không nói, nhưng bày trí sạch sẽ chỉnh tề thế này thật tình không biết nói sao nữa. Cô cứ tưởng đàn ông toàn chất đồng nát bẩn, bàn ghế đầy đồ đạc lồi thối lếch thếch chứ.

Cô chán chừ không nhúc nhích, Tống An Thần quay đầu lại, “Sao vậy?”

Nhất Thế ngẩng đầu, tròn mắt đáng thương nhìn anh, “Chúng ta ngủ chung à?” Cô hỏi nhưng đó là ý nghĩ trong đầu cô, một cái phòng ngủ một cái giường, đây rõ ràng là phòng ngủ của anh, dẫn cô lên đây ngủ, chẳng lẽ ngủ chung sao? Câu này tuyệt đối không phải câu nghi vấn, người sáng mắt đều sẽ cho là thế. Nhưng Tống An Thần lại cố tình biến câu nghi vấn thành câu phản vấn. Anh hơi cau mày, tỏ vẻ suy nghĩ nghiêm túc, giống như đã hạ quyết tâm rất lớn, “Em dám cam đoan em sẽ không nhào lên?”

“Khụ khụ.” Nhất Thế sắc nước miếng, gợn dừ. Câu này của anh làm như cô háo sắc lắm không bằng. Lần trước chẳng qua vì cô say mà thôi, cô không tỉnh táo nhưng lần này cô khá tỉnh. Nhất Thế hoàn toàn bỏ qua mục đích câu hỏi vừa này, vì câu nói của anh mà âm ỹ lên, “Tôi không phải loại người đó, với lại dĩ cả của tôi tới rồi, tôi cũng không thể nhào vô anh.”

“Vậy à, vậy ngủ chung đi.” Tống An Thần cười hi hi,捏o cặp mắt xéch lại nhìn cực kỳ hấp dẫn, nhưng giọng điệu lại hết sức đáng đánh. Nhất Thế tức thì há hốc miệng, anh nói câu này cứ như là cô đang xin anh cho ngủ chung ấy?

Cô lập tức nhảy ra xa ba thước, “Tôi nằm dưới đất được rồi.”

“Không được.” Tống An Thần cười vô hại, “Em có kinh, sẽ bị lạnh.”

“Tôi ngủ sofa.”

“Không được, sofa làm bằng da trâu, tính hàn, cũng không tốt cho sức khỏe.”

Nhất Thế mấp máy môi, nhất thời không nghĩ ra mình phải ngủ chỗ nào, cuối cùng đành ngược mắt lên, “Vậy uất ức cho anh rồi, ngủ dưới đất hay là sofa?”

“Đã đồng ý ngủ chung với em rồi, tất nhiên không thể nuốt lời.” Nói xong, kéo cô lại giường, ấn xuống, “Em ngủ trước đi, anh đi tắm cái đã.”

Nói xong anh đi vào phòng tắm kế bên. Nhất Thế ngơ ngác ngồi trên giường, thờ dờn đập. Sao tìm cô đập nhanh thế chứ?

Cô ra sức trấn tĩnh lại, bên tai đầy tiếng nước chảy róc rách, càng khiến cô nóng nảy bất an. Cô giống như phi tần chờ đợi thật lâu rồi cuộc cũng được lâm hạnh, chỉ khác là phi tần thì mừng rỡ mà cô thì hoảng sợ.

Cô sợ mình không chế không nổi! Tuy cô không háo sắc nhưng tâm lý cứ luôn ngửa ngáy với Tống An Thần, đối mặt với gương mặt tai họa đó, tuần tú không nhuộm bụi trần, còn có đôi mắt mơ màng mà quyến rũ kia nữa, cô cứ có cảm giác xúc động muốn cất giữ. Có lúc cô nghĩ ngờ, lần đó “cười” anh, rốt cuộc là rượu say làm bậy hay là bản năng?

Càng nghĩ càng sợ, cô trốn luôn vào chăn, trùm kín mít không muốn nghĩ nữa. Mũi thoáng thoảng mùi thơm nhàn nhạt, giống với mùi thơm trên người Tống An Thần, lại khiến cô ý loạn tình mê.

Cô lắc đầu, không ngừng cảnh cáo bản thân, bình tĩnh, bình tĩnh, ngủ đi.

Trong khi cô cứ lằm bằm một mình, Tống An Thần ra khỏi phòng tắm. Mái tóc ẩm nước nhỏ giọt, từ trán anh trượt xuống xương quai xanh gợi cảm, thấm vào áo ngủ. Anh mặc áo ngủ cùng dòng sơ tập với Nhất Thế, dây thắt lưng hơi lỏng, dường như lúc nào cũng có thể lộ ra cánh xuân. Nhất Thế nheo nửa mắt, nhìn đáng vẻ anh chàng đẹp trai vừa tắm xong, le lưỡi, tiếp tục lằm bằm, bình tĩnh, bình tĩnh, ngủ đi.

Tống An Thần ngồi trên giường, lau tóc, nhẹ nhàng liếc Nhất Thế, vừa vặn bắt gặp cô đang nhìn lên. Nhất Thế xấu hổ cười trừ, nhìn có chút ngớ ngẩn. Đôi môi ưả nhin của Tống An Thần vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp, “Áo ngủ tình nhân.”

“...” Nhất Thế không biết nên trả lời thế nào. Chỉ thấy Tống An Thần buông khăn, cũng chui vào chăn.

Nhất Thế dịch ra, giữ một khoảng cách lớn. Tống An Thần không động đậy, đột nhiên chống tay nghiêng nửa người lên nhìn Nhất Thế đang rúc trong chăn.

“Nhìn tôi làm gì? Anh không mệt sao? Ngày mai còn phải đi làm nữa.” Nhất Thế không nhin được lại dịch ra một chút.

“Nhà thiết kế dòng sản phẩm Villa Toscana này của La Perla nói, y phục này rất thích hợp cho các cặp vợ chồng trẻ.”

Nhất Thế cảnh giác nhìn một bên mặt Tống An Thần, “Vì sao?”

Tống An Thần chìa tay ra, còn chưa chạm tới, cô đã dịch thêm một chút, Tống An Thần cười nói: “Dịch thêm chút nữa.”

Cô làm theo, kết quả phát hiện cô đã nhích ra tới mép giường, trọng tâm không giữ vững, lắc lư muốn rớt xuống giường. Cánh tay dài của Tống An Thần móc lên, ôm cô vào lòng, vẻ mặt không biết làm sao, cười nói “Nghe lời nói.”

Nhất Thế trừng mắt, “Anh có ý.”

“Ừ, anh có ý.” Anh nhẹ nhàng vòng lấy eo cô, khom người ôm lấy cô. Nhất Thế bị động tác thân mật đột ngột của Tống An Thần làm giật mình, “Anh sao thế?”

“Anh muốn thử nghiệm lời nhà thiết kế nói một chút.” Một tay anh ôm cô, tay còn lại từ từ trượt tới xương quai xanh lộ ra bên ngoài của cô. Nhất Thế không nhin được run lên, đầu óc chậm chạp không biết sao không nhúc nhích được, chỉ có thể hỏi, “Nói cái gì?”

“Anh ta nói, áo ngủ này chỉ cần kéo dây thắt lưng một cái, cả bộ đồ hoàn toàn có thể theo đó tuột hết xuống.” Ngón tay anh trượt thẳng xuống eo cô, cô hít hơi, đang chuẩn bị nghiêm khắc cự tuyệt lại bị Tống An Thần mãnh liệt hôn xuống.

Ngón tay thon dài của anh khẽ nắm sợi dây lưng, kéo một cái, áo ngủ từ trên vai nhanh chóng tuột xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Ánh trắng sáng trắng xuyên qua thủy tinh trong suốt đổ trên mặt đất, phủ lên nền đất một vết sáng bạc. Nhờ ánh trắng êm dịu đó, có thể lờ mờ thấy được hai người quần lầy nhau trên giường.

Nhất Thế túm chặt lấy áo ngủ tuột xuống, bộ ngực trắng nõn đã lộ ra khe ngực, mắt hơi khép, đón nhận nụ hôn mạnh mẽ của Tổng An Thần. Cô khe khẽ ưm một tiếng, đôi má ửng đỏ thoáng thẹn thùng.

Tổng An Thần nhẹ nhàng phủ lên người cô, một bàn tay khéo léo di chuyển tự do trên người cô, anh không kéo bộ áo ngủ đang trong con nguy khốn của cô xuống mà bung khây nhẹ bên ngoài lướt qua từng đường cong trên thân thể Nhất Thế, anh hiểu rõ từng vị trí nhạy cảm trên cơ thể phụ nữ, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve từng chỗ huyệt Nhất Thế run rẩy cả người.

Tổng An Thần hôn chụt lên đôi môi xinh xắn của Nhất Thế, thỏa mãn giải thoát cảm cố cho cô, thậm chí còn rất chu đáo luồn một cánh tay qua, giúp Nhất Thế mặc lại áo ngủ đã tuột đến mức không thể thấp hơn nữa.

Áo ngủ mặc lại đàng hoàng rồi, Nhất Thế muốn đẩy anh ra nhảy xuống giường, cách xa cái tên cầm thú chầm mút này ra, không dè anh lật tay giam cô trở lại trong ngực mình, còn hít mất lại, cười hết sức ngây thơ, “Ngại quá, nhất thời kim lòng không đậu.”

Nhất Thế tức giận trừng mắt. Cô tức giận, nhưng không phải giận Tổng An Thần mà là giận chính mình. Vì sao không biết thua đủ, bị anh khiêu khích một chút là trầm luân hoàn toàn, không có tí sức lực nào chống đỡ, thậm chí càng khao khát?

Tổng An Thần khẽ khàng ôm cô vào lòng, ban đêm sáng ánh trăng lại mát dịu như thế, đáy lòng anh đột nhiên cảm thấy khó hiểu, người anh ôm trong lòng đã khiến anh không cách nào ngủ ngon mấy năm nay.

“Nhất Thế, anh rất nhớ em” Tổng An Thần vui vào hõm cổ cô thì thầm, lẩm bẩm điều anh vẫn luôn muốn nói.

Nghĩ ngợi lung tung lại nhấp nhồm không yên, Nhất Thế không hề nghe được, lúc này cô mới phản ứng lại, “Anh mới nói gì thế?”

Tổng An Thần cười khỏ, ánh mắt có chút thương cảm thoáng chốc biến thành bồn chồn, “Không có gì, chỉ rất muốn ăn em.”

Mặt cô đỏ lên, đẩy anh ra nhưng Tổng An Thần cứ cố chấp ôm lấy cô, có vẻ mệt mỏi, “Ngoan, để anh ôm một chút, cho anh ngủ ngon một đêm đi.” Giọng anh càng lúc càng yếu đuối, có cảm giác mệt mỏi không chịu nổi. Nhất Thế không nhúc nhích, thành thật rúc vào lòng anh, ngán người.

Hai người không ai động đậy, nằm trên giường. Gian phòng rộng rãi tức thì trở nên yên tĩnh, đến hơi thở cũng nghe rõ ràng. Nhất Thế chỉ hơi nhúc nhích, bàn tay nơi eo lập tức siết chặt thêm một chút, rất cảnh giác. Cô mếu máo, chẳng qua muốn đổi tư thế nằm thôi, đâu có chạy trốn.

Cô trở tư thế nằm tốt hơn, nhắm mắt lại, vừa nhắm mắt đã ngủ thẳng cẳng. Nhất Thế là “giáo chủ” sét đánh cũng không tỉnh! Tổng An Thần nghe tiếng ngáy nhẹ nhàng từ trong ngực mình truyền tới, thân thể căng cứng lúc này mới thả lỏng, anh hơi lỏng cánh tay giam cầm cô, đôi mắt sáng ngời như ngân hà mờ mờ, tỏa ra ngàn vạn hào quang nhưng hào quang của anh chỉ chiếu trên khuôn mặt một người, mang theo dịu dàng, si tình quần quýt của một người đàn ông nhìn người con gái của mình.

Cô tỉnh dậy. Dưới người đột nhiên ào ra làm cô giật mình tỉnh giấc. Cô ngồi trên giường, mở mắt nhìn phòng ngủ thoáng đặng, Tổng An Thần không có bên cạnh. Cô ngán người, nhìn đồng hồ báo thức đặt ở đầu giường, kim giờ mới chỉ tới con số 6.

Sớm như vậy? Nhất Thế định ngủ tiếp một giấc nhưng càng lúc càng cảm thấy không đúng, vừa rồi ào ra như vậy có phải là quá nhiều không? Mặt cô không khỏi tái đi, vén cái chăn trắng như tuyết nhìn xuống, rốt cuộc cứng đờ, môi cũng tái nhợt.

Trên ga giường trắng tinh, có thêm một vệt đỏ! Vết đỏ giữa cao nguyên này thật sự quá bất ngờ. Cô lật đật nhảy xuống giường, đột nhiên có cảm giác trời sập đến nơi, ga giường đẹp như vậy bị cô làm hỏng rồi. Cô chạy xuống lầu, lại thấy Tổng An Thần dựa vào cạnh bếp, nhìn lò viba chăm chăm. “Tít” một tiếng, anh đứng dậy đi lấy, thì ra là đang hâm sữa. Anh bưng ly sữa bò lên thấy Nhất Thế đứng ngán người, không nhìn được cười: “Sao dậy sớm thế?”

“Anh cũng dậy sớm quá.” Nhất Thế mím môi, nhất thời xấu hổ không biết nên mở miệng thế nào, chuyện cô làm ga giường dính máu. Tổng An Thần đặt ly sữa lên bàn ăn, trên bàn đã bày sẵn đồ ăn sáng, kiểu tây điển hình, bánh mì, sữa bò, phô mai, trứng ốp la.

“Tôi ăn đi, chờ lát nữa đi làm.”

“Ồ.” Nhất Thế đi lại ngồi xuống, hai người không hẹn mà cùng khởi động. Bữa sáng ăn rất yên lặng, mấy lần Nhất Thế muốn nói điều bị gương mặt lạnh tanh của Tổng An Thần chặn họng, không nói được.

Khó khăn lắm mới ăn xong, Tổng An Thần đứng dậy thu dọn, Nhất Thế lấy hết can đảm nói với Tổng An Thần: “Ga giường dính máu rồi.”

Tổng An Thần dừng lại, ngoảnh đầu nhìn cô. Cô cắn răng, mặt đỏ bừng, “Ngủ không nghiêm chỉnh, không cẩn thận thấy máu rồi.”

“Không sao.” Tổng An Thần đáp bằng quơ, quay lưng đi rửa chén.

Đáng vẻ như không có gì của anh làm Nhất Thế ngây ra. Người đàn ông này, hình như chẳng để ý gì đến loại chuyện xấu hổ đó, chẳng lẽ do học y mà rèn luyện ra?

Tổng An Thần rửa chén xong, đi vào phòng khách gọi điện thoại, “A lô, là tiệm giặt tẩy Bách Vật phải không? Xin đến lô A phòng 502 một chuyến, có đồ.” Tổng An Thần ngắt điện thoại xong, ngoắc Nhất Thế lại, kéo cô xoay một vòng bên cạnh anh, mỉm cười, “May mà chưa dính lên áo ngủ.”

“Đây là của ai?” Nhất Thế thì thào.

“Của em.”

“Hả?” Nhất Thế há hốc miệng, khó mà tin được. Tổng An Thần lại không để ý, giờ tay xem đồng hồ, “Em đi rửa ráy chút đi, chúng ta đi làm.”

Nhất Thế gật đầu, đi vào nhà tắm. Tổng An Thần nhìn bóng lưng Nhất Thế, nhếch môi cười kiên nhẫn.

Nhất Thế rửa ráy mất một thời gian, cô ra khỏi nhà tắm thì thấy Tổng An Thần ngồi trong phòng khách đọc sách. Phát giác Nhất Thế đi ra, anh đứng dậy mỉm cười, “Chờ nhân viên nghiệp vụ tới rồi đi?”

“Hử?” Nhân viên nghiệp vụ gì?

Tổng An Thần đáp lại bằng một nụ cười. Chuông cửa vang lên, anh đi ra mở. Chờ một lát, một cô gái đi vào, thấy Nhất Thế không khỏi kinh ngạc, cười nói: “Anh Tổng, xin hỏi muốn giặt gì ạ?”

“Ga giường, dính chút máu.”

Cô gái kia đầu tiên ngẩn ra, ánh mắt chuyển sang quan sát kỹ Nhất Thế, không chút mờ ám, cuối cùng rơi trên dấu hôn mờ mờ trên cổ cô, cô nàng hiểu ra rồi bèn bật cười, “Vây tôi lên lấy.” Lúc lướt qua Nhất Thế, cô ấy còn nháy mắt.

Nhất Thế không hiểu, hỏi Tổng An Thần, “Anh rất quen với cô ấy?”

“Khách hàng thường xuyên của tiệm giặt ủi Bách Vật.”

Cô gái kia xuống lầu, ôm cả bộ ga áo gối trên giường xuống, nói với Tổng An Thần: “Anh Tổng, hai ngày sau sẽ gọi điện cho anh tới lấy.”

“Cám ơn.” Tổng An Thần mỉm cười.

Cô gái lại liếc Nhất Thế cái nữa, đẩy mắt mang theo ý cười, đi mất.

Trong mắt Nhất Thế, ánh mắt của cô gái này rất kỳ cục, nhìn rất mờ ám! Tổng An Thần thấy đáng vẻ mờ mịt nghĩ mãi không ra của cô, không nhận được chống trán cười, “Đi thôi, đi làm.”

Nhất Thế đi theo sau anh xuống lầu. Thành thật, Tổng An Thần đứng lại, Nhất Thế cũng dừng theo, khó hiểu nhìn cái gáy anh. Tổng An Thần cười khẽ, hoàn toàn chẳng có lý do. Khóe mắt Nhất Thế động đậy.

“Anh cười gì thế?”

Tổng An Thần quay mặt lại nhìn cô, ánh mắt dừng trên dấu hôn anh để lại tối qua, thò tay vuốt lại bị Nhất Thế tránh ra.

“Thứ này, khiến người ta có rất nhiều ý nghĩ.” Anh nhìn cô treu chọc, nháy mắt, tiếp tục đi xuống lầu.

Nhất Thế ngây ngốc đứng nguyên chỗ cũ, sờ dấu hôn không nông cũng chẳng sâu trên cổ, trong lòng thét lên. Người sáng mắt chắc chắn sẽ có ý nghĩ không trong sạch. Cô bây giờ đúng là cõi sạch đồ cho người ta tưởng tượng viễn vông.

Cô muốn nổi điên. Lúc bọn họ vừa xuống lầu, Tổng An Thần nói với Nhất Thế, “Em chờ ở đây, anh đi lấy xe.”

Nhất Thế gật đầu, nhìn anh đi. Chờ anh rất nhàm chán, Nhất Thế lôi điện thoại ra nghịch giết thời gian, cô nhìn điện thoại không khỏi ngây người, màn hình hiện thị ba cuộc gọi nhớ và bốn tin nhắn.

Trong đó có một cuộc gọi và hai tin nhắn của Triệu Cát Tường.

“Nhất Thế, cậu bỏ trốn với Tổng An Thần rồi?”

“Tớ khinh, Nhất Thế, cậu thành người nổi tiếng ở trường tớ rồi.”

Nhất Thế nhìn hai tin nhắn mỉm cười, hai cuộc gọi nhớ và tin nhắn còn lại đều là của sư huynh.

“Ngưu Lang nhớ Chức Nữ, không biết có gặp nhau trên cầu Ô Thước được không?”

“Tiểu sư muội, anh về thành phố B rồi.”

Nhất Thế nhìn tin nhắn, lòng đột nhiên nặng trĩu, cô vội vàng gọi điện thoại lại, đầu kia reo rất lâu mới có người bắt máy, “A lô.”

“Sur huynh, em là Nhất Thế.”

“Tiểu sư muội? Hôm qua em đi đâu vậy?”

“Cái đó...” Cô không thể nói là cô ngủ ở nhà trúc mã đêm qua được? Cô chần chừ nghĩ ngợi, quyết định nói dối, “Tôi qua về nhà đi ngủ sớm, nên điện thoại reo em không nghe thấy.”

“Vậy à?” Ngôn Hành cười ha ha, “Giờ em ở đâu? Anh đón em đi làm.”

“À, không cần đâu. Em còn ở nhà, chưa tắm rửa, anh đi trước đi.”

Lúc này Ngôn Hành mới lái xe ra khỏi bãi, nhắm công khu Lăng Thiên lái đi, tay anh giữ điện thoại, đuôi mày khoe mắt đều thoáng ý cười, “Không sao, anh tới dưới lầu nhà em chờ, anh không sợ trễ đâu.”

Xe vừa ngoặt qua khúc quanh, anh thấy một cô gái mặc váy trắng chắn đường đi bèn ấn còi. Nhất Thế nghe còi xe quay đầu nhìn, cứng đờ người ra.

Người trong xe và người ngoài xe đều giờ điện thoại lên trợn mắt há miệng nhìn đối phương.

Nhất Thế cắn chặt môi, chẳng mấy khi nói dối một lần, lại bị vạch mặt bị kịch thế này. Ngôn Hành xuống xe đi tới trước mặt cô, cười gượng, “Khéo thật.”

Mặt Nhất Thế tái mét, cực kỳ xấu hổ cười trừ: “Sur huynh.”

“Không phải em định cho anh niềm vui bất ngờ đấy chứ? Nên mới gạt anh?” Ngôn Hành tự tìm cho mình cái cớ nhưng khi ánh mắt quét đến dấu hôn trên cổ Nhất Thế, xương sống anh đột nhiên lạnh buốt, máu từ đầu đến chân đông lại.

Đang sau họ đột ngột vang lên tiếng còi xe, hai người đồng loạt quay lại. Tổng An Thần chống một tay trên cửa xe, đôi mắt sáng rực có chút châm chọc như có như không song mặt mày lạnh tanh nói với Nhất Thế, “Lên xe.”

Nhất Thế đột nhiên có cảm giác ghệt thờ, cô không dám nhìn sư huynh. Ngôn Hành lại cười: “Đi đi.”

Nhất Thế ngẩng phắt lên nhìn Ngôn Hành, chỉ thấy Ngôn Hành gắng hết sức bộc lộ phong độ ôn hòa quen thuộc, “Đây không phải điều em vẫn muốn sao? Tiểu sư muội?” Giọng anh rất bình tĩnh song Nhất Thế lại thấy không thoải mái.

Nhất Thế hơi day dứt, cô không nên lừa sư huynh. Cô cúi đầu gật nhẹ, đi tới chỗ xe Tổng An Thần, chui vào trong xe. Tổng An Thần lạnh lùng liếc Nhất Thế một cái, trở mặt nhìn Ngôn Hành nói: “Bác sĩ Ngôn, gặp ở bệnh viện.”

Ngôn Hành cười khế, đưa mắt nhìn xe Tổng An Thần lướt ra khỏi khu Lăng Thiên. Tiểu sư muội của anh, thật ra rất có xuân sắc, chẳng qua cô luôn bọc mình trong một đồng quần áo làm cho bản thân nhìn lạnh lẽo. Người duy nhất có tư cách coi đồ của cô, từ đầu chí cuối chỉ có người cô từng, và đến giờ vẫn yêu, Tổng An Thần.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Nhất Thế vừa đến bệnh viện liền nghe các y tá thảo luận, toàn bộ nhóm tình nguyện về nông thôn đầu tiên đã về lại bệnh viện. Danh sách thứ hai sẽ xuất phát sau hai ngày nữa, bọn họ đang đoán rốt cuộc ai cao số đi về nông thôn nghèo khổ đây?

Phải biết, về nông thôn không phải một hai ngày mà là mười ngày nửa tháng, đám trẻ quen sống ở thành phố chẳng ai thích đi cả. Nhất Thế yên lặng ngồi nghe họ om sòm, Triệu Cát Tường thảo luận tích cực nhất, tinh thần của cô ấy lúc nào cũng dồi dào.

Cô nói: “Theo tôi thấy, bác sĩ điều trị đi rồi, tiếp theo chắc là các bác sĩ tiềm lực của các khoa.”

Câu này của Triệu Cát Tường được những người khác đồng tình, Giản Mỹ Mỹ tiếp lời, “Đợt thứ nhất đều là các y tá có kiến thức vững vàng, lần này không phải là các y tá, hộ lý trẻ chứ?”

“Có thể lắm.” Vài người không hên mà cùng gật đầu, mấy y tá làm lâu năm hết hồn, “Không phải chứ, về nông thôn? Nghe nói chỗ chuyển đầu đi còn tạm tạm, là một thôn nhỏ ở ngoại ô thành phố B nhưng lần thứ hai này, điểm thí nghiệm là một cái làng ở nơi khi họ có cách biệt với bên ngoài, cung

cấp điện là cả vấn đề.”

Các y tá vây quanh đều biến sắc mặt, không ai muốn đi đến đó. Triệu Cát Tường quay đầu an ủi Nhất Thế, “Đợt thứ hai này kiểu gì cũng không đến lượt chúng ta đâu, đừng lo.”

Nhất Thế chỉ cười nhạt, chuyện gì cũng vậy, chỉ cần có thể chịu đựng thì đều vượt qua được. Huống chi chẳng qua là mười mấy ngày, có cần sợ như vậy không? Cũng không phải ở đó lâu dài.

Đang lúc các y tá phát biểu ý kiến, y tá trưởng vác mặt đi vào. Những y tá tím tím đều giải tán hết, bầu không khí đang ồn ào vì có y tá trưởng xuất hiện mà yên tĩnh trở lại.

“Bọn trẻ bây giờ bị chiều hư hết rồi, không phải đi một chỗ chịu khổ thôi sao? Khoa nào cũng không có ai chịu đi hết.” Y tá trưởng oán giận, liếc mắt nhìn đám y tá đang giả vờ ngoan ngoãn, “Khoa chúng ta có mấy người, các cô xem đó mà làm, không muốn đi cũng không được.”

-

Y tá trong phòng trực xụ mặt, cô nhìn tôi, tôi nhìn cô, tránh tránh né né. Triệu Cát Tường lăm mồm khom người kể vào tai Nhất Thế, “Tình hình không bình thường.”

Hừ? Nhất Thế tò mò chăm chú nhìn Triệu Cát Tường. Triệu Cát Tường nói: “Đều không chịu đi, với tính tình của y tá trưởng, lấy kéo bao búa quyết định, lần này không phải là số năm kinh nghiệm mà là xem vận may rồi.”

Triệu Cát Tường vừa dứt lời, y tá trưởng chờ lâu bực mình cau mày hầm hè nhìn bọn họ, “Biết là các cô được chiều chuộng hơn những khoa khác, được rồi, kéo bao búa, ai thua người đó đi, chia tổ loại nhau, người thua phải đi.”

Mọi người đều cảm thấy phương pháp này hợp lý nhất, bắt đầu chia tổ chơi đoán số. Triệu Cát Tường giữ nguyên tắc chọn gần, nói thẳng với Nhất Thế: “Đến đây, chúng ta so.”

“Ừ.” Nhất Thế ra kéo, Triệu Cát Tường ra búa. Nhất Thế thua rồi.

“Há há, thuận lợi qua cửa.” Triệu Cát Tường thu lại nụ cười, vỗ vai Nhất Thế, “Bảo trọng.”

Kết quả, lần này cô đánh đầu thua đó, thua triệt để. Kết quả Nhất Thế quang vinh trở thành tình nguyện viên đợt thứ hai. Y tá trưởng qua cửa thở hắt ra, nhẹ nhõm rồi.

Y tá trưởng trầm ngâm một chút, quan tâm Nhất Thế, nói: “Quyết định như vậy rồi, chị báo cho em biết, chỗ đó rất nghèo, không có xe tốc hành, em phải trèo núi. Nghe nói ở đó điện cung cấp thường xuyên không kịp, em phải chuẩn bị chịu khổ. Có điều em yên tâm đi, bác sĩ và y tá đi chuyến này tới mấy chục người, chắc sẽ có người chiều cô em.”

Nhất Thế cắn răng, gật đầu. Xem ra, thật sự có hơi khổ.

Giờ làm việc, Nhất Thế đến phòng bệnh chích thuốc cho bệnh nhân, trên đường đẩy xe đi vừa hay gặp Tống An Thần mặc áo blouse trắng, đeo mắt kính gọng vàng nhìn hết sức tao nhã.

Hừ, một tên bác sĩ cảm thú. Nhất Thế rửa thăm trong bụng, vốn định đi lướt qua không ngờ Tống An Thần lại lên tiếng, “Vừa nãy anh nhìn thấy tên em trên danh sách tình nguyện viên.”

Nhất Thế ngượng trắng mặt, nhắc tới chuyện đó là cô bốc hỏa. Thua từ đầu tới cuối, làm sao chịu nổi chứ? Tống An Thần cười nói: “Cuối tuần sau xuất phát, nhớ mặc quần rộng rãi chút, phải mang giày đi bộ nữa.”

Nhất Thế ngẩn ra, sự ti mỉ của Tống An Thần luôn khiến cô không chống đỡ được. Cô gật đầu, đẩy xe vào phòng bệnh. Cô lần lượt thay dịch truyền, đối chiếu với danh sách. Lúc nhìn cái tên Ngôn Diễm trên danh sách, cô hơi khựng lại, không biết vì sao, từ sau chuyện buổi sáng, trong lòng cô cảm thấy có lỗi với sư huynh. Sư huynh tốt với cô như thế, cô lại gạt anh. Cô đẩy xe đến phòng G31, gõ cửa.

Bên trong vọng ra giọng nói trầm thấp của sư huynh, “Mời vào.”

Cô gạt mình, hít thật sâu. Cô muốn đối mặt với sư huynh như trước giờ, ám hiệu cho mình như thế, cô mỉm cười đẩy xe vào. Vừa vào liền thấy Ngôn Diễm ngồi vắt chéo chân chơi PS, thấy Nhất Thế thì nhiệt tình chào to, “Em nói sao tự nhiên anh em lại đến phòng bệnh, hóa ra là biến chỗ này thành nơi hẹn hò, gặp mặt tình nhân nha.”

Nhất Thế xấu hổ. Ngôn Hành bực mình lườm Ngôn Diễm, “Chơi trò chơi của em đi, bớt lời lại.”

“Biết rồi, hai người cứ mặc sức mà tình cảm, xem như không có em là OK!” Ngôn Diễm nhìn Nhất Thế mờ ám, cười hề hề. Nhất Thế ho khế, gật đầu với Ngôn Hành, cầm bình dịch truyền và kim tới chỗ Ngôn Diễm, mỉm cười nói: “Lại đây, chuyển trước đã.”

Ngôn Diễm không nhịn được co rụt lại, cứ cảm thấy vẻ mặt Nhất Thế có vẻ khủng bố, “Em là bệnh nhân, cần được yêu thương.”

“Đương nhiên, sẽ yêu thương em mà.” Nhất Thế nheo mắt lại, vẻ mặt mới nhìn tuyệt đối hiền lành nhưng nụ cười lại mang theo hơi thở nguy hiểm không dễ phát hiện. Ngôn Diễm đáng thương cầu cứu Ngôn Hành, “Anh...”

“Ngoan.” Ngôn Hành phun ra chỉ một chữ.

Ngôn Diễm đành nhận mệnh, xem cái chết như không, “Truyền không tốt, em nhất định khiêu nại.” Hung hăng uy hiếp Nhất Thế, cô cười cười, khom người khừ trùng cho cậu. Khoảng cách quá gần, Ngôn Diễm vô tình thấy vết hôn trên cổ cô, cười ha hả, “Anh, anh quả nhiên là bác sĩ cầm thú.”

Ngôn Hành không hiểu ra sao, có phần hoang mang. Ngôn Diễm chỉ vào cổ Nhất Thế, cười gian manh. Mặt hai người nhất tề trắng bệch, trong mắt Ngôn Diễm, đây là biểu hiện xấu hổ vì chân tướng bị vạch trần. Cậu nhóc cười càng vui vẻ.

Nhất Thế vội vàng truyền nước cho xong, điều chỉnh tốc độ dịch chảy liền muốn rời đi. Lúc đối diện với sư huynh, sắc mặt cô càng khó coi, hấp tấp chạy đi. Khi cô ra khỏi cửa, cô nghe Ngôn Hành hỏi Ngôn Diễm, “Hiện giờ ai làm bác sĩ điều trị của em?”

“Một anh trai tuyệt đẹp nha, đẹp trai hơn anh, bác sĩ Tống.”

Một tuần sau, Nhất Thế khăn gói chuẩn bị xuất phát về nông thôn. Cô đã sắp xếp hành lý từ sớm, mang theo hai bộ đồ giặt thay đổi, tìm một đôi giày đi bộ xỏ vào, nạp đầy pin cho điện thoại, đơn giản gọn gàng xuất phát.

Đội xe bệnh viện dừng ở bãi đậu xe lối ra đường cao tốc, tất cả bác sĩ y tá đều phải tập trung ở đó, sau đó cùng đi. Cô đến từ sớm, lên xe trước tiên, tìm một chỗ tốt ngồi xuống.

Theo như nữ hoàng lắm chuyện Triệu Cát Tường nói, trên danh sách xuống nông thôn lần này, chủ đạo là khoa ngoại, mười tình nguyện viên thì hết tám là bác sĩ khoa ngoại. Bác sĩ chọn khoa ngoại đa số có tiềm năng cực lớn, rất có triển vọng. Triệu Cát Tường còn kể tai cô nói nhỏ, muốn cô tìm hiểu lựa chọn.

Nhất Thế chỉ lờ mờ cô, con nhỏ này hiểu ra lại chăm chú nhìn cô, nói “Cũng phải, sao tốt bằng trúc mã của cậu được, còn lựa chọn làm gì?”

Lúc ấy, thật sự là hết biết nói gì.

Thời gian chậm chậm trôi, lúc đặc có người lên xe, có vài bác sĩ cô chỉ biết mặt chứ không quen. Cô không khỏi khổ sở, chẳng lẽ lần này về nông thôn không có người nào quen biết sao? Nếu thế thì cô thảm rồi.

Chuyến này đi tổng cộng có sáu y tá, mắt thấy người lên xe sắp đầy rồi mà vẫn không có ai quen biết, Nhất Thế hoàn toàn tuyệt vọng. Xem ra thật sự đi chịu “chết” rồi. Nhìn vài bác sĩ và y tá trò chuyện vui vẻ, Nhất Thế cảm thấy thật cô độc.

Đột nhiên, cửa xe thoáng hiện ra một cái áo sơ mi xám đen, lại có người lên xe. Dáng điệu tươi tỉnh thoải mái, chân mày khỏe mắt mang ý cười nhân nhạ, nước da trắng bóc kết hợp với màu áo xám đen, càng bộc lộ khí chất rất tây.

Là Tống An Thần? Anh ăn mặc rất thoải mái, áo sơ mi giản tiện, quần dài màu lục kết hợp với mái tóc cắt mát mẻ, đột nhiên cảm thấy cũng có lúc anh như ánh mặt trời vậy.

“Kia? Bác sĩ Tống?” Vài y tá đằng sau không nhận được kêu lên, “Bác sĩ Tống, ngồi đây này.” Vỗ vào vị trí bên cạnh mình, nhiệt tình mời mọc. Tống An Thần chỉ cười nhẹ, quét mắt nhìn khắp xe, đang tìm gì đó.

Nhất Thế rụt đầu lại, tuy cô rất trông đợi gặp được người quen, dọc đường cũng có bạn nhưng cô không muốn gặp anh. Phụ nữ đều nghĩ một đằng nói một nẻo, quả thật cô sợ lại dây dưa không rõ với anh, sợ sớm muộn cũng có ngày lại trầm luân trong đó, không bút ra được.

Cô hiểu rõ tầm quan trọng của mình đến đâu, cô và Tống An Thần sớm đã là người của hai thế giới.

Khi Tống An Thần nhìn thấy dáng người ngồi dựa vào cửa xe ở hàng thứ ba thì không khỏi nhú mày. Bộ dạng rụt đầu rụt cổ này hiển nhiên là không muốn anh thấy. Đôi mắt thăm thẳm của anh thoáng nét khô hài, thông thả đi tới cạnh cô ngồi xuống, làm bộ kinh ngạc, “Em ngồi đây à?”

Nhất Thế lờ mờ anh, ý gì thế?

“Nhìn đằng xa còn tưởng là chỗ em không có ai ngồi chứ.” Anh cười khê, “Nhỏ nhắn có cái dờ là thường bị người khác không nhìn thấy.”

Cô nghiêng răng, không thèm đáp lại anh, quay mặt nhìn ra cửa sổ xe.

Một y tá phía sau đột nhiên hỏi: “Bác sĩ Tống, em nhớ là anh đi chuyến đầu tiên mà, sao lại đổi thành đợt hai?”

“Trường có luận văn, không rút ra được.” Anh nho nhã lịch sự trả lời, gương mặt đẹp trai nhìn nghiêng càng khiến người ta hồi hộp. Nhất Thế liếc nhìn, lập tức quay mặt ra ngoài nhưng má đã đỏ lên. Cô đột ngột nhớ đến hình ảnh không trong sáng tối đó.”

“Ồi chao, học trò giáo sư Chu đích thân chỉ bảo đúng là lợi hại, chưa tốt nghiệp đã được bồi dưỡng làm bác sĩ điều trị.” Một bác sĩ khác xen vào, giọng hơi chua. Tuy giọng điệu châm chọc song Tống An Thần vẫn giữ vững thái độ ôn hòa quen thuộc, cười cười không đáp.

Người đến đủ rồi, tài xế bắt đầu lái đi, hành trình ước chừng 7 tiếng.

Tăng tốc được vài giờ, mới đầu Nhất Thế không có gì lạ nhưng đường đi bắt đầu gập ghềnh, bản thân Nhất Thế lại say xe, càng lúc càng khó chịu, không nhìn được nhũn chặt lòng mảy, rắng dần con sóng trào trong dạ dày.

Bất ngờ, Tống An Thần nắm cổ tay Nhất Thế làm cô run lên, muốn rút về lại bị anh giữ chặt hơn, Nhất Thế giận dữ mà không dám lớn tiếng, “Buông ra.”

“Em say xe.” Anh thân nhiên nói.

“VẬY anh cũng không thể thừa dịp người ta gặp khó khăn mà sàm sỡ tôi.” Cô tiếp tục muốn rút tay về.

Tống An Thần nhếch môi cười nhẵn nhụi, “Toàn thân em từ trên xuống dưới, chỗ nào có mỡ [16] ? Sao anh không thấy?” Mắt anh đảo từ đầu tới chân cô hết lần này đến lần khác, Nhất Thế tức điên. Cô biết cô không có đáng người nhưng cũng không cần anh nhắc cô.

Ngón tay Tống An Thần chậm rãi ấn lên huyệt Thần môn trên tay Nhất Thế, tỉ mỉ mà chăm chú. Lúc này Nhất Thế mới biết, không phải anh “chăm mút” mà đang giúp cô trị chứng say xe.

Cô dán mắt vào ngón tay thon dài trắng bóc của anh, dưới bàn tay mát xa lặp đi lặp lại của anh, cảm giác cực kỳ dễ chịu không biết là do ngón tay mềm mại hay là do kỹ thuật xoa bóp giỏi. Càng nhìn càng nóng mặt, mặt cũng nóng theo. Tống An Thần hỏi, “Khá hơn không?”

“Ừ.” Cô thành thật đáp.

Tống An Thần đặt tay cô về lại chỗ cũ, nhắm mắt lại, không để ý đến cô nữa. Đột nhiên không được xoa bóp, trên tay có cảm giác trống rỗng, cô ngượng ngùng ngồi ngay ngắn, không tự nhiên cho lắm.

“Đúng là tốt số, bác sĩ Tống đích thân xoa bóp cho nha.” Đằng sau có một y tá thì thầm, giọng điệu chua lè. Tuy cô ta ra sức dè ép âm lượng xuống không cho ai nghe thấy nhưng trong quá quá mức yên tĩnh, không có tiếng ai khác lọt vào nên Nhất Thế vẫn nghe rõ, cô càng xấu hổ hơn.

Khó khăn lắm mới đến dưới đèo, trưởng làng đến chân đèo, lại bắt đầu đối mặt với việc trèo đèo vượt suối. Trưởng làng nói muốn đến được làng, không có đường cho xe chạy, chỉ có thể ngồi xe trâu hoặc đi bộ. Song sức người sức của có hạn, thế nên đành để dụng cụ thiết bị điều trị và vài nhân viên đi xe trâu về, những người khác đi theo dân làng bằng đường mòn về thôn.

Ưu tiên phụ nữ, trưởng làng để cánh phụ nữ ngồi xe trâu về làng. Vài y tá lớn lên trong thành phố quay mặt nhìn nhau, không thích lắm nhưng không còn cách nào, đành miễn cưỡng ngồi lên.

Nhất Thế leo lên xe trâu, nhìn Tống An Thần, lại nhìn con đường khúc khuỷu, không khỏi lo lắng, “Anh cẩn thận một chút.”

Tống An Thần gạt mình, rõ ràng không ngờ có lúc Nhất Thế sẽ quan tâm mình, “Gặp lại sau”, nói xong đi theo dân làng đã dẫn đầu đi vào đường mòn.

Một y tá nhìn thấy đất sinh ẩm ướt, rất dễ bị trượt, lo lắng hỏi trưởng làng, “Gần đây mới mưa hay sao?”

“Đúng thế, tối qua mưa lớn một trận, hôm nay mới tạnh đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Ngồi xe trâu về đến làng hết gần ba tiếng rưỡi, lúc này đã hơn 5 giờ chiều rồi. Thời tiết mùa hè, trời tối nhanh hơn, rắng chiều đã dần lộ gót chân, nhuộm cả bầu trời thành một màu cam rực rỡ.

Nhất Thế xuống xe, tay chân cả người đau nhức, sáu phụ nữ chen chúc nhau trên cái xe nhỏ xíu, tay chân co quắp lại một chỗ, đường thì xóc nảy, đau nhức không thôi.

Một y tá không nhìn được oán giận: “Mười mấy ngày tới đúng là chịu đủ luôn.”

Trưởng làng nghe được, có phần xấu hổ, hết sức áy náy nói, “Làng chúng tôi bao quanh toàn là núi, giao thông không thuận tiện, xin lỗi.”

Thấy vẻ mặt trưởng làng không tốt lắm, y tá nọ cũng ngượng ngùng không dám trách móc nữa, lau bầu chuyển sang chuyện khác: “Chúng tôi ở đâu?”

“Chúng tôi đã chuẩn bị sẵn cho các vị rồi, xin theo tôi.” Trưởng làng là người đàn ông khá hiền hậu, ông đỏ mặt, gãi đầu, hơi ngần ngại, “Có điều điều kiện so với các vị mà nói kém lắm, nhưng mà khá tốt đối với làng chúng tôi rồi.”

Các y tá không ai nói gì, hiển nhiên, bọn họ không cho là thế, có lẽ cũng biết cái làng này được bao nhiêu lạng rồi. Lúc trưởng làng dẫn họ đi tới chỗ sẽ ở trong mười mấy ngày tới xong, mặt bọn họ đều xanh mét hết.

Bùn sinh, đồ gia dụng mục nát, phòng ốc tối thui, bước vào liền ngửi thấy mùi hôi. Tuy giường chiếu nhìn có vẻ sạch nhưng cứ khiến người ta có cảm giác ghê ghê.

Nhất Thế được phân đến một gia đình có bốn người. Đồ đạc chẳng có gì đáng nói, nơi nghèo nàn, không hi vọng xa vời gì. May mà tiếp đón Nhất Thế là một phụ nữ rất nhiệt tình, tính tình cũng khá tốt. Trùng hợp là ông chủ nhà là một trong những dân làng dẫn mọi người về, giờ chắc hẳn đang dẫn nhóm bác sĩ về làng.

Nhà này còn có hai đứa trẻ, một cô bé mười hai tuổi và một bé trai bảy tuổi. Nói cũng kỳ, đã nghèo rồi còn đẻ hai đứa con nữa? Có lẽ là vì trọng nam khinh nữ đi. Bà chủ nhà họ Khương, Nhất Thế liền gọi là chị Khương.

Nhất Thế đến vừa lúc cơm chiều, cô ngồi chung với hai đứa bé, thấy hai cặp mắt đen tròn ngơ ngác sáng ngời mà ngại thẹn nhìn mình chằm chằm, cô không nhịn được hỏi: “Nhìn chị như thế làm gì?”

“Da chị trắng quá.” Cô bé mở miệng trước, bé trai cũng gật đầu.

Thật ra Nhất Thế cũng không trắng lắm, tuy cũng coi như mịn màng nhưng so với Tống An Thần thì kém xa. Còn vì sao hai đứa nhỏ này chú ý đến nước da cô trước tiên thì lại là chuyện khác. Chị Khương là mẫu phụ nữ lao động nông dân điển hình, quanh năm phơi nắng bên ngoài, nước da rất đen. Hai đứa bé này có lẽ cũng lao động, bình thường chơi đùa cũng không có khả năng chỉ ở trong nhà, da cũng đen đúa.

Nhất Thế cười trừ, vừa hay chị Khương bê đồ ăn lên, một đĩa đậu hũ sốt hành và một cái bánh nướng lớn. Hai đứa bé sáng mắt lên nhìn cái bánh chằm chằm, hình như rất thèm cái bánh đó.

Chị Khương múc một chén cơm gạo trắng cho Nhất Thế, cơm vun lên đầy chén, Nhất Thế chưa từng ăn nhiều cơm như thế. Chị Khương hào phóng nói, “Y tá Diệp, đủ không? Không đủ còn trong nồi nữa.”

“Đủ rồi...” Cô đỏ mặt cười. Nhiều cơm như vậy, cô ăn sao hết. Chị Khương lại xới hai chén cơm to đưa cho hai đứa bé, chỉ thấy chúng cầm lấy chén, lập tức vui đầu ăn cơm, rất ít đụng tới đồ ăn.

Nhất Thế nhìn dáng vẻ hai đứa nhỏ vừa nãy đều rất thèm cái bánh nướng nhưng bây giờ lại không động đũa, có chút lạ lùng.

“Y tá Diệp, ăn bánh nướng nhân thịt băm trứng gà này đi.”

Nhất Thế mỉm cười ăn hai miếng, thấy rất ngon. Đẩy đĩa tới trước mặt hai bé, “Các em cũng ăn đi.”

Thế nhưng, cả hai đồng loạt lắc đầu. Chị Khương nói: “Chúng không thích ăn mấy món ăn chơi này đâu.”

Sao có thể? Rõ ràng Nhất Thế thấy ánh mắt nhìn cái bánh của chúng, ánh mắt trẻ con không gạt người bao giờ. Có điều nghĩ một chút là hiểu, đây là đồ ăn dành cho khách, quà đặc biệt.

Cô đã hiểu, mỉm cười nói với bọn trẻ: “Một mình chị ăn không nhiều như thế, các em ăn giúp chị, đừng để lãng phí.”

Bọn trẻ nhìn nhau, lại đưa mắt hỏi dò chị Khương. Ánh mắt chị Khương có phần chua xót, gật đầu. Lúc này chúng mới dè dặt bẻ một miếng, chậm rãi ăn.

Nhất Thế vẫn luôn cho rằng bản thân rất đáng thương, đi học đều phải tự mình kiếm tiền. Ở nước ngoài sáu năm, lần nào một mối cũng trốn trong chốn khố, oán trách số mình sao mà khổ quá. Nhưng lúc này đây, đột nhiên Nhất Thế cảm thấy mình vẫn còn may mắn, ít nhất lúc cô còn thơ, cô được ăn mặc đầy đủ, đãi ngộ như công chúa com bung nước rất tận miến. Hiện giờ tuy thiếu on huệ của người ta, lại mắc nợ nhưng chí ít cũng không quá khổ, so với những người này, bản thân may mắn cỡ nào? Nghĩ thế, cô cảm thấy có phần rộng rãi ra, có lẽ cô cũng nên thử để mình vượt ra khỏi bụi bặm, nhìn ngắm thế giới chui lên từ đất đã lâu?

Ăn xong bữa tối, trời đã bắt đầu tối lại. Hai đứa nhỏ ngồi ngoài cửa, cầm ghế đầu ngồi xuống, yên lặng nhìn ra xa. Nhất Thế không khỏi tò mò, “Các em làm gì vậy?”

Chị Khương đang thu dọn bát đũa cười đáp, “Chờ ba chúng, chắc sắp về tới rồi.”

Nhất Thế cười nhẹ, Tống An Thần hẳn cũng về tới rồi. Cô ngáp một cái, có chút mệt mỏi. Đang định lên giường chợp mắt một lát, không ngờ một tia sáng xẹt qua, bóng chiều nhá nhem nhảy mất sáng lên rồi tối lại như cũ. Nhất Thế khựng lại, tia chớp này mạnh thật.

“Đùng đoàng.” Đột nhiên, một tiếng sấm chấn động chân trời, đặc biệt vang dội, giống như pháo nổ vang giữa thư viện yên tĩnh, nhen nhóm sự kinh hãi. Ba bốn tiếng sấm và chớp nối tiếp nhau vang lên, lại rề rề không chịu đỗ mưa, khiến người ta lo lắng rốt cuộc là mưa kiểu gì đây?

Hai đứa bé đứng đờ ra như tượng trước cửa, không nhúc nhích. Nhất Thế lại rất khâm phục hai đứa, đôi lại là cô, chắc chắn đã hét ầm lên. Chị Khương dọn dẹp xong quay ra, nhìn bầu trời lúc sáng lúc tối, lại trình diễn bản giao hưởng âm thanh, không khỏi lo lắng: “Xem ra lần này không nhỏ, không biết có mưa lớn không nữa?”

Lòng Nhất Thế trĩu xuống, nhìn chiều hướng này, rất có khả năng sẽ mưa như trút nước. Có điều không phải có câu “sấm to mưa nhỏ” sao, có khi nào chỉ là hù dọa một hồi rồi thôi?

Song thời tiết thế này quả thật Nhất Thế không ngủ ngon được. Cô quay về phòng, gọi điện thoại cho Tống An Thần, hi vọng nhận được tin báo bình an. Nhưng bất kể cô gọi thế nào, luôn nhận được thông báo không nằm trong vùng phủ sóng. Thông tin ở nơi này thật sự quá tệ! Nhất Thế vừa tức vừa giận nhưng cũng chỉ biết ngồi đó trông ngóng. Hi vọng thừa lúc sắc trời âm u nhưng vẫn còn thấy được đường, sấm chớp đang phô trương thanh thế có thể mau chóng về tới nơi.

Có lẽ là ông trời hù dọa lâu quá, đột nhiên mưa như trút nước, hạt mưa đã không thể dùng chữ “giọt” để hình dung nữa, hoàn toàn giống như một sợi dây thừng treo giữa không trung nặng nề ào ào đổ xuống.

Bé trai rớt cuộc không chịu đựng được khóc òa lên, chạy ào vào lòng chị Khương, “Ba chưa về nữa.”

Mặt chị Khương cũng bắt đầu xấu đi, bé gái mười hai tuổi vẫn không nhúc nhích, ngồi nguyên ở cửa. Mưa to theo gió quất vào người nó, phía trước đã ướt một mảng nhưng vẫn không động đậy.

“Làm sao đây? Chẳng lẽ có chuyện?” Giọng chị Khương dần dần bất an, sắp khóc đến nơi.

Tim Nhất Thế đập mạnh, cô cắn răng, cố gắng an ủi mình, “Chắc không sao đâu, có thể là mưa to quá nên về trễ một chút.”

“Vấn đề là con đường mòn đó gần đây thường có núi lở, tháng trước cũng mưa to như thế này đã vùi hai đứa con nhà ông Lưu rồi.”

Mặt Nhất Thế trắng bệch, cô không cách nào bày tỏ được nỗi hoảng sợ trong lòng. Cô chưa từng nghĩ, Tống An Thần chết rồi sẽ ra sao? Cô luôn không dám nghĩ, cũng không từng cân nhắc suy nghĩ xem người đàn ông đó quan trọng với mình ra sao. Cô chỉ biết trốn tránh anh, không dám đối mặt với anh. Nhưng hôm nay nghe thấy có khả năng Tống An Thần không còn nữa, cô hoảng hốt, hoảng đến nỗi sao không phải là mình, thiếu chút nữa đã xạc chân chạy đi tìm anh.

Trong lúc tất cả đều hoang mang lo sợ, bé gái mừng rỡ kêu lên: “Có người tới.”

Trong màn mưa như trút, hơi nước che phủ, xung quanh mờ mịt có một bóng đen đi về phía nhà họ, chị Khương vội vàng chạy ra cửa nhìn cho kỹ, chỉ thấy một bóng người mặc áo mưa từ từ hiện ra.

Hóa ra là trưởng làng.

Trưởng làng rung người, giũ hết nước mưa trên người xuống, thở dốc: “Chồng chị chưa về sao?”

Mắt chị Khương đỏ lên, gần như nghẹn ngào: “Chưa nữa.”

“Chưa, lâu như vậy rồi sao còn chưa về nữa? Vừa nghe mọi người nói con đường đó bị nước mưa xói lại lở núi nữa rồi, sao còn chưa về?” Trưởng làng cũng bắt đầu mất bình tĩnh, lông mi còn treo mấy giọt nước mưa, nheo mắt nhìn bầu trời trắng xóa trong màn mưa, “Mưa kiểu này thì không thể tạnh trong chốc lát được, rầu quá.”

Nhất Thế không dần nổi, “Vậy thì không cần chờ, đi tìm luôn đi.”

“Mưa lớn thế này tìm ở đâu? Nếu lại lở núi nói không chừng người đi tìm cũng nằm xuống luôn.” Trưởng làng không vui, hằm hè lườm Nhất Thế một cái, đột nhiên nhớ ra lúc đến đón người thấy cô cùng một bác sĩ nhìn rất nổi bật tạm biệt nhau, ông đột nhiên hiểu ra, “Ồ, đúng rồi, bác sĩ đẹp trai đó là chồng cô hả?”

Nhất Thế không trả lời.

Trưởng làng vội vàng an ủi, “Đừng lo lắng, đợi ngớt mưa chúng tôi lập tức đi tìm.”

Con mưa này đến nhanh mà ngớt cũng nhanh. Trưởng làng quả thật rất nhanh nhẹn, lập tức triệu tập một số người đi tìm, chị Khương không yên tâm, cũng muốn đi theo. Nhất Thế nghĩ ngợi, nếu thật sự có chuyện gì, cô là nhân viên cấp cứu ít nhiều gì cũng giúp được, xử trí khẩn cấp, vì thế cũng đi theo chị Khương.

Có điều khiến Nhất Thế thất vọng nhất là, sáu y tá, chỉ có một mình cô đi. Cô không khỏi cười khổ, hóa ra quan hệ đồng nghiệp nông cạn như vậy. Lúc đoàn người cầm theo xẻng cuốc ồ ạt ra quân, ra khỏi cổng làng không tới một mét thì nhìn thấy đội ngũ do Tống An Thần dẫn đầu trước mặt.

Người anh bần thiêu, cánh tay còn dính đầy bùn. Cái áo sơ mi xám cũng đầy sinh, quần bám một vệt bùn lớn, có lẽ là bị ngã. Lưng anh cong chông chị Khương, đầu tóc dính đầy bùn đất. Những bác sĩ khác cũng thế thảm không kém, cả người bùn sinh bết bết.

Tống An Thần thấy Nhất Thế nổi bật trong đám người nhìn như kẻ cướp, đáy mắt thoáng qua chút tình cảm phức tạp.

Nhất Thế thấy bọn họ bình an vô sự, nội tâm căng thẳng cũng chùng xuống. Trưởng làng vội vàng chạy lên hỏi người sau lưng Tống An Thần: “Ồ, làm sao thế?”

“Đường trơn quá, té trượt chân. Dừng lại một lát thì gặp mưa to, lại công cái bao gạo là tôi làm hại các bác sĩ ướt như chuột lột.”

“Đúng là vô dụng.” Trưởng làng nhú mày mắng, sau đó khom lưng, “Lại đây, còn úp trên lưng bác sĩ làm gì, tôi cũng cậu về.”

“Không cần đâu, tôi đưa anh ấy về được rồi, tôi cũng ở nhà anh ấy.” Tổng An Thần bình thản nói.

“Ôi trời, bác sĩ, lần này dọa vợ cậu hết hồn, nhìn bộ dạng sắp khóc của cô ấy kia, cậu xem.” Trưởng làng trẻ môi dưới ra, trở chỗ Nhất Thế đứng, “Nhất định đòi tới đây.”

Tổng An Thần đưa mắt nhìn Nhất Thế, chỉ thấy cô hơi mất tự nhiên đứng đối diện, không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Đôi mắt Tổng An Thần lóe lên ánh sáng đặc trưng, giống như bốn ba trăm núi ngàn sông rồ cuộc cũng thấy được hi vọng, anh cười nhàn nhạt, pha trò với cô, “Bà xã, anh về rồi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Sau cơn mưa, không khí hơi ẩm ướt, len lỏi vào mũi, thi thoảng có thể ngửi thấy mùi cỏ tươi tự nhiên. Trước mắt Nhất Thế là anh, không áo mũ chỉnh tề như trước nhưng vẫn là giọng điệu trêu tức ấy.

Trước mặt bao nhiêu người, anh gọi cô là “bà xã.”

Trưởng làng cười hèn hếch, lừ mắt ra hiệu cho người nằm trên lưng Tổng An Thần. Người đàn ông kia hiểu ra, giãy dụa đòi xuống, “Bác sĩ Tổng, cậu đi an ủi bà xã cậu đi, trưởng làng cũng tôi được rồi.”

Dân làng đứng quanh Nhất Thế đều cười rúc rích, làm Nhất Thế xấu hổ kinh khủng. Lẽ ra lúc đó cô nên phủ nhận, chỉ vì đầu óc chap mạch không nghĩ ra cái gì, mới ngơ ngác bỏ qua cơ hội giải thích.

Cô thấy vài bác sĩ đứng sau lưng Tổng An Thần đều mang vẻ mặt khó tin nhìn hai người, bọn họ chỉ cho là trò đùa sau khi sống sót qua tai nạn. Có điều cái này đích xác là nói đùa, kẻ đầu têu là Nhất Thế, Tổng An Thần chẳng qua thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

Tổng An Thần thả chồng chị Khương xuống đi tới chỗ Nhất Thế. Cho dù lúc này bộ dạng anh rất nhếch nhác nhưng khuôn mặt tuyệt đẹp đó vẫn bày ra, khiến người ta động lòng.

Tổng An Thần cười tươi với Nhất Thế, đôi mắt hẹp dài toát ra ý trêu chọc, “Sau này sẽ không để em lo lắng nữa.”

Cô nghiêng đầu qua, gật gật, không dám nhìn vào mắt anh. Với cô mà nói, từ sau khi trải qua màn hù dọa này, cô cảm giác mình không bình thường cho lắm. Tổng An Thần cười cười với cô, quay người nhìn các bác sĩ còn đang ngây ngốc, “Mọi người cực khổ rồi.” Lại quay sang nói với dân làng, “Về nhà trước đã.”

Chồng chị Khương gật đầu, bị trưởng làng dắt đi trước. Chị Khương quờ mắt ông xã mình, “Đúng là vô dụng! Đi đường mấy chục năm mà cũng té.” Tuy giọng điệu không hay ho nhưng vẫn rất sắc sảo gạt bùn đất trên mặt chồng mình.

Nhất Thế cực kỳ mất tự nhiên đi theo sau họ, bên cạnh là Tổng An Thần.

“Lúc nào chúng ta đi công chứng đi.” Mắt Tổng An Thần nhìn về phía trước, câu này chắc chắn trăm phần trăm là nói với Nhất Thế. Cô quay sang nhìn về mặt bình thản của anh, mỉm cười: “Cậu em Tổng thật biết nói đùa.”

“Chị Diệp cũng đâu kém. Em không ở bên cạnh chị có một lát liền nói xấu quan hệ của chúng ta.” Anh nghiêng đầu nheo mắt nhìn cô, đôi mắt hẹp dài kia nhìn sao cũng cảm thấy có chút bốn cột trong đó.

Nhất Thế rầu rĩ không nói, cô đuối lý. Song cô nghĩ mấy phút lại tìm được cho mình một cái cớ, “Thật ra bọn họ hiểu lầm cũng không sao, qua mười ngày nữa chúng ta đi rồi, không sao hết.”

Tổng An Thần mỉm cười, “Bọn họ không biết, các bác sĩ đi cùng chúng ta không biết chắc?”

Mặt Nhất Thế tái đi, đành cười trừ.

“Tìm thời gian đi công chứng đi.” Tổng An Thần mỉm cười nói với cô.

“Cậu em Tổng!!” Nhất Thế nghiêm nghị quát anh.

Chị Khương nghe tiếng sư tử Hà Đông gầm của Nhất Thế, không nhịn được quay đầu nhìn hai người. Mặt Nhất Thế lập tức đỏ lên, cười trừ nhìn chị Khương, tỏ ý không có gì. Tổng An Thần cời quần áo trên người anh, “Lát nữa giặt giúp anh.”

“Sao tôi phải giặt? Tự giặt đi.”

“Bà xã?” Tống An Thần cân nhắc một chút, “Đúng không? Bà xã.”

Cô hít sâu, ra sức tỏ vẻ bình thản, lần này thật đúng là bị anh nuốt sống mà.

Chân Nhất Thế đạp trên sinh, không lưu ý, bàn chân trượt một cái, cô thuận tay túm lấy cánh tay Tống An Thần rũ xuống làm tay vịn, hú hồn. Cô thở hắt ra, định rút tay về Tống An Thần lại trắng trợn túm chặt tay cô, cười cười, “Anh thích em chủ động.”

“...” Rốt cuộc Nhất Thế tan nát.

Về đến nhà chị Khương, công việc hàng đầu của Nhất Thế là làm trợ lý cho Tống An Thần, giúp anh xử lý vết thương trên chân chồng chị Khương. Anh ta chỉ bị tổn thương dây chằng bình thường, làm tan máu bầm, ngoài bôi thuốc đông y, lại uống thêm thuốc tây, đông tây kết hợp rất hiệu quả.

Xử lý xong xuôi, Tống An Thần mới bắt đầu dọn dẹp đồ của mình.

Chị Khương tưởng hai người là vợ chồng thật, trực tiếp đổi chăn đơn của Nhất Thế thành chăn đôi, còn cười híp mắt nháy nháy với Nhất Thế, “Ông xã cô nhìn không tệ tí nào.”

Miệng Nhất Thế không khỏi giật giật, nín cái chăn trong tay chị Khương, ngượng ngùng nói: “Thật ra... thật ra tụi em chưa có công chứng, ngủ chung không hay.”

Tống An Thần đứng bên cạnh, đẩy mắt xẹt qua một tia lửa như sao băng sa xuống địa cầu, anh cười phụ họa, “Đúng thế, bọn em chỉ tự đính ước thôi.”

Nhất Thế nghe mà rầu rĩ, thiếu điều ngạt thở. Cô giận dữ trừng Tống An Thần, đúng là miệng chó không mọc được ngà voi.

Chị Khương ngớ ra, kể đó cười thoải mái, “Chuyện lớn nhỉ, cùng lắm thì đính ước lần nữa, dù sao sau này cũng là vợ chồng.” Chị Khương toét miệng cười, ôm chăn đi ra cửa, nói với Tống An Thần, “Bác sĩ Tống, đợi một lát anh đi tắm trước đi, tôi đi nấu nước đã.”

“Cảm ơn.” Tống An Thần mỉm cười, làn da trắng nõn, neho mắt hết sức hấp dẫn, cho dù người bê bết bùn đất vẫn quyến rũ người khác.

Chị Khương nhìn gương mặt tuyệt đẹp của Tống An Thần không nháy mắt, không khỏi than thở. Đàn ông thành phố cho dù không để ý mặt mũi thì chỉ cần khí chất kia đã ăn đứt ông chồng nhà chị.

Nhất Thế cứ nhìn cái chăn trên giường chằm chằm, nhìn sao cũng thấy bức dọc. Căn phòng này hiển nhiên là mới thu dọn, không có đồ đạc gì hết, ngoài một chiếc giường ra thì cả phòng trống trơn.

Đột nhiên Tống An Thần giơ hai tay lên đầu, thông dong định cởi quần áo, Nhất Thế thỉnh linh trông thấy, hoảng hồn lùi lại, “Anh định làm gì?” Làm gì không làm lại cởi quần áo?

Tống An Thần vắt đồ xuống đất, đi tới chỗ cô đứng.

Nhất Thế hít ngược vào, tiếp tục lùi lại, lúc chân chạm vào thành giường thì đã hết đường lui. Hướng đi của Tống An Thần rất rõ ràng, bước chân vững vàng đi tới trước mặt cô, ánh mắt neho lại gian xảo, có chút mập mờ không dễ phát hiện.

Khoảng cách giữa cả hai chỉ còn một bước chân, Nhất Thế tưởng anh sẽ đứng lại, không ngờ anh vẫn sấn tới gần. Nhất Thế hoảng hốt, ngồi phịch xuống giường, tránh tiếp xúc thân mật với anh. Không ngờ Tống An Thần chồm người tới, cô phản xạ có điều kiện nghiêng người muốn né.

Ngay lúc anh chồm người lên, cô nhìn thấy khoe môi anh treo nụ cười đùa cợt không lẫn vào đâu được. Anh thò tay cầm ba lô hành lý trên giường lên, lục tìm quần áo, còn nghiêng mặt mỉm cười với Nhất Thế.

Thiếu chút nữa Nhất Thế học máu. Anh có ý chọc cô!

Chị Khương gào lên bên ngoài, “Bác sĩ Tống, nước có rồi.”

Tống An Thần vâng dạ, quay đầu nháy mắt với Nhất Thế, “Chờ anh quay lại.” Anh cười đúng là tai vạ, không ngờ anh cười lên rất đẹp.

Nhất Thế nhìn bóng lưng Tống An Thần, ngơ ngẩn ngẩn. Kỳ thật đối với anh bạn thân từ thời ẵm chòm này, cô đã chẳng còn đường sống rồi. Chỉ là cô biết, anh làm vậy chẳng qua là trò đùa dai thú vị từ nhỏ của anh, lấy cô làm trò vui. Trước đây cô tập mãi thành quen nhưng bây giờ, sức miễn dịch của cô giảm thấp, không chịu nổi trò đùa của anh rồi.

Tống An Thần đi rồi, Nhất Thế cũng không ngoan ngoãn ở trong phòng chờ anh mà đi ra ngoài dạo. Dưới bầu trời sao bị ánh trăng nhuộm trắng, cô ngồi trên ghế trước cửa nhà hứng gió, ngây người.

Trong phòng hơi nóng, vừa mưa xong, điện cúp. Hai đứa con chị Khương đã đi ngủ, ở nơi không có ánh điện này chỉ có thể nhờ ánh trăng mà nhìn bóng đêm trước mắt. Sao trời điểm xuyết trên nền xanh đen như những quân cờ rải rác, vạch ra những hình vẽ bất thường đủ kiểu.

Nhất Thế nhàm chán dựa vào ghế, thỉnh thoảng tiếng gió vút qua làm lỗ chân lông dựng đứng, khiến cơ thể nóng nực mắt mê được đôi chút. Cô thoải mái nhắm mắt, nghiêng người tìm tư thế thoải mái, lịm đi ngủ.

Tổng An Thần tắm xong, tóc còn nhỏ nước. Người anh sạch bóng, nước da trắng như tuyết dưới ánh trăng càng không nhuộm bụi trần, giống như sứ trắng vùi dưới đất lâu năm phá bùn mà ra, lại không có dấu vết nào khiến người ta kinh ngạc.

Anh không thấy Nhất Thế trong phòng, không khỏi nặng nề. Chậm rãi đi ra cửa, liền thấy Nhất Thế ngồi dưới gốc cây hóng gió. Cũng không biết vì sao, nhìn cô như thế anh thấy yên tâm, kiên định hẳn lên.

Anh nhẹ nhàng bước qua, khom lưng nhìn Nhất Thế đã ngủ say, tinh thần tập trung lên. Trong màn đêm yên tĩnh, đôi mắt lấp lánh còn sáng hơn sao trời của Tổng An Thần hiện rõ vẻ sáng ngời thông suốt.

Tổng An Thần thò ngón tay thon dài ra, nhẹ nhàng vuốt ve hai tay bắt chéo nơi bụng cô, chăm chú nhìn ngón vô danh bàn tay phải của cô hồi lâu. Anh nghĩ, chỗ này có phải thiếu thứ gì đó không?

Đến lúc anh đưa đồ cho vị trí đó rồi. Đôi môi gọi cảm của anh hơi cong lên, ánh mắt càng lấp lánh vô chừng, lần át cả những vì sao trên cao.

Anh chậm rãi cúi người, in một nụ hôn khẽ khàng ẩm ướt lên trán cô.

“Anh ơi, anh làm gì thế?” Cậu nhóc nóng quá tỉnh dậy, đứng dựa vào cửa chớp đôi mắt ngây thơ nhìn Tổng An Thần.

Nhất Thế bị đánh thức, mơ màng mở đôi mắt nhấp nhem ra, hoảng hồn thấy Tổng An Thần đứng cạnh mình, theo bản năng nhảy dựng lên, “Sao anh lại đứng đây?”

“Em vừa thấy anh ấy in môi lên mặt chị đấy.” Cậu nhóc cười hi hi, hiển nhiên nhóc con này hơi trưởng thành sớm, nét ngây ngô ban nãy đã tan tành mây khói.

Nhất Thế há hốc miệng, nhìn Tổng An Thần, mặt đỏ lên. Cô ho khẽ hai tiếng, “Em nhìn lầm rồi.”

“Không có, hai mắt em thấy rõ rành rành.” Cậu nhóc chu miệng, cực kỳ cố chấp.

Lần này Nhất Thế đành gục đầu, rụt người xuống thật thấp, có cảm giác lúng túng như bị bắt gian tại giường.

“Em biết vì sao anh lại in môi lên mặt chị ấy không?” Tổng An Thần với vẻ âm áp quen thuộc, dưới ánh trăng càng giống như dòng suối mát róc rách chảy qua nội tâm, ẩm ướt.

Cậu nhóc đương nhiên biết, “Hôn chị ấy.”

“Thật ra là tại anh đói.” Tổng An Thần nói xong, mặt Nhất Thế càng đỏ. Nhóc con mù mờ ngoạ đầu, có lẽ đang suy nghĩ xem đối với hôn chị gái có liên quan gì với nhau.

Tổng An Thần kéo Nhất Thế đang lúng túng như gà mắc tóc, nháy mắt với cô.

Nhất Thế thật tình muốn học máu, trò đùa dai của Tổng An Thần đã đạt tới trình độ tột đỉnh, không ai theo kịp rồi.

Rốt cuộc cậu bé vẫn không hiểu, “Đói thì làm sao ạ?”

Tổng An Thần kéo Nhất Thế đi đến trước mặt nhóc, khom người nheo cái má bầu bĩnh của cậu, “Em đói thì làm gì?”

“Ăn ạ!” Bé con lại ngây thơ trở lại.

Tổng An Thần nheo mắt, giả vờ ngây thơ với Nhất Thế, “Đói thì ăn, đúng chứ.”

“Ừ.” Nhất Thế nghiêng răng lờm anh, cái tên mặt người dạ thú này, tính dạy hư con người ta sao? Nhưng Tổng An Thần nói khó hiểu quá, cậu bé không hiểu. Tổng An Thần cũng không giải thích thêm, chỉ cười híp mắt nói với Nhất Thế, “Chúng ta đi ngủ thôi.”

Nhất Thế giật mình, “Tôi không mệt.”

“Nhưng anh đói rồi.” Anh không chờ Nhất Thế phản bác, kéo cô đi thẳng về phòng.

Bé con đứng ở cửa, hoang mang, đói với mệt có liên quan gì tới nhau? Nó nghĩ mãi. Thật ra ăn xong thì ngủ, đó là quan hệ tuần hoàn từng bước, cực kỳ đơn giản thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Phòng ốc tối thui không thấy được đầu ngón tay, Nhất Thế cảm thấy trước mặt đen ngòm, cố gắng lắm cũng chỉ nhìn thấy được cái bóng mờ mờ. Tống An Thần một tay dắt cô vào phòng, một tay đặt lên ván cửa, ánh mắt sáng rõ nhìn Nhất Thế.

Trong phòng tối mù, u ám, đôi mắt anh vẫn rực rỡ như thế, cô còn cảm nhận được mắt anh phát ra ánh sáng cầu hôn một cách trọn vẹn. Nhất Thế không nhìn được hít sâu, bình tĩnh!

Lúc này tay còn lại của Tống An Thần cũng đặt lên ván cửa, cả người cô bị anh giam trước ngực mình, vây trong vòng tay anh. Khoảng cách giữa hai người rất gần, cô không cách nào trốn tránh.

“Em trai à, đùa bốn một vừa hai phải thôi.” Tim Nhất Thế đập loạn, đáng về nhu thuận không có chút khí thế nào.

Tống An Thần không nói, trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng nhấc một tay lên, nhẹ nhàng nâng cằm Nhất Thế lên, khuôn mặt mang theo hơi thở bức bách, “Từ trước tới giờ, anh chưa từng đùa giỡn.”

Nhất Thế giật mình nhìn anh, đột nhiên cảm thấy trong mắt anh có một lớp sương, khiến cô muốn chạm vào, bị anh cản lại. Anh đột ngột giữ tay cô, dùng tay cô chạm vào khuôn mặt như gần như xa của anh.

“Thực sự anh rất đối.” Gương mặt chăm chú của anh thoáng tỉnh ngộ. Nhất Thế đang ngơ ngẩn, đôi môi anh đã phủ lên cánh môi hơi hé ra vì thăng thốt của cô. Khí thế ấy như giông tố cuốn đến, Nhất Thế kinh ngạc kêu lên một tiếng, cả người đã bị Tống An Thần bế bổng lên. Cô căng thẳng, hai tay ôm chặt lấy cổ anh, hai chân quắp lấy eo anh, như một con gấu koala, ôm chặt cái cây làm điểm tựa.

Tống An Thần ôm cô đến mép giường, khơi dậy nhiệt tình, cười nói: “Phải hâm nóng đồ ăn trước.”

“Hử?” Nhất Thế khó khăn lắm mới thở được một chút, hờn hển nhìn anh, khuất bóng nên cô không thấy được vẻ mặt anh nhưng từ giọng điệu mà phán đoán thì gian tà không thôi. Cô còn đang suy nghĩ xem vì sao chuyển sang nói chuyện hâm nóng thức ăn thì Tống An Thần đã đè lên.

“Khoan...” Cô không kịp cự tuyệt, chỉ biết than thở tốc độ của Tống An Thần quá nhanh. Môi anh lần nữa áp lên môi cô, men lần xuống, trượt xuống nơi cô, vừa cắn vừa mút không nặng không nhẹ, làm Nhất Thế khẽ run lên.

“Cốc cốc.” Đang thân mật khám phá thì đột nhiên có người gõ cửa. Hai người đồng loạt dừng lại, liếc nhau. Nhất Thế phản ứng nhanh nhạy hơn Tống An Thần, lập tức đẩy anh ra, xấu hổ chỉnh sửa lại quần áo hơi lộn xộn của mình, vuốt lại tóc rồi mới ra mở cửa.

Thằng bé con chủ nhà đứng ngoài cửa, tay cầm một lọ nước hoa, “Mùa hè muỗi nhiều, mẹ nói em mang nước hoa cho anh chị.”

Nhất Thế gượng cười, khom người cầm lọ nước hoa trong tay nó: “Cảm ơn em”

Cậu bé lơ đãng liếc thấy vết đỏ trên cổ cô, chỉ vào đó nói: “Chị mau bôi đi, cổ chị bị muỗi cắn kìa.”

Nhất Thế nghi hoặc dòm xuống chỗ nó chỉ, đâu có thấy ngứa đâu. Nhưng cô nhanh chóng liên tưởng đến hành vi vừa rồi của Tống An Thần, lập tức đỏ mặt, giọng nói mất tự nhiên, “Con muỗi này đúng là khó mà đề phòng được. Cảm ơn em nha.”

“Không cần đâu ạ.” Cậu bé ngó vào phòng, “Anh đã ăn rồi sao?”

“Hả?”

“Hồi nãy không phải anh kêu đói à? Ăn chưa ạ?” Cậu bé hết sức ngây thơ, chớp đôi mắt to long lanh nhìn Nhất Thế. Nhất thời cô không trả lời được, Tống An Thần đột nhiên từ sau lưng cô đi ra, hai tay vòng trước ngực, mắt không chớp mày không nhú, thần nhiên đáp: “Bị mùi nước hoa nồng hết muốn ăn rồi.”

“Anh không phải muỗi, sao lại ghét mùi nước hoa?”

Tống An Thần không đáp, liếc mắt hờ hững nhìn Nhất Thế, quay lưng đi vào phòng. Nhất Thế thở hắt ra, thận trọng tìm cách đẩy cậu bé đi, “Em đi ngủ đi, cảm ơn nước hoa của em”

“Lọ nước hoa này mắc lắm, người bình thường đều không cho đâu.” Cậu nhóc nhú mày, tỏ ý muốn Nhất Thế dùng tiết kiệm một chút. Nhất Thế cười cười, ứng phó cho xong.

Đóng cửa lại, trong phòng nháy mắt lại yên tĩnh, đáy lòng đột nhiên có cảm giác trống rỗng. Tay Nhất Thế nắm chặt lọ nước hoa, đi đến cạnh giường, thấy Tống An Thần đã nằm xuống. Cô dè dặt hỏi: “Anh có bôi nước hoa không?”

“Em nên bôi lên cổ mình đi, bị con muỗi to thế chích cơ mà.” Anh nghiêng người, quay lưng lại với cô, nghe không ra giọng điệu anh có bao nhiêu cảm xúc trong đó, chỉ có thể lờ mờ cảm thấy anh có chút bức dọc.

Nhất Thế nhét lọ nước hoa xuống dưới gối đầu, đè chăn lên, nhắm mắt lại, coi như không biết anh bức mình. Cô lại chọc anh chỗ nào nữa?

Đồng hồ tích tắc đếm giờ, bóng đêm yên ả dần dần đổ xuống. Con buồn ngủ của Nhất Thế rốt cuộc cũng ập tới. Lúc cô sắp chìm vào giấc ngủ, cô cảm giác trên người có thêm một cái chần, một đôi tay mạnh mẽ dèm chần cho cô, bên tai vang lên tiếng thở dài, lại quay lưng về phía cô, ngủ ở đầu bên kia giường.

Nhất Thế bị bọc kín mít trong chăn, lòng cô bị che lại nóng nảy bất an. Tống An Thần, cô vĩnh viễn không hiểu thấu người đàn ông này.

Ngày hôm sau, Nhất Thế thức dậy, đầu kia đã không còn Tống An Thần nằm đó nữa. Lúc cô đi ra, chỉ thấy Tống An Thần đã khoác áo blouse trắng, hai tay đút túi, vai chống vali thuốc, về mặt bất lực nói: “Mau đánh răng rửa mặt đang hoảng, đi vào làng, anh đi trước đây.”

Anh xoa đầu cậu bé con đứng bên, quay đầu bước đi, để lại Nhất Thế đứng đó sừng sốt.

“Y tá Diệp, cô cãi nhau với bác sĩ Tống sao?” Chị Khương bê đồ ăn sáng lên, đặt trên bàn, vừa mời Nhất Thế vào ăn vừa hỏi.

“Sao ạ?”

“Bác sĩ Tống nói chân chồng tôi không có gì đáng ngại nữa, theo kế hoạch, anh ấy ở một nhà khác trong làng, sáng sớm đã thu dọn đồ rồi.”

Nhất Thế chỉ ngẩn ra, không tìm hiểu sâu hơn.

“Vợ chồng cãi nhau, đầu giường ầm ỹ cuối giường hòa, làm gì mà phải đi chứ.” Chị Khương không nhịn được làm bầm. Nhất Thế cười trừ, qua quyết cho xong. Rốt cuộc cô chọc gì anh? Chính cô cũng chẳng biết.

Ngày thứ hai về nông thôn, đội điều trị bắt đầu bận rộn hội chẩn đủ phương diện. Nghe nói lần này y tá về nông thôn là chuyển vận nhân lực, chủ yếu là cái nơi khí hậu cò gậy này không có nhân viên hộ lý chuyên nghiệp. Trách nhiệm của bác sĩ lớn hơn, chẳng những ở nơi này mười ngày nửa tháng hội chẩn mà xong xuôi còn phải đi thị trấn lân cận chỉ đạo chuyên môn cho bác sĩ bệnh viện nhỏ bên đó. Nói như lời của lãnh đạo bệnh viện tổ chức hoạt động lần này thì, mục đích của bọn họ không phải là đi tiếp máu, thuận tiện một lúc mà là đi truyền tài tế bào, chuyển đạt công năng tự tái sinh, nắm giữ từ bản chất.

Cũng tức là nói, sứ mệnh của bác sĩ rất nặng nề, bận rộn nửa tháng, còn mất một tháng đi chỉ đạo, về trễ hơn y tá một tháng.

Nhất Thế ở nông thôn hơn nửa tháng, mãi vẫn không nói chuyện với Tống An Thần lấy một câu. Ngay cả mấy y tá nam biết quan hệ của hai người có ý ghép cả hai chung một tổ hội chẩn cũng bị Tống An Thần cự tuyệt.

Mà quan hệ của hai người cũng không rõ ràng. Nhóm y tá nghe nói ọ ạt kéo đến hỏi Nhất Thế, Nhất Thế chỉ nói, đó là nói đùa.

Sau mấy người nọ lại đi hỏi Tống An Thần. Về mặt anh rất bình tĩnh, không nhìn ra có biến đổi gì. Có điều khi biết câu trả lời của Nhất Thế là “chỉ là nói đùa thôi” anh mới lộ ra một nụ cười nhạt, hồ hững thỗi một câu vào tai Nhất Thế, “Bọn tôi thường hay đùa giỡn.”

Nửa tháng sau, nhóm y tá đặt chân lên đường về bệnh viện, nhóm bác sĩ chuyển sang mục tiêu kế tiếp, tiếp tục bận rộn. Cái nghề bác sĩ này, không dễ dàng như tưởng tượng.

Sau khi về bệnh viện, tâm tình Nhất Thế luôn buồn vui bất thường, nhưng cô không tìm ra nguyên nhân bức mình. Bệnh viện cho các y tá trở về nghỉ phép một ngày. Một mình cô ở trong nhà rầu rĩ.

Nhất Thế có cái tật hề không vui là ăn chua, càng bức mình thì ăn chua càng dữ. Cô mua một bịch xí muội to, thấy một viên vào miệng ngậm, ngồi trong phòng khách xem tivi.

Xem tivi tiêu tốn thời gian rất nhanh. Đào mất một cái đã đến giữa trưa. Bụng cô réo lên, định đứng dậy pha mì gói giải quyết thì điện thoại báo có tin nhắn.

Nhất Thế chạy vô phòng, nhào lên giường, móc điện thoại dưới gối ra, mở hộp tin đến. Nhìn thấy tin nhắn của Tống An Thần, đột nhiên cô có cảm giác kích động không dám nhìn, sợ hãi không hiểu do đâu.

Cô chần chừ một lúc rồi mở tin ra, đó là một tin nhắn ngắn gọn, chỉ có ba chữ. Ba chữ này với Nhất Thế mà nói thật sự chấn động, nhìn thấy mà giật mình.

Anh yêu em.

Ba chữ này, bất kể thế nào Nhất Thế cũng không tiếp nhận nổi. Cô chưa từng nghĩ Tống An Thần sẽ gửi tin thế này, cho dù có gửi thì cũng chỉ lừa gạt cô. Cô đứng ngồi không yên một lát, lẩn lộn trên giường mấy vòng, ngón tay đặt trên bàn phím, trả lời thế nào đây?

Nói em cũng yêu anh? Hay là nói chúng ta không có khả năng? Hoặc là nói em trai Tống đang mờ trò xiếc gì? Cô nghĩ tới nghĩ lui, viết đi viết lại bao nhiêu lần tin trả lời nhưng cuối cùng đều xóa đi viết lại.

Cô rồi rắm một hồi, vò đầu, lại lẩn lộn.

Nhất Thế đứng bật dậy, mặt mày hăm hè, hít sâu một hơi, dường như hạ quyết tâm rất lớn. Soạn một hàng tin.

“Em trai Tổng, mẹ nó cậu lại giỡn mặt à.”

Ngón tay vừa định ấn phím gửi, lại có một tin khác gửi đến. Cô mở ra đọc trước.

“Ngại quá, vừa rồi gửi nhầm. Nếu em thích, cứ lưu lại trong hộp tin, sau này gửi cho người em yêu. Nếu em không thích, gửi trả lại cho anh là được.”

Nhất Thế đọc tin nhắn, thiếu chút ói máu. Cô tức tối xóa bỏ hàng tin vừa soạn, tức giận bốc lên đầu, viết ba chữ “em yêu anh”.

Đã gửi tin...

Kết quả không tới một phút, nhận được tin nhắn của Tống An Thần.

“Cám ơn em yêu anh, anh tiếp nhận.”

Lần này, Nhất Thế triệt để học máu mà chết, cả người co giật...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Gần đây Nhất Thế khá ủ rũ, Triệu Cát Tường cảm nhận điều đó rất rõ ràng. Thời gian đi làm, chỉ cần rảnh ra, Nhất Thế luôn nằm sấp xuống bàn, nghịch cây bút trong tay, ngón tay hươu cây bút xoay mấy vòng. Bút rớt, cô lại tiếp tục, cứ lặp đi lặp lại như thế, càng tỏ rõ cô buồn chán cỡ nào.

Những y tá khác có thời gian rảnh sẽ đi bà tám, mặt mày hớn hở, hào hứng nói chuyện, có ai như Nhất Thế, buồn chán quay bút.

Triệu Cát Tường nhìn không vừa mắt, đi tới cạnh Nhất Thế, thờ dài, nói lời thăm thía: “Bác sĩ Tống không có ở bệnh viện, cậu thành ra cái dạng này, cậu hăm sâu rồi.” Cô vỗ vai Nhất Thế, về mặt thương xót.

Nhất Thế trung về mặt đáng thương ngẩng đầu nhìn Triệu Cát Tường: “Khi nào bọn họ về?”

Triệu Cát Tường ngửa mặt lên trời vỗ trán, không nói gì hỏi trời xanh, lườm Nhất Thế một cái: “Còn năm ngày nữa là có thể nhìn thấy trúc mã thân yêu của cậu rồi.”

Nhất Thế than thở, “Còn năm ngày nữa à...”

Triệu Cát Tường nguyệt cô, khinh bỉ “Có vậy đã chịu không được?”, kể đó lại thương xót, “Ôi, phụ nữ chìm đắm trong tình yêu mà.”

“Vi sao bọn họ không ở lâu thêm chút nữa? Về làm gì sớm vậy?” Thành linh Nhất Thế phán một câu, thiếu chút thì Triệu Cát Tường ngã ngửa. Nhất Thế thờ dài ai oán, lòng thấy rồi rấm. Cô rất mâu thuẫn, sợ thấy Tống An Thần sẽ xấu hổ, không dám gặp anh, hi vọng thời gian trôi chậm lại một chút nhưng tận đáy lòng lại không nghĩ vậy, muốn gặp anh quá. Mâu thuẫn như thế khiến cô khá bất an.

Nhất Thế chuyển nước cho bệnh nhân, vừa đúng lúc thay dịch truyền cho Ngôn Diễm, từ đầu chí cuối cô đều không cười lấy một lần. Ngôn Diễm không khỏi tò mò: “Nhớ anh em à?”

“Hà?” Nhất Thế không hiểu đầu đuôi. Có điều bị Ngôn Diễm nhắc nhở cô mới phát hiện ra, mình trở về mấy ngày rồi, Ngôn Hành cứ như bốc hơi khỏi thế gian.

“Anh em hình như muốn đi tu nghiệp, một thời gian nữa có lẽ sẽ xuất ngoại.”

Nhất Thế chớp mắt, có phần kinh ngạc, “Sur huynh muốn xuất ngoại?”

“Hình như là bệnh viện các chị chọn một bác sĩ có tiềm năng đi đào tạo chuyên sâu, chỉ là không biết sao số người lại chuyển đến chỗ anh em, nghe nói hấp dẫn nhất là người được đề cử không phải anh em, anh em cũng bất ngờ.”

Nhất Thế cắn răng, đột nhiên cảm thấy nặng nề. Lấy trí tuệ của sur huynh, đi đào tạo chuyên sâu không chê vào đâu được. Năm đó trường họ cũng có học bổng cho đi đào tạo ở nước ngoài, cũng có sur huynh trong danh sách, nhưng sur huynh lại không đi.

Cô hỏi qua sur huynh, anh chỉ đáp hờ hững, “Học thi ở đâu cũng học được, chạy đi xa như vậy làm gì? Ra nước ngoài phiền phức lắm, anh là người sợ phiền toái.”

Sư huynh quả thật rất sợ rắc rối, anh không thích ăn cá, cảm thấy ăn một miếng cá còn phải nhả xương, phiền. Một người sợ phiền toái như thế, sao lần này lại đồng ý xuất ngoại?

Ngôn Diễm thấy Nhất Thế cắn môi không buông, nheo mắt cười: “Chỉ có thể đi cùng anh em mà, không cần đau lòng thế.”

Nhất Thế lườm cậu, cảm thấy cậu nói không vui chút nào. Ngôn Diễm mơ hồ cảm thấy Nhất Thế khinh bỉ mình, lập tức ồ ào biện bạch, “Ba mẹ em đều ở Mỹ, chi gả cho anh, thuận tiện di dân qua đó không phải càng tốt hơn sao?”

Lần đầu tiên Nhất Thế biết chuyện gia đình Ngôn Hành, có điều cô rất sâu não, đều ở Mỹ vậy sao Ngôn Hành không đi nước ngoài mà cứ ở trong nước?

“Sao em và sư huynh ở mãi trong nước thế?” Nhất Thế không nhịn được, hỏi ra.

Ngôn Diễm bắt chéo hai chân, vênh vao nói, “Em ra nước ngoài năm sáu năm rồi, về nước lần này thăm anh trai, ai ngờ lại bệnh nặng.” Gương mặt đang tươi rói liền xụ xuống ảm ức, giống như cô dâu nhỏ cúi đầu sứt sứt mũi.

Nhìn là biết chẳng qua diễn tuồng. Nhưng Nhất Thế rất tò mò, Ngôn Diễm mắc bệnh bạch cầu cấp tính, sắp xếp phẫu thuật thay tủy cho cậu ta không tới một tháng là chuẩn bị ổn thỏa. Các y tá lúc rảnh từng tám chuyện, nói lại lịch Ngôn Diễm không nhỏ, về sau mới biết là em trai Ngôn Hành, liền cho là Ngôn Hành chuẩn bị, rất hợp logic.

Sư huynh cô cùng lắm chỉ là bác sĩ chính, có năng lực lớn vậy sao? Lần đầu tiên Nhất Thế này sinh thắc mắc, bèn vặn hỏi Ngôn Diễm. Tuy Ngôn Diễm lấy làm lạ Nhất Thế không biết nội tình nhà mình nhưng vẫn thành thật trả lời, “Ba em là nhà ngoại giao, mẹ là bác sĩ tâm lý.”

Thì ra Ngôn Hành là con cháu cán bộ cấp cao, hơn nữa gia thế khá bự.

“Thật ra, em Ngôn Diễm à, chị và sư huynh trong sạch.” Nhất Thế cảm thấy nên giải thích hiểu lầm này thì hơn.

“Nhìn không ra.” Ngôn Diễm quan sát cô một lượt, “Anh em bỏ qua mấy cô gái Tây, ở trong nước, hơn nữa cũng không về thủ đô, trực tiếp tới thành phố B, vì ai chứ.”

“Thành phố B không phải quê của em sao?” Nhất Thế tròn mắt nhìn cậu, mở to mắt nói láo.

Nhất Thế hỏi ngược lại khiến Ngôn Diễm sững sốt, tròn đôi mắt vốn đã rất to giờ phút này lại càng to hơn, không tin nổi nhìn cô: “Bọn em sinh ra lớn lên ở thủ đô, là dân thủ đô. Quê nhà với thành phố B không có quan hệ lấy một xu.”

Nhất Thế cũng tròn mắt, chớp chớp nhìn Ngôn Diễm, đột nhiên hơi buồn bực. Sư huynh không phải người thành phố B, nhưng sao lúc ở trường anh lại nói với cô, đây là quê của anh? Hơn nữa còn nắm rõ đường đi nước bước ở đây như lòng bàn tay? Nhất Thế nghi hoặc không hiểu.

Giờ làm việc buổi chiều, cô cứ thắc mắc mãi chuyện này, rất muốn hỏi cho rõ nhưng lại cảm thấy không cần thiết. Cho dù sư huynh lừa cô đi nữa thì anh tốt với cô như vậy, lừa hay không lừa lại có làm sao?

Chỉ là lòng cô hiếu kỳ quá mà thôi, không hề có ý trách cứ.

Đến lúc tan ca, Nhất Thế đến phòng thay đồ thay áo. Định gọi điện thoại hỏi thăm sư huynh mấy câu, còn chưa kịp ấn số, Triệu Cát Tường thay đồ xong đột nhiên từ đằng sau đập lên vai cô. Không kịp đề phòng, cô giật mình đổ mồ hôi lạnh. Nhất Thế nheo mắt nhìn cô ấy, “Có chuyện gì cần giúp?” Bình thường lúc Triệu Cát Tường nhiệt tình như vậy, chẳng có chuyện gì tốt.

Hôm nay hình như Triệu Cát Tường không có chuyện gì nhờ vả, cô là kiểu người ăn nói thẳng thừng, hôm nay lại không làm bộ tội nghiệp, vẫn giữ nguyên nụ cười như cũ, “Nhất Thế, quốc khánh được nghỉ dài ngày, chúng ta đi Thái Lan đi.”

“...” Nghỉ dài ngày, ra nước ngoài?

“Khoa ung bướu tổ chức, phần lớn khoa nội và khoa ngoại đều đi, chúng ta cũng không nên lạc đàn đúng không?” Triệu Cát Tường háy mắt cười gian, biểu tình cực kỳ thô bỉ.

Nhất Thế khinh bỉ nhìn cô, “Cậu không cùng Tiểu Trác Từ trải nghiệm thế giới của hai người?”

“Ồ Thái Lan cùng trải nghiệm, không phải càng có hương vị sao?” Hai tay cô chập lại, đáng vẻ mê say.

Biết Tiểu Trác Từ sẽ đi, Tống An Thần trước giờ thân thiết với Tiểu Trác Từ chắc cũng đi, Nhất Thế nghĩ thế lập tức hủy ngay ý định du lịch dài ngày này, “Tớ không đi đâu.”

“Nhưng...” Triệu Cát Tường lộ vẻ đáng thương khóc không ra nước mắt, “Tớ đã ghi danh giúp cậu rồi.”

Nhất Thế cười như không cười, nội ánh mắt đã đủ giết người. Triệu Cát Tường đỡ gương mặt co rúm của Nhất Thế, chu mỏ, “Chúng ta là bạn tốt, cái này gọi là một người vui không bằng tất cả cùng vui mà.”

“Vậy sau này cậu không cần dùng câu nghi vấn để thương lượng với tớ, trực tiếp dùng câu trần thuật nói với tớ là đủ rồi.”

Triệu Cát Tường lè lưỡi, che giấu tâm tư của mình. Lúc này hai người đã ra tới cổng bệnh viện, Tiểu Trắc Từ đã chờ Cát Tường ở đó. Triệu Cát Tường thấy cứu tinh, lập tức vẫy tay tạm biệt Nhất Thế, còn dặn “Đừng quên đó.”

Nhất Thế lờm một cái tối tăm mặt mũi, cầm điện thoại lên xem mấy giờ, bất ngờ lại nhận được cuộc gọi. Cô ngẩn ra, là sư huynh! Cô khựng lại một chút, nhận điện.

“A lô, sư huynh.”

“Tiểu sư muội, có thời gian rảnh không, đi ăn tối nhé?”

Nhất Thế cười đáp: “Vâng, ăn ở đâu?”

“Chỗ lần trước chúng ta ăn đi.”

“Được.” Cô ngắt điện thoại, gọi taxi tới nhà hàng lần trước hai người ăn. Tuy đi bộ không tới mười lăm phút nhưng cô không muốn sư huynh chờ lâu. Xuống xe liền thấy Ngôn Hành ngồi dựa vào cửa sổ ở vị trí lần trước.

Anh mặc rất nghiêm trang, âu phục giày da, đầu tóc chải gọn ghẽ, đôi mắt biết nói trông về nơi nào đó, dường như đang nói, người anh chờ sao còn chưa tới?

Nhất Thế chậm rãi tới gần, suôn sẻ nhìn thấy ánh mắt anh dời tới chỗ cô, nhìn cô cười thoải mái. Nhất Thế cười đáp lại, nhưng cô không phát hiện gương mặt tươi cười của anh hơi cứng nhắc.

Nhất Thế đi vào, hai người ngồi đối diện, Ngôn Hành lên tiếng trước: “Lần này coi như sư huynh rút máu bự, em muốn ăn gì cứ mặc sức gọi đi.”

“Sư huynh, nên để em tiễn anh mới đúng.”

Ngôn Hành hơi dờ người, xấu hổ cười cười: “Tin tức lan đi nhanh thật, mới đó mà em đã biết rồi.”

“Chúc mừng.” Nhất Thế mỉm môi cười.

Ngôn Hành chỉ hơi nhếch môi, bộ dạng không có gì quan trọng.

“Sư huynh, từ lúc em quen anh tới giờ, đều là anh mua đồ ăn ngon cho em, dẫn em đi ăn cơm cũng là anh móc tiền, sinh nhật lễ tết anh cũng chưa từng quên tặng quà cho em. Có nhiều lúc em thật sự không biết nên báo đáp lòng tốt của anh ra sao.” Nhất Thế hít sâu, tiếp tục nói, “Kỳ thật lúc trước em còn cho là anh thích em, ha ha.” Cô xấu hổ cười cười, không dám nhìn vào mắt Ngôn Hành. Cô biết bây giờ anh nhất định sẽ nhìn cô bằng ánh mắt chăm chú, cô không nhận nổi ánh mắt ấy.

“Chúc anh sớm ngày tu nghiệp thành công, tốt nhất là cưới được một cô vợ tóc vàng mắt xanh.” Rót cuộc khi cô ngước mắt lên nhìn Ngôn Hành, không có ánh mắt chăm chú như cô tưởng tượng, chỉ có nụ cười nhàn nhạt, còn có một bàn tay chụp lên mu bàn tay cô.

Ngôn Hành nắm chặt tay Nhất Thế, bàn tay to của anh bao trọn lấy cả tay cô, anh nói: “Cố gắng theo đuổi điều mình muốn, đừng bị động quá.”

Nhất Thế ngơ ngác nhìn anh đăm đăm.

“Nếu cho em chọn giữa anh và Tống An Thần, em sẽ chọn ai?”

“Sư huynh...” Lần đầu tiên cô thấy sư huynh chăm chăm hỏi cô vấn đề này, có phần ngẩn người.

“Anh bỏ lỡ em lúc trẻ thơ, thiếu niên, hai giai đoạn đơn thuần nhất của đời người.” Lực tay anh nắm hơi mạnh, thậm chí Nhất Thế cảm thấy hơi nhói, “Dù sao bỏ lỡ thì cũng đã lỡ rồi, nhưng mà...” Ngôn Hành không nói tiếp, nét mặt thoáng chút trào phúng, “Nhất Thế, em nên biết một chuyện.”

“Dạ?” Nhất Thế chăm chú nhìn anh.

“Trên đời này không có người nào đối xử tốt đơn thuần với một người, người nào cũng đều có ẩn tình riêng.”

“Sư huynh...”

“Được rồi, chọn đồ ăn đi, coi như đây là bữa cơm cuối.” Ngôn Hành gọi phục vụ, chọn không ít món, còn gọi một chai vang đỏ năm 80 nữa. Ngôn Hành lại sáng lạn như lúc trước, “Ba năm nữa, chắc em đã cưới rồi.”

“Không có, em không kết hôn.”

“Cô bé ngốc, em không kết hôn không được, không biết tự chăm sóc mình gì hết.”

Nhất Thế phùng má, giả vờ giận dữ: “Nói bừa, em chăm sóc bản thân rất tốt.”

Ngôn Hành cười không nói, nâng ly rượu lên, nhấp một ngụm, “Em thích ăn đồ chua cay nhưng lại không biết khắc phục hậu quả cho dạ dày. Em không thoải mái chỉ biết chịu đựng, chưa từng nghĩ tới chuyện uống thuốc có lẽ sẽ khỏe nhanh hơn hoặc sẽ không nặng thêm. Em không biết xem dự báo thời tiết, nắm tình hình thời tiết hôm đó, lạnh thì chỉ biết run cầm cập, cung kính chờ bệnh cảm giá lâm, trời mưa chỉ biết chạy như điên trong mưa, ướt như chuột lột, không biết uống thuốc dự phòng.”

Đấy đều là chuyện Nhất Thế đã làm qua. Mỗi lần ăn đồ cay đồ chua xong, sư huynh đều ép cô ăn một đồng thực phẩm tốt cho dạ dày. Cô không thoải mái một chút, người phát hiện đầu tiên luôn là sư huynh, đem thuốc đến phòng ngủ dặn dò cô uống. Cô không xem dự báo thời tiết nhưng sư huynh lại rất chú ý, mỗi ngày đều gửi tin nhắn hôm nay thời tiết thế nào, chú ý giữ ấm, nhớ mang dù đại loại như thế. Nếu cô không trả lời, anh liền gọi điện tới.

Sư huynh chăm sóc cô từng li từng tí.

Đột nhiên Nhất Thế nhớ tới lúc học đại học, mũi cô cay cay, mím môi, để phòng tình cảm mình quá mãnh liệt. Sư huynh tốt với cô như thế cô lại không thể đền đáp nửa phần.

“Bác sĩ Tống là người tỉ mỉ, tiểu sư muội, em phải giữ chặt vào. Không những y tá trong bệnh viện ngập nghé, bác sĩ nữ cũng ngấm ngấm quyến rũ đó.” Ngôn Hành giống như mạch lều, nhìn không giống đáng vẻ kín đáo khó hiểu ngày thường. Quả nhiên là sư huynh, trở mặt nhanh thật.

Nhất Thế cười không nổi, ráng gượng cười, “Em và anh ấy chênh lệch quá nhiều, không hợp.”

“Không cùng nhau sao biết không hợp?”

“Sư huynh, em không hiểu rõ anh ấy.”

“Vậy em có hiểu rõ anh không?” Ngôn Hành hỏi ngược lại.

“Đương nhiên, sư huynh là người đàn ông tốt, dịu dàng lại hiền lành.”

Ngôn Hành chỉ đơn giản cười một tiếng, uống hết ly rượu vang, lại rót một ly nữa, “Giữa người và người với nhau, cần gì phải hiểu rõ mới được. Em chỉ cần biết anh tốt với em là đủ, chỉ cần biết em yêu Tống An Thần, muốn sống cùng với anh ta là tốt rồi.”

Ngôn Hành nói xong, lại uống cạn ly rượu, anh uống vang như uống nước lã. Nhất Thế có cảm giác, hôm nay sư huynh không bình thường.

Hai người ăn uống trò chuyện rất lâu. Đến lúc tính tiền thì đêm đã buông xuống.

Ngôn Hành uống rượu, không thể lái xe. Nhất Thế làm tài xế tạm thời đưa Ngôn Hành về nhà. Nhất Thế biết lái xe là do Ngôn Hành dạy, không có qua trường lớp bài bản nhưng cô cũng coi như có tài lái xe, lái không tệ, đáng tiếc rề rề không đi lấy bằng lái.

Cùng ở khu Lăng Thiên, trước đó Nhất Thế còn lo sẽ đụng phải Tống An Thần nhưng hôm nay không hề sợ sệt, dù sao anh còn ở nơi khác, còn chưa thể về đến. Cô lái xe vào bãi đậu xe dưới tầng hầm, vừa vào cửa định ngoặt qua khu C lại không cẩn thận va quệt một chút với một chiếc xe khác rẽ từ chỗ khác vào, phát ra tiếng va chạm hơi lớn, hai chiếc xe đồng thời thảng gập, dừng lại.

Nhất Thế thảng xe đột ngột, vừa ổn định lại thân mình, nhìn chiếc xe đối diện liền sững sờ ngay lập tức.

Tống An Thần ngồi trong xe, nhìn cô chòng chọc, ánh mắt cực kỳ hờ hững, mặt mày vô cảm, hai tay nắm chặt vô lăng, không biết đang nghĩ gì. Nhất Thế thỉnh thoảng có cảm giác lúng túng bị “bắt gian tại giường”, nhất thời không biết nên thế nào.

Đột nhiên Tống An Thần lùi xe, quẹo cua, nhanh chóng lái ra khỏi bãi xe. Thậm chí Nhất Thế có thể nghe thấy tiếng bánh xe ma sát với nền đường rít lên dữ dội, làm cô cảm thấy lo sợ bất an. Ngôn Hành ngồi bên chứng kiến toàn bộ quá trình, xoa đầu Nhất Thế, “Cho em mượn xe, em đi giải thích đi.”

“Không cần đâu.” Nhất Thế tiếp tục lái xe, tìm chỗ đậu ổn thỏa. Mặt cô cũng không có biểu hiện gì, nhìn không ra vui hay buồn.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Nhất Thế cảm thấy hết sức ân hận, chiếc xe đẹp thế này lại bị cô tránh một cú mà trầy trụa hết. Tuy sư huynh nói gờn là tặng cho anh một ngạc nhiên bất ngờ trước lúc chia tay nhưng Nhất Thế vẫn cảm thấy khó chịu.

Trong óc cô cứ thoáng hiện về mặt vô cảm của Tống An Thần, ánh mắt nhìn cô chòng chọc, xua mãi không đi, khiến Nhất Thế cảm thấy mình đã làm sai thật rồi.

Nhưng cô sai chỗ nào chứ? Cô và Tống An Thần lại chẳng có quan hệ gì, anh quản gì cô? Nhất Thế thuyết phục mình như thế, cũng cứ vậy mà cho qua.

Tổng An Thần dường như tức giận thật, trước đó thỉnh thoảng còn nhắn tin hỏi này nọ, từ lúc cô về sớm đến giờ, đừng nói là tin nhắn, thậm chí gặp nhau trong giờ làm việc, anh đi thẳng qua cô, xem cô là không khí. Nhất Thế cảm thấy anh nhỏ nhen, lại thấy mình mâu thuẫn.

Rõ ràng là cô không muốn gặp anh, đáy lòng có chút bài xích anh nhưng bây giờ anh thật sự không để ý đến cô, cô lại có phần ảm ức, muốn giải thích một hồi, lại thấy mình ngớ ngẩn.

Hai người chiến tranh lạnh chừng mười ngày thì đúng dịp sư huynh đi Mỹ du học, Ngôn Diễm cũng thuận tiện xuất viện về Mỹ tiếp tục điều trị. Nhất Thế làm thủ tục xuất viện cho Ngôn Diễm, bận rộn chạy tới chạy lui.

Hai tay Ngôn Diễm khoanh trước ngực, tai nhét headphone, còi đồng phục bệnh nhân, híp đôi mắt hẹp dài nhìn Nhất Thế bận rộn chạy qua chạy lại. Lúc Nhất Thế giao hết giấy tờ thủ tục cho Ngôn Diễm, cũng không thờ dốc, nói: “Nhớ kỹ, trở về phải tiếp tục điều trị, bệnh này có khả năng tái phát.”

“Phi!” Ngôn Diễm phun phì phì nhìn cô, “Chị, miệng quạ đen.”

Nhất Thế cười hi hi, gạt đầu nhận sai.

“Ôi, em sắp về Mỹ rồi, chị đừng nhớ em đấy, chị yêu.” Ngôn Diễm rầu rầu nhìn Nhất Thế, khá quyến luyến. Nhất Thế khựng lại, cứ cảm thấy kiểu xưng hô mới đôi này không đúng.

Còn đang suy nghĩ, ánh mắt Ngôn Diễm đã lướt đi chỗ khác, vẫy tay với người sau lưng Nhất Thế: “Bác sĩ Tổng.”

Nhất Thế cứng đờ.

“Sao rồi? Sắp đi rồi à?” Giọng Tổng An Thần càng lúc càng gần, Nhất Thế hít sâu một hơi, nghiêng mặt nhìn Tổng An Thần đã đi đến cạnh cô. Anh mặc blouse trắng, sống mũi thẳng tắp gác một cái kính gọng vàng, lộ vẻ thành thực vững vàng. Cổ anh đeo ống nghe, hai tay dứt túi áo blouse, cảm giác nhân từ ôn hòa, hoàn toàn không giống lúc mặc thường phục.

“Cám ơn bác sĩ Tổng đã tận tâm chiếu cố mấy tháng nay, em khá nhiều rồi.” Ngôn Diễm gấp người 90 độ chào Tổng An Thần, cười ngỏ ngời. Tổng An Thần cười khê: “Phải chú ý ăn uống điều dưỡng, tốt nhất là đừng ăn đồ ăn nhanh.”

“Biết rồi ạ.” Ngôn Diễm nhún vai, xốc cái balo sắp tuột xuống đất lên, khoác lên vai cẩn thận, mỉm cười nói: “Bác sĩ Tổng, đến Mỹ chơi nhớ tìm em nhé.”

Tổng An Thần giữ nguyên nụ cười mỉm hóp hóp của mình, Nhất Thế thì cười cười như không.

Ngôn Diễm ghé bên tai Tổng An Thần, thì thầm: “Em biết rất nhiều hộp đêm, bảo đảm vừa lòng anh.”

“Không tệ, trước khi kết hôn nhất định đi Mỹ một chuyến.” Mặt mày Tổng An Thần nhìn rất bình thản, giống như đang nói chuyện thường ngày. Nhất Thế đứng gần, nghe rõ hai người đối đáp “trái phép”, khinh bỉ lườm cả hai một cái.

Đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, quả nhiên không sai!

Tiền Ngôn Diễm ra khỏi bệnh viện, lần cuối cùng gặp sư huynh. Nhìn khuôn mặt dịu dàng như cũ của sư huynh, Nhất Thế có chút nghẹn ngào ủy mị của phụ nữ. Ngôn Hành nhanh nhẹn đi tới, vuốt tóc cô theo thói quen, “Tiểu sư muội, bọn anh đi đây.”

“Sư huynh, anh bớt đi hộp đêm lại, làm bác sĩ đã mệt rồi, đừng có hưởng thụ nhất thời mà vất vả quá, càng không tốt cho sức khỏe.” Nhất Thế đột nhiên phát biểu một câu khó hiểu khiến Ngôn Hành lúng túng.

Tổng An Thần đứng cạnh lườm Nhất Thế một cái, môi cong lên, tâm tình cực tốt.

Ngôn Diễm trái lại, ỉu xiu chui vào xe, cầu nhàu với Ngôn Hành qua cửa kính, “Anh, đi thôi, không sẽ trễ chuyến bay mất.”

Ngôn Hành đột ngột sai bước tới chỗ Nhất Thế, không nói hai lời, trước mặt bao nhiêu người đưa tiễn hôn lên trán Nhất Thế, “Em không hạnh phúc thì gọi điện thoại cho anh, anh đưa em đi.”

Nhất Thế ngược mắt nhìn Ngôn Hành, thấy vẻ mặt anh nghiêm túc, nhất thời hơi hoảng, dưới bao nhiêu con mắt chăm chú, mặt cô càng đỏ hơn, xấu hổ gật đầu với Ngôn Hành. Anh lộ ra nụ cười sáng lạn, nhéo nhéo mặt cô “Tiểu sư muội, bái bai.” Anh quay người chui vào xe, lái đi trước cặp mắt chăm chú của mọi người.

Đưa tiễn kết thúc, mọi người lần lượt đi khỏi, chỉ có Nhất Thế vẫn đứng ở chỗ cũ lưu luyến nhìn chiếc xe đi xa dần. Cô nhìn xa xăm, chăm chú đến nỗi Tổng An Thần đến đứng sau cũng không phát hiện ra.

“Không bỏ được thì đi theo đi.” Tổng An Thần thật tình chịu hết nỗi, bực bội nói. Nhất Thế lườm anh, “1 – 10 được nghỉ dài hạn, đúng dịp đi Mỹ chơi hộp đêm cũng không kém đâu.” Giọng cô cũng bực bội không kém.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, xem mắt ai to hơn.

Trùng nhau hồi lâu, Tổng An Thần nheo mắt lại, môi treo nụ cười như có như không, lên tiếng trước “Cám ơn đề nghị của em, tôi sẽ cân nhắc.” Nói rồi quay lưng đi theo dòng người vào bệnh viện.

Nhất Thế tức muốn ói máu, Tống An Thần đúng là khắc tinh của cô.

Từ sau khi sư huynh đi, hai người liên lạc hầu như bằng MSN, tất nhiên thời gian là vào buổi tối của Nhất Thế, sáng sớm bên Ngôn Hành, không ảnh hưởng đến công việc và giờ giấc nghỉ ngơi của cả hai. Nháy mắt đã tới 1 – 10, ngày nghỉ vàng son.

Lần này cả khoa chọn đi du lịch Thái Lan, nhân số hơn hai mươi người. Vui nhất đương nhiên là Triệu Cát Tường, đây là lần đầu tiên hai người cùng nhau đi du lịch, tuy chẳng phải chỉ có hai người không. Có điều với hai kẻ xưa nay luôn xem người khác như vô hình thì chẳng nề hà gì mà không anh yêu em yêu như cũ. Thật ra Nhất Thế không thích máy bay, chứng ừ tai của cô rất nghiêm trọng, ngồi ba tiếng đồng hồ cô còn chịu được, chứ vượt quá bốn tiếng, Nhất Thế khó chịu muốn chết.

Triệu Cát Tường ngồi cạnh Nhất Thế, đẩy đẩy cô, “Cậu không sao chứ?”

“Không thoải mái lắm.” Lòng mày cô nhú thật chặt, nhìn là biết chẳng phải không thoải mái “sơ sơ”.

Nhất Thế thật sự chịu không nổi, muốn chạy vào toilet súc nước, tỉnh táo một chút. Khi cô đi qua chỗ Tống An Thần ngồi, anh kéo tay cô lại “Há miệng ra, sẽ dễ chịu hơn.”

Nhất Thế ngán ra, không nghĩ Tống An Thần lại biết cô bị ừ tai? Quà nhiên là bác sĩ, vừa nhìn là biết chỗ nào không đúng rồi. Nhất Thế vô toilet rửa mặt, há miệng, thông lỗ tai.

Lỗ tai vừa hết ừ, cô liền nghe thấy tiếng người nói chuyện.

“Nghe nói La Lạc Thi mang thai rồi, ha ha, cười chết tôi, người đàn ông tạo ra đứa nhỏ đã kết hôn rồi.”

“Thật hay giả? Không phải La Lạc Thi theo đuổi bác sĩ Tống tới bây giờ sao?”

“Theo đuổi mãi cũng có lúc mệt mỏi. La Lạc Thi kia vất bỏ mặt mũi, từ khi bác sĩ Tống vào trường liền bắt đầu theo đuổi, cũng 6 năm rồi, sức nhẫn nại của phụ nữ cũng mất sạch còn gì.”

“Nhưng cũng không nên làm người thứ ba chứ, phá hoại hạnh phúc gia đình người khác.”

“Quý mới biết cô ta nghĩ gì, chắc là không gả được cho bác sĩ Tống nên tự sa ngã.”

Nhất Thế nhấp nhúm không yên quay về chỗ ngồi, ánh mắt lung lay vô chừng, Triệu Cát Tường quan tâm hỏi: “Khá hơn rồi chứ?”

“Ừ, tốt lắm rồi.” Cô có phần thấp thòm. Trong ấn tượng của Nhất Thế, La Lạc Thi là người phụ nữ hấp dẫn, hơn nữa còn là sinh viên xuất sắc, cùng là đệ tử đóng cửa của giáo sư Chu, sư tỷ của Tống An Thần. Người phụ nữ kiêu ngạo như thế sao lại cam lòng làm kẻ thứ ba, làm vợ hai được? Cô ngược mắt nhìn bóng lưng Tống An Thần, chuyện này, anh có biết đáp án hay không?”

Đến Bangkok Thái Lan đã là sẩm tối, sắc trời đã nhuộm màu lam thẫm, vừa nhìn liền khiến người ta có cảm giác man mác. Hướng dẫn viên dẫn bọn họ ngồi xe tới khách sạn đã đặt sẵn ở Bangkok, có điều đến nơi đa số mọi người đều thất vọng. Điều kiện quá kém, còn không bằng trong nước nữa. Triệu Cát Tường chịu hết xiết, nhìn hoàn cảnh thế này thật tình không chấp nhận được, lờ Nhất Thế đang nhìn ngó chung quanh qua một bên, thương lượng “Bọn họ tìm công ty du lịch tệ quá, chúng ta đánh lẻ đi.”

Nhất Thế trợn mắt hoảng hồn nhìn Triệu Cát Tường, “Chúng ta không rành ở đây, sao đánh lẻ được.”

“Có miệng là hỏi được à.” Triệu Cát Tường nguyệt cô.

“Tiếng Anh của tớ không giỏi.” Đây là nỗi đau của Nhất Thế, thi cấp 6 ba lần mới miễn cưỡng qua, thật ra cũng nhờ vận may, đoán lụi mà được. Nhất Thế đặt ra vấn đề, Triệu Cát Tường còn bày đặt nghiêm túc suy nghĩ một lát, lẩm bầm “Tớ đọc thì còn được, nhưng nói không tốt, Tiểu Trác Từ nói còn tệ hơn tớ, ừm...” Cô nhìn trời, “Sinh viên xuất sắc...”

“Á!” Triệu Cát Tường đột nhiên nghĩ ra, gơ ngón trỏ lên “Tiếng Anh của Tống An Thần qua cả cấp 8, còn đứng đầu toàn trường nữa. Có một sinh viên xuất sắc ở đây, không dùng đúng là lãng phí.” Nói rồi kéo Nhất Thế chạy tới chỗ bọn họ.

Nhất Thế bị xoay mòng mòng chóng cả mặt.

Phòng ở toàn là phòng tiêu chuẩn, hai người một phòng, mỗi phòng hai giường. Tống An Thần và Tiểu Trác Từ quan hệ tốt, tất nhiên ở một phòng. Triệu Cát Tường đứng ngoài cửa phòng họ gõ mấy tiếng, ra mở là Tống An Thần, thấy hai người không khỏi cau mày “Có chuyện gì?” Dự cảm của anh rất chính xác, không phải đáp án anh muốn.

Bốn người ngồi trên giường, nghe Triệu Cát Tường đĩnh đạc vạch ra lộ tuyến đánh lẻ hôm sau. Lúc Triệu Cát Tường đề cập đến địa điểm đầu tiên là Pattaya, Tiểu Trác Từ nhảy dựng lên “Em tới cái chỗ đó làm gì?”

“Đừng nói là anh không muốn đi nhé.” Triệu Cát Tường lập tức lờ anh ta, nhận lấy cái nguyệt của Triệu Cát Tường, mặt Tiểu Trác Từ lập tức đỏ

bùng, khí thế vừa rồi chùng xuống, hiển nhiên là không đủ sức. Chỗ như thế, phàm là đàn ông đều thích đi, hoặc là nói cả nam lẫn nữ đều thích.

Pattaya là thành phố tình dục hạng nhất thế giới, chính phủ Thái Lan gọi thành phố này là công viên tình dục Disneyland, khẩu hiệu quảng cáo là Pattaya vĩnh viễn không ngủ, quán bar rải rác trong thành phố này cũng có hơn hai trăm, cấp sao cỡ nào cũng có, có thể nói là thích hợp cho đủ mọi tầng lớp hưởng thụ cuộc sống mới mẻ về đêm và cái gọi là tự do tình dục.

Đương nhiên, người trước giờ luôn quy củ nề nếp như Nhất Thế căn bản không biết danh tiếng của thành phố này, thậm chí còn chưa nghe nhắc tới bao giờ. Khi bỏ phiếu lựa chọn, Nhất Thế bắt chước Triệu Cát Tường giơ tay đồng ý.

Tất nhiên Tống An Thần không biết là Nhất Thế chả hiểu gì về thành phố đó, thấy cô giơ tay, lập tức sa sầm mặt. Tiểu Trác Từ bị ánh mắt nguy hiểm của Triệu Cát Tường uy hiếp, ngoài mặt giả vờ không tình nguyện nhưng trong bụng thì lén lút ăn mừng.

Ba thắng một, kết quả tất nhiên là: đi.

Triệu Cát Tường thuộc phái hành động, thu dọn xong xuôi, tìm hướng dẫn viên thỏa thuận, đồng ý là có chuyện gì xảy ra sẽ không bắt công ty du lịch chịu trách nhiệm. Bốn người lên chiếc xe chuyên chở khách sơn xanh kẻ vạch trắng đi Pattaya ngay trong tối đó.

Đến Pattaya đã là mười một giờ rưỡi, muộn như vậy mà vừa xuống xe vẫn bị bao vây bởi ánh đèn neon sáng đến nỗi không mở mắt ra được. Quả nhiên là thành phố không ngủ, trên đường người đi như nước, đèn treo khắp nơi, đặc biệt ồn ã.

Trên đường đến Pattaya Triệu Cát Tường đã tìm một khách sạn cao cấp, cứ tưởng đặt phòng qua đường dây nóng sẽ không được. Đến khách sạn đó mới biết chỉ có hai căn phòng xa hoa, là phòng cao cấp nhất của khách sạn.

Nhất Thế cảm thấy khá hợp lý, cô và Triệu Cát Tường một phòng, Tống An Thần và Tiểu Trác Từ một phòng. Song Triệu Cát Tường và Tiểu Trác Từ lại không muốn thế, hiếm khi đi du lịch, hiếm khi ở thử trong khách sạn, sao lại tách ra?

Dường như cô tiếp tân biết Triệu Cát Tường và Tiểu Trác Từ là tri âm, mỉm cười đưa cho bọn họ hai cái chìa khóa, “Giường trong phòng cao cấp rất rộng, khá thoải mái.” Cô ta nháy mắt với Nhất Thế và Triệu Cát Tường, Triệu Cát Tường lập tức đỏ mặt, kéo Nhất Thế qua một bên, thì thào thương lượng “Tớ muốn cùng Tiểu Trác Từ trải qua thế giới hai người.”

Nhất Thế sầm mặt, cô đương nhiên biết cô ấy muốn thương lượng cái gì, nghiêng răng hung hăng nói: “Không có cửa đâu, đi ngủ với tớ!”

Triệu Cát Tường khóc thảm thiết, không cam lòng đưa chìa khóa cho Tiểu Trác Từ “Chúng ta hai người chia cắt.”

Sự thật chứng minh, Triệu Cát Tường đến nơi như thế này không bình thường, hào hứng bất thường, vừa cất hành lý vào phòng liền sai Nhất Thế xem thực đơn “Muốn ăn gì?”

“Gọi đồ ăn trong khách sạn đắt lắm.”

“Nhưng nửa đêm rồi, không biết ăn ở đâu? Đói bụng sao chịu nổi.” Triệu Cát Tường nói xong, cẩn thận xem các món Thái đặc sản, đều viết bằng tiếng Anh tuy xem hiểu nhưng ù ù cạc cạc. Triệu Cát Tường vò đầu, nghiền cứu xem đó là cái gì, nghĩ nửa ngày cũng không ra liền bực lên, “Trời ạ, ghi thẳng tên tiếng Thái được rồi, làm gì mà đặt mấy cái tên bay bướm thế này.”

Nhất Thế lườm cô, mệt mỏi nằm trên giường.

“Đi, tìm sinh viên số một phiên dịch một chút.” Nói rồi kéo Nhất Thế dậy, Nhất Thế bực mình vô cùng “Tớ mệt lắm, cậu tự đi đi.”

“Một cô gái như tớ chạy qua không hay, đi thôi đi thôi.” Cô lại bắt đầu kéo Nhất Thế, Nhất Thế đau khổ thở dài, đi theo cô.

Tống An Thần đeo kính gọng đen nghiêm túc xem thực đơn, đôi mắt đen nhánh trong bóng đêm sáng nhấp nháy, khiến người ta có cảm giác rất tinh khiết. Tống An Thần chỉ tay vào một món ăn giá 87 baht, “Món này ngon.”

“Gọi là gì?”

“Tên bình thường là salad đu đủ.”

“Vậy gọi đi, chọn nữa.”

Kết quả đại vương Tống An Thần chọn liền mười mấy món, nhân viên phục vụ cầm thực đơn lên, lễ phép hỏi “Có chọn rượu không ạ?”

Mấy người đưa mắt nhìn nhau. Phục vụ thấy họ do dự, đưa lên một quyển sổ nhỏ, “Bình thường đa số các cặp tình nhân đến nhà hàng chúng tôi đều chơi trò chơi, phạt bằng rượu vang tình nhân, chơi trò thành thật dừng cảm.”

Triệu Cát Tường hào hứng, “Thành thật dừng cảm? Có ý tứ đó.”

“Là cách tìm bí mật của mình để hiểu được người khác sâu sắc nhất.” Phục vụ thấy Triệu Cát Tường thích thú, nói một câu khiến Triệu Cát Tường càng

kích động hơn, cô cầm lấy quyền sở, hỏi “Đây là gì?”

“Cái này liên quan tới vấn đề thành thật.” Lại lôi trong túi ra một quyền khác, “Cái này liên quan tới vấn đề dừng cảm. Các vị có thể chọn bất cứ phương pháp nào để xác định thắng thua. Người thắng cho người thua chọn lựa muốn thành thật hay dừng cảm, sau đó mở sổ này ra, để người thua lật tùy ý, sau đó trả lời hoặc là làm theo.”

“Hay đấy.” Tiểu Trác Từ cũng động lòng.

Kết quả đôi này sáng khoái mua hai quyền sở, không tới một lát có người đem vang tình nhân tới, hun nóng không khí.

Triệu Cát Tường gào thét với Tống An Thần và Nhất Thế, “Các cậu cũng lại chơi đi.”

“Bọn tớ chơi cái này hình như không hay lắm.” Nhất Thế chột dạ.

“Giải trí thôi mà.” Tiểu Trác Từ cũng khuyên, lúc này đúng thật là thịnh tình khó từ chối, hai người cũng không từ chối nữa, coi như là theo giúp đôi tình nhân cực kỳ khao khát hiểu biết đối phương này đi. Bọn họ chọn trò rút thăm xác định thắng thua, có bốn tờ giấy, vẽ rùa đen là thua, vẽ hoa là thắng, hai tờ giấy trắng thì làm khán giả.

Trò chơi chính thức bắt đầu.

Ván đầu tiên Triệu Cát Tường thua, Tống An Thần thắng, Triệu Cát Tường chọn dừng cảm, lúc cô lật đến tờ dừng cảm, cùng ông xã ngâm rượu hôn lười trước mặt mọi người.

Hôn. Triệu Cát Tường khóc không ra nước mắt, nhất thời luống cuống. Hai người hết sức xấu hổ vừa uống rượu lấy can đảm vừa làm theo.

Thực hiện xong, mặt cả hai đỏ tới mang tai, Nhất Thế cười đến khàn giọng.

Kết quả báo ứng tới nơi, Triệu Cát Tường thắng, người thua là Nhất Thế. Nhất Thế sợ dừng cảm, chọn thành thật. Nhưng cô lật tới đề mục đó, về mặt còn thê thảm hơn Triệu Cát Tường.

Đã từng trải qua cao trào chưa? Nhất Thế nghiêng rằng không biết trả lời ra sao, đúng là trò chơi cho người lớn, kinh dị!!! Nhất Thế đáp, “Không biết.”

Quả thật là cô thành thật trả lời, loại chuyện này cô làm qua một lần nhưng không hề có ấn tượng.

“Ồ, Nhất Thế, cậu làm rồi? Triệu Cát Tường hỏi thẳng thừng, làm Nhất Thế suýt sặc. Cô hoàn toàn không dám nhìn Tống An Thần nữa rồi.

Ván thứ ba Nhất Thế thắng, Tống An Thần thua. Anh cũng chọn thành thật, kết quả đề bài này quả nhiên là “khiêu dâm”

Lần đầu tiên là lúc nào?

Chỉ thấy mặt Tống An Thần đỏ bừng, ngớ ngẩn một hồi. Triệu Cát Tường thấy câu hỏi thì cười phá lên “Vương tử lạnh lùng chắc chắn chưa dâng lên lần đầu tiên rồi.”

“Mười tám tuổi.” Tống An Thần mất tự nhiên đáp.

Triệu Cát Tường cũng hoàn toàn ngớ ngẩn, vương tử lạnh lùng đã làm rồi? Lại còn đương lúc nụ hoa đâm chồi nữa, cô không nhận được gỗ bàn, “Ai mà đáng ghét thế, phá hủy cảnh hoa.” Nhất Thế gục đầu thấp hết mức.

Kết quả ván thứ tư Tống An Thần thua nữa, anh vẫn chọn thành thật.

Có bao nhiêu người phụ nữ/ đàn ông? Yêu ai nhất?

Tống An Thần mím môi, không nhận được lừ mắt nhìn quyền sở, “Chỉ có một, yêu nhất một cô gái.”

“...” Nhất Thế hết nói.

Càng về sau, vấn đề đặt ra càng kinh khủng, đến lượt Nhất Thế cô không cách nào trả lời, đành uống rượu chịu phạt nhưng cố tình cô lại thua phần lớn, trả lời không được hoặc làm không được nhiều lần quá. Một lát sau, tửu lượng kém khiến Nhất Thế gục xuống bất tỉnh.

Triệu Cát Tường cũng gục rồi, chỉ còn hai người đàn ông là tỉnh táo.

Tiểu Trác Từ nhìn Triệu Cát Tường ngủ ngon lành trong lòng mình, hơi thấp thỏm nhìn Tống An Thần, “Hai cô nàng đều say hết rồi, này...” Ý tứ của anh ta rất rõ ràng, anh ta muốn chăm sóc Triệu Cát Tường.

Tống An Thần là người thông minh, anh bế ngang Nhất Thế lên “Tớ lo cho cô ấy.” Nói rồi liền ra khỏi phòng, đi về phòng anh.

Tuy tửu lượng của Nhất Thế không cao nhưng say rượu vẫn khá đàng hoàng, ngoan ngoãn nằm ngủ, không biết trời trăng gì. Tống An Thần bận rộn dùng khăn lau mặt và tay cho cô, nhìn cô ngủ như heo chết, vừa bức vừa tức.

Đột nhiên Nhất Thế mở mắt ra, ngồi bật dậy, nhìn Tống An Thần cũng đang ngồi mấy phút. Nhất Thế nhắm mắt, hai tay không ngừng chỉnh ôm lấy khuôn mặt đẹp đẽ của anh “Anh chàng đẹp trai, nhìn anh rất quen, rất giống trúc mã của tôi.”

Tống An Thần không nói, biết rõ cuộc cô cũng say rượu nổi điên rồi, anh tùy tiện đáp lại một tiếng, tiếp tục lau tay cho cô.

“Trúc mã của tôi, cũng có đôi mắt thăm thẳm động lòng người như anh, mỗi lần nhìn anh ấy, lại có ảo giác bị hút hồn.” Cô chậm chạp tháo kính anh xuống, gần như si mê nhìn anh đắm đắm.

Cô vuốt ve khuôn mặt tuấn tú đẹp đẽ của anh, mê đắm cảm xúc mỗi lần đụng chạm.

“Thật ra vừa rồi vẫn đề thành thật có một câu hỏi, tìm thấy người anh yêu nhất, anh muốn nói gì với cô ấy?” Cô ngoẹo đầu, cười cười nâng khuôn mặt tuyệt đẹp của Tống An Thần lên, “Em trai Tống, anh lớn lên rất mê người, thật muốn có anh, giấu đi không cho bất kỳ ai thấy.”

Đôi mắt Tống An Thần không khỏi lóe lên, anh điều chỉnh lại tâm tình rối loạn, siết chặt cái khăn trong tay, gờ tay lên nhẹ nhàng lau trán cô, “Em muốn, anh ấy sẽ cho em.”

Nhất Thế mở đôi mắt mơ màng, mơ mơ hồ hồ.

Tống An Thần chỉ cười khẽ, khom người tới trước, cất giọng cực kỳ quyến rũ bên tai cô, “Em muốn bao nhiêu, anh ấy cho em bấy nhiêu, mãi đến khi em vừa lòng.”

Dưới ánh đèn màu đỏ cam nhấp nháy, hai người trên giường bắt đầu hôn môi, sau đó cùng nhau đẩy đưa ngã xuống giường triền miên.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27

Tuy Nhất Thế say nhưng các giác quan vẫn còn tỉnh táo. Cảm nhận được cô hầu hạ dưới thân Tống An Thần, ký ức hãy còn mới mẻ. Cô nhớ kỹ mình ôm chặt lấy cổ anh, khóc lóc cầu xin anh. Đều nói bác sĩ hiểu rõ cấu tạo cơ thể hơn người thường, vị bác sĩ Tống học giải phẫu đạt điểm phụ khoa tuyệt đối này, lợi dụng y học thường thức về sinh lý phụ nữ, xuyên suốt hoạt động thực tiễn, quả nhiên y lời Đặng Tiểu Bình, thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm chứng chân lý.

Bác sĩ Tống cực kỳ tích cực tập trung tinh thần vào hoạt động thực tiễn, lại kiểm tra chu đáo điểm mẫn cảm mà y học đã trình bày. Một đêm này, Nhất Thế chỉ có thể dùng một câu thành ngữ để hình dung, chọc thủng trời cao. Đúng thế, cô bay lên trời luôn rồi.

Thậm chí cô có thể ra sức tuyên truyền, bản lĩnh trên giường của bác sĩ Tống dư sức dẫn cô thăng thiên thành thần tiên.

Lúc cô tỉnh lại, ngơ ngẩn nhìn lên trần nhà, ký ức đêm qua ồ ạt tuôn ra, hình như lần này cô lại ăn trúc mã tốt đẹp của cô nữa rồi. Lần này không phải cường bức mà là quyến rũ. Cứ nghĩ tới mấy cảnh không chịu nổi ngày hôm qua là cô lại đau đầu nhức óc.

Cô quay đầu nhìn bên cạnh, trống không, trong lòng không khỏi chua chát. Trúc mã của cô nhất định hận chết cô, một thân trong trắng tốt đẹp bị cô bức, khó khăn lắm mới quên đi, quay lại quỹ đạo sinh hoạt bình thường, ngày hôm qua lại bị cô dụ dỗ. Là một người đàn ông, nhất định anh rất hận cô, đao phủ phá thân này. Nghĩ thế, Nhất Thế che mặt, không mặt mũi nào gặp ai.

Căn phòng rộng thênh thang có một sảnh một phòng, thêm một ban công. Nhất Thế nằm trên giường trong phòng ngủ, thấp thỏm không yên. Khó khăn lắm cô mới ngồi dậy, túm chăn che người tìm quần áo, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn cô có phần sụp đổ. Quần áo xếp ngay ngắn trên đầu giường, cả áo ngoài lẫn đồ lót.

Hiển nhiên, là Tống An Thần làm. Mặt Nhất Thế đỏ bừng, rất muốn khóc. Cô vội vàng mặc đồ vào, dè dặt hé cửa ra, thò đầu lên lút nhìn sảnh khách, hình như Tống An Thần không có trong phòng. Nhất Thế lên ra, chuẩn bị chuẩn. Ba bước cũng thành hai bước, tay cầm giày, chạy ra cửa, lại đổi giày, cô không nhìn được quay đầu đi chỗ khác. Đối diện với balcon, Tống An Thần mặc áo tắm bằng vải lông màu trắng, tóc còn ướt nước, ánh mặt trời sáng sớm chiếu lên gương mặt tuấn tú vô cảm của anh, một tay kẹp thuốc lá, tay còn lại vòng qua tay kia, dựa vào lan can, lạnh lùng nhìn Nhất Thế.

Lúc này anh, không mang đến cho người ta cảm giác mềm mại xúc động mà là lạnh tựa như băng. Đột nhiên Nhất Thế có cảm giác không ổn, chỉ thấy Tống An Thần dập tắt tàn thuốc lá, nhấc chân đi về phía cô, tâm tình khó dò dao động trong mắt anh, lạnh như băng làm Nhất Thế choáng váng đỏ mặt hôi lạnh.

“Chị Diệp lại muốn đi đâu?” Anh mỉm cười nhưng Nhất Thế không cho rằng đây là câu chào hỏi có thiện ý.

Nhất Thế đành đảo mắt, hơi mắt tự nhiên đáp: “Em về phòng mình.”

“Đây là phòng em.” Anh vẫn cười, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, đồng tử đen như mực khảm trong đó, giống như viên ngọc phát ra ánh sáng kỳ lạ, thần bí khó lường.

Nhất Thế chột dạ, lần này cậu em này đã không cách nào tha thứ cho hành vi của cô rồi, anh đang tức giận, nhất định là muốn bóp chết cô. Cô nghiêng rặng, khom người nói: “Xin lỗi, sẽ không có lần thứ ba.”

Hiếp thì cũng hiếp rồi, dụ cũng dụ rồi, cô không tin mình còn làm ra được chuyện gì mất mặt hơn.

Tuy Tống An Thần kinh ngạc vì cô xin lỗi nhưng đáy lòng vẫn khó chịu. Cô gái này, luôn không dám đối mặt, lúc nào cũng trốn. Thật sự có lúc anh đuổi quá mệt mỏi, rất nhiều lần muốn buông tha cô, cũng là buông tha chính mình, nhưng cuối cùng vẫn không kềm lòng được mà bước chân đuổi theo, đi tìm.

Anh hiểu, cả đời anh, không ai có thể thay thế được người con gái này.

“Đi tắm đi.” Tống An Thần trầm mặc một hồi, đột nhiên nói thế.

“Hơ...” Nhất Thế ngờ ngác dụi đôi giày đã mang xong.

Tống An Thần nhướn mày, cô còn muốn chạy.

Sức nhẫn nại của đàn ông có giới hạn. Nhất Thế biết rõ đạo lý này. Cô nhận ra được Tống An Thần không có ý buông tha cô đơn giản như thế, đành cời giày ra, chạy như bay vào nhà tắm.

Trốn trong phòng tắm, ánh đèn vàng chiếu trên mặt cô, Nhất Thế dờ dẩn nhìn vô số dấu tây loang lổ trên người, nhất thời ngỡ vực; rốt cuộc là cô dụ dỗ Tống An Thần hay là bị Tống An Thần quyến rũ?

Tắm xong đi ra, cô mặc áo tắm tương tự anh, sao hiệu quả lại không giống nhỉ? Tống An Thần mặc vào nhìn rất gọi cảm quyến rũ, cô mặc sao giống như quần một lớp lông lên người?

Tống An Thần đã nằm trên giường, đưa mắt nhìn cô ra khỏi nhà tắm. Anh nói, “Chúng ta nói chuyện.”

Cô biết, cô không dễ gì mà chạy được. Cô đi tới, đứng trước mặt anh, giống như đứa bé làm sai chuyện, chờ người lớn mắng cho một tràng súng liên thanh.

“Ngồi đi.” Tống An Thần nhìn cô, hờ hững nói.

Nhất Thế nghiêng rặng, ngồi xuống.

“Chuyện hôm qua, anh rất bất ngờ.” Tống An Thần lên tiếng trước.

Nhất Thế nói: “Anh cũng biết, em uống rượu vào không làm chủ được, uống rượu vào rồi, em phạm sắc.” Cô ra sức biện bạch cho mình, mặc dù cảm thấy giải thích kiểu này rất miễn cưỡng. Cũng không phải cô mới uống rượu một hai lần, cũng chẳng phải chỉ uống rượu xong ở riêng với một mình Tống An Thần. Nhất Thế sần sần, hai lần ở chung, hai lần xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Chẳng lẽ cô thật sự có ý nghĩ cảm thú với Tống An Thần, chỉ với ngọn cỏ non mơn mớn hấp dẫn này mới nảy sinh ý nghĩ ác ma?

Tống An Thần rất bất mãn với câu trả lời của Nhất Thế, anh nhướn mày, quay mặt nhìn cô có ý chỉ trích, “Em dè anh một lần cũng được đi, em có biết hôm qua em giày vò anh ra sao không hả?”

Nhất Thế thấy anh tức giận, ngửa người ra sau, co rúm lại. Cô cúi đầu, “Lần sau cũng không dám nữa.”

“Không có lần sau.” Tống An Thần lạnh lùng tiếp lời, làm cả người Nhất Thế run lên. Cô xác định, lần này chọc giận cậu em Tống thật rồi.

“Vậy anh nói đi, anh muốn sao hả.” Nhất Thế đánh bạc, cùng lắm thì để anh cười lại >_<.

Tống An Thần giả bộ cân nhắc, trái suy phải nghĩ, rề rà không chịu lên tiếng. Nhất Thế lo lắng nhìn Tống An Thần, cô cứ cảm giác lần này mình đã vượt qua trăm núi ngàn sông, trải hết trăm cay nghìn đắng mới có thể vượt qua bề khổ, lại không nghĩ vừa lên bờ liền bị một con sói đội lột cừu cướp về nhà, sống chết chưa biết.

Tống An Thần cân nhắc một hồi, Nhất Thế cũng giấy dựa một thời gian.

“Đi du lịch về, chúng ta về nhà một chuyến.”

“Làm gì?”

“Về lấy sổ hộ khẩu.”

“...” Nhất Thế đỏ mặt hỏi lạnh, “Anh muốn em phụ trách?”

“Không phải em nên phụ trách sao?” Tống An Thần lạnh lùng lườm cô, ánh sáng lạnh buốt đó làm Nhất Thế run cầm cập, không dám nói thêm lời nào.

Nhưng cô vẫn không cam lòng, nhin không được lắm bầm, “Dù sao cũng là em thiệt thòi, anh có thiệt đâu.”

Ánh mắt anh lướt tới, chỉ thấy anh nhìn cô bằng nửa con mắt, “Vậy anh phụ trách là được.”

“Chúng ta đều là người trưởng thành rồi, hẳn là nên thoả một chút.” Lòng cô đang nhỏ máu này, rõ ràng rất muốn “phụ trách” nhưng lại không hi vọng vì nguyên nhân này mà cùng Tống An Thần đi chung một con đường, như thế sau này không hạnh phúc được.

Tống An Thần cười cười, “Em thoả thật nhì.”

Nhất Thế đành cười hi hi ngu ngơ, che giấu tâm tư của mình. Tống An Thần cũng không nói thêm, im lặng, không nói cũng không nhìn cô. Trong tình cảnh này, bầu không khí dường như đông lại, lạnh kinh khủng.

“Anh hiểu em quá mà.” Đột nhiên Tống An Thần lên tiếng, “Vậy đi, xem như là trò chơi của người trưởng thành đi.” Anh đứng bật dậy, xô cửa bỏ đi.

Tiếng cửa đóng sầm làm Nhất Thế giật mình. Sau khi cả căn phòng yên lặng trở lại, Nhất Thế bỗng có cảm giác trống trải, chẳng qua chỉ là một trò chơi của người lớn mà thôi, cô tự nói với mình.

Song tận sâu trong lòng vẫn đau đớn một chập.

Bốn người tập trung lại ăn bữa trưa, Triệu Cát Tường gọi rất nhiều món, khẩu vị cực tốt. Cô vừa ăn vừa nói, “Hôm qua ăn xong ỏi ra hết, đói chết tó.”

Tiểu Trác Từ oán giận, “Em đói cái con khi, hôm qua ai hầu em suốt đêm hả?”

Triệu Cát Tường chun mũi khinh bỉ, “Xì, không phải anh cũng sướng à?”

Sao càng nghe càng thấy mập mờ? Nhất Thế cực kỳ không trong sáng mà sắc một cái. Tống An Thần từ đầu chí cuối đều yên lặng ăn cơm, một câu cũng không nói, mặc Triệu Cát Tường và Tiểu Trác Từ ồn ào.

Mãi đến...

“Nhất Thế, hôm qua được chăm sóc thế nào hả?” Ánh mắt Triệu Cát Tường hết sức mờ ám, còn có vẻ thô bỉ như rồng mây.

“Tốt lắm, tốt lắm” Nhất Thế xấu hổ cười trừ, cố gắng che giấu cảm giác mất tự nhiên.

“Tớ cũng nghĩ thế, bác sĩ Tống ra tay, ai dám tranh giành?” Triệu Cát Tường tiếp tục nháy mắt mập mờ.

“Cậu uống lộn thuốc à?” Nhất Thế thật sự chịu hết nổi, trừng cô.

Chỉ thấy ánh mắt Triệu Cát Tường lướt qua cổ cô, chân mày nhíu lên, cười cười như không. Lúc này Nhất Thế mới nhớ trên người mình rất nhiều dấu tây, có mấy trái lộ ra ngoài. Mặt cô đỏ bừng, ho khẽ giấu đi chột dạ trong lòng, “Ăn cơm.”

Nhất Thế không kềm được đưa mắt nhìn Tống An Thần, anh vẫn bình thản ăn cơm, không nhìn ra chút xao động nào. Anh thì hay rồi, lập tức xem chuyện ngày hôm qua là trò chơi, còn cô, có chút không thích ứng. Nhất Thế ảo não, cô làm sao vậy?

Ăn xong bữa trưa, bọn họ muốn về Bangkok tụ họp với các đồng nghiệp khác. Trên đường về Nhất Thế định ngồi chung với Triệu Cát Tường, khổ cái ai đó trọng sắc khinh bạn, đẩy cô lên ngồi cạnh Tống An Thần, cô đành phải đứng dậy đổi chỗ.

Nhất Thế cười trừ chào hỏi: “Em trai Tống, hôm nay thời tiết quang đăng thật.”

“Ừ.” Anh nghiêng mặt đi, không nhìn cô. Nhất Thế cảm thấy ngượng ngập, cũng không lên tiếng nữa. Đường đi không dài, có lẽ Nhất Thế mệt nên không mở mắt lên nổi, từ từ thiếp đi.

Một giấc ngủ thoả qua này, cô ngủ thật ngon, chỉ là trong lúc cô đang ngủ say, có người đẩy cô không cho dựa vào mình, cô lắc lư người tỉnh lại.

Hóa ra trong lúc ngủ, cổ cô gục trên vai Tống An Thần. Nhất Thế làm bầm, mượn vai ngủ một chút không được sao. Cô đang oán giận, Tống An Thần cũng biết, anh nheo mắt, đôi mắt hẹp dài híp lại thành sợi chỉ, bồn chột: “Quy tắc của trò chơi người lớn là sau đó đường ai nấy đi.”

Cô nổi khùng thật rồi, cảm tức quay đầu đi, “Cám ơn đã nhắc nhở.”

“Không cần khách sáo.”

Cô nắm chặt tay, trong lòng không vui sướng chút nào.

Tống An Thần giữ quy củ của trò chơi người lớn rất nghiêm. Từ sau khi đi Thái Lan về, về bệnh viện quả thật là việc ai nấy làm. Triệu Cát Tường thấy kiểu quan hệ bằng mặt không bằng lòng này của hai người, hoang mang tùm Nhất Thế lại hỏi rốt cuộc là chuyện gì.

Nhất Thế chỉ trả lời: “Đêm đó chẳng qua là tác dụng của rượu thôi.”

“Nhưng Tổng An Thần có xin đâu.” Một cây làm chẳng nên non, rượu đó chỉ có tác dụng với Nhất Thế thôi mà.

Nhất Thế cứ cho rằng hai người đều say mới gây ra chuyện, bị Triệu Cát Tường nói thế, ngây người, miệng co giật “Cậu chắc chứ?”

“Không chắc lắm, ít nhất thì lúc tớ xin anh ta còn tỉnh táo.”

Nói vậy cũng như không? Triệu Cát Tường xin từ sớm, lúc cô còn tỉnh táo kia.

Nhất Thế hung hăng lờm cô, Triệu Cát Tường bỗng thì thảo, “Nhất Thế, cậu có tránh thai không?”

“Hả?” Nhất Thế bỗng nhiên có gút mắc trong lòng, máu trong người chảy ngược, toàn thân lạnh run, đứng ngây ra tại chỗ, đầu óc trống rỗng không suy nghĩ được gì. Triệu Cát Tường còn đang lăm bằm, “Không cần thận, trứng thì thâm.”

Tìm Nhất Thế đã ngừng đập, nếu tính chu kỳ an toàn, hôm đó vừa vặn là kỳ rụng trứng của cô, khả năng mang thai tới tám chín chục phần trăm. Sao cô vấp ngã một lần mà không khôn ra, quên mất chuyện tránh thai này, bây giờ đã hơn hai tuần rồi, nếu thật sự có, chẳng phải là mắc vào đại kỵ của trò chơi người lớn sao? Lần này cô té một cú lớn đây.

Nhất Thế càng nghĩ càng sợ, mới có hai tuần, không thể xác định rốt cuộc có thai hay không. Chuyện đó khiến cô lo lắng, bắt đầu quấy rầy cô. Đi làm mà tinh thần Nhất Thế suy sụp, ngày nào cũng trông cho kinh nguyệt mau giá lâm. Lúc trước cô phiền chán chuyện này nhất, bây giờ thì hi vọng cho đi cả mẹ mau tới cỡ nào.

Tổng An Thần đi vào phòng trực y tá, lật hồ sơ bệnh án lên xem, nhìn cả phòng trực chỉ có một mình Nhất Thế, “Đi với anh một chuyến.”

“Đi đâu?” cô đột nhiên cảnh giác.

Tổng An Thần cười khinh khinh, “Làm chuyện em nên làm.”

Nhất Thế không được tự nhiên đứng dậy đi theo, hiện giờ cô sắp bệnh tâm thần luôn rồi. Đi trên hành lang, Tổng An Thần đưa cho cô mấy tập hồ sơ bệnh án, “Hôm nay mới có vài bệnh nhân nhập viện, ba ca lành tính một ca ác tính, lát nữa đi photo ra một bản đưa cho y tá trưởng, để chị ấy xử lý.”

“Được.”

“Còn nữa, em chờ một lát đưa đồng phục cho ba bệnh nhân mới.”

“Ừ.”

Tổng An Thần cũng không nói thêm, đi trước mặt Nhất Thế, vẻ mặt lạnh tanh. Haiz, tình trạng này kéo dài hơn hai tuần rồi, cô không biết duy trì được bao lâu, chỉ ít thì cô rất ghét tình trạng này.

Ba bệnh nhân mới đều bị Tổng An Thần tiếp nhận. Nhất Thế theo lời dặn của Tổng An Thần, làm xong xuôi, y tá trưởng nhìn bệnh án, đi ra một chuyến, lúc quay lại nói, “Bác sĩ Tổng này có thể kế thừa vị trí bác sĩ Ngôn được rồi.”

Các y tá trong phòng nhìn nhau.

“Còn đang trong giai đoạn thực tập, kết quả còn chưa biết thế nào mà bệnh viện này đã sắp xếp bác sĩ Tổng điều trị chính rồi, ba bệnh nhân kia cũng đồng ý nữa, chắc chắn...” Cũng không rõ là y tá trưởng châm chọc hay là gì nữa.

Ai nấy đều biết chồng của y tá trưởng là bác sĩ Vương ở khoa ngoại ung bướu, hơn mười lăm năm kinh nghiệm rồi nhưng năm năm trước mới bắt đầu cầm dao mổ chính, cọt xát mười năm, làm bác sĩ trợ mổ mười năm, khó khăn lắm mới ngồi lên được. Tổng An Thần rõ ràng chỉ là bác sĩ thực tập, chỉ được tiếng là học trò cưng của giáo sư Chu, là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của đại học y A, bệnh viện lại phê chuẩn cho anh mổ chính, mà ba bệnh nhân không ai dị nghị, khó trách người ta không vui.

Y tá trưởng nói tiếp, “Lần này bác sĩ Tổng mổ, ai đi?”

“Tôi, tôi!” Giản Mỹ Mỹ dẫn đầu, rất nhiều y tá giành nhau xung phong.

Vốn dĩ y tá trưởng đã bất bình, thấy bác sĩ Tổng này chẳng những sự nghiệp thuận lợi mà nhân duyên với phụ nữ cũng tốt, không khỏi cười khẩy. Chị chỉ vào Nhất Thế không rục rịch, “Ba ca mổ này, em phụ trách.”

Nhất Thế hơi giật mình, chỉ vào mình, không chắc chắn lắm. Kinh nghiệm y tá của cô sao có thể phòng mổ? Cô thật sự không dám tin.

“Vấn đề liên quan đến mấy ca này, lát nữa em vào phòng chị, chị nói cho em biết.” Nói xong y tá trưởng bỏ đi, để Nhất Thế đứng sững ở đó, còn có các y tá đang ghen tị.

Có thể đi khoa phẫu thuật, đối với người không có kinh nghiệm như Nhất Thế mà nói thật sự là cái bánh tẻ trên trời rớt xuống. Hôm đó Triệu Cát Tường không đi làm, nếu cô ấy biết tin này, nhất định sẽ nhảy chồm lên.

Chỉ là, muốn cô phụ trách ba ca mổ, tiếp xúc nhiều với bác sĩ mổ chính Tổng An Thần. Cô còn phải đi hỏi rất nhiều vấn đề liên quan đến ca mổ, lịch mổ cụ thể, thời gian sắp xếp thế nào v.v., như thế không phải cô sẽ xấu hổ chết ư? Nhưng nhìn thái độ của Tổng An Thần với cô thì hình như cô nghĩ nhiều quá, quả thật anh xem lần đó là cuộc chơi của những người trưởng thành rồi.

Vất vả lắm mới chịu đựng hết giờ làm, Nhất Thế chuẩn bị về nhà. Thay đồ xong ra cửa thang máy lại đụng Tổng An Thần đang chờ thang. Anh vẫn đứng thẳng người như cũ, vẻ mặt ôn hòa nhã nhặn nhìn rất hấp dẫn, lộ rõ nét xuất chúng.

Hình như anh cũng nhận ra cô, tùy tiện liếc cô một cái. “Đỉnh”, thang máy lên tới, hai người đồng loạt đi vào.

Trong không gian hẹp này, Nhất Thế thậm chí không dám ngược lên nhìn Tổng An Thần, cứ nhìn chòng chọc bảng số, đếm ngược.

“Cuối tuần này xin nghỉ, chúng ta về thành phố A một chuyến.”

“Về nhà à?” Nhắc mới nhớ cũng lâu rồi cô chưa về thăm ba. Có điều bình thường hay điện thoại, biết giờ ông khá ổn, mở một quán cà phê com văn phòng, kinh doanh rất khá.

“Ừ.” Anh thân nhiên đáp lại một tiếng.

Tuy Nhất Thế thấy lạ, vì sao anh bỗng muốn về nhà, lại còn bảo cô về chung nhưng quả thật cô nên về thăm ba một chuyến.

“Đỉnh”, thang máy mở ra, hai người một trước một sau đi ra ngoài. Tổng An Thần lại phớt lờ cô, đi thẳng tới bãi xe, Nhất Thế nhìn lưng anh, không nhận được mắt: “Quý hẹp hòi.”

Đang định ra cổng bệnh viện, sau lưng Nhất Thế có người nhấc còi, kẻ đó lái tới cạnh cô, hạ kính xe xuống, lộ ra gương mặt của Tổng An Thần, “Anh đưa em về.”

Không biết vì sao đột nhiên Tổng An Thần “xuống nước”, ngược lại Nhất Thế có hơi nhảy nhót. Có lẽ là không quen việc Tổng An Thần bỗng lãnh đạm với cô, hoặc có lẽ là cô đã quen được Tổng An Thần chăm sóc rồi.

Lần này cô ngồi ở ghế phụ, Tổng An Thần lườm cô, không nói gì, lái xe đi.

“Hôm nay ngày mấy?” Tổng An Thần nhìn phía trước, hỏi băng quơ.

“Mười chín.”

Môi Tổng An Thần cong lên, để lộ nụ cười nhếch nhai, “Anh nhớ lần trước em mua băng vệ sinh cũng tầm lúc này nhì.”

Mặt Nhất Thế hết đỏ lại trắng. Tổng An Thần nắm chặt vô lăng, thỉnh thoảng liếc cô một cái “Muốn mua thêm không?”

“Không cần, em tự mua.” Cô hơi mất tự nhiên.

Tổng An Thần cười không nói, vẻ mặt khiến người ta nghĩ thấy mùi gian trá. Lúc ấy Nhất Thế cứ mãi xấu hổ, cũng không chú ý biểu tình là lạ của anh. Trái tim vốn dĩ trầm xuống lại bị Tổng An Thần treo lên. Kỳ kinh của cô rất bình thường, chu kỳ đều là ba mươi ngày, theo lý mà nói thì ngày mười tám phải tới rồi nhưng hôm nay ngày mười chín còn chưa thấy, cô hoảng hốt. Nhất Thế không ngừng tự nhủ, chẳng qua trễ một ngày mà thôi, mới có một ngày, chưa thể kết luận được.

Xe dừng trong hoa viên khu nhà Nhất Thế ở, Nhất Thế tâm thần bất an không chú ý đã đến nơi. Xe dừng rồi mà cô vẫn cúi đầu, tính toán xem trận làm tình hôm đó rốt cuộc có phải kỳ rụng trứng hay không.

Tổng An Thần cũng không sốt ruột, nhẹ nhàng dựa lưng vào ghế, mỉm cười nhìn cô nóng nảy đếm đếm.

“Em tính gì thế?” Anh cười khê hời, giữa hai hàng mi lộ ra sự thông minh sắc bén không nghĩ ngờ gì, dường như anh biết mà còn hỏi.

Nhất Thế quay đầu nhìn anh, thỉnh linh phát hiện đã tới nhà mình. Cô lập tức mở cửa xuống xe, vẫy tay với Tổng An Thần trong xe, “Bái bai cậu em Tổng.”

Tổng An Thần hừ một tiếng “Đừng quên mua whisper của em đấy.” Cười cười quay vô lăng, lái ra khỏi chung cư, Nhất Thế ngo ngác đứng tại chỗ, sờ bụng, ngần vịn lần đứng có tranh hơn thua, cô thích đi cả, không thích con nít.

Vừa nói vừa nhìn hòm thư nhà mình, thấy một tờ giấy đỏ, cô rút ra nhìn, ớn lạnh.

“Bệnh viện phụ nữ Đông Phương, phá thai không đau, thật sự không đau đâu.”

Mẹ nó! Nhất Thế vo thành một cục, tức đỏ mặt.

Hơn bảy giờ sáng ngày cuối tuần, nghỉ phép. Nhất Thế còn đang nằm còng queo trên giường nhủ thì đồng hồ báo giờ điện thoại đột nhiên réo ầm ỹ, làm Nhất Thế bật dậy chụp lấy điện thoại. Cô giờ ra nhìn giờ, lật đật nhảy xuống giường rửa mặt thay đồ.

Nhất Thế và Tống An Thần hẹn nhau lúc tám giờ, còn nửa tiếng nữa, vẫn còn kịp. Cô thu thập đồ xong, phát hiện còn hai mươi phút, nghĩ bụng tám giờ anh mới ra khỏi cửa, lái xe đến đón cô cũng mất một chút thời gian, ăn trước đã.

Ăn uống no nê, đầu óc sáng láng đi ra, gọi điện thoại cho Tống An Thần, đầu kia bắt máy.

“Em trai Tống, anh xuất phát rồi à?”

“Ồ dưới lầu nhà em rồi.”

“Á, em xuống liền.” Nhất Thế ngắt điện thoại, lập tức phi xuống lầu, lại quên mình mang giày cao gót, suýt nữa thì trượt chân. Xuống dưới lầu, Tống An Thần đã đậu xe ở chỗ dễ thấy nhất, máy cũng tắt, hiển nhiên là chờ lâu lắm rồi.

Nhất Thế áy náy xin lỗi, chui vào xe, “Ngại quá, không ngờ anh tới sớm thế?”

Tống An Thần lườm cô, thấy mặt cô còn dính vụn bánh bao, bật cười “Em tính để dành bánh bao cho anh ăn à?”

Nhất Thế nhìn theo ánh mắt anh, lau mặt mình, hơi ngượng ngập.

“Anh đang đói đây.” Mời Tống An Thần khê ghếch, khởi động xe lái ra khỏi chung cư, hòa vào làn đường cao tốc.

Dọc đường, rất mực yên tĩnh. Nhất Thế nhàm chán liền cầm điện thoại lên chơi pikachu. Tống An Thần liếc qua, cười: “Điện thoại đúng là tiện dụng, đủ chức năng, lợi mình lợi người.”

“Cũng được, quả thật rất hữu dụng.”

“Điện thoại của em có chụp hình không?” Tống An Thần đột nhiên hỏi.

Nhất Thế gãi đầu “Trước giờ em không chụp hình, tin đa phương tiện cũng không có.”

Tống An Thần cười cười, “Điện thoại của em quả thật trông trơn, đến hình nền cũng là hình xuất xứ, không đổi gì cả,”

“Hơ? Sao anh biết?” Nhất Thế ôm khư khư điện thoại, “Anh động vào điện thoại của em”

“Ừ, hôm đó bị em giầy vò một đêm không ngủ nên lấy điện thoại em chơi pikachu.”

Miệng Nhất Thế co rúm, lại đùa dai nữa. Giầy vò mà không một còn rãnh rồi chơi pikachu? Nhất Thế thật không biết cậu em Tống này đặc biệt cỡ nào nữa.

Về đến thành phố A, mạnh ai nấy về nhà mình. Nhất Thế vừa về tới nhà, gọi “Ba, con về rồi” thì điện thoại không hợp thời mà reo lên, là số của bác Tống. Cô bắt máy, nghe Tống An Thần nói: “Bác Diệp ở nhà anh, em đến đây đi.”

Nhất Thế phát rầu, sao Tống An Thần lại dùng số của bác Tống gọi cho cô, nghĩ không ra nguyên nhân liền đi qua nhà kế bên, nhà Tống An Thần.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Nhất Thế gõ cửa nhà đối diện, người ra mở là Tống An Thần, anh yên lặng liếc cô vài giây, miệng hơi mỉm cười, “Hôm nay ăn cơm ở nhà anh.”

“Ừa?” Nhất Thế hơi sùng sốt, thò đầu qua khe hở Tống An Thần dịch ra nhìn vào trong, thấy ba cô và ba Tống An Thần đang đánh cờ tướng. Nhất Thế hét chỗ nói, ngẩng đầu lên lại thấy Tống An Thần đang cúi đầu chăm chú nhìn cô.

“Mau vào đi.” Đột nhiên Tống An Thần nói, vươn tay ra lôi cô vào nhà. Nhất Thế bị ép dưng vào lòng anh, trong lòng càng thêm khó hiểu. Lúc nào thì động tác của Tống An Thần trở nên thô bạo như thế? Mà anh lại hợp thời ôm lấy cả người cô.

Cô còn đang sầu não thì hai ông già đang đánh cờ đồng loạt thả xuống ngẩng đầu lên, vừa ngạc nhiên vừa khó hiểu nhìn hành động thân mật của họ. Nhất Thế hoảng hồn, vội vàng đẩy Tống An Thần ra, thì thào: “Mau buông ra, ba và bác nhìn kia.”

Tống An Thần nghe rất rõ, buông cô ra nhưng lại trở tay nắm chặt tay cô, nghênh ngang đi lướt qua hai người lớn: “Ba, đừng đánh cờ nữa, sắp hết thời

gian rồi, ba mau đi mua rau đi.”

Ông Tổng nghi hoặc liếc bàn tay hai người đang nắm nhau, Nhất Thế vội vàng định rút tay về nhưng Tổng An Thần càng nắm chặt hơn, thậm chí năm ngón tay của cô cũng thấy đau.

Ông Diệp cũng dùng ánh mắt giống hệt nhìn hai người, tuy thắc mắc nhưng không hỏi thêm.

“À, đúng rồi, ba.” Tổng An Thần móc điện thoại trong túi ra, “Tiện đường đem đi sửa dùm con với.”

Ông Tổng quờ trách, có vẻ bức mình “Con đúng là lảm chuyện.” Cầm lấy điện thoại nói với ông Diệp “Chúng ta đi mua rau.”

Ông Diệp gật đầu, hai người vừa quay lưng, Tổng An Thần lại dặn: “Ba, đừng quên sửa xong gọi thử mấy dùm con.”

“Thằng ranh, gọi thử thì phải có số, điện thoại của ba bị con cầm rồi còn đâu.”

“Bác Diệp không có à?” Thái độ Tổng An Thần rất bình thường.

Gương mặt già nua của ông Diệp đỏ lên “Điện thoại bỏ ở nhà rồi. Ban nãy An Thần gọi, bác vừa nghe xong là ùng ùng chạy qua rồi.” Ông Diệp thích nhất là đánh cờ tướng, vừa nghe tới đánh cờ là chuyện gì cũng quên ra sau đầu. Hồi trước, ở đơn vị tổ chức thi đấu, có môn cờ tướng, lúc ông Diệp thi với người ta, ông chui vào toilet đi cầu một lát, bởi vì toàn bộ tinh thần đều tập trung vào ván cờ, kết quả quên chùi dít, vừa vận lại bị ông Tổng bắt gáp, lần nào đánh cờ cũng lòi chuyện này ra chọc ông. Ông Diệp lại thuộc kiểu người sĩ diện khổ thân, cứ nhắc đến ván cờ tướng đó là muốn độn thổ cho xong.

Tổng An Thần phì cười, cũng không nói thêm. Nhưng ông Diệp nhảy cảm lại càng đỏ mặt, nói với Nhất Thế “Nhất Thế, điện thoại con đâu?”

Nhất Thế ngơ ngác móc điện thoại ra đưa cho ba. Ông Diệp cầm lấy, giơ điện thoại trong tay lên nói với ông Tổng: “Lát nữa dùng điện thoại này thử.”

Ông Tổng phá lên cười lớn: “Ông Diệp à, nhiệt tình ‘đi cầu quên chùi dít’ của ông tới giờ vẫn không đổi nha.”

Ông Diệp trợn mắt lườm, mặt lại đỏ ửng, không dám nhìn bọn trẻ, lòi ông Tổng đi ra cửa.

Tổng An Thần từ đầu chí cuối đều cười tùm tùm, đưa mắt tiễn hai ông già ra khỏi cửa, ngồi phịch xuống sofa cầm nho trên bàn lên ăn.

Nhất Thế cảm thấy kỳ quặc, không kèm được hỏi anh: “Sao đang yên đang lành lại ăn cơm chung?”

“Anh nói với ba, chúng ta về vì muốn cùng nhau ăn bữa cơm.”

“Sao điện thoại anh lại hư vậy? Giá tiền điện thoại của anh mắc gấp 8 lần của tôi, điện thoại tôi còn chưa hư lần nào.”

“Điện thoại đắt tiền thì không được hư à?” Tổng An Thần nhướn mày, hiển nhiên hơi bức mình với câu hỏi của Nhất Thế.

Nhất Thế cũng thức thời không hỏi nữa, cùng ngồi xuống sofa ăn nho.

Tổng An Thần đột nhiên dựa lưng vào sofa, đầu mày khóe mắt đều thoáng nét cười đặc trưng, nhàn nhã nhìn Nhất Thế ăn nho.

Đột nhiên anh lên tiếng “Anh đặc biệt dặn ba mua nho chua, anh biết em thích ăn.”

Nhất Thế ngừng lại, cô thích ăn chua mỗi khi tâm trạng không tốt, anh mua đồ chua cho cô ăn là vì nhìn ra được tâm tình cô không tốt ư? Sao cô không nhận thấy.

Thấy dáng vẻ dờ dẩn của Nhất Thế, Tổng An Thần cũng không đề cập nữa, một mình xem ti vi, không để ý gì tới cô. Nhất Thế lườm anh, nói nửa chừng thật đúng là dụ người ta.

Một người “chăm chú” xem ti vi, một người ăn nho hết trái này đến trái khác. Cả Nhất Thế cũng thấy lạ, chẳng lẽ thật sự tâm trạng không ổn, sao ăn chua được đến thế? Một rổ nho to, cô ăn gần hết rồi.

Ước chừng một tiếng sau, hai ông ba quay về, chỉ là sắc mặt hết sức khó coi, người nào cũng lạnh như cà rem, đi vào nhà bếp.

Nhất Thế thẳng thốt, hai người này hỏi nãy còn đùa giỡn om sòm, sao đi về liền đổi sắc rồi? Cô thuận tiện liếc Tổng An Thần, chỉ thấy anh cười cười nhìn cô, Nhất Thế có cảm tưởng mình đang bị ảo giác, cứ cảm thấy nụ cười quái gở này có giấu dao trong đó, hơn nữa còn nhắm vào cô.

Bữa tối làm xong rất nhanh, vài món ăn gia đình, bốn người chia nhau ngồi xuống.

Không khí hết sức kỳ lạ, hai người lớn đều không nói chuyện, cũng không động đũa mà nhìn chằm chằm con nhà mình.

Cuối cùng, ông Tổng lên tiếng trước, “An Thần, có chuyện gì giấu ba à?”

“Ba nói chuyện nào?”

“...” Té ra là không chỉ lừa một chuyện thôi đâu. Ông Tổng bị đánh bại.

Lúc này ông Diệp hỏi Nhất Thế, “Nhất Thế, con có bạn trai phải không?”

Nhất Thế vừa mới ăn một rổ nho xong, bị câu hỏi của ông Diệp làm giật mình, nước chưa từ trong dạ dày trào lên cổ họng. Cô vội vàng bịt miệng, trợn mắt nhìn khuôn mặt tái đi của ông Diệp.

Dường như ông Diệp cũng hoảng không kém.

Nhất Thế vội vàng nói: “Hồi nãy con ăn nhiều nho quá, hơi buồn nôn, không sao đâu.” Nhất Thế tưởng hai ông già lo lắng vì thấy cô buồn ói.

Hai ông già nhìn nhau, lời điện thoại ra quãng đến trước mặt hai người, ông Tổng nghiêm nghị ngửa bài với Tổng An Thần: “Các con ở chung bao lâu rồi?”

“Từ lúc biết yêu.” Tổng An Thần đáp tỉnh bơ.

Nhất Thế khó hiểu, cô mở điện thoại ra nhìn, bị ảnh chụp chung thân mật trên màn hình làm hết hồn, thiếu chút thì cầm điện thoại không vững. Tấm ảnh này cài đặt làm ảnh hiển thị cuộc gọi đến, số máy gọi là Tổng An Thần.

Mà trong ảnh chính là cảnh hai người để vai trần ôm nhau lúc sáng sớm sau một đêm hoan ái ở Pattaya? Cô không tin nổi nhìn Tổng An Thần, chỉ thấy mặt anh tỉnh bơ, nghịch điện thoại trong tay, hình nền cũng là tấm ảnh đó.

Ông Diệp ngồi một bên hỏi rõ đầu đuôi: “Nếu không có lần sửa điện thoại này, các con còn định giấu chúng ta bao lâu nữa?”

“Bác Diệp, lần này con và Nhất Thế về nhà là muốn khai báo, để người lớn chọn ngày kết hôn.”

Nhất Thế quay phắt lại trừng anh “Anh nói cái gì?”

“Nhất Thế có thai rồi, bọn con cần phải cưới.” Anh phớt lờ Nhất Thế đang giận dữ, tự mình đối mặt với người lớn.

“Con không có thai.” Nhất Thế vội vàng biện bạch nhưng bị ông Diệp trừng mắt mà rụt đầu, không dám mở miệng.

Ông Tổng quay sang nói với ông Diệp cực kỳ áy náy, xin lỗi: “Ông Diệp à, thành thật xin lỗi, thằng con trời đánh của tôi thật quá đáng.” Sau đó quay sang dạy Tổng An Thần: “Con có biết mình làm vậy là hại con gái người ta không.”

“Con dám coi đồ cô ấy, nhất định sẽ vì cô ấy mặc áo cưới.”

Tổng An Thần nói thế, ông Tổng lại nuốt hết một đồng răn dạy vào bụng, ngượng ngùng nói với ông Diệp, “Ông Diệp, chọn ngày đi.”

Nhất Thế sốt cả ruột, khẩn thiết nhìn ba cô. Ông Diệp thấy cô “nóng lòng” như thế không khỏi nhú mày, sốt ruột gả cho người ta thế à? Cái trò tiền trăm hậu tấu này đã làm người ưa sĩ diện như ông Diệp mất hết mặt mũi, giờ thấy Nhất Thế nôn nóng như thế càng khiến ông tức điên.

“Bác Diệp, Nhất Thế muốn mặc áo cưới cho đẹp, chọn ngày càng sớm càng tốt, cho bụng khỏi lớn.” Tổng An Thần giải thích nguyên nhân vì sao Nhất Thế “nóng lòng”.

Nhất Thế đứng bật dậy, đập bàn rống lên: “Tổng An Thần.”

“Ngồi xuống.” Ông Diệp cũng rống to.

Mặt Nhất Thế tái nhợt, ngồi xuống.

“Tôi thấy không cần theo phong tục làm gì, kết hôn luôn khỏi cần đám hỏi nữa.” Ông Diệp thương lượng với ông Tổng.

Ông Tổng không có ý kiến, gật đầu.

Nhất Thế buồn bực ngồi một bên, trừng mắt nhìn Tổng An Thần đang vui vẻ. Trời ạ, đến tội cùng cô đã gây ra nghiệp chương gì, bị anh thiết kế ra nông nỗi này. Tổng An Thần biết cô không đời nào gọi điện thoại cho anh nên mới biến tấm ảnh chụp chung kia thành ảnh hiển thị người gọi đến lưu trong điện thoại. Chỉ cần cô không gọi cho anh sẽ không phát hiện ra. Đây là lý do sau khi trở về anh lại phớt lờ cô, hơn nữa hình nền điện thoại của anh cũng là tấm ảnh hở da thịt đó. Anh đã đảm bảo cả hai đầu, nếu Nhất Thế không đưa điện thoại cô cho ông Diệp như kế hoạch thì anh nên điện thoại của anh cũng có thể lộ ra, chỉ là không bộc lộ được “tình yêu” của hai người tí mỉ thôi.

Điện thoại hai bên đều có tấm ảnh đó, Nhất Thế có mười cái miệng cũng không biện bạch được. Đột nhiên cô thấy mất hết sức lực, ăn cơm xong cô nhìn ba đưa sổ hộ khẩu cho Tổng An Thần “Chuyện hôn lễ để người lớn sắp xếp, các con cứ đi làm bình thường thôi.”

“Dạ, ba.” Anh đã sửa miệng gọi ba Nhất Thế là ba, thật đúng là tận dụng triệt để.

Ông Tổng xoa đầu Nhất Thế, cười cười quở: “Hai đứa ranh con này, dám lừa bọn ta tư thông.”

Nhất Thế khóc không ra nước mắt, cô không cần thận tư thông, bị gian thần hãm hại.

“Ôi chào, rốt cuộc cũng được ôm cháu rồi.” Ông Tổng cười ha ha nói với ông Diệp.

“Ui, tôi cũng sắp được bế cháu ngoại rồi.” Ông Diệp ngoác miệng cười, so với vẻ mặt nghiêm túc vừa rồi cứ như hai người.

Nhất Thế đứng một bên nhìn trừng trừng Tổng An Thần đang ôm cô hết sức dịu dàng. Tổng An Thần cảm giác được ánh mắt giết người của cô, không giận mà cười, khom người hôn lên môi cô, “Bà xã, vất vả rồi.”

Cả người cô run lên.

Khoảng bảy giờ tối, hai người chuẩn bị quay về thành phố B. Ngồi trên xe, Nhất Thế cảm giác nói “Tôi không mang thai.”

“Hử?” Tổng An Thần khởi động xe, tùy tiện ừ một tiếng.

“Mấy ngày trước đi cả của tôi tới rồi. Tôi không mang thai nên anh không cần chịu trách nhiệm.” Giọng Nhất Thế thấp xuống, mấy ngày nay quả thật cô lo lắng đến mất ăn mất ngủ, bởi vì hôm cô lên giường với Tổng An Thần vừa đúng kỳ trứng rụng, để mang thai nhất. Tổng An Thần biết chu kỳ của cô nhất định cũng nghĩ là cô mang thai, nhưng bà con của cô tới rồi, đứa bé sẽ không tới.

“Vậy thì sao?” Tổng An Thần nhũn mảy, có vẻ khó xử “Hai ba đều mong có cháu kia.”

“...” Tổng An Thần hoàn toàn lờ đi câu “không cần chịu trách nhiệm” của Nhất Thế.

“Không sao, còn kịp tạo ra một đứa.” Tổng An Thần vuốt tóc Nhất Thế, “Từ hôm nay, em dọn về nhà anh ở, mau chóng tạo cục cưng.”

Mí mắt Nhất Thế giật giật, miệng còn chưa kịp co rúm lại, xe đã khởi động, nhắm hướng căn nhà sau này của hai người phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Nhất Thế rời rầm ngồi ở ghế lái phụ, túm chặt vật áo mình, thấp thòm bất an nhìn xe dừng lại trong bãi đậu xe khu chung cư Lăng Thiên. Xe tắt máy, hai người trên xe đều không nhúc nhích, ngồi nguyên trên ghế nhìn ra xa.

Nhất Thế nắm chặt tay, hít sâu một hơi: “Em trai Tổng, chúng ta...”

“Sổ hộ khẩu đã đem qua đây rồi. Ít hôm nữa tìm bữa nào rảnh đi sở dân chính, làm chuyện nên làm thôi.” Đột nhiên anh chồm người tới, cõi dây an toàn cho cô, mỉm cười dịu dàng: “Về nhà đi.”

Mấy lời định nói bị Nhất Thế nuốt xuống. Cô không biết gần đây mình làm sao nữa. Cứ mãi lo lắng chuyện mang thai, sau khi kinh nguyệt tới vài ngày trước, tuy thờ ra nhưng trong lòng lại trống rỗng. Hôm nay xảy ra chuyện không kịp trở tay này, phản xạ có điều kiện của cô hình như càng chậm chạp hơn. Bây giờ mới nhận ra, cô đã không còn lối thoát nữa rồi, người lớn đều biết “quan hệ” của bọn họ, lần này cô muốn trốn cũng không trốn khỏi sự ràng buộc của gia đình. Cô ngước lên, nhìn bên mặt tuần tú có chút mệt mỏi của Tổng An Thần, lòng không khỏi nặng trĩu.

Tổng An Thần vẫn luôn là người đàn ông đầy trách nhiệm, cho dù đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn, anh vẫn gánh vác hết trách nhiệm về mình, anh cho rằng Nhất Thế nhất định sẽ mang thai lại không ngờ nó nằm ngoài dự đoán của anh, điều duy nhất có thể níu giữ anh không phải cô, mà là con.

Hai người nói đầu lén nhau lên lầu, Nhất Thế cứ cúi đầu không dám nhìn anh, mỗi khi đến cửa nhà, Tổng An Thần quay đầu lại nắm tay Nhất Thế mở cửa vào nhà.

Đây là lần thứ hai Nhất Thế đến nhà Tổng An Thần, vẫn y như cũ, sạch sẽ rộng rãi, trước khi ra cửa bao giờ cũng đóng kín cửa sổ, thả rèm cửa xuống, rút hết phích cắm ra. Hồi trước, lúc còn đi học, Tổng An Thần luôn chờ cô, luôn phải đóng cửa sổ, rút phích cắm cho cô. Nói như anh thì, “Trước khi ra cửa nhất định phải đóng kín cửa sổ, không phải để phòng ăn trộm mà là phòng trời mưa tạt vào làm nhà loạn lên. Trước khi ra cửa nhất định phải rút phích cắm, không phải tiết kiệm điện mà là phòng cháy nổ.”

Tổng An Thần là người đàn ông kỹ tính như thế.

Vào nhà, Tổng An Thần cũng không nói gì với cô, đi thẳng vô bếp. Nhất Thế hơi bứt rứt đi đến sofa ngồi chờ anh, không nghĩ đến khi anh đi ra, trong tay bưng một cái chén sứ trắng, cẩn thận đi tới đưa cho cô.

Nước đường đỏ. Mặt Nhất Thế đỏ bừng “Di cả mới vừa hết rồi.”

“Anh biết, bây giờ đầu thu tay chân dễ bị lạnh. Phụ nữ sau khi hết kinh sẽ thiếu máu, khí huyết không đủ có hại cho sức khỏe.” Tổng An Thần nói rất thân nhiên, ngồi xuống cạnh cô. Hai tay Nhất Thế bưng chén, thổi thổi, khẽ mím môi nhấp thử, vị ngọt hơi the, nhưng lại thiếu đốt lòng cô.

Nhất Thế lén lút liếc Tổng An Thần, giọng hơi yếu ớt, “Cái đó... hôm nay em ngủ chung với anh sao?”

Tổng An Thần đang dựa lưng vào sofa, mệt mỏi nhắm mắt lại, nghe Nhất Thế hỏi, anh đột ngột mở to đôi mắt thăm thẳm, làm Nhất Thế hoảng hồn. Tổng An Thần xem như không có gì, mỉm cười “Không phải cần cố gắng làm ra em bé sao? Em nói chia giường ra có làm được không?”

Nhất Thế cắn răng, đến bản thân cô còn không biết nên nói rõ ngọn nguồn như thế nào, đành nói nước đôi “Lần trước như vậy còn không mang thai được, lần này càng không có khả năng.” Rốt cuộc cô không nói ra được bí mật trong lòng.

Kỳ thật chuyện này cũng làm Tổng An Thần buồn bực mãi. Tình hình hôm đó, đêm khuya, anh lại biểu hiện dừng mảnh như vậy, thế mà không trúng thưởng? Tổng An Thần bật cười, không muốn nghĩ nữa, nháy mắt với Nhất Thế: “Tắm rửa đi ngủ thôi.” Nói rồi đứng dậy đi vào nhà tắm, được mấy giây lại thò đầu ra, “Anh nghĩ kỹ rồi, ngày mai tan tầm chúng ta đi công chứng, chuyện có con thì trong vòng một tháng giải quyết cho xong.”

Nhất Thế ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng thì không, cái này mà là nghĩ kỹ à? Mới có vài giây chứ mấy. Còn giọng điệu của anh nữa, trong vòng một tháng giải quyết vấn đề con? Biến cô thành đối tượng nghiên cứu y học, giải phẫu phân tích, mục tiêu phấn đấu thực hiện à? Cô choáng, hết nói nổi Tổng An Thần rồi.

Không tới một lát Tổng An Thần lại thò đầu ra “Tắm chung không?”

Lần này Nhất Thế chạy thẳng lên lầu miễn cho anh lại thò đầu ra nói này nọ. Tổng An Thần nhìn cô chạy trời chết, tâm tình khá hẫ hẫ, mỉm cười chui vào nhà tắm.

Nhất Thế lên lầu, phát hiện trên lầu khác trước. Không phải chỉ một chiếc giường với tủ đầu giường nữa, bên cạnh cửa sổ sát sàn có thêm một cái bàn mây, trên cửa sổ treo một chậu cây nhện hoa trắng. Nhìn thú vị hơn trước nhiều.

Nhất Thế đi qua, ngồi trên ghế, có cảm giác lơ lửng trong không trung, tâm tình sáng khoái. Căn phòng ngủ lúc này không mang lại cảm giác trống trải, lạnh lẽo cho Nhất Thế nữa mà có chút gì đó ấm áp như có như không chảy qua trái tim lạnh giá của cô, ấm áp dễ chịu.

Cũng không biết là quá dễ chịu hay là vì quá mệt, ngồi trên ghế thấy hơi buồn ngủ, cô nhắm mắt lại liền không biết trời trăng gì nữa. Đến khi phát hiện tự nhiên mình có cảm giác cời mây vượt gió mới mở choàng mắt ra, thì ra là Tổng An Thần bỗng cô lên giường.

“Em chưa tắm.” Lúc bị đặt xuống giường, Nhất Thế nói.

Tổng An Thần không mặc áo ngủ mà quấn một cái khăn khô ở phần dưới, nửa người chồm lên người Nhất Thế. Cô vừa đưa tay ra liền chạm vào làn da còn bám nước nơi ngực anh, tư thế này thật khiến người ta thẹn thùng.

Đôi mắt sâu thẳm sáng như sao của Tổng An Thần nhìn cô như say như mê, giống như một cái động đên khổng lồ muốn nuốt chửng lấy Nhất Thế. Nhất Thế chịu không nổi, đẩy anh ra, lẩn xuống giường “Em đi tắm.”

Một tay Tổng An Thần chống xuống giường, nghiêng nửa người ngẩng đầu nhìn đáng vẻ ngượng ngùng của Nhất Thế, híp mắt cười cười.

Nhất Thế rề rà tắm rửa mất gần nửa tiếng, lúc cô leo lên lầu lần nữa, ánh sáng vón phát ra từ đèn neon sáng rực đã chuyển sang đèn tường hình hoa lan tỏa sáng mờ mờ có chút huyền hoặc. Dưới ánh đèn như say lòng người đó, Tổng An Thần nằm nghiêng, đắp chăn, không còn đáng vẻ phong trần, ngủ ngon như trẻ thơ.

Nhất Thế dờ khóc dờ cười. Cô rón rén đi lại một bên giường, vén chăn chui vào.

Song Nhất Thế không ngủ được, ngơ ngác nhìn trần nhà trắng xóa, nhớ lại ánh đèn bàn mờ bỗng nhiên sáng rực lên khi nằm trên bàn mổ ngày ấy, chói đến nỗi không mở mắt ra được. Đành không ngừng chảy nước mắt, một mình chịu đựng khổ sở và chua xót.

Nhất Thế nghiêng người, bỗng phát hiện Tổng An Thần đã mở mắt ra, lặng lẽ nhìn cô. Khóe mắt cô còn vương lệ, lại bị Tổng An Thần nhìn thấy, có phần lúng túng.

Bốn mắt nhìn nhau, đều im lặng. Một người thẳng thốt, một người lại sâu không thấy đáy.

Đến khi Tổng An Thần vươn tay dịu dàng lau nước mắt cho cô, kéo cô vào lòng mình, ôm chặt lấy cô, thậm chí lực tay mạnh đến nỗi muốn nghiền nát cô, nửa ngày cũng không nói tiếng nào. Đến chừng Nhất Thế la đau, anh mới thả lỏng một chút, nặng nề lên tiếng, “Nhất Thế, vì sao em không thể mở rộng lòng mình với anh?”

Nhất Thế khẽ nhắm mắt, cắn môi “Đều là chuyện đã qua rồi.”

Cô không biết nên thuật lại chuyện ngu dốt ngày đó như thế nào, không biết Tổng An Thần biết rồi sẽ ra sao. Cô không ngừng tự nói với mình, chuyện quá khứ rồi, lúc đó cô ngu ngốc, hãy còn là một cô gái ngơ ngác lúng túng mà thôi.

Đột nhiên Tổng An Thần cảm thấy rất bất lực, từ trước tới nay, cô luôn xem anh là người ngoài cuộc. Anh cười gượng gạo. “Anh là chồng em mà Nhất

Thế.”

Nhất Thế giật mình, sờ sờ.

Tổng An Thần cũng không nói thêm, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, “Ngủ đi, mai còn phải đi làm.”

Cô vẫn rúc vào lòng anh không chịu ra, ấp úng: “Nếu sau này em không thể mang thai, anh còn cần em không?”

Người Tổng An Thần cứng ngắc, cau mày.

Nhất Thế cơ hồ cảm thấy tuyệt vọng, cô muốn thoát ra khỏi vòng tay Tổng An Thần lại bị anh ôm lấy. Anh không hỏi cô vì sao không thể mang thai, cũng không thắc mắc vì sao cô hỏi vậy, chỉ đáp đơn giản một chữ “Cần.”

Anh cần cô, không phải chuyện một sớm một chiều nữa rồi, mà là hết năm này đến năm khác, suốt những tháng năm đằng đẵng.

Nhất Thế vui mặt vào lòng Tổng An Thần, đột nhiên khóc nức lên. Năm đó bác sĩ nói với cô, lần làm thủ thuật nạo tử cung đó có khả năng dẫn tới viêm tắc ống dẫn trứng. Lúc đó cô không để tâm, kinh nguyệt bình thường, cô không cho là có vấn đề gì, dần dần cũng quên mất. Đến khi lại cùng Tổng An Thần lên giường lần nữa, trong tình huống đó mà không mang thai, cô mới nhớ lại chuyện cũ.

Những chuyện này Tổng An Thần đều không hay biết, anh vỗ về thân hình run rẩy của Nhất Thế, dùng cái ôm của mình để chứng minh. Anh biết bây giờ Nhất Thế yếu đuối vô cùng, anh không thể hỏi cô chuyện mà anh không biết được.

Đêm nay sao trời dày đặc, tỏa sáng lấp lánh. Lặng lẽ an ủi một đêm.

Đây là buổi sáng đầu tiên của họ. Lúc Nhất Thế thức dậy, trời vừa ló dạng. Tổng An Thần đã mặc xong quần áo, anh thấy Nhất Thế ngồi dậy liền mỉm cười, khom người hôn lên trán cô một cái, “Sớm.”

Nhất Thế mỉm cười, xấu hổ nói “Sớm.”

Tổng An Thần dặn: “Hôm nay không đưa em đến bệnh viện được, anh phải đến trường một chuyến. Đừng quên ăn sáng đấy, còn nữa, trời chuyển lạnh rồi, mặc đồ dày một chút. Ồ, tắm rửa thì tắm trên lầu được rồi, bàn chải đánh răng dưới lầu lần trước vắt rồi.” Nói xong, anh hấp tấp đi xuống lầu, dưới lầu vọng lên tiếng đóng cửa. Nhất Thế chớp mắt, không hiểu lắm. Sáng sớm tỉnh mơ anh đến trường làm gì?

Cô lần nữa mới mới ra khỏi giường, chui vào nhà tắm trên lầu, phát hiện toàn bộ đồ dùng trong phòng tắm đều dùng cặp. Hai cái bàn chải, hai khăn tắm, trên giá còn để hai chai sữa rửa mặt và đồ trang điểm.

Tổng An Thần đã chuẩn bị từ trước cả rồi sao? Nhất Thế khóc dở mếu dở, xem ra cô đã nằm trong kế hoạch của anh rồi. Cô nhìn sữa rửa mặt, không khỏi giật mình. Tổng An Thần tỉ mỉ đến mức biết da cô khô mà mua sữa dưỡng ẩm cho cô.

Người này thật quá tinh tế. Nhất Thế không nhận được ớn lạnh, bắt đầu rửa ráy.

Cô không có thói quen ăn sáng, hôm nay lại phá lệ đi mua đồ ăn, ăn xong mới đi làm. Hôm nay Triệu Cát Tường trực, thấy Nhất Thế, nháy nhót đến ngồi cạnh cô “Nhất Thế, nghe nói cậu chuyển qua khoa mổ?”

“Ừ, có điều phải được bác sĩ Tổng đồng ý đã.”

“Chỉ đây cũng có bằng, vì sao không để đó đi?” Triệu Cát Tường cầm tức vỗ đùi mình, “Lúc đầu tớ muốn đến khoa mổ mới đặc biệt thi lấy bằng, nhưng lúc đó y tá khoa mổ cạnh tranh dữ quá, sợ không lọt được mới không tranh thủ. Haiz, trúc mã nhà cậu ra mặt, vừa khéo lôi cậu theo.”

Nhất Thế khựng lại, nghe giọng điệu Triệu Cát Tường hơi chua. Cô nói gì cũng không ổn, đành cười trừ.

“Lần này bệnh viện tu sửa toàn diện, cậu biết ai góp tiền không?” Triệu Cát Tường thỉnh thoảng bắt tuyệt tin tức mình nghe ngóng được.

Nhất Thế lắc đầu.

“Ông chủ mới của Hải Khoát Thiên Không. Ôi chúa ơi, đúng là chuyện ngàn lẻ một đêm.” Triệu Cát Tường chắc lưỡi, “Tháng trước bệnh viện kêu gọi quyên góp, ông chủ này vung tay một cái là bỏ ra năm trăm ngàn!” Triệu Cát Tường xòe năm ngón tay ra, bàn tay in trước mắt Nhất Thế.

“Mở rộng bệnh viện không phải dùng ngân sách nhà nước sao?” Nhất Thế không nén được tò mò.

“Không phải ngân sách nhà nước mà là ngân sách của thành phố. Vốn dĩ thành phố chuẩn bị ngân sách năm mươi triệu, không biết vì sao rút lại còn một triệu. Thế thì mở rộng cái con khi, nhưng bệnh viện đã lên kế hoạch hết rồi, đặt rất nhiều máy móc ở nước ngoài, không còn cách nào đành phải kêu gọi bên ngoài, không ngờ lại mời được một ông thần tài.”

Nhất Thế mỉm cười, ông chủ Hải Khoát Thiên Không, là cha dượng của Tổng An Thần mà!

Bất ngờ như vậy làm Nhất Thế mơ hồ thấy bất an, với tính Tổng An Thần, anh mà biết tin này chắc chắn sẽ nghĩ ngợi, anh là người có lòng tự trọng rất cao.

Nhất Thế còn đang nghĩ ngợi lung tung, một y tá từ cửa lách vào, gọi với vô phòng: “Nhất Thế, mẹ cô tìm.”

“Khụ...” Nhất Thế sặc nước miếng, mẹ cô chết sáu năm rồi, không phải biến thành ma đến đây chứ?

Đột nhiên ngoài cửa xuất hiện một quý bà ăn bận hợp mốt cười hi hi với Nhất Thế: “Con dâu nuôi từ bé!” Mặt mày bà tươi như hoa.

Triệu Cát Tường sùng sốt há hốc miệng, Nhất Thế sặc nước miếng tiếp...

Bà Tổng thỉnh linh đến đây, không biết là chuyện tốt hay là xấu nữa?

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Bà Tổng đến làm Nhất Thế bối rối không biết làm sao.

Cô lúng túng đứng dậy: “Dì.”

Bà Tổng sai bước lên, ngó đông ngó tây, thấy Triệu Cát Tường há hốc mồm thì tò mò: “Sao vậy? Mặt tôi dính gì à?”

Triệu Cát Tường lắc đầu lia lịa: “Bà là... Hải Khoát Thiên Không...”

Bà Tổng mỉm cười gật đầu. Triệu Cát Tường hít ngược vào một hơi, ngo ngẩn nhìn Nhất Thế, chỉ thấy Nhất Thế xấu hổ lò Triệu Cát Tường đi. Nhất Thế biết tông Triệu Cát Tường, bây giờ nhất định muốn bóp cổ cô, rõ ràng quen thân tài còn làm bộ làm tịch. Nhưng thật tình Nhất Thế không biết việc bà Tổng ủng hộ tiền.

“Sao dì có thời gian tới đây?”

“Muốn ghé thăm An Thần, có điều lỡ mất.” Bà Tổng vênh lông mày, cầm trề xuống, nhún vai buông tay đeo đồng hồ xuống, tỏ vẻ bất lực.

Nhất Thế cười hi hi, nhất thời cũng không biết thế nào mới tốt, muốn mời bà Tổng ngồi lại thấy đồng nghiệp đều mờ to mắt ếch nhìn cô, làm như cô là người ngoài hành tinh. Nhất Thế nhìn đồng hồ, mới đi làm chưa đến vài tiếng, cách giờ nghỉ còn lâu lắm.

“Dì, dì định chờ em trai Tổng à?”

“Ồ? Sao con còn gọi An Thần là em trai hả?” Bà Tổng búng ngón trỏ vào đầu Nhất Thế, nửa trách mắng nửa dạy dỗ: “Hôm qua gọi điện thoại cho lão Tổng, lão nói với dì, cuối tháng này hai đứa bây cưới rồi.”

“Phụt...” Lần này không phải Nhất Thế phun mà là y tá đang uống nước đằng sau, bởi vì câu nói của bà Tổng.

Triệu Cát Tường vừa ngậm miệng lại há ra, bộ dạng không dám tin nhìn Nhất Thế. Nhất Thế kêu trời không thấu, cô đã biết tính bà Tổng từ trước, vô tâm vô tính, ruột dễ ngoài da, chắc chắn sẽ có chuyện.

“Các cô quan tâm Nhất Thế nhiều một chút, con bé mang thai, có gì nhờ các cô giúp đỡ.” Bà Tổng cười tươi rói, dặn nhóm y tá đang sùng sốt sau lưng. Bây giờ đã không thể diễn đạt được tâm tình phức tạp của họ bằng lời nữa rồi, nhóm y tá này đành rầu rĩ uống nước, sau đó sặc nước ho sù sù.

Bà Tổng lấy làm lạ hỏi Nhất Thế, “Hình như họ rất thích uống nước.”

Nhất Thế chỉ biết cười gượng gạo.

Triệu Cát Tường bồi thêm một câu: “Uống giấm nhiều, ề răng.”

Bà Tổng đột nhiên lĩnh ngộ, tỏ vẻ tiếc nuối “Lúc đó nên sinh thêm vài thằng An Thần nữa, ai cũng có phần.”

Bà Tổng tưởng mình là Bồ Tát rải con chắt! Triệu Cát Tường nghe xong đột nhiên cảm thấy kỹ thuật làm người ta đứng hình của mình vẫn mới ở cấp nhĩ đồng. Nhất Thế vịn trán đau đầu. Một Tổng An Thần yêu nghiệt đã đủ hại thế gian rồi, thêm vài người nữa cho ai cũng có phần, chẳng phải là tai họa nhân gian, yêu nghiệt hoành hành sao.

Bà Tổng kéo tay Nhất Thế: “Vừa nãy dì mới nói với viện trưởng bọn con, sắp tới tụi con sẽ kết hôn...”

Nhất Thế có linh cảm không lành. Không có khả năng bệnh viện sẽ cho cô nghỉ phép kết hôn, nhưng là bà Tổng ra mặt, không nể mặt tăng cũng phải nể mặt Phật, nếu bà Tổng có yêu cầu gì, vậy có lẽ viện trưởng sẽ nhả ra.

“À phải, di nói ông ấy cho tụi con nghỉ phép đi Las Vegas hưởng tuần trăng mật, lão ấy nói gì cũng không đồng ý.”

Nhất Thế muốn khóc >_<. Viện trưởng quả nhiên gan dạ.

“Ông ấy nói Las Vegas không phải nơi hưởng tuần trăng mật đẹp, đề nghị đi để hai đứa đi Venice.”

Lần này không chỉ Nhất Thế khóc mà các y tá có mặt ở đó cũng khóc ròng. Viện trưởng thật là hết chỗ nói. Vì đang giờ làm việc, không thể trò chuyện nhiều, bà Tổng cũng hiểu, bảo Nhất Thế đưa số điện thoại nói là bữa khác liên lạc, liền lái chiếc Maybach đi.

Bà Tổng đúng là oai vệ, lẳng lẳng đến, quây một trận long trời lở đất lại biến mất nhanh như chớp.

Cả phòng trực yên ắng một cách lạ lùng. Nhất Thế quay về phòng thậm chí còn có cảm giác ngạt thở. Về mặt Triệu Cát Tường mắt húng kéo tay Nhất Thế, nghiêng răng nghiêng lợi, nheo mắt hỏi: “Nói, cậu với trúc mã nhà cậu cấu kết giờ trò lúc nào?”

“Đêm khuya sao mờ trắng lặn.” Nhất Thế đáp như thật.

“Các cậu làm cái gì?” Triệu Cát Tường nheo mắt uy hiếp.

Nhất Thế cười ruồi, lùi lại vài bước “Thì cấu kết với nhau làm việc xấu.”

Triệu Cát Tường nhìn chung quanh, chồm tới kề tai Nhất Thế thì thầm “Là cái đêm ở Pattaya hả?”

Nhất Thế thẹn thùng, cô và Tống An Thần từ nhỏ đã làm việc xấu rồi. Cô chỉ biết gạt đầu, có phần mắc cỡ. Triệu Cát Tường than một tiếng, đặt mông ngồi xuống lắc đầu: “Đúng là tốt số, bắt được một tên đàn ông tuyệt đỉnh như thế.”

Nhất Thế xì mũi: “Vi sao các cậu đều cảm thấy anh ấy rất tuyệt thế?” Ngoài miệng cô không công nhận anh tốt nhưng trong lòng vẫn cảm thấy Tống An Thần thật sự là người đàn ông tuyệt vời, tinh tế, có trách nhiệm, xử sự không tệ, đáng vẻ cũng xuất sắc nổi bật, khuyết điểm duy nhất là ưa chọc ghẹo cô làm cô không chống đỡ nổi.

“Cậu không cần nói nhảm. Cậu đi hỏi hết sinh viên đại học y A bọn tớ xem, đều biết Tống An Thần hết. Lên website trường, bắt kẻ là tình nhân trong mộng hay là đối tượng được ảo tưởng, thậm chí là ông xã đều dẫn đầu, luôn đứng đầu bảng xếp hạng.”

“Phụt.” Nhất Thế bị nội thương “Đối tượng được ảo tưởng? Trời ạ, các cậu cũng quá xằng bậy đi.”

Triệu Cát Tường hung hăng lườm cô một cái “Cậu có thừa nhận bản lĩnh trên giường của anh ta không?”

Nhất Thế tái mặt, so với thời niên thiếu thì đúng là một trời một vực, bay thẳng lên chín tầng mây, không thể nào so sánh được.

“Bản lĩnh trên giường của bác sĩ nói chung đều không kém, nhất là bác sĩ khoa nội. Tống An Thần nghiên cứu ung bướu, đương nhiên là vượt trội rồi.” Triệu Cát Tường bực mình liếc Nhất Thế đã xanh mặt, “Sau này cậu đủ hạnh phúc rồi.”

Nhất Thế run rẩy, nhớ lại cái đêm mơ mơ màng màng đó, muốn đập đầu vô tường. Trời ạ, cô không hề suy xét đến chuyện vợ chồng trong tương lai, nói như Triệu Cát Tường, cô sợ sau này mình sẽ chết vì sưng mắt >_<.

Lúc này, y tá trưởng bước vào thấy Nhất Thế thì ngoác cô “Nhất Thế, lại đây một chút.”

Nhất Thế và Triệu Cát Tường nhìn nhau. Nhất Thế hơi thối mặt đi đến cạnh y tá trưởng: “Chị đã nói chuyện với bác sĩ Tống, anh ấy nói em không hợp với khoa mổ.”

Mặt Nhất Thế lập tức tái đi, y tá trưởng thấy sắc mặt cô khó coi vội vàng giải thích: “Thật ra là thế này, tuy em đã được vô chính thức nhưng y tá khoa mổ cần một số thủ thuật chuyên nghiệp, em là sinh viên mới tốt nghiệp, còn phải rèn luyện.”

Nhất Thế không nói gì, yên lặng chấp nhận. Y tá trưởng vỗ vai cô: “Sau này còn có cơ hội.”

Cô cười cười cho có.

Tan làm được một lát, Tống An Thần gọi điện thoại cho cô, Nhất Thế bực dọc hỏi: “Sao anh lại xem thường tôi? Tôi không đủ tư cách đến khoa mổ sao?”

“Ừ.” Tống An Thần bình thản đáp, “Xuống bãi xe, chúng ta về nhà.”

“Tôi tự về nhà mình.” Nhất Thế gác điện thoại, trợn mắt giận dữ, được voi còn muốn đòi tiên ư. Nhưng cô còn chưa ra tới cửa, anh đã lái chiếc Bentley dừng ngay trước mặt cô. Cửa xe bật ra, Tống An Thần liếc cô: “Lên xe.”

Nhất Thế lờ anh đi, định đi thẳng không ngờ Tống An Thần buông một câu: “Em nên biết, chuyện gì anh cũng có thể làm.”

Nhất Thế khựng lại, đột nhiên cảm thấy bồn chồn lo lắng, nếu cứ đi thế này, cô thật sự lo Tống An Thần sẽ làm ra chuyện gì đó. Cô giật dỗi quay đầu trừng anh, Tống An Thần mỉm cười: “Lên xe.”

Nụ cười này chắc chắn không có ý tốt. Nhất Thế nghiêng rằng, cô vẫn lo yêu nghiệt này sẽ làm cái gì đó, đành bắt miễn chui vào xe. Tống An Thần thấy cô ngồi vào xe, nhếch môi cười lái xe ra khỏi bệnh viện.

Nhất Thế bực bội hỏi: “Nếu tôi đi thật, anh sẽ làm gì?”

“Thờ dài, lái xe đi.” Tống An Thần nghiêm chỉnh lái xe, nói kháy cô.

Nhất Thế tức điên lên: “Tôi... anh...”

“Anh biết em yêu anh, em đã nói rồi.”

“Anh...” Cô tức đến nỗi không nói nên lời.

“Anh biết nên thể hiện một chút, chúng ta đến sở dân chính.” Đột nhiên anh quẹo cua, tuyến đường bị đổi. Nhất Thế theo quán tính ngã về phía Tống An Thần, anh vuốt tóc cô “Không cần cao hứng thế, mới đó đã yêu thương nhưng nhớ rồi à?”

“Tống An Thần.”

“Gọi ông xã.”

Nhất Thế lườm anh, không để ý đến anh nữa.

Hai người một trước một sau đi vào sở dân chính. Hôm nay cũng chẳng phải ngày gì mà phải xếp hàng. Hai người ngồi trên ghế ngoài cửa, đều không nói chuyện. Nhưng đôi vợ chồng bên cạnh thì nói hết câu này đến câu khác.

“Chồng ơi!”

“Sao vậy? Vợ à?”

“Em căng thẳng quá hà.”

“Không sao, lấy chứng nhận, ký tên một cái, cứ mỉm cười là được.”

“Đạ.” Cô vợ ngậm ngấn nước mắt nhìn anh chồng chăm chú, kéo tay chồng, cười ngọt lịm.

Nhất Thế nhìn cặp đôi hạnh phúc bên cạnh, mắt không khỏi đỏ lên. Cô ngẩng đầu nhìn Tống An Thần, phát hiện anh cũng dùng ánh mắt đó nhìn mình. Mặt Nhất Thế ửng đỏ, cô cúi đầu không dám nhìn nữa. Song tay phải của cô lại lo lắng nhích ra một chút, vừa đúng lúc chạm đến tay trái Tống An Thần đang buông thông trên ghế.

“Anh cũng rất căng thẳng.” Tống An Thần chộp lấy tay Nhất Thế, nắm tay cô, hai bàn tay anh bao bọc tay Nhất Thế.

Mặt Nhất Thế càng đỏ, mắt tự nhiên chuyển mắt đi chỗ khác, lại đụng phải đôi vợ chồng bên cạnh. Cô vợ dựa vào lòng anh chồng mỉm cười nói với Nhất Thế: “Chị à, chồng chị đẹp trai ghê, lại dễ thương nữa, mặt đỏ hết rồi kia.”

Nhất Thế sững sốt, Tống An Thần da mặt còn dày hơn Vạn Lý Trường Thành cũng biết đỏ mặt? Cô quay đầu nhìn, chỉ thấy anh lúng túng ngoảnh đi, nước da trắng nõn nhuộm màu hồng nhạt, hồng hồng. Nhất Thế bật cười: “Anh cũng có lúc xấu hổ á? Ha ha.”

Tống An Thần quay đầu lườm cô, thuận tay lặng lẽ néo cái tay Nhất Thế đang nằm trong tay anh. Nhất Thế hít ngược vào, lườm lại anh. Tống An Thần lại mỉm cười, kéo tay cô: “Bà xã, sau này tay không được sờ loạn, về nhà rồi sờ, anh sẽ xấu hổ.”

Cô sờ loạn cái rầm á!

“He he, hóa ra bà chị cũng háo sắc nha!” Cô vợ đang dựa vào chồng đột nhiên sán lại gần Nhất Thế, tỏ vẻ thân bí cười dâm. Nhất Thế vừa bực vừa bỏ tay, Tống An Thần trước nay chưa bao giờ chịu mất mặt với người ta, có mất mặt cũng phải tha cô xuống cùng. Quá đáng mà!

Cửa mở, một đôi bước ra. Cặp ngồi cạnh Nhất Thế mừng rỡ đi vào.

Nhất Thế thấy bên cạnh không có ai, trừng mắt nhìn anh “Anh nói nhăng nói cuội gì thế, căn bản em không có sờ anh.”

“Ừ, là anh sờ em. Anh là vật dùng lực, em là vật chịu lực.”

“Sao anh còn vu khống em?”

“Em không biết lực có tác động lẫn nhau sao? Em không biết là vật dùng lực cũng là vật chịu lực, vật chịu lực cũng là vật dùng lực sao?” Tống An Thần nghiêm túc hỏi ngược lại Nhất Thế. Vật lý cấp ba cũng lòi ra xài, Nhất Thế hết chỗ nói.

Cô cắn răng, giữ im lặng. Cô thật tình không phát hiện ra, cái miệng Tống An Thần này độc quá, khiến người ta hết đường chống đỡ.

Hai cặp vợ chồng cầm cuốn sổ đỏ hưng phấn đi ra, cô vợ nháy mắt với Nhất Thế: “Mau đi công chứng, về nhà tha hồ làm gì thì làm.”

Nhất Thế im lặng. Tống An Thần đứng lên trước, kéo Nhất Thế đi vào.

Hai người đứng thành một hàng. Bà thím đối diện nhìn hai người trẻ tuổi kỳ quặc trước mặt, lấy làm lạ hỏi: “Cô cậu chắc chắn không đi nhầm chỗ?”

Hai người không hiểu gì cả. Chẳng lẽ chỗ này không phải chỗ công chứng.

“Chỗ tôi đây là chỗ chứng nhận kết hôn, bàn chứng nhận ly hôn ở đối diện.”

Tống An Thần cau mày: “Chúng tôi đi đăng ký kết hôn.”

Nhất Thế không hưởng ứng. Bà thím tuy đầy bụng nghi ngờ nhưng vẫn làm giấy kết hôn cho họ, sau đó đóng dấu chia thành hai bản giao cho cả hai: “Hoan nghênh trở lại.”

Nhất Thế và Tống An Thần đều ngẩng đầu nhìn bà. Cái gì mà hoan nghênh quay lại? Quay lại làm gì? Làm đăng ký li hôn? Lần này cả hai cực kỳ ấn ý trừng mắt nhìn bà.

“Đáng vẻ cô cậu thật tình không vui mừng như các cặp đi kết hôn.” Bà thím cảm thấy ảm ức, bất lực nhướng mày, lại có chút gậy sự.

Tống An Thần nắm chặt tay Nhất Thế, hơi nheo mắt, cười cực kỳ rạn rở: “Bà xã.”

Nhất Thế nuốt nước miếng, thấy bà thím đối diện ngẩng đầu nhìn cô, làm như chờ cô gọi anh là ông xã mới có thể chứng minh họ tự nguyện đến kết hôn. Cô há miệng, muốn gọi ông xã nhưng lại không gọi được.

Cuối cùng Nhất Thế đành cúi đầu, nói bằng cái giọng nhỏ như muỗi kêu: “Đáng ghét, biết anh muốn cái gì rồi. Đừng nóng mà.”

Bà thím đối diện giống như bị sét đánh. Ngớ ngẩn.

Tống An Thần cũng bị câu nói mập mờ của Nhất Thế làm sững người. Có điều không tới vài giây anh đã hớn hờ mặt mày, ôm cô đi về, kẻ sát tai cô thân mật: “Về nhà thôi.”

Bà thím nhìn cặp đôi đi vào thì như kẻ thù, đi ra lại như trẻ sinh đôi mà choáng váng. Năm nay quái nhân sao mà nhiều thế...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Nhất Thế cầm giấy kết hôn, ngồi trong xe nghịch nghịch. Thi thoảng cô ngước mắt nhìn Tống An Thần đang lái xe bên cạnh, không khỏi thẹn thùng. Bây giờ bên cạnh là ông xã cô.

“Bây giờ nhìn trộm anh đã là chuyện chính đáng rồi, cứ thoải mái mà nhìn đi.” Tống An Thần không liếc mắt qua, nhìn thẳng về phía trước cười hì hì.

Nhất Thế ngoài mặt thì cười nhưng trong bụng thì bức. Anh liếc đuôi mắt không thôi mà cũng lợi hại nhỉ. Từ giọng điệu của anh là biết lúc này Nhất Thế nhìn trộm bao nhiêu lần đều lọt vào mắt anh hết mà còn vờ vịt không thấy, làm cô trợn trắng mắt.

Tống An Thần hé miệng cười: “Đúng rồi, câu vừa rồi có tính không?”

Nhất Thế ngước nhìn anh, khẽ nheo mắt lại: “Tính.”

Đột nhiên Tống An Thần phanh xe, Nhất Thế theo quán tính nhào tới trước, không hiểu gì cả nhìn Tống An Thần, đang yên lành tự dưng phanh xe làm gì? Chỉ thấy Tống An Thần còn chưa hết bàng hoàng nhìn cô, vẻ mặt khó tin.

Nhất Thế phá lên cười, có chút đắc ý. Bình thường đều là anh chọc cô, chọc cô hết đường cãi lại, lần này để cho anh nếm thử cái gì gọi là tám lạng nửa cân. Song cô đánh giá Tống An Thần thấp quá, anh đột nhiên nựng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, híp mắt cười: “Hóa ra em háo sắc thật nha! Được rồi, anh theo em.”

Lần này đến phiên Nhất Thế kinh hồn, cô định chọc Tống An Thần chơi, hoàn toàn không nghĩ anh làm thật, vội vả xua tay: “Ban nãy em nói đùa mà.”

Tống An Thần làm ra vẻ tỉnh ngộ: “Hóa ra là thế à!”

Nhất Thế thờ ra, việc này hẳn có thể dừng lại được rồi.

“Nhưng mà ông xã em tưởng thật.” Tống An Thần chợt bật cười, chớp chớp mắt với cô làm cả người Nhất Thế run lên, bị điện giật. Bỗng cô nhớ đến lời Triệu Cát Tường từng nói “Đối tượng ảo tưởng.” Nhất Thế không nhìn được đảo mắt nhìn Tống An Thần một vòng, đáng người không chề vào đâu được, mặt mũi nhìn hết sức đẹp mắt, còn như công năng kia, khụ khụ, cô cho một trăm điểm. Được thôi, rốt cuộc Nhất Thế cũng thừa nhận, sau này cô “hưởng phúc” không hết.

Về đến nhà, Tống An Thần liền bế bổng Nhất Thế lên, ôm lên giường, đè xuống.

Nhất Thế hấp tấp muốn đẩy anh ra: “Ban ngày ban mặt, không được?”

Tống An Thần nhướn mày: “Ý em là buổi tối mới được?”

Nhất Thế câm nín, ấp úng: “Em trai Tống, thật ra...”

“Gọi ông xã.” Tống An Thần áp xuống hôn cô, nhẹ nhàng quần quít giữa môi và răng, ậm ừ nói: “Ngoan, gọi đi.”

Cả người Nhất Thế như chìm đắm trong nhà ấm, được nắng xuân ấm áp êm dịu gột rửa, bỗng nhiên cô cảm thấy mình không còn lạnh lẽo nữa, không cần phải mặc một lớp áo thật dày. Có lẽ mùa xuân thật sự của cô đã đến?

“Ông xã!!” Nhất Thế nom nóp lo lắng, thì thào lắm bả cách gọi này.

Tống An Thần sững lại, đột nhiên bắt chập tất cả ôm siết lấy Nhất Thế, khẽ liếm lên vành tai nhạy cảm của cô “Bà xã, tân hôn vui về.” Nói rồi ngậm lấy vành tai cô, bàn tay chậm rãi lần xuống eo cô.

Xúc cảm đến bất chợt, Nhất Thế không cách nào kiềm chế run rẩy.

Cảm giác quen thuộc mà lạ lẫm ập đến cuốn lấy cô, Nhất Thế biết... Tống An Thần ra tay, ai dám tranh giành? Cô lại muốn bay lên chín tầng mây, bay lên trời thành thần tiên rồi.

Về lần cá nước sum vầy này, Nhất Thế hình dung bằng một chữ, sướng; Hai chữ, hạnh phúc; Ba chữ, bướm vờn hoa. Bốn chữ chính là sung sướng phát khóc.

Bà Nhất Thế gọi điện, hỏi chừng nào bọn họ xin nghỉ, về nhà chụp hình cưới. Nhất Thế thì không có vấn đề, chỉ là trong tay Tống An Thần còn ba ca mỗ, hiện giờ đang chuẩn bị, tạm thời không về được.

Có rất nhiều phiên bản chuyện Nhất Thế và Tống An Thần kết hôn được đồn thổi, buồn cười nhất là bản hai người từ nhỏ là thanh mai trúc mã, chơi với nhau vô tư, sớm đã yêu mến nhau. Lúc đầu Tống An Thần học đại học giống như tảng đá bình chân như vại, người yêu lại dứt tơ tình chạy theo bác sĩ Ngón làm Tống An Thần không còn lòng tin với phụ nữ, bước lên con đường làm GAY không có lối về. Có điều, nhờ tinh thần y tá chuyên nghiệp của Diệp Nhất Thế, Tống An Thần lại nảy sinh hi vọng với phụ nữ, không bài xích nữa.

Nhất Thế nghe Triệu Cát Tường bà tám mấy tin đồn, dờ khóc dờ cười.

“Nhất Thế, cậu thành người nổi tiếng rồi.” Triệu Cát Tường vuốt tóc Nhất Thế, “Dám bắt cóc vương tử lạnh lùng hào quang muôn trượng, thật khiến người ta cảm phục.”

Nhất Thế lườm cô, phớt lờ sự bất bình của cô, không ngờ Triệu Cát Tường lại bỏ thêm một câu: “Cậu biết gì chưa? Nghe tin cậu và Tống An Thần sắp kết hôn, La Lạc Thi bị động thai, trực tiếp hôn mê, ha ha, tởm buồn cười chết mất.”

“Người ta ngắt xiú cậu vui cái gì?”

“Ai bảo hời đó cô ta nghênh ngang làm chi, trước mặt toàn trường cô ta nói chỉ cô ta mới có tư cách theo đuổi Tống An Thần, ai cũng không được giành. Hời đó nhìn bộ dạng cô ta chắc chắn sẽ làm được, chẳng qua xinh đẹp một chút, học giỏi một chút thôi. Hừ!”

Nhất Thế không ngờ Tống An Thần lại có người theo đuổi vang dội như thế, có điều quả thật là hơi ngông.

“Ha ha, lúc đó Tống An Thần trả lời còn tuyệt hơn nữa.” Triệu Cát Tường bắt chước gương mặt lạnh băng của Tống An Thần: “Tôi không muốn yêu đương, tôi không thích phụ nữ.”

“Phụt.” Nhất Thế phun ra, câu này của anh sẽ khiến phụ nữ suy nghĩ miên man, chẳng trách bị mọi người tưởng là GAY!!

“So...” Triệu Cát Tường nhún vai “Đúng là bi ai hết sức, một cô gái kiêu ngạo không giành được thứ mình muốn, tro mắt nhìn người ta bị cướp đi, đối

với bọn họ mà nói là vết thương trí mạng.”

Nhất Thế bật cười: “Vậy đối với người tự ti như tớ thì là vinh dự phải không?”

Cô chưa từng nghĩ tới có ngày được đứng bên cạnh Tống An Thần, tên của mình được ghi vào trong sổ hộ khẩu nhà anh. Trong ký ức của cô, Tống An Thần vĩnh viễn đứng ở trên mây cao mà cô chỉ có thể ngửa mặt lên nhìn. Thi học sinh giỏi toán tiểu học, anh đứng nhất toàn quốc, lúc đứng trên bục lĩnh thưởng Nhất Thế cảm thấy anh đang bay, càng lúc càng xa cô. Sau khi lớn, anh càng ngày càng nổi bật, cô lại cảm thấy anh bay càng cao, mới nhìn có vẻ như đưa tay ra sờ là chạm đến được nhưng khi thực sự chạm vào, bỗng nhiên phát hiện chẳng qua là như gần như xa mà thôi.

“Nhất Thế, có gì mà cậu tự ti?” Triệu Cát Tường không rõ.

Nhất Thế chỉ giọng cười không đáp. Lúc trước quả thật cô rất tự ti, ba bị đi tù, cô càng không có mặt mũi gặp ai. Lúc ấy cô sợ gặp Tống An Thần nhất. Cô sợ vừa thấy anh, cô sẽ cảm nhận được sự chênh lệch trước giờ chưa từng có, tự ti của một con giun con dế dưới đất nhìn cậu con trời như anh.

Đến giờ cô vẫn chưa dám tin, mình đã là vợ anh rồi.

Lúc này, Tống An Thần đi từ ngoài vào, đưa cho họ lý lịch tóm tắt của bệnh nhân, dặn: “Bệnh nhân giường số 432 mỗi ngày bắt đầu chuyển nước lúc chín giờ, nhớ là trước khi chuyển hỏi bệnh nhân đã ăn chưa. Bình dịch truyền đó có chất kích thích dạ dày.”

Vài y tá trực ca gập đầu. Tống An Thần nở nụ cười mê người, nhất thời tiêu diệt cả phòng trực.

“Ôi, sức hấp dẫn của bác sĩ Tống...” Triệu Cát Tường thổi gió bên tai.

Nhất Thế ngưng ngưng cười. Tống An Thần đưa mắt nhìn Nhất Thế: “Diệp Nhất Thế, bữa trưa gặp ở nhà ăn.”

“Ừ.”

Tống An Thần đi rồi, Triệu Cát Tường bắt chước bộ dạng Tống An Thần, giọng chua lè: “Diệp Nhất Thế, bữa trưa gặp ở nhà ăn. Ơ! Hai người các cậu thật là ghê tởm” Triệu Cát Tường làm bộ ới mưa, tỏ vẻ dạ dày không thoải mái.

Nhất Thế lờ mờ cô: “Dạo này cậu uống lộn thuốc hả? Sao không tìm Tiểu Trác Từ nhà cậu ấy?”

“Đừng nhắc nữa.” Triệu Cát Tường nổi xung lên, “Bao nhiêu ngày rồi chẳng thấy mặt mũi đâu, cũng không biết làm gì nữa.”

“Anh ta không đi làm?”

“Nói chính xác là không đi thực tập. Xin nghỉ hai tuần, thật tình không biết đi đâu nữa.”

Nhất Thế mỉm môi “Anh ta không nói với cậu à?”

“Đến điện thoại còn không gọi, nói cái con khi!”

“Đề tớ hỏi Tống An Thần giúp cậu cho.”

Giờ cơm trưa, nhà ăn khu C của bệnh viện là nơi tụ tập của đại bộ phận bác sĩ y tá. Buổi chiều không có ca trực nên Triệu Cát Tường đã về thẳng nhà ăn cơm. Nhất Thế đến hơi sớm, chọn chỗ ngồi dựa vào cửa sổ ngồi xuống.

Cô vừa mới đặt mông xuống thì, La Lạc Thi vác cái bụng bầu to tướng, hai tay bụng tách sứ đi tới chỗ cô. Nhất Thế giật mình nhìn người phụ nữ này, không rõ cô ta tới làm gì.

La Lạc Thi mỉm cười hỏi: “Tôi ngồi tạm đây một lát được không?”

“Tôi đang chờ người.” Nhất Thế hơi xấu hổ.

“Không mất nhiều thời gian lắm đâu.” La Lạc Thi tự tiện ngồi xuống, “Nghe nói cô sắp kết hôn, chúc mừng.”

“Cám ơn.” Nhất Thế lịch sự đáp lại.

Tâm tình La Lạc Thi đột nhiên sa sút: “Thật khó chịu, phải chúc phúc tình địch.”

“...”

“Tống sư đệ thật sự hiếm thấy, si tình bao nhiêu năm cuối cùng tu thành chính quả.” La Lạc Thi bê tách lên, thỉnh thoảng sàu sào: “Cô biết dạ dày Tống sư đệ không tốt không?”

“...”

“Lúc mới vào năm nhất, thật tình không nhận ra cậu ấy là sinh viên tài năng, hút thuốc uống rượu, đánh bi - a, trốn tiết từ đầu chí cuối, giáo sư điểm danh

toàn là người khác điểm dùm.” La Lạc Thi càng buồn rầu hơn, “Nhưng người như thế, lại đứng nhất kỳ thi.”

Nhất Thế bỗng có cảm giác xao động trong lòng.

“Thật ra khi còn học đại học tôi đã đi theo người đàn ông bây giờ. Nhà tôi không giàu nhưng tôi rất tự cao. Rất nhiều người gia đình đều tốt nhưng so sánh tiền bạc, tôi chạy theo một người có tiền. Tôi cho là cuộc đời mình gì cũng có, mãi đến tối hôm ấy tôi quay về trường. Ở một ngách cổng trường tình cờ gặp Tống An Thần ngồi xỏm ở góc tường đang nén chịu cơn đau dạ dày. Thần trí cậu ta không còn tỉnh táo nữa. Tôi lại gần xem cậu ấy, bỗng cậu ta gào lên ‘Diệp Nhất Thế, Cô Gái Chết Tiệt Đây, Em Chạy Đi Đâu? Anh Không Tìm Được Em.’ Sau đó cậu ta nằm vật xuống ngất xỉu. Lúc đó đột nhiên tôi nhận ra tôi thiếu cái gì, không phải vật chất tiền bạc, mà là một phần cổ chấp. Quay về lại chứng kiến có người ngất xỉu trước mặt mình, tôi thần thờ mất một lúc, lần mò tìm điện thoại của cậu ta, có lẽ là hoảng hốt, tôi thấy trong hộp tin đa phương tiện trống trơn của cậu ta chỉ có hai tấm hình. Đầu là ảnh cậu ta chụp cùng một cô gái. Tấm thứ nhất ghi chú: anh yêu em, Nhất Thế. Tấm thứ hai là em là Nhất Thế của anh.”

Nhất Thế mím chặt môi, không biết nên nói gì, đành hỏi: “Vì sao cô nói chuyện đó với tôi?”

“Không có gì, chỉ cảm thấy, một người cổ chấp bao nhiêu năm quả thật không dễ.” Cô ưỡn bụng, hai tay cầm tách sứ, hơi nóng từ từ bốc lên trên mặt. “Tận đáy lòng tôi thích người đàn ông đó.” Đấy mắt La Lạc Thi xẹt qua một chút thê lương, thờ dãi bước đi.

Đề lại Nhất Thế ngồi tại chỗ, sững sờ không thôi. Một lát sau, Tống An Thần xuất hiện ở cửa, đi thẳng tới bàn Nhất Thế: “Muốn ăn gì?”

“Anh chọn đi...” Bỗng nhiên Nhất Thế rất muốn biết một việc, cô ngừng một chút lại nói: “Anh có mang điện thoại theo không? Của em để trong phòng trực quên cầm theo rồi. Ba có dặn em giữa trưa gọi điện thoại cho ba.”

Tống An Thần nguyệt cô, không tình nguyện đưa điện thoại cho cô, bản thân cầm khay lên đi chọn món.

Tuy không rõ trong điện thoại có còn hai tấm ảnh đó không nhưng Nhất Thế rất muốn biết, đến tận cùng là chuyện gì. Lần đầu tiên Nhất Thế đụng vào điện thoại của Tống An Thần, cô dè dặt mở hộp tin đa phương tiện ra, có chút nôn nóng mở tin, quả nhiên phát hiện có ảnh được ghi chú thật, bên trong vừa vặn chỉ có hai tấm. Tấm thứ nhất chính là món quà sinh nhật Tống An Thần chọn áo Teenie Weenie màu nước biển tặng cô, cô hôn hờ ôm lấy Tống An Thần chụp hình, tên ảnh là hồi ức, ghi chú bên dưới là: anh yêu em, Nhất Thế.

Nhưng khi cô nhìn tới tấm thứ hai thì hoàn toàn ngây ngẩn. Lần đầu tiên cô thấy gương mặt tươi cười thẹn thùng của Tống An Thần. Đó là buổi sáng sớm nắng gắt, cô và anh lên giường lần đầu tiên, Tống An Thần mỉm cười thẹn thùng, quần chần, híp nứt chu môi ra, hôn cô còn đang say ngủ. Tên tấm ảnh là cục cưng, ghi chú, em là Nhất Thế của anh.”

Không biết vì sao, trong lòng Nhất Thế có một tảng đá nóng rực không cách nào nguội đi, đè trên ngực cô, vừa nóng vừa nặng nề.

Thì ra, trúc mã của cô, đúng như lần trước về nhà đã nói, từ lúc biết yêu thì đã yêu cô. Vậy mà cô ngu ngốc cho rằng anh đứng ở trên cao, cô với không tới.

“Đang xem gì thế? Chăm chú như vậy?” Tống An Thần bê khay đồ ăn, trên đó đầy đủ món nhìn rất ngon miệng, có điều lúc này sự chú ý của Tống An Thần dừng lại ở Nhất Thế, lấy làm lạ trước nét mặt cô có đầy cảm xúc của cô.

Mắt Nhất Thế ngân ngấn nước ngấm Tống An Thần, đôi mắt trong veo như muốn trào nước ra, “Đáng ghét, anh xấu lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32

Nhất Thế nói xong, mặt Tống An Thần lập tức tái xanh, nhìn đôi mắt ngấn nước của cô chăm chăm hết mấy lần, cuối cùng hỏi: “Em bị rút dây thần kinh à?”

Nhất Thế mím môi lắc đầu.

Tống An Thần múc com đưa cho cô: “Không rút thì ăn com.”

Nhất Thế cầm đũa, chọc vào chén, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy anh ăn com như thường. Mặt Nhất Thế nóng bừng bừng, rầu rĩ lừa com ào ào. Cứ nghĩ đến dòng chữ anh ghi chú, tim cô lại đập thình thịch, máu huyết sôi trào, toàn thân nóng ran.

Tống An Thần ngẩng đầu nhìn Nhất Thế đang ăn như hổ, rùng mình: “Còn rút à?”

Nhất Thế gợn dử trừng anh: “Anh mới rút thần kinh ấy.”

Tống An Thần dùng mắt đánh giá chén com của Nhất Thế: “Chả khác gì chó lấy mũi ủi đồ ăn, mắt hình tượng.”

Nhất Thế phớt lờ anh, tiếp tục ăn.

Tổng An Thần nói: “Mấy ngày nay buổi chiều em về trước đi, mấy ngày tới sẽ rất bận, anh về trễ.”

Nhất Thế biết Tổng An Thần gần đây bận rộn chuyện phẫu thuật. Dù sao cũng là lần đầu tiên mổ chính, cần phải chú ý, không thể lơ là. Cái này có liên quan đến cuộc đời bác sĩ sau này, lần đầu tiên thành công thì sau này tiếng tăm sẽ tốt hơn.

Nhất Thế chu đáo gặt đầu. Tổng An Thần liền vui đầu ăn cơm. Nhất Thế nhìn hàng mi dài rợp của anh khẽ rung, không nhìn ra biểu tình của anh, cô hít sâu một hơi trả điện thoại cho anh.

Tổng An Thần vẫn cúi mặt, nhưng động tác ăn cơm dừng lại, nhìn điện thoại trong tay Nhất Thế. Lát sau anh ngược lên: “Gọi xong rồi?”

“Ừ...” Nhất Thế mắt tự nhiên đáp: “Gọi rồi.”

Tổng An Thần híp mắt, cầm điện thoại lên, ngón tay ấn vài phím sau đó lẳng lặng nhìn Nhất Thế. Nhất Thế chớp mắt, bối rối không nhìn anh. Đúng lúc đó, điện thoại nằm trong túi áo đồng phục của Nhất Thế reo lên. Nhất Thế cho tay vào túi theo phản xạ định nghe, đến khi nhìn thấy tên Tổng An Thần trên màn hình thì cô khựng lại.

“Thành thật khai mau, cầm điện thoại của anh làm gì?” Tổng An Thần bỏ điện thoại xuống, bộ dạng tự cao tự đại.

Nhất Thế nín thở, người đàn ông này đủ âm hiểm.

“Xem một chút thì chết à?”

“Không.” Tổng An Thần mỉm cười. “Nhưng anh muốn biết vì sao.”

Đột nhiên Nhất Thế đỏ mặt hơi lạnh. Cô không muốn nói mình biết ảnh chụp trong máy anh, sợ đức ông chồng nham hiểm này nổi điên. Nếu để người này lên con, chắc chắn cô ăn không tiêu.

Nhất Thế hắng giọng, hùng hồn: “Em muốn xem anh có lừa em qua lại với cô khác không.”

“Vây tra được gì rồi?” Tổng An Thần cất điện thoại, nửa dựa vào lưng ghế, đôi mắt xéch tuyệt đẹp nhìn Nhất Thế bồn chồn.

Căn bản Nhất Thế không xem, đương nhiên có tra được gì đâu, đành lắc đầu.

“Ừa?” Tổng An Thần nghi hoặc nhìn Nhất Thế, tỏ vẻ tiếc nuối: “Em không thấy được chân tướng rồi.”

Ý anh là nói anh có dụ dỗ cô nào khác? Nhất Thế hít sâu một hơi, tránh cho mình bốc hỏa, cô giận dữ lườm anh, cầm chén ăn cật lực. Cô nhin, nể tình phần cảm động khi xem ảnh lúc này.

Nhất Thế ăn cùng Tổng An Thần xong thì tự mình về nhà. Một mình cô đi trên đường, gió lạnh lùa qua cổ áo Nhất Thế, làm cô nổi da gà. Trời ngày càng lạnh, sắp vào đông rồi. Nhất Thế ngược mắt nhìn lá ngô đồng rụng ven đường. Không khí ẩm ướt lẫn chút bụi bặm. Nhất Thế cài lại cổ áo, không về thẳng nhà mà đến khu thương mại mới khai trương gần đó.

Cô muốn mua áo ấm cho Tổng An Thần.

Khu thương mại này mới khai trương, nghe nói là sản nghiệp do một Hoa Kiều nhớ quê quay về đầu tư. Tòa nhà này tổng cộng có mười bảy tầng, bên dưới là khu thương mại, các tầng trên cho thuê văn phòng.

Nhất Thế ngồi xe buýt đi thẳng tới cao ốc Thụy Lực. Nói ra thì, lâu lắm rồi Nhất Thế không ngồi xe buýt, bây giờ đứng chen chúc trong xe, cô bỗng cảm thấy cuộc sống của mình không biết lúc nào đã không còn như buổi đầu nữa.

Xuống xe buýt, cô đi vào trung tâm thương mại mua đồ.

Nhất Thế có mục đích mua sắm nên cô theo bảng hướng dẫn lên thẳng lầu bốn tìm gian bán đồ nam. Lần đầu tiên Nhất Thế mua đồ đàn ông, lên đến tầng bốn mặt không khỏi ửng hồng. Cô quan sát trái phải, nhìn đồ đặc rực rỡ muôn màu, có phần không ứng phó nổi.

Cô cũng không biết mình nên lựa cái gì, ánh mắt ngẫu nhiên lướt qua liền bị một manocanh mặc áo gió đặt trong tủ kính thu hút. Nhất Thế không tự chủ được đi tới nhìn, tới gần, cô sờ cái áo đó. Chất vải rất tốt, màu đen tuyền thích hợp với nước da trắng nõn của Tổng An Thần, hơn nữa cái áo này giống như đặt may riêng cho Tổng An Thần vậy. Tổng An Thần là điển hình cho dáng người tam giác ngược, lại thêm bộ khung thon dài, rất hợp với cái áo này, càng tôn thêm dáng người cao cao, cả người có cảm giác oai vệ. Nhất Thế thích cái áo gió này vô cùng. Cô nhìn thê giá bên cạnh, không nhịn được hít hơi. Hơn chín ngàn...

Lương Nhất Thế chưa tới bốn ngàn, cái này những hai tháng lương của cô. Tuy cô đi làm rồi, không cần mặc đồ vỉa hè nữa nhưng cô còn chưa kham nổi mức chi tiêu cỡ này. Mặc dù cô biết bình thường Tổng An Thần mặc đồ còn mắc gấp mấy lần cái áo này nhưng với cô mà nói, nó quá xa xỉ.

Cô mím môi, nhất thời do dự không quyết, cứ đứng bên cạnh manocanh, ngơ ngẩn nhìn cái áo không buông tay. Trong thẻ của cô có dành dụm chút tiền, nhưng tiền đó để dành trả tiền mua phòng từng đợt cho bác Tổng.

Nếu mua cái áo này...

Nhất Thế đắn đo.

“Ồ? Cái này không tệ.” Một người đẹp cao gầy, mặc quần thể thao màu xanh lá mạ, áo ba lỗ may tay màu kem quan sát cái áo trước mặt Nhất Thế, như đang cân nhắc gì đó.

Nhất Thế nhìn cô ta nhiều hơn, cảm thấy cô gái này tạo cho người ta cảm giác khí thế khó tả. Tuy tóc dài uốn xoắn, bó một bó ở sau gáy nhưng khiến người ta có cảm giác ngang bướng.

Chỉ thấy cô gái cá tính lấy cái áo trên người manocanh xuống, sau đó quay qua gọi nhân viên quầy ghi phiếu. Nhất Thế ngẩn ra, vội vàng đi theo cô ta. Vốn chưa biết có nên mua hay không, nhưng thấy người ta giành với cô, cô lại sốt ruột, quyết tâm mua cho bằng được.

“Tôi cũng muốn mua cái áo đó.” Nhất Thế đi sau nói.

Cô gái cá tính đã ghi phiếu xong, lơ đãng liếc Nhất Thế một cái, không ra vẻ ta đây mà cười với cô, liền đi ra ngoài quầy thu ngân trả tiền.

Nhân viên quầy mỉm cười nói với Nhất Thế: “Nhân hàn này của chúng tôi là hàng độc quyền ở thành phố này, mỗi kiểu chỉ nhập về một cái. Bởi vì mới khai trương, quần áo đều giảm giá một nửa, cô có thể lựa món khác.”

Nhất Thế ngu luôn. Hóa ra giá cái áo đó không phải chín ngàn mà là mười tám ngàn. Cô bốc đại một món lên nhìn mã hàng, lại nhìn xuống báo giá, quả nhiên giảm một nửa. Nhất Thế hối hận sao không mua cái áo đó, tính ham rẻ của phụ nữ lại quấy phá.

Cô cắn răng, hơi mất mặt đi tới trước mặt cô gái cá tính đang xếp hàng trả tiền.

“Cái đó...” Nhất Thế xấu hổ đứng trước mặt cô ấy, muốn mở miệng giành cái áo.

Cô gái kia cũng có vẻ thông minh hỏi thẳng, “Cô muốn cái áo này à?”

Nhất Thế gật đầu.

“Tặng bạn trai?” Cô gái nheo mắt cười.

Mặt Nhất Thế đỏ bừng, hơi mất tự nhiên “Tặng chồng tôi.” Cô vẫn chưa quen gọi Tổng An Thần là chồng nhưng sự thật bày ra trước mắt, không gọi thì nói không được.

Cô gái cá tính trẻ môi, đáng vẻ khó xử. Nhất Thế hỏi: “Cô cũng đem tặng?”

“Tôi sưu tầm thôi.” Cô ấy cười trù: “Nói sao nhỉ, tôi cảm thấy người mặc chiếc áo này phải có yêu cầu rất cao. Thứ nhất, dáng người phải số một, như vậy mới hiện rõ nét nam tính. Thứ hai, người mặc tốt nhất nhìn phải đẹp trai, nếu không rất khó coi. Thứ ba, tôi không hi vọng chủ nhân cái áo này là kẻ phùng mã giả mạo.”

Cô ta nói hơi chua ngoa, còn nhăm vào Nhất Thế. Nhất Thế cũng hiểu, quần áo cô mặc, ở nơi đất đỏ thế này có cảm giác như nhà quê lên tỉnh, song còn tốt hơn đám nhà giàu mới nổi trên người đeo dây vàng bạc châu báu mà thô tục từ trong máu.

Nhất Thế không giận mà cười: “Cô yên tâm, ông xã tôi hoàn toàn phù hợp yêu cầu.”

Cô gái kia đánh giá Nhất Thế một vòng, hiển nhiên là không tin nhưng Nhất Thế cứ đứng lì bên cạnh, bản thân đã nói vậy rồi, hiển nhiên là nước đã đổ không hút được.

Cô gái đành đưa phiếu cho Nhất Thế, bồi thêm một câu: “Hi vọng có ngày tôi có thể biết, cái áo này không lãng phí, phát huy hết chức năng của nó.” Nói xong, nhếch miệng lên cười bỏ đi.

Nhất Thế buồn bực nhìn bóng lưng cô ta, cảm thấy cô gái này kiêu ngạo quá, thậm chí còn tự cho là đúng nữa.

Cô siết tấm phiếu trong tay, hít sâu một hơi, chín ngàn đồng không lỗ, giá gốc những mười tám ngàn, lời những chín! Nhất Thế tự cổ vũ mình đã giảm giá gốc rồi. Nhưng trong khi cô không ngừng tự nhủ thì nghe tiếng cô gái cá tính kia gọi “Nhược Hàm.”

Nhất Thế quay đầu nhìn, chỉ thấy Lâm Nhược Hàm xách mấy cái túi to đi từ thang cuốn xuống, mỉm cười với cô gái kia “Có mò được món gì hay ho từ khu đồ nam về sưu tập không?”

“Có một cái, nhưng nhường cho người khác rồi.” Cô gái cười hi hi, nữu tay Lâm Nhược Hàm, “Lần này cậu lại mua cả núi quần áo à?”

“Ừ, mặc chơi ấy mà.”

“...”

Khúc sau Nhất Thế không nghe tiếp. Cô chỉ biết, quan hệ giữa cô gái kia và Lâm Nhượng Hàm rất khá, hẳn là bạn gái thân.

Cô nghĩ, giữa bạn gái thân thiết hẳn là không có gì không nói. Chuyện ba người họ năm xưa, không biết Lâm Nhượng Hàm có nói với cô ta không? Mà sau này, liệu cô có đụng phải cô gái này nữa không?”

Nhất Thế không kềm được, siết chặt tờ giấy trong tay, lại bắt đầu lo lắng. Có nhiều chuyện, thật sự khó mà đoán trước.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Sau khi gặp lại Lâm Nhượng Hàm, Nhất Thế phát hiện cô gái này điềm đạm hơn trước đây nhiều, mặt mày đã không còn vẻ phờ trương khinh khinh thời niên thiếu, có lẽ là mỗi người mỗi cách đối xử, chỉ ít thì trước mặt cô gái kia, Nhất Thế không nhìn thấy cung cách năm xưa của Lâm Nhượng Hàm nữa.

Mua áo gió cho Tống An Thần xong, Nhất Thế không dám lang thang thêm nữa, đi thẳng về nhà. Quần áo trong này, túi tiền của cô kham không nổi. Dưới cao ốc, cô đẩy cửa ra, thấy một đoàn người mặc âu phục nghiêm trang đang đi tới, dẫn đầu là một người cao lớn, cả người tỏa ra sự vững chãi không cách nào hình dung được. Nhìn anh ta có cái gì đó sang trọng. Lúc Nhất Thế đi ngang qua anh ta, trong lòng có hơi buồn bực, người này, hình như cô đã gặp ở đâu rồi, chỉ là không ăn khớp với những người trong trí nhớ của cô.

Người đàn ông dẫn đầu hơi dừng lại, nhìn lại. Những người đi sau anh ta cũng dừng theo. Người đàn ông đó quay đầu nhìn bóng Nhất Thế, hơi nheo mắt nhưng không lên tiếng, chỉ đắm đắm nhìn bóng cô, từ từ xa dần.

“Tổng giám đốc, sao vậy?”

“Không sao.” Người đàn ông cười nhạt, quay người tiếp tục đi tới thang máy.

Về đến nhà chưa tới bảy giờ rưỡi. Một mình Nhất Thế ở nhà, nhìn phòng khách thanh thang, đột nhiên thấy mất hứng. Cô leo lên sofa, quảng đồ trong tay xuống, mở ti vi lên xem.

Cô cũng không biết vì sao mình mất hứng thế này, hình như chỉ vì chờ Tống An Thần trở về, nhìn đồng hồ tíc tắc từng giây từng phút đến khi kim chỉ giờ và phút giao nhau, đúng 9 giờ, mí mắt cô sụp xuống, ôm cái áo gió, ngoẻo cổ ngủ thiếp đi.

Có tiếng mở cửa.

Nhất Thế giật mình chồm dậy, vừa đúng lúc Tống An Thần đẩy cửa vào. Tống An Thần vào nhà thấy Nhất Thế ngồi trên sofa mở to mắt nhìn anh.

“Sao em lại ngồi ngây ra đây?” Tống An Thần cời giày, xếp gọn lại rồi đi tới trước mặt Nhất Thế, khom người muốn hôn cô lại bị Nhất Thế né qua.

Nhất Thế xấu hổ: “Em xem ti vi rồi ngủ quên, nghe tiếng mở cửa mới giật mình dậy.”

Tống An Thần không nghe vào tai, ánh mắt dời đến cái áo trong tay Nhất Thế, nhìn đắm đắm. Nhất Thế không nhịn được rút tay lại, cảm môi không dám động dấy. Tống An Thần bỗng ngẩng đầu lên, miết khóe mắt, có vẻ mệt mỏi “Đừng xem khuya quá, ngủ sớm chút đi.” Nói xong liền đi lên lầu.

Nhất Thế bĩu môi, không cam tâm nhìn cái áo trong tay, rõ ràng muốn tặng cho anh lại không thốt ra miệng. Mà anh cũng nhìn thấy rành rành, còn không thèm hỏi lấy một câu.

Nhất Thế theo lên lầu, thấy cửa nhà tắm đóng, bên trong vọng ra tiếng nước chảy. Có người nói tiếng nước chảy có thể kiềm chế tâm tình nhưng Nhất Thế ngược lại, càng mất bình tĩnh hơn. Nghĩ đến hôm nay lại ngủ chung giường liền đứng ngồi không yên.

Một lát, Tống An Thần đi ra, một tay cầm khăn lông lau tóc, một tay thắt đai lưng bằng tơ. Mái tóc nhỏ nước, tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, đôi mắt sâu thăm ngược nhìn Nhất Thế, tỏa sáng lấp lánh.

Nhất Thế chưa khi nào thấy dáng vẻ này của Tống An Thần. Bản thân Tống An Thần rất đẹp trai, nếu khuôn mặt cứng nhắc một chút thì còn gần khoảng cách với người khác được. Chỉ có cô, sau này được đọc quyền chăm chú nhìn anh như thế, nghĩ thế thôi là tìm Nhất Thế đập thành thịch, thậm chí đầu óc còn thiếu đường khí.

“Em không đi tắm à?” Tống An Thần từ từ đi qua, ngồi cạnh cô, đưa khăn cho cô muốn cô lau tóc giùm anh. Nhất Thế cầm lấy khăn, vò lung tung trên

đầu anh, lực không mạnh nhưng cũng chẳng dịu dàng.

Tổng An Thần cũng không nói gì, một tay tùy tiện ngăn eo cô, dựa vào người cô.

“Đừng dựa sát quá.” Nhất Thế kịp thời ngửa người ra cách xa mưu đồ bất chính của anh “Em đang lau tóc cho anh mà.”

Tổng An Thần ừ khẽ một tiếng nhưng người thì cứ ngã về phía cô như cũ, dựa vào cổ cô, ngửi ngửi, giờ giọng ve vãn: “Anh thích mùi này.” Mỗi lần anh hít thở, hơi nóng cứ phả lên cái cổ mẫn cảm của cô, ngứa ngứa, tim đập loạn xạ. Nhất Thế không nhìn được run rẩy, co rúm người muốn đẩy anh ra, ai ngờ Tổng An Thần nhào hẳn vào cô, bàn tay ở không trực tiếp cầm cái khăn trong tay Nhất Thế ném đi, sờ sờ nụ hoa của cô.

“Hôm nay chắc anh mệt rồi.” Nhất Thế áp ứng, mặt đã đỏ đến mang tai. Khoảng cách giữa hai người rất gần, thậm chí cô ngửi được mùi sữa tắm thơm phức trên người anh, còn có cơ thể nóng bỏng của anh, cùng với nơi nào đó bên dưới đã biến đổi.

“Ừ, hơi mệt.” Ngón tay khéo léo của Tổng An Thần chu du trên người Nhất Thế, hơn nữa mỗi chỗ chạm vào đều khẽ nắn bóp nhẹ nhàng đúng vị trí thích hợp hoặc là vuốt ve đúng chỗ. Kỹ thuật thành thạo như thế khiến cả người Nhất Thế như có dòng điện chạy qua, làm toàn thân cô tê dại. Trong lúc không hay biết gì, quần áo cô đã bị Tổng An Thần cởi ra, lộ ra đồ lót màu đen gợi cảm.

“Đừng.” Nhất Thế then thưng vòng hai tay che ngực, không cho anh tiếp tục muốn làm gì thì làm. Tổng An Thần dừng lại, ánh mắt thăm thẳm nhìn cô chan chứa, không hề chớp.

Nhất Thế bị anh nhìn như thế, hơi hộp dăng lên.

“Anh mệt quá rồi.” Nhất Thế bổ sung lý do từ chối.

Tổng An Thần lại cởi áo ra, hạ thấp người xuống: “Anh hi vọng mình càng mệt hơn chút nữa.”

“...”

Xong chuyện, Nhất Thế rút ra kết luận. Lúc đàn ông nói mệt, tuyệt đối không thể dung túng anh ta mệt thêm, bởi vì cuối cùng người mệt nhất ngược lại là mình, cô chính là ví dụ sống sờ sờ trước mắt. Số lần cô và Tổng An Thần làm tình đếm lại đều không nhiều bằng đêm đó, đây chính là biện pháp không bằng cảm thú mà cảm thú nào đó hi vọng được mệt hơn chút nữa.

Ngày hôm sau, cô lăn qua lộn lại mà không dậy nổi, vận eo, cảm giác xương cốt rã rời, bên cạnh không còn ai nữa. Cảm thú làm xong chuyện của cảm thú, mặc quần áo vào liền ra đáng bác sĩ ngồi ngồi song bản chất vẫn là bác sĩ cảm thú.

Nhất Thế xuống lầu, thấy Tổng An Thần đã ăn mặc chỉnh tề, đứng trong bếp làm bữa sáng, nghe tiếng động ngược mắt lên cười, “Sớm”

Tinh thần Tổng An Thần có vẻ rất tốt! Nhất Thế ngồi trước bàn ăn, nhìn dáng anh bận rộn, không biết vì sao trong lòng cảm thấy hoảng hốt. Đợi Tổng An Thần bung bữa sáng ra, sống mũi Nhất Thế bỗng cay xè.

Đó là ký ức xa xưa lắm rồi. Cô nhìn cháo gạo nếp Tổng An Thần nấu trong chén, trí nhớ quay cuồng. Lúc đó rất nhỏ, hai người vừa vào cấp hai không lâu. Tuy đã tháng chín nhưng vẫn còn nắng gay gắt, chân trời giống hệt cái lò lửa. Bọn họ luôn cùng tan học, cho dù trực nhật hay làm vệ sinh. Ngày hôm đó đến phiên Nhất Thế quét dọn vệ sinh, Tổng An Thần ngồi tại chỗ làm bài chờ cô, Nhất Thế đau bụng không rõ nguyên do nằm sấp xuống đất không cựa cựa. Tổng An Thần buông bút hỏi cô bị sao? Cô chỉ nói đau bụng, không quét dọn được. Tổng An Thần bỏ bài tập đó làm vệ sinh dùm cô, làm xong lại kêu cô ở nguyên đó chờ cậu, cậu lập tức về ngay. Ngày nóng như thế, lúc cậu chạy về thì mồ hôi ròng ròng, tay cầm một hộp cháo gạo nếp đậu đen còn có một cái áo không biết ở đâu ra.

Cậu thiếu niên lúc ấy, mặt mũi đỏ bừng, đưa cháo đến trước mặt cô “Quần cậu đỏ rồi.”

Cô cúi đầu nhìn, bất ngờ phát hiện cái quần trắng có một vệt đỏ, đó là lần đầu tiên cô có kinh, cái gì cũng không biết.

“Mẹ tớ mà đau sẽ ăn cháo nóng. Mẹ nói phụ nữ ăn cái này có tác dụng nhất.” Cậu đẩy đẩy cái chén, xấu hổ nói.

Đến giờ Nhất Thế còn nhớ, cảm giác ăn cháo nóng trong ngày nóng bức ấy, cả người phát sốt, lòng càng sốt hơn. Chuyện này lọt vào tai ông bác ở phòng thường trực cho cậu mượn áo, Nhất Thế mới biết, chuẩn bị cho cô trưởng thành, từ một cô bé con trở thành thiếu nữ là Tổng An Thần.

Đoạn trí nhớ đó lâu lắm không đi lục lại qua, hôm nay nghĩ lại, Nhất Thế không khỏi mỉm cười. Tổng An Thần gắn bó chặt chẽ với sinh mệnh của cô như thế, đôi khi có chuyện cô quên nhưng chưa chắc anh đã quên.

Có lẽ, đó cũng là một phần trong cuộc đời anh.

Tổng An Thần ngồi ngay ngắn: “Ăn xong chúng ta đi làm.”

Nhất Thế ghé mắt nhìn anh: “Hôm nay anh không nghỉ sao?”

Tổng An Thần đột nhiên chống cằm bật cười, nhướn mày, ánh mắt dạt dào tình cảm nhìn Nhất Thế: “Không giải quyết sạch sẽ việc trong tay, không thể kết hôn.”

Nhất Thế đỏ mặt: “Không phải đã kết hôn rồi sao?”

Tổng An Thần cười khê: “Còn nợ em một lễ cưới.” Nói rồi tự móc một miếng cháo đút vào miệng cô, Nhất Thế vội vàng cản lại, “Em tự ăn.” Để đàn ông đút, thật là quá làm nũng.

Hai người ăn xong liền cùng nhau đi làm. Khiến Nhất Thế sửng sốt là, Tổng An Thần cầm cái áo gió cô mua hôm qua trên sofa lên? Cô kinh ngạc nhìn anh mặc áo. Quá đáng mà, nhận quà của cô ít nhất cũng phải nói tiếng cảm ơn chứ!

Thấy mất Nhất Thế bốc lửa, không kèm được giận trừng anh, Tổng An Thần lại tỏ vẻ vô tội: “Tôi hôm qua anh đáp lễ em rồi.”

“%/%%...” Nhất Thế muốn phản bác lại không tìm ra từ nào. Ngày hôm qua quả thật anh bán sức hơi bị dữ, nhưng mà...

Đâu phải mình cô sướng đâu! Nhất Thế tức muốn giở chân, cái tên Tổng An Thần này, luôn bắt mình chịu thiệt!

Thì ra hôm qua Tổng An Thần đã hoàn thành xong một ca mổ, hôm nay lại sắp xếp một ca khác. Ba ngày nữa là hoàn thành hết những ca còn lại, sau đó anh có thể nghỉ phép. Cũng tức là nói, không đến một tuần, bọn họ có thể đãi tiệc cưới được rồi.

Xe đang chạy bon bon, đi cũng không tới mười mấy phút nhưng ngay tại góc cua, một chiếc xe thể thao màu đỏ từ trong hẻm lao ra. Kỹ thuật lái xe của Tổng An Thần rất khá, phanh xe quẹo cua, tránh được tai nạn. Nhưng chiếc xe đỏ kia hình như lái không giỏi lắm, hoặc có lẽ là quá hoảng sợ, tông thẳng vào gốc ngô đồng trên lề đường.

Nhất Thế nhìn chiếc xe: “Chúng ta có cần xuống xem thử không?”

“Em ngồi yên, anh xuống xem sao.” Nói rồi, Tổng An Thần mở cửa bước xuống, người trên chiếc xe đỏ cũng đi xuống. Một cô gái, mặc quần bộ đội, áo jacket màu đen, trên người đeo rất nhiều món, chỉ có thể nói là giống phong cách punk rock.

Nhất Thế cảm thấy mặt cô gái này rất quen? Cô giật mình, đây không phải là cô gái cá tính nhưng áo gió cho cô sao? Không phải bạn thân của Lâm Nhược Hàm à? Tổng An Thần nói với cô ta cái gì đó, Nhất Thế không nghe rõ.

Đội Tổng An Thần quay đầu chỉ vào Nhất Thế, cô ta liền giơ tay vẫy cô chào. Nhất Thế cảm thấy kỳ lạ, rốt cuộc bọn họ nói gì? Hai người cũng không nói lâu lắm, Tổng An Thần liền quay lại xe. Nhất Thế hỏi anh: “Hai người nói gì thế?”

“Cô ấy nói em rất tinh mắt.” Tổng An Thần liếc Nhất Thế một cái, miệng nở nụ cười nhàn nhạt.

“Hả? Sao lại nói thế?”

“Có thể lấy được người đàn ông như anh.” Tổng An Thần cười tiếp lời.

Nhất Thế cười không nổi, không nhìn được quay nhìn cô gái kia, ánh mắt cô ta vẫn còn nhìn sang bên này. Điều đó khiến lòng Nhất Thế lộp bộp, mặt đỏ bừng. Trực giác thông thường, một cô gái nhìn một người đàn ông xa lạ nhiều hơn năm giây, tức là động lòng, muốn mơ tưởng hảo huyền.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Lúc Nhất Thế đi làm, thấy Triệu Cát Tường khóc sưng cả mắt. Triệu Cát Tường rầu rĩ ngồi trên ghế trong phòng trực, nhìn chòng chọc mặt bàn lạnh lẽo chảy nước mắt. Lần đầu tiên Nhất Thế thấy vẻ mặt không tươi cười như ngày thường của Triệu Cát Tường.

Hôm nay Nhất Thế đến rất sớm, phòng trực còn chưa có y tá nào, độc mỗi mình Triệu Cát Tường. Nhất Thế đi tới vỗ vai Triệu Cát Tường, chỉ thấy cô nàng nước mắt lưng tròng ngẩng đầu nhìn Nhất Thế, vẻ mặt như đã chịu áp lực vô cùng.

“Cát Tường, cậu sao thế?” Nhất Thế không khỏi lo lắng.

Triệu Cát Tường tóm ống tay áo Nhất Thế, chùi mũi vào đó: “Tôi muốn chia tay với Tiểu Trác Từ.”

“Hả? Tại sao?” Nhất Thế kinh ngạc thật sự. Không nghĩ Triệu Cát Tường khịt khịt mũi, nhíu mày nói: “Anh ta, con mẹ nó đúng là không phải người, quay lại với tớ rồi còn liên hệ với cô người yêu trước, còn lừa tớ.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Sau khi chia tay với tớ, anh ta lại quen với bạn học cấp ba cùng quê anh ta! Tớ còn tưởng anh ta cũng là kẻ si tình, không ngờ lại nhanh có người mới như thế.” Triệu Cát Tường khinh bỉ.

Nhất Thế cũng sững sốt, cô quả tình không biết Tiểu Trác Từ là kiểu người đó, có lẽ có hiểu lầm gì chăng?

Triệu Cát Tường thấy Nhất Thế có vẻ không tin, tâm tình càng kích động hơn: “Anh ta bắt đầu lại với tớ sao còn quan tâm người cũ, vậy tớ là cái gì?”

Nhất Thế cũng nhú mày, cảm thấy Tiểu Trác Từ như thế thật sự không được.

“Vẫn là trúc mã của cậu tốt, tình nguyện bị người ta hiểu lầm là GAY cũng không thay lòng với cậu, kiên quyết giữ gìn trinh tiết.” Triệu Cát Tường đột nhiên thở dài, nước mắt phun ra như vòi rồng, không cách nào vịn vòi được.

“Cậu thật sự dứt khoát được với anh ta?” Nhất Thế hỏi thử.

Triệu Cát Tường gật đầu với cô không hề chớp mắt: “Kiên quyết chia tay.”

“Triệu Cát Tường!” Đột nhiên một người đứng ngay bậc cửa, là Tiểu Trác Từ. Trên người thậm chí còn chưa kịp cởi bỏ áo khoác, bộ dạng mệt mỏi đi về phía Triệu Cát Tường: “Anh đã giải thích với em bao nhiêu lần, anh và cô ấy đã là quá khứ rồi.”

Triệu Cát Tường lơ đi, quay lưng lại với anh ta.

Tiểu Trác Từ buồn bực hừ một tiếng: “Một mình cô ấy đến thành phố B không có ai thân thích, chân lại bị thương không có cách đi làm, anh lấy tư cách bạn bè chăm sóc cô ấy mà thôi.”

“Cút mẹ anh đi, anh biết chuyện anh và cô ta mập mờ khiến người ta phát ói cỡ nào không?” Triệu Cát Tường cũng điên lên, khinh bỉ nhìn Tiểu Trác Từ: “Đừng đem lòng tốt của anh ra nói sạch sẽ như thế, anh nghĩ gì trong lòng anh hiểu rõ nhất.”

Tiểu Trác Từ ráng dần cơn giận đang muốn bùng nổ, hít thật sâu: “Em trải qua cảm giác bất lực chưa? Rõ ràng là yêu người ta, nhưng người đó lại vứt bỏ em không thương tiếc, em trải qua bao giờ chưa?”

Nhất Thế biết, Tiểu Trác Từ tức giận rồi, có lẽ là chạm đúng chỗ nhạy cảm của anh ta. Năm đó Triệu Cát Tường bỏ rơi anh ta, sau khi chia tay, lúc người đàn ông bất lực nhất, có nhiều cách để giải sầu. Mà Tiểu Trác Từ lựa chọn cách tìm một đoạn tình cảm mới.

Triệu Cát Tường bịt lỗ tai không chịu nghe. Vòi rồng đã vịn lại được bây giờ trút xuống ào ào, nước mắt đầy mặt.

Tiểu Trác Từ hình như càng vô lực hơn, bỏ lại một câu “Em thích thế nào thì cứ thế đi, muốn chia tay thì chia tay.” Nói xong không quay đầu đi thẳng ra cửa. Triệu Cát Tường lập tức nằm sấp xuống bàn khóc rống lên. Nhất Thế ngồi nguyên tại chỗ, im lặng nhìn Triệu Cát Tường khóc lóc.

Nếu ngày nào đó, Tống An Thần có liên hệ thân mật quá mức với người phụ nữ khác, cô không biết mình sẽ có cảm giác gì nữa? Khóc lóc âm ỉ như Triệu Cát Tường hay là thân nhiên đối mặt đến cùng?

Ngày hôm đó Tống An Thần thực hiện ca mổ thứ hai. Nhất Thế đã tan ca rồi nhưng cô muốn chờ anh, không cần anh dặn mà chủ động làm việc đó. Tống An Thần kết thúc ca mổ xong, hai mắt cay xè không chịu nổi, vừa miết khước mắt vừa đi về phòng trực bác sĩ. Mới vào cửa thì thấy Nhất Thế đã thay xong đồ, ngồi ở ghế chờ trong phòng.

Tống An Thần sững sốt: “Sao em ở đây? Còn chưa về nhà nữa?”

“Chờ anh đó.” Nhất Thế đứng dậy, le lưỡi.

Ánh mắt Tống An Thần trở nên sâu thẳm, đôi mắt biết nói sáng còn hơn đèn đường, anh mỉm cười, cởi áo mổ ra treo lên cửa: “Mấy ngày nay trời bắt đầu lạnh rồi.”

Nhất Thế không hiểu nhìn anh.

Tống An Thần mặc áo gió Nhất Thế mua cho anh, đi đến trước mặt cô, giơ tay kéo cổ áo cô. Nhất Thế phản xạ có điều kiện né ra. Tống An Thần kiên trì vươn tay ra giữ lấy cổ áo cô, gài lại nút cổ áo bị lỏng, nghiêm chỉnh nói: “Chúng ta đi mua quần áo.”

Nhất Thế càng không hiểu nhìn anh. Hôm qua cô mua đồ cho anh rồi mà, giờ lại đi mua nữa, chẳng lẽ anh không thích đồ cô mua, muốn tự mình lựa? Nhất Thế rầu rầu, cúi đầu lăm bằm “Cái áo này không đẹp à? Còn mua gì chứ?”

Tống An Thần ôm eo cô, buồn cười nói: “Mua cho em.”

“Hả? Em có đồ rồi, không cần đâu.” Nhất Thế nghe được anh không chê đồ cô mua, lòng dễ chịu hơn nhiều.

Tống An Thần dán vào lỗ tai cô nói một câu, làm mặt Nhất Thế đỏ như gấc, ngoan ngoãn đi theo Tống An Thần.

Anh nói: “Quần áo của em không đủ cho anh xé, mua thêm nhiều bộ để dành.”

Tổng An Thần lái xe thẳng đến cao ốc Thụy Lực. Nhất Thế thấy tòa nhà này, hết > < rồi > <. Giá quần áo ở đây toàn trên trời, mua đồ về xé, thỏa mãn sở thích đặc biệt của Tổng An Thần, có phải quá lãng phí không?

Nhất Thế vùng vẫy đấu tranh, cuối cùng vẫn kéo Tổng An Thần đang định xuống xe lại. Tổng An Thần không hiểu.

“Đồ ở đây mắc lắm”

Tổng An Thần cau mày, ngồi ngay ngắn lại nghiêm chỉnh nhìn cô. Nhất Thế đành giương mắt nhìn Tổng An Thần: “Chúng ta đến chợ...”

“Em yêu!” Đôi môi quyến rũ của Tổng An Thần cong lên, khuôn mặt tuyệt đẹp giãn ra, ung dung vỗ vỗ mu bàn tay cô “Đồ đắt tiền mới khó xé, có điều em yên tâm đi, kỹ thuật xé đồ của ông xã em không tệ, bảo đảm khiến em hài lòng.”

Nói xong phớt lờ khuôn mặt tái xanh của Nhất Thế, đi xuống xe. Nhất Thế ngồi ngầy trên xe, dờ khóc dờ mếu, nói như thể cô háo sắc lắm ấy! Còn anh thì phui sạch phần mình.

Khu đồ nữ nằm trên lầu ba. Hai người đi loanh quanh, ngó trái ngó phải, thái độ rất nghiêm túc.

Thái độ của nhân viên phục vụ so với lần trước Nhất Thế đến tốt hơn nhiều, chỉ cần lại gần khu vực họ phụ trách, bọn họ liền ra sức giới thiệu, cực kỳ nhiệt tình. Nhất Thế không nhìn được rầu rĩ, vì sao đi một mình và đi với Tổng An Thần khác nhau xa thế?

Đến khi cô vào phòng thử đồ, nghe nhân viên trò chuyện bên ngoài mới biết đại khái. Hóa ra ông chủ trẻ của tòa nhà này hiện giữ chức BOSS gần đây lên con, hứng lên là đi dạo bất tử, xem phong thái tướng mạo cách ứng xử của nhân viên, không khí nặng nề.

Trên người Nhất Thế lúc này đang mặc một cái áo khoác kẻ caro hai màu hồng và vàng chất liệu nylon, hai hàng nút gài, Nhất Thế vừa nhìn đã thích. Cô vừa đi ra, nhân viên quầy cầm một cái áo caro dài phối với áo ghi-lê úm lên người cô.

“Người đẹp, ông xã chị chọn cho chị bộ đồ thời trang nhất quý thu năm nay, có thể làm tôn lên chiều cao, đặc biệt thon gọn.”

Nhất Thế đi tới trước mặt Tổng An Thần, nói với anh: “Em thích cái áo em đang mặc.”

“Không được.” Tổng An Thần liếc sơ sơ, liền trả lời cụt lùn.

“Tại sao?”

“Hai hàng nút, khó coi.” Tổng An Thần cầm lấy bộ đồ trong tay nhân viên, đưa cho Nhất Thế “Cái này rất được.”

Cô không thích, lầu bầu: “Một hàng nút cũng khó coi.”

Tổng An Thần kề vào tai cô thì thầm: “Hột nút này to hơn, kéo một cái là mở ra liền, không tệ.”

Nhất Thế lờm anh, đối với trò đùa của Tổng An Thần, cô thật hết chỗ nói. Tổng An Thần thấy Nhất Thế lờm cũng không nói thêm gì, “Em tự chọn đi.”

Cô mặc xong bộ đồ đó, cảm thấy bất ngờ. Cô mặc vô nhìn đẹp hơn cái hời nãy? Nhân viên quầy bên cạnh cô cứ khen ngợi mãi cái áo này thích hợp thế nào, tôn lên nước da trắng bóng ra sao, đáng người cao thêm này nọ.

Nhất Thế cảm thấy không tệ, lại được nhân viên thổi phồng lên một hồi, đầu óc nóng lên, bộ đồ trên người hoàn toàn ăn đứt cái cô chọn lúc nãy.

Cô giương mắt nhìn Tổng An Thần chờ đợi, thấy anh gật đầu với cô. Nhất Thế gỡ thẻ giá ra xem, khóc ròng. Một cái áo caro hơn 2300, mà cái áo ghi lê lại những 5998.

“Hôm nay còn giảm nửa giá không?” Nhất Thế không nhịn được hỏi.

“Hoạt động đó đã kết thúc vào hôm qua rồi.”

Nhất Thế còn đang giật mình sao kết thúc gì sớm vậy, Tổng An Thần đã đưa thẻ cho nhân viên. “Quét thẻ đi.”

Nhân viên cầm thẻ đi, Nhất Thế kích động nói: “Á, thẻ tín dụng vàng hạng một toàn quốc. Sao anh có được vậy?”

“Muốn không? Lần sau anh làm cho em một cái.” Tổng An Thần còn chưa kịp mỉm cười, điện thoại đột nhiên rung lên. Tổng An Thần bắt máy, sắc mặt dần dần nghiêm trọng, chỉ nói ngắn gọn vài tiếng “ừ” liền ngắt điện thoại.

“Em ở đây dạo thêm một lúc, trời tối là phải về nhà, bệnh nhân anh phụ trách có vấn đề, anh đi trước.”

Nhất Thế đưa mắt nhìn Tổng An Thần đi, lòng buồn phiền, làm bác sĩ đúng là chuyện không đơn giản. Tổng An Thần trước nay luôn sinh hoạt đúng giờ giấc, mấy ngày nay vì chuyện phẫu thuật mà gầy hăn đi, bận bịu vui đầu làm việc.

Cuối cùng Nhất Thế mua bộ đồ đỏ xong thì không muốn đi chỗ khác nữa. Cô cúi đầu, đứng chờ thang máy. Vừa mới ấn lầu ba, thang máy đột nhiên mở ra, một người đàn ông đứng bên trong, đồ tây màu xám đen, bên trong mặc một cái áo sơ mi trắng, ánh mắt kinh ngạc dưới hàng lông mày lười mác nhìn Nhất Thế, có điều rất nhanh, anh ta liền mỉm cười: “Nhất Thế, lâu quá không gặp.”

Nhất Thế cũng dùng ánh mắt kinh ngạc quan sát người đàn ông này, gom góp từng chút trí nhớ trong óc, trong đó hiện lên một khuôn mặt có mấy phần tương tự nhưng cô không dám chắc, vì thế thử gọi “Hòa Tấn?”

Anh ta cười, hiển nhiên là đáp đúng rồi. Nhất Thế hoảng hồn bởi suy đoán của mình, còn tưởng là mình nằm mơ. Cậu trai vô tâm dễ nổi nóng năm đó chính là người đàn ông nhìn trầm tĩnh có vẻ cao quý trước mắt?

Hai người chọn một nhà hàng xoay trên lầu chót ngồi xuống.

Hòa Tấn nói: “Gần bảy năm không gặp rồi, cậu vẫn chẳng khác xưa.”

Nhất Thế ngồi đối diện anh, bị anh quan sát tới nỗi gai ốc, cười gượng: “Cậu thay đổi nhiều quá.”

Hòa Tấn cười nói: “Lăn lộn ngoài xã hội nhiều năm, không thay đổi cũng không được.”

Nhất Thế cầm ly lên, nhấp một ngụm, không trả lời. Người đàn ông trước mặt, đã không phải cậu thiếu niên ưa làm bầm giờ thói còn đồ với cô thời cấp ba nữa, mà cô cũng không còn là cô thiếu nữ ôm ấp tình cảm trong lòng nhưng không dám chạm vào.

Cô lơ đãng nhìn tới chiếc nhẫn trên ngón vô danh của anh ta, không nhận được hỏi: “Cậu kết hôn rồi?”

Hòa Tấn nhìn theo ánh mắt của cô rơi trên ngón tay mình, xoay xoay chiếc nhẫn trên tay, nghiền ngẫm: “Chỉ mượn danh nghĩa mà thôi, miễn cho người ta quấy rầy cuộc sống của tớ, bây giờ chưa kết hôn cũng là gánh nặng.”

Cuộc sống của đàn ông đã có gia đình thật ra cũng có thể phong phú, e là vấn đề lý giải của mỗi cá nhân.

“Cậu thì sao? Có bạn trai chưa?” Hòa Tấn nói rất bình thường, cứ như Nhất Thế sẽ không có bạn trai sớm như vậy nhưng đáy mắt lại xẹt qua ý cười sâu xa bí hiểm.

“Tớ đã kết hôn rồi, nửa tháng nữa sẽ tổ chức lễ cưới.” Nhất Thế đáp thật tình.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Hòa Tấn nghe Nhất Thế nói vậy, ánh mắt anh trở nên kỳ lạ, đột ngột âm trầm, ráng nặn ra một nụ cười nhợt nhạt: “Tớ sẽ tham gia hôn lễ của cậu, thuận tiện làm quen chú rể luôn, xem ai mà xúi quẩy vậy, đi cưới cậu.”

Nhất Thế phùng mang trợn mắt: “Miệng vẫn độc như thế.”

“Ha ha.” Hòa Tấn cười khế, cầm ly trong tay lên nhấp nhưng làn sương mờ giấu trong mắt thì không hề tản đi khiến người ta khó dò.

“Thật ra, chú rể cậu cũng biết.”

Hòa Tấn khựng lại, ngược mắt lên, lông mày hơi nheo lại, nhẩn nại nhìn Nhất Thế. Bộ dạng Nhất Thế rất điềm tĩnh, cầm ly lên uống một hớp hồng trà: “Anh ấy là Tống An Thần.”

Không có cảnh tượng như Nhất Thế tưởng. Cô cho là Hòa Tấn sẽ ngạc nhiên, sau đó châm chọc. Nhưng biểu hiện của anh bình tĩnh quá mức, tiếp tục nâng ly lên uống một hơi, thản nhiên nói: “Rốt cuộc các cậu cũng ở bên nhau rồi? Không dễ dàng.”

Lần này ngược lại Nhất Thế bị hù. Với tính tình Hòa Tấn, anh nhất định sẽ cười mắng cô nhai lại, nhưng bây giờ nghe nói hai người cưới nhau lại không tỏ vẻ gì khác lạ, cứ như đang nghe một chuyện rất bình thường.

Hòa Tấn hỏi: “Tống An Thần vẫn như cũ chứ? Vẫn là vương tử dịu dàng thời cấp ba hay sao?”

Nhất Thế cười: “Dáng vẻ thì chẳng thay đổi gì, nhưng...” Nhất Thế cảm thấy nội tâm Tống An Thần càng lúc càng khó lường, từ trước cô đã không suy đoán được nhưng chỉ ít cũng đoán được nước đôi, còn bây giờ cô cứ bất an hoảng sợ, không sao nhìn thấu được.

Hòa Tấn khẽ chau mày, chờ Nhất Thế nói nốt.

“Tớ không hiểu anh ấy.” Nhất Thế ngập ngừng nửa ngày chỉ có năm chữ này, nhưng đó là cảm giác chính xác của Nhất Thế với Tống An Thần.

Hòa Tấn hừ một tiếng, giễu cợt: “Cậu thì hiểu được ai?”

Nhất Thế ngẩn người.

Hòa Tấn chống trán cười, hơi xấu hổ, hết sức áy náy vì mình lỡ lời: “Thật ra cậu không cần thấu hiểu cậu ta quá, cậu chỉ cần biết cậu ấy yêu mình là được. Quá hiểu một người, trái lại không tốt.”

Nhất Thế cúi đầu, cô nghĩ chắc là Tống An Thần yêu cô nhưng cô không dám quả quyết. Bởi vì anh chưa từng nói với cô, anh yêu cô. Mà cô lại là kiểu phụ nữ trước nay luôn tự coi rẻ mình. Ngay cả bọn họ kết hôn, cô cũng cho là vì anh chịu trách nhiệm với mình.

Hai người ngồi trong nhà hàng không lâu lắm, chưa tới mười lăm phút liền đi. Hòa Tấn kiên quyết đòi đưa Nhất Thế về, cô cũng đồng ý. Lúc còn học cấp ba, Nhất Thế đã biết nhà Hòa Tấn rất giàu, ba mẹ đều ở nước ngoài, anh vừa tốt nghiệp liền xuất ngoại học MBA. Bây giờ là đại diện pháp lý cho hạng mục đầu tư lớn nhất thành phố A, đại BOSS tập đoàn Thụy Lực. Nhất Thế mỉm cười, sao lúc cấp ba không nhận ra tên này có triển vọng như thế?

Ngồi trên Maybach, Nhất Thế hỏi: “Sao cậu về nước?”

“Ba tớ muốn về nước đầu tư, nhưng bên Pháp không dứt ra được nên để tớ về, có điều tớ cũng không ở lâu lắm.” Hòa Tấn nhìn chằm chằm phía trước, trong mắt mang theo tỉnh mạch như có như không song nét mặt thì hết sức bình thản. Điều này khiến Nhất Thế cảm thấy thời gian đúng là phương thuốc thần kỳ, những người đàn ông cô quen sao đều biết cách che giấu tình cảm thế này?

“Sao lại không ở lâu?” Nhất Thế buột miệng.

“Không có lý do ở lại.” Nụ cười thoáng hiện trên môi Hòa Tấn khiến Nhất Thế ngẩn người. Hòa Tấn chần chừ mấy giây, đột nhiên gọi: “Nhất Thế.”

“Hà?” Nhất Thế nghiêng mặt nhìn anh.

“Năm đó... cậu nói với Tống An Thần, tớ có lỗi với cậu ấy.”

Nhất Thế cười: “Cậu làm gì mà có lỗi với anh ấy?”

“Nếu không phải tại tớ, Lâm Nhượng Hâm cũng không xảy ra chuyện, khiến gia đình cậu ấy tan nát. Đương nhiên, người tớ có lỗi nhất là Lâm Nhượng Hâm.” Hòa Tấn mỉm cười bất lực, hai tay chống lên vô lăng thậm chí hơi run. Nhất Thế nhìn thấy, không biết vì sao trong lòng đau nhói, nghĩ đến chuyện không vui.

Hòa Tấn đưa Nhất Thế tới dưới lầu, quan sát khu Lăng Thiên, cười nói: “Quả nhiên là khu nhà ở cao cấp nhất.”

“Lần sau tới chơi.” Nhất Thế mỉm cười với anh.

“Tại sao không phải hôm nay?” Hòa Tấn cười khế, đùa bỡn, cứ như muốn chờ Nhất Thế xấu hổ. Quả nhiên Nhất Thế không phụ mong đợi, mặt đỏ lên, ấp úng: “Hôm nay trễ rồi, lên chơi không tiện.”

“Sợ Tống An Thần bắt gặp?” Hòa Tấn hiểu ra gật đầu “Thẳng khi này là cái thùng giấm, không chừng còn điên cuồng hơn chuyện đã làm hồi cấp ba đây.”

Nhất Thế ngớ người, trong ấn tượng của cô, Tống An Thần và Hòa Tấn không chơi với nhau, còn chuyện làm hồi cấp ba là gì?

“Cấp ba có chuyện gì thế?” Nhất Thế tò mò. Hiển nhiên là Hòa Tấn lỡ lời, anh lập tức im lặng, đổi đề tài “Ngày khác tớ đến chơi. Cậu vô nhà đi, tớ về đây.”

Nhất Thế thấy anh không muốn nói cũng không hỏi nhiều, đưa mắt nhìn anh lái xe đi. Song cô vẫn hiểu kỳ, giữa Tống An Thần và Hòa Tấn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đêm, Nhất Thế định chờ Tống An Thần về lại ngủ quên đi mất. Lúc thức dậy, thấy chàng Tống đẹp trai đã nằm bên cạnh. Đáng vẻ anh luôn khiến người ta trầm trồ ngưỡng mộ, nhìn mà động lòng. Có lúc Nhất Thế tưởng mình đang mơ, làm chủ người đàn ông thế này.

Từ lâu lắm rồi cô đã có ý nghĩ cất giấu người đàn ông này đi, biến thành của riêng. Sau khi cô trở về, dường như nằm mơ một giấc mơ rất dài, sau đó giấc mơ trở thành sự thật, người bên gối là người đàn ông cô mong nhớ nhiều năm. Cô không nên được đưa tay vuốt ve mặt anh, môi cong lên, người đàn ông này là của cô, cô có thể sở hữu, thích sờ thì sờ, thích nhìn thì nhìn. Chuyện xa vời trước kia hôm nay có thể đường đường chính chính như thế, tình yêu thâm kín của cô, đã có kết quả.

Cô lén lút cười một mình không ngờ cảm xúc quá lớn, ảnh hưởng đến Tống An Thần đang ngủ không sâu lắm. Anh hơi nhíu mi, cựa người. Nhất Thế hoảng hồn, mở to mắt sợ anh tỉnh lại song cuối cùng Tống An Thần vẫn mở mắt ra. Anh vừa hé mắt liền thấy Nhất Thế mở to mắt, nhìn anh chớp chớp, giống như con búp bê vài đột nhiên sống động lên.

“Dậy sớm thế?” Tống An Thần nhấc tay gác lên đầu, một cánh tay khác vòng qua ôm Nhất Thế, lười nhác hỏi: “Vừa rồi mơ mộng gì thế? Sao em lại cười dề như vậy?”

Nhất Thế vội vàng phủ nhận, có tật giật mình đáp: “Em không có, anh nằm mơ rồi.”

“Thế à?” Cánh tay Tống An Thần siết lại một chút, vùi Nhất Thế vào lòng anh, cúi đầu ngửi mùi thơm nhát từ tóc cô, lẩm bầm: “Bà xã, vừa rồi anh nằm mơ.”

“Hơ? Anh mơ gì thế?” Mặt Nhất Thế đỏ lên, hai tay chống vào ngực anh, hết sức xấu hổ.

“Gọi ông xã mới nói cho em biết.” Tay Tống An Thần rục rịch trên lưng Nhất Thế, lúc có lúc không làm mặt Nhất Thế căng đỏ. Cô cắn răng, nghe nhịp tim mạnh mẽ bên tai, không theo quy luật, đập loạn phen. Cô rầu rĩ, tim cô đập nhanh đã đành, sao cả Tống An Thần cũng thế?

“Ông xã.” Nhất Thế thẹn thùng chôn mặt trong lòng anh, hỏi nhỏ như muỗi kêu: “Anh mơ gì thế?”

“Ừ...” Tống An Thần dè cô xuống, híp mắt, vẽ mặt mờ ám cực điểm. Đột nhiên Nhất Thế ý thức được, mình bị lừa rồi, không phải anh nói mơ mà là muốn. Mặt Nhất Thế càng đỏ.

“Làm tình.” Tống An Thần khởi động, làm chuyện mình muốn.

“Lát nữa đi làm anh sẽ mệt mất.” Nhất Thế vát và giữ lý trí, cô không cách nào bình tĩnh được trước thủ đoạn của Tống An Thần, lại thêm kỹ thuật của anh, cô đã không còn giữ được phòng tuyến cuối cùng rồi.

“Vậy em ăn anh đi.” Miệng Tống An Thần nói thế nhưng người thì vẫn dề lên cô. Nhất Thế rầu rĩ nhìn anh, bĩu môi, tỏ vẻ đáng thương ra hiệu cho anh xuống.

“Lần khác đi.” Anh ậm ừ, thì thào.

Tống An Thần phốt lờ Nhất Thế nguyệt mình, một “kim” chọc thẳng vào. Bác sĩ Tống tiêm “kim” chính xác vô cùng, không hề nể nang. Tay Nhất Thế quơ quào, lưng Tống An Thần lập tức thêm năm dấu máu. Bản lĩnh của y tá Diệp cũng không tệ.

Cái gọi là làm tình, chẳng qua là đầu giường bạo lực, sau đó là dâm tây...

Đúng như Nhất Thế nói, Tống An Thần thật sự mệt mỏi, một nửa là do thiếu ngủ, nửa còn lại là do “thể dục sáng sớm” quá kịch liệt. Trên đường đi làm, thỉnh thoảng Tống An Thần lại xoa nắn hai bên thái dương, một tay nắm chắc vô lăng.

Nhất thời Nhất Thế cũng không biết nói gì. Khi hai người tách ra về phòng làm việc, Tống An Thần dặn cô: “Mấy ngày tới làm xong em không cần chờ anh, tự về nhà trước nhé.”

“Vâng.” Miệng Nhất Thế đồng ý nhưng trong lòng thấy trống trải, mất mát. Bây giờ hai người chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều.

Đúng dịp Triệu Cát Tường thất tình, Nhất Thế cũng muốn dành thời gian an ủi cô ấy. Triệu Cát Tường chớp đôi mắt to tội nghiệp: “Nhất Thế, tan làm đi bar uống rượu với tớ đi.”

Nhất Thế đặc biệt dị ứng hai từ quán bar, thật tình cô không dám tới đó nữa. Nhưng nhìn bộ dạng khổ sở căm hận tội nghiệp của Triệu Cát Tường, cô lại không đành lòng, hết sức miễn cưỡng đồng ý với cô ấy.

Không thể không nói, tình trạng của Triệu Cát Tường cực kỳ tệ, tiêm thuốc phải tiêm vài lần mới trúng mạch máu, đau đến nỗi bệnh nhân kiện lên y tá trưởng. Đầu tiên Triệu Cát Tường còn nhịn, sau số lần ăn mắng nhiều quá, nhịn hết nỗi, khóc lóc om sòm làm y tá trưởng cũng lúng túng.

Vì một người đàn ông, Triệu Cát Tường trở nên yếu đuối.

Sau khi tan ca, Triệu Cát Tường sốt ruột lôi Nhất Thế đi bar uống rượu xả giận. Nhất Thế đành ngồi một bên nhìn Triệu Cát Tường nốc hết ly này đến ly khác vào bụng. Quán bar này nhìn cũng có vẻ đẳng cấp, người đến người đi, ăn mặc đều sáng chói, cũng có đẳng cấp. Lòng cảnh giác của Nhất Thế cũng giảm bớt.

Thấy Triệu Cát Tường ngồi trước quầy bar uống cạn mấy ly Brandy, hơi rượu cũng bắt đầu ngấm. Nhất Thế giằng cái ly trong tay cô, “Đủ rồi, có chừng mực thôi, đau dạ dày đấy.”

“Nhất Thế, Tiểu Trác Từ nói với tớ. Năm đó tớ và anh ta chia tay xong, một đêm anh ta và Tống An Thần mỗi người uống sạch hai bình Brandy.” Triệu Cát Tường chảy nước mắt, nghẹn ngào: “Anh ta nói anh ta rất đau, rất hận tớ, trách tớ bỏ rơi anh ta.”

Nhất Thế mím môi, định an ủi, Triệu Cát Tường đột nhiên chỉ vào Nhất Thế: “Tiểu Trác Từ nói chúng ta cùng một loại người, đều thích vứt bỏ người ta rồi chạy trốn.” Triệu Cát Tường nấc lên, lại nói: “Tiểu Trác Từ oán trách tớ luôn so sánh anh ta với Tống An Thần. Mẹ nó, bà đây so sánh anh ta với vương tử là giữ thể diện cho anh ta, anh ta bị được với Tống An Thần sao? Nhất Thế cậu đối xử với Tống An Thần như vậy khiến anh ta tuyệt vọng tìm

quên trong men rượu, suýt nữa thì chết trong bệnh viện. Vậy mà Tống An Thần vẫn không thay lòng với cậu, đừng nói chạm tay con gái, đến nhìn cũng không thêm nhìn lấy một cái. Anh ta thì sao? Mẹ nó, anh ta tìm cô khác an ủi trái tim, còn nói cái gì mà tuyệt vọng vô lực, muốn chữa thương? Chữa bằng cách sà vào lòng cô nàng khác ư? Mẹ nó, đúng là mượn có mà. Đám con gái muốn sà vào lòng Tống An Thần có cả đống, sao anh ta không chọn cô nào?”

Nhất Thế chấn động, thậm chí cô chẳng hay biết chuyện Tống An Thần từng vào bệnh viện, nghiêm trọng đến nỗi suýt chết.

Triệu Cát Tường quệt mũi, cảm phần bất bình: “Nhất Thế, sao số cậu tốt thế, vợ được người đàn ông chung tình. Cái số tớ sao mà vứt đi, gặp phải gã cặn bã?”

“Cậu say rồi.” Nhất Thế lôi khăn giấy trong giỏ ra đưa cho cô, ra hiệu đừng dùng tay mà lấy giấy lau mũi. Triệu Cát Tường cầm khăn giấy, hai tay che mũi hung hăng chùi, vắt giấy xuống đất chụp hai vai Nhất Thế: “Tống An Thần có anh hoặc em trai gì không? Giới thiệu cho tớ đi.”

“Anh ấy là con một.” Nhất Thế thờ dài, “Cát Tường, cậu lấy lại tinh thần đi.”

“Tim không được người nào mà lấy tinh thần cái gì?” Triệu Cát Tường vừa nắc cụt vừa mơ màng nhìn Nhất Thế. Cô đột nhiên che miệng, lắc la lắc lư chạy như điên vào nhà vệ sinh. Nhất Thế định đi theo nhưng thấy cô còn có thể chạy như bay, không đi theo nữa. Có điều tâm tình cô cũng gọn sóng.

Năm đó vì sao Tống An Thần uống rượu? Là vì cô sao?

Đang suy nghĩ lung tung, một cô gái ngồi xuống bên cạnh cô, một tay chống lên quầy bar, một tay buông thõng xuống, mỉm cười nói: “Cô khỏe không?”

Nhất Thế liếc nhìn, nhận ra cô ấy. Thế giới này đúng là nhỏ bé, lại ngẫu nhiên gặp cô nàng cá tính lần trước. Nhất Thế đáp lại “Khéo thật.”

“Đúng là rất khéo, không ngờ còn có thể gặp lại cô.” Cô gái thấy mấy cái ly cạn bày thành hàng trên quầy, không khỏi nở nụ cười ý vị “Tửu lượng của cô khá thật, uống nhiều như vậy còn không say.”

“Tôi đi cùng bạn, là cô ấy uống.”

“Ồ? Khéo thật, tôi cũng đi cùng bạn.” Cô gái bật cười, “Có điều nhắc mới nhớ, lần trước gặp thoáng qua, ông xã cô khá perfect, bất kể là dáng người, tướng mạo hay là tính cách. Tôi rất thích.” Chân mày khéo mắt cô ta toát ra sự hâm mộ nóng cháy.

Nhất Thế tái xanh mặt, có người ngấp nghé chồng mình làm Nhất Thế nảy sinh cảm giác bất an. Cô gái này thừa nhiệt tình, khiến cô không so sánh được. Cả người cô ta từ trên xuống dưới đều ưu việt, Nhất Thế chỉ hơn cô ta một điểm là gặp Tống An Thần trước, chiếm được anh trước. Mà ánh mắt cô gái này tiết lộ cô ta không chấp nhất, hình như không quan tâm việc mình là kẻ thứ ba, chỉ cần có được anh.

Nhất Thế hơi tức giận, sầm mặt nói: “Điều kiện của cô có thể tìm được người tốt hơn.”

“No, tôi lẫn lộn tình trường bao nhiêu năm, Your husband is a perfect guy in my eyes.”

Cô ta đột ngột xỏ ra một đồng tiếng anh, hiển nhiên khiến Nhất Thế sững sốt. Cô nghe hiểu, giật mình đơn giản là vì “trào lưu” của cô ta.

Cô ta nhún nhún vai, đưa tay ra, thân thiện tự giới thiệu: “Tôi là Judy, người Pháp gốc Hoa.”

Nhất Thế thấy cô ta có vẻ chân thành, bụng dạ thẳng thắn, không giống người có ý đồ nhưng vừa rồi cô ta nhắc đến Tống An Thần thì ánh mắt tỏa ra tia nóng bóng chói mắt quá mức khiến Nhất Thế phập phồng lo sợ.

Cô chân chừ, vừa định bắt tay tự giới thiệu thì đằng sau lưng cô có người gọi: “Judy, đến sớm thế.”

Judy ngồi trước mặt Nhất Thế mừng rỡ cười nói với người phía sau Nhất Thế: “Tớ vô tình gặp vợ của người tớ nói là perfect ấy.” Nhất Thế đứng lúc quay đầu cười với người đằng sau.

Hai người cùng đờ ra. Lâm Nhục Hàm đang cười lập tức sa sầm, khinh khinh cướp lời trước: “Diệp Nhất Thế, khéo thật!”

“Hả? Cô là Diệp Nhất Thế?” Judy kinh ngạc la lên “Nhục Hàm, đây là yêu tinh hại người Diệp Nhất Thế cậu nói hồi trước?”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Yêu tinh hại người? Nhất Thế vừa nghe cái từ đó thì lập tức ghen hờn, hết sức phản cảm. Xin hỏi Diệp Nhất Thế cô hại cô ấy hồi nào? Nhất Thế hừ lạnh đứng dậy, tròn mắt, làm bộ ngây thơ nhìn Lâm Nhục Hàm “Em gái Lâm những nhẽo đến bar mà không sợ à?”

Mặt Lâm Nhựt Hàm tái mét, không muốn để ý tới cô. Kéo Judy muốn đi, không ngờ Judy đứng ý ra, đánh giá Nhất Thế từ trên xuống lần nữa, nhếch miệng châm chọc: “Nhựt Hàm, tớ luôn cho rằng cô à cướp người bạn trai đó từ trong tay cậu nhất định rất hấp dẫn nhưng cỡ này cũng quá thấp đi, muốn ngực không có ngực, đòi mông không có mông, một chút hương vị cũng không có.”

Lâm Nhựt Hàm liếc xéo Nhất Thế, hừ lạnh: “Không tự trọng là đủ rồi, đàn ông chịu.”

Vốn dĩ Nhất Thế có chút tội nghiệp cho cô ta, dù sao chuyện đó đối với một cô gái mà nói thực sự đã kích rất nặng nhưng cô ta lại công kích con người cô, điều này khiến Nhất Thế tò mò. Cô không đành được đáp lại: “Cũng không biết là ai không có tự trọng, bò lên nằm giường nữa.”

“Cô...” Lâm Nhựt Hàm dần lên một bước, định tát Nhất Thế bị cô giơ tay lên kịp lúc, tóm lấy tay cô ta hét ra: “Diệt Nhất Thế tôi tự nhận không thiếu nợ gì cô. Cô ác ý bôi nhọ tôi, tôi không so đo nhưng cô lại công kích tôi trước mặt người khác, xin lỗi, tôi không phải đối tượng năm đó mặc cô dương oai điệu võ.”

“Nhựt Hàm à, cậu bớt giận đi, cô Diệt Nhất Thế đây gả cho một ông chồng tuyệt hảo, sớm đã không coi ai ra gì rồi.”

Lâm Nhựt Hàm đang tức đến đỏ gay mặt mũi, nghe nói Nhất Thế đã cưới, không nhịn được nhún mày: “Anh An Thần đâu? Hừ, không cần cô rồi à?”

“Nhất Thế ới...” Lúc này, Triệu Cát Tường vừa ợ vừa chạy ra, bước chân vững vàng, hiển nhiên là ới xong hơi rượu đã tản bớt rồi. Cô lấy làm lạ nhìn hai cô gái đột nhiên xuất hiện, đưa mắt hỏi dò Nhất Thế.

Nhất Thế đáp: “Thuận miệng nói vài câu ấy mà.”

Triệu Cát Tường quan sát hai người, kẻ tại Nhất Thế nói nhỏ: “Cái cô tóc dài hình như không có ý tốt.” Triệu Cát Tường chỉ là Lâm Nhựt Hàm, Nhất Thế cười không nói. Lâm Nhựt Hàm thấy cô luôn có bộ dạng như thế, cô đã quen rồi.

“Diệt Nhất Thế, quả nhiên anh An Thần vẫn không cần cô.” Lâm Nhựt Hàm hừ lạnh, liếc Judy “Chúng ta đi quán bar khác đi, xúi quẩy.”

Judy cũng không ngoảnh lại bám theo Lâm Nhựt Hàm. Triệu Cát Tường ngờ ngạc hỏi: “Anh An Thần? Nhất Thế, không phải cậu kết hôn với Tống An Thần rồi sao?”

Nhất Thế thuận lợi nhìn thấy bóng lưng cứng ngắc của Lâm Nhựt Hàm, còn có Judy quay phắt lại kinh ngạc nhìn cô.

“Ừ, phải đó. Anh ấy còn dặn tớ hôm nay uống nhiều chút, cho anh ấy dễ dàng muốn gì thì muốn kia.” Nhất Thế đỏ mặt cố làm bộ thẹn thùng, cười út mắt.

Lâm Nhựt Hàm mới khôi phục lại gương mặt đỏ gay vì tức bây giờ tái mét, hai tay siết chặt, nghiến răng nghiến lợi. Judy tròn mắt há mồm lắp bắp “My perfect thì ra là...” cô ta chỉ vào Nhất Thế, vẻ mặt hết sức khó coi.

Triệu Cát Tường thỉnh thoảng có cảm giác tỉnh ngộ, cố ý phối hợp Nhất Thế: “Ồi cha, bản lĩnh trên giường của ông xã cậu giỏi thế, hạnh phúc ghê nha.” Có lẽ là giọng Triệu Cát Tường quá lớn, những người khác đều dời mắt qua đây. Lần này, mặt Nhất Thế đỏ thật sự, không có chỗ chui. Bởi vì Triệu Cát Tường nói quá đúng.

Judy là loại người không biết cách che giấu cảm xúc của bản thân, cô ta vừa nghe liền tức tối dậm chân. Lâm Nhựt Hàm kéo Judy đi. Đợi hai người đi rồi, Triệu Cát Tường cười ha hả: “Nhắm nhe chồng người ta, không biết xấu hổ.”

Nhất Thế hít sâu một hơi, ngồi trước quầy bar, bĩu môi: “Cát Tường, cậu biết cô ta là ai không?”

“Nhìn trúng Tống An Thần?”

Nhất Thế thuật lại chuyện ba người họ cho Triệu Cát Tường, cô ấy nghe xong khóc: “Cậu... dám trèo lên bác sĩ Tống?”

“Tớ... tớ không nhớ được, chắc là tớ lên.” Nhất Thế hơi nghẹn thở, rõ ràng mình cưỡi áo Tống An Thần trước, cái này thì cô nhớ rõ lắm.

“Cậu vẫn còn may, ít nhất thì cậu có được người cậu thích, Lâm Nhựt Hàm kia mới xúi quẩy, chắc chắn.”

“Cát Tường, hiện giờ tớ rất lo.” Mặt Nhất Thế như trái mướp đắng nhìn Triệu Cát Tường. Triệu Cát Tường liếc cô, giống như nhìn đồ ngu: “Cậu lo cái gì?”

“Tống... tình cảm của chồng tớ với Lâm Nhựt Hàm tớ vẫn luôn băn khoăn mãi, nếu bọn họ nói lại tình xưa thì sao?” Nhất Thế nước mắt lưng tròng nhìn Triệu Cát Tường.

Triệu Cát Tường trực tiếp rót cho cô một ly rượu, nhìn cô như nhìn đồ ngu: “Cậu đúng là buồn cười, anh ta là người của cậu, có giấy đỏ làm chứng, sợ cái gì?”

“Giấy xanh [17] cùng chỗ, ai dám tranh giành?” Nhất Thế meo máo, cực kỳ ủy khuất.

Triệu Cát Tường hết chỗ nói. Kết hôn rồi còn lo con vịt dâng đến tận miệng mình bay mất, Nhất Thế đúng là yếu đuối mà. Triệu Cát Tường ngồi nghiêm

chính, rót thêm rượu vào ly đưa đến trước mặt Nhất Thế: “Uống hết đi, lấy can đảm hỏi Tống An Thần.”

“Không, nếu anh ấy...” Nhất Thế nghĩ đến đó liền mất hết hơi sức. Triệu Cát Tường chán nản cầm ly của mình uống hết: “Rõ ràng là cậu khuyên nhủ tót, giờ đòi lại tót khuyên nhủ cậu.” Cầm giận bất bình hóp thêm mấy ngụm, trề môi, ngoẹo đầu nhìn Nhất Thế, neho mắt chu miệng, nói sâu xa: “Đàn ông đều không chịu nổi sắc đẹp dụ dỗ, biện pháp duy trì hôn nhân tốt nhất là phải giữ được sự mới mẻ, để ông chồng cậu không đi hái rau dại.”

“Tớ và anh ấy chung sống còn chưa tới nửa tháng.” Nhất Thế yếu ớt.

“Không phải trên giường cậu giống con cá chết đuối chứ?” Triệu Cát Tường nhìn chăm chăm Nhất Thế. Mặt cô đỏ như gấc, cũng không biết trả lời thế nào. Triệu Cát Tường bày ra vẻ “tớ biết ngay mà”: “Đàn ông không thích ôm cái xác ướp. Hơn nữa đàn ông hấp dẫn như Tống An Thần khẳng định yêu cầu rất cao, cậu như vậy có cảm giác rất thất bại.”

Nhất Thế mím môi, không trả lời được. Quả thật cô rất bị động, bao lần cùng chung chăn gối cơ hồ đều là Tống An Thần chủ động, mà cô không khác gì con cá chết, mặc anh làm gì thì làm, mặc dù cô vẫn đạt cao trào >__<.

“Cậu phải biết quyền rũ.” Triệu Cát Tường phun ra hai chữ đó một cách chắc nịch.

Nhất Thế hỏi lại: “Quyển rũ thế nào.”

“Ngẫu nhiên lộ đùi, mặc đồ lót lượn lờ trong nhà.” Triệu Cát Tường lại tự mình độc ẩm, hiển nhiên còn chưa chữa lành vết thương, thế mà còn ở đó hướng dẫn người khác. Nhất Thế cau mày: “Còn gì nữa không?”

“Ra ám hiệu, tỏ ý cậu động dục, cần phối hợp.” Triệu Cát Tường bắt lực nhìn Nhất Thế.

“Còn... còn nữa không?” Tay Nhất Thế bắt đầu run. Sao có cảm giác như con chó cái động dục, động dục rồi mới gọi chó dục.

“Ừ...” Lúc này Triệu Cát Tường chẳng nghĩ được gì nữa, ngửa mặt nhìn trần nhà suy tưởng, đột nhiên nhớ đến bộ phim ngắn của nước nào đó có khả năng kích thích dục vọng đàn ông, giờ ngón tay cái lên với Nhất Thế, trịnh trọng nói: “Gọi giường.”

“Hà?” Nhất Thế kinh ngạc, không biết làm sao nhìn Triệu Cát Tường. Triệu Cát Tường thờ dài, cảm thấy bất lực với cô: “Cái này mà cậu cũng không biết?”

“Ừ~~ a~~ um~~” Nhất Thế phát ra mấy tiếng trên giường một cách diêm dâm. Triệu Cát Tường co rúm miệng, cười mà da mặt không nhúc nhích: “Eo cậu thất à? Hay là cổ họng khó chịu?”

Nhất Thế toát mồ hôi, bắt lực nói: “Xin chỉ giáo.”

“Oh, yes... oh, yeah... come on! Baby!” Triệu Cát Tường hùng hồn cất lên một đoạn rên rỉ của nhân vật nữ trong phim A. Nhất Thế nhìn Triệu Cát Tường buồn nôn, làm như cô ấy là quái vật không bằng.

“Cát Tường à!” Nhất Thế nuốt nước miếng, xấu hổ nói: “Tớ mà thế, nhất định anh ấy sẽ đập chết tớ.”

Triệu Cát Tường lườm cô, mặt đen như đất nồi. Ánh mắt lập tức sa sầm, âm u: “Vậy cậu làm cái gì mà anh ta thích ấy, tóm lại là dụ dỗ cho anh ta muốn ngừng mà không được, không còn hơi sức đâu đi ngắt hoa dại nữa.”

Nhất Thế hít sâu, gạt đầu lia lịa. Cô không muốn làm cá chết, cô muốn dụ dỗ Tống An Thần.

Vậy là chuyện Nhất Thế rối rắm đã giải quyết xong, Triệu Cát Tường lại bắt đầu phiên muộn chuyện của cô ấy. Một ly vào bụng, hai dòng lệ thương cảm tuôn rơi. Giống như một bài về dân gian “Cái bắp này, đất vàng kia, bé hai ba tuổi thôi, mẹ chết rồi... [18]”, đây bi thương. Nếu thêm đàn nhị hòa tấu có thể nói là không chê vào đâu được. Tay Nhất Thế đỡ gáy, nhìn Triệu Cát Tường chảy nước mắt lảm bảm.

Uống say mềm, Triệu Cát Tường gọi điện cho Tiểu Trác Từ, ngoác miệng chửi lớn, y như một bà chanh chua. Lần đầu tiên Nhất Thế thấy Triệu Cát Tường đánh đá như thế, đầu dây bên kia vẫn im lặng, thật lâu không trả lời. Triệu Cát Tường hết mắng tới chửi, bịch một tiếng nằm vật ra bàn, thiếu chút nữa làm rớt điện thoại xuống đất, may mà Nhất Thế nhanh tay lẹ chân chụp được. Có lẽ tiếng động quá lớn, đầu dây bên kia trầm mặc hồi lâu rồi cuộc lên tiếng: “Cát Tường, Cát Tường, em sao thế? Nói chuyện đi chứ...”

Nhất Thế nhìn Cát Tường nằm úp mặt xuống bàn, bó tay. Chuông ai buộc thì người ấy cời, Nhất Thế cầm điện thoại nói với Tiểu Trác Từ: “Bọn tôi ở bar Nhiễm Khuê, anh tới đây đi, cô ấy say mềm rồi.”

Đầu kia vọng lại tiếng tút tút, hiển nhiên là hấp tấp chạy tới. Nhất Thế bĩu môi, nói với Cát Tường đang bất tỉnh nhân sự: “Đàn ông vô tình mắc sai lầm lần đầu có thể tha thứ, nếu mắc phải lần thứ hai thì Cát Tường à, loại đàn ông như vậy chúng ta không cần. Lần này cậu tha thứ cho Tiểu Trác Từ đi.”

Triệu Cát Tường lảm bảm mấy tiếng, không rõ là nói gì. Nhất Thế thờ dài, chờ Tiểu Trác Từ đến. Thấy Tiểu Trác Từ thờ hồng học, Nhất Thế yên tâm giao Triệu Cát Tường cho anh ta, dặn đi dặn lại đừng có làm chuyện cảm thú, không ngờ Tiểu Trác Từ bực mình liếc cô một cái, “Cô tưởng tôi là cô chắt.”

Nhất Thế muốn khóc.

Đưa mất tiền hai người đi, Nhất Thế cũng thanh toán tiền rồi đi về. Cô đi dạo trên đường, trong đầu cứ mãi cân nhắc lời Triệu Cát Tường, không phải không có lý, cô nên chủ động một lần mới được. Nhưng mà cô không có tí kinh nghiệm nào, lỡ làm hỏng việc thì sao? Nhất Thế cắn răng, rẽ qua tiệm bán đồ lót bên đường, ứa máu lựa một bộ đồ lót gọi cảm, làm theo lời Triệu Cát Tường, lộ ra cặp đùi, mặc đồ lót lượn lờ trong nhà.

Sự thật chứng minh, phương án này chỉ thích hợp trong mùa hè. Nhất Thế mặc đồ lót đen quyến rũ, uống chút rượu lấy can đảm, ồng ẹo đi tới đi lui trong nhà, đáng tiếc... cô lượn lờ mà lạnh run người, rúm ró lại. Ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường màu cam, sắp một giờ sáng rồi.

Lạnh quá cô đành mở điều hòa, chỉnh nhiệt độ phòng lên cao, bản thân thì chui vô nhà tắm tắm nước nóng đã rồi nói. Cái trò quyến rũ này đúng là không tin tưởng được. Gần đây Tống An Thần bận rộn chẳng có thời gian, nói không chừng tối cũng không về. Cô mặc đồ lót lượn qua lượn lại cả đêm chẳng phải quá ngu? Nhất Thế cứ vậy cự tuyệt kế hoạch dụ dỗ của mình, tắm nước nóng xong, mặc áo ngủ tơ tằm Tống An Thần mua cho cô, ra khỏi phòng tắm chuẩn bị lên lầu đi ngủ.

Ngay lúc ấy, ngoài cửa có tiếng động, Tống An Thần đẩy cửa bước vào. Nhất Thế vừa vặn đứng ngay cửa phòng tắm.

“Lạnh lắm à?” Tống An Thần về liền cởi áo gió ra, nhìn bờ vai nõn nà hơi lộ ra, đầu tóc ẩm ướt, bàn chân trần, gương mặt hồng hào của Nhất Thế, không khỏi hít mất lại.

Nhất thời Nhất Thế khó giải thích nguyên nhân cô mở điều hòa, đành cười khan gật đầu.

Tống An Thần cởi áo ngoài mặc lên giá, thông thả lại gần, gương mặt treo nụ cười ấm áp quen thuộc “Sao còn chưa ngủ?”

Nhất Thế hơi luống cuống. Không thể nói mình đang chờ anh, sau đó dụ dỗ anh? Cô cười ruồi: “Vừa nãy xem ti vi một lát, giờ đang chuẩn bị đi ngủ.”

“Ồ? Có gì hay mà em mê mẩn thế? Xem đến sáng?” Tống An Thần ngoắc tay ra hiệu Nhất Thế lại gần anh “Chúng ta cùng xem đi.”

“Anh không mệt à?” Nhất Thế hỏi thử, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi lại cạnh anh.”

“Vốn rất mệt, nhưng giờ có tinh thần rồi.” Tống An Thần mỉm cười, trả lời không đâu vào đâu, vừa lúc Nhất Thế đi đến cạnh anh, anh vươn tay kéo Nhất Thế vào lòng, cúi đầu ngửi mùi tóc cô, cất giọng hết sức quyến rũ: “Thơm quá!”

“Dầu gội đầu Eclairo mà.” Nhất Thế không hiểu ý anh, ngơ ngẩn đáp lại. Tống An Thần cười không đáp, kéo cô ngồi lên sofa, mở tivi.

Đúng là xui xẻo, mở ra thì đúng kênh phim điện ảnh. Càng hết chỗ nói là, đang chiếu đến đoạn tình cảm dữ dội của một bộ phim Mỹ, một nam một nữ diễn cảnh giường chiếu, Nhất Thế còn muốn > < hơn vì nhân vật nữ đang nói “Oh yeah... come on!” Một nam một nữ lăn lộn trên giường. Cảnh giường chiếu trong phim Mỹ khá thoáng, lộ liễu làm Nhất Thế đỏ mặt tới mang tai. Cô len lén nhìn Tống An Thần, thấy anh chẳng có chút phản ứng nào, ánh mắt cũng không động đậy, mỉm cười, dường như tình tiết trong phim không có tí hấp dẫn nào. Nhất Thế có cảm giác thất bại, đáng người của nữ diễn viên trong phim nóng bỏng thế cơ mà, vậy mà anh không thưởng thức chút nào, thế thì cô...

Haizz, Nhất Thế đau lòng vô cùng.

Sau đoạn tình cảm là nguy hiểm, cơn buồn ngủ của Nhất Thế ập tới. Cô ngáp ngủ, mệt mỏi vùi vào khuỷu tay Tống An Thần tìm chỗ thoải mái chuẩn bị ngủ. Tống An Thần ôm cô vào lòng, yêu thương hỏi: “Muốn ngủ à?”

“Không... không có đâu!” Cô ráng lấy tinh thần, muốn vui trong lòng anh nhiều một chút. Tống An Thần nheo mắt, mặt từ từ dán lại gần cô, dụ dỗ: “Cục cưng, em chắc chắn mình không mệt?”

“Ừ, em chắc chắn mà.” Cô chớp mắt, nghiêng đầu tránh ra, gần đến nỗi cô cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh.

“Chà, điều hòa mở lớn quá, hơi nóng.” Tống An Thần cời mấy hạt nút trên áo, lộ ra vòm ngực trắng bóc, Nhất Thế nhìn theo, không nhịn được nuốt nước miếng. Vô lễ không được nhìn, không được nhìn, Nhất Thế lằm bằm trong bụng.

“Cục cưng, em không nóng sao?” Tống An Thần nhích lại thêm một tấc, hai tay Nhất Thế chống trước ngực anh, đỏ mặt lác đầu. Hai tay cô thậm chí cảm giác được tiếng tim đập mạnh mẽ của anh.

“Thình thịch, thình thịch...” Nhất Thế nhìn tay mình, đang sờ ngực anh, cô ngước mắt lên lần nữa thì đụng phải ánh mắt lấp lánh của Tống An Thần.

“Cục cưng, em thật hấp dẫn.” Tống An Thần mỉm cười.

Nhất Thế cảm giác mình bay lên không, bị Tống An Thần bế lên. Cô giật nảy người, không kịp la hoảng thì phát hiện mình đã bị Tống An Thần bồng tới bàn ăn, bản thân ngồi trên bàn mà Tống An Thần đang đứng giữa hai chân bị tách ra của cô.

Đột nhiên cô cảm thấy xấu hổ, mặt không biết đỏ tới chừng nào rồi “Em trai Tống...”

“Gọi ông xã.” Tống An Thần vòng tay ôm cổ cô, lúc này chiều cao của Tống An Thần vẫn nhìn hơn cô một chút, anh hơi cúi đầu, môi đã cách Nhất Thế không tới năm phân, hơi thở nóng cháy của anh phả lên môi cô, khiến Nhất Thế vừa ngượng vừa mong chờ.

Nhất Thế định giãn ra một chút, khổ nỗi cổ bị Tống An Thần giữ chặt không động đậy được, đành nạt dầy, đỏ mặt gọi “Ông xã.”

Hơi thở nóng rực của cô cũng phả lên mặt Tống An Thần, mỗi hai người gần như chạm vào nhau song Tống An Thần lại lè mề không lại gần, đôi mắt sâu thăm nóng cháy nhìn cô, “Nói, em yêu anh.”

Nhất Thế nhìn chằm chằm đôi môi anh mấp máy, rót cuộc biết mình mong chờ điều gì, cô ním môi, áp môi mình lại gần anh một chút, giọng không lớn nhưng vẫn có thể nghe được: “Em yêu anh.”

Cô còn chưa nhích lại gần anh, môi anh đã nặng nề phủ lên, hai tay ôm chặt eo Nhất Thế, hung hăng mút lấy môi cô. Nhất Thế sùng sốt, Tống An Thần trước giờ luôn dịu dàng sao hôm nay lại thô lỗ thế này?

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Đầu óc Nhất Thế đột nhiên phát ra tiếng chuông cảnh báo, Triệu Cát Tường đã nói... không được bị động quá, đừng có làm cá chết! Giây phút Tống An Thần ôm cô vào lòng, Nhất Thế lấy can đảm vòng hai tay ôm cổ anh, nhiệt tình nghênh đón.

Hiển nhiên hành vi bất thường của Nhất Thế đã làm Tống An Thần trước giờ luôn là người chủ động giật mình. Anh ngừng lại, khẽ tách môi mình ra khỏi môi Nhất Thế, đôi mắt sâu thăm lóe sáng nhìn cô chăm chú, không thấy rõ tâm tình nơi đáy mắt.

Nhất Thế bị Tống An Thần nhìn tới nỗi ngượng ngập, cô né ánh mắt anh, có phần bứt rứt không yên, song trong đầu lại vang lên lời Triệu Cát Tường, đàn ông luôn thích cảm giác mới mẻ, không thể cứ dờ ra mãi được. Phải chăng cô chủ động làm anh hoảng sợ? Nhất Thế cảm thấy bất an, lấy hết dũng khí nhìn Tống An Thần, chỉ thấy anh mỉm cười nhẹ nhàng nhìn cô, giống như đang nhìn cảnh đẹp không sao tả xiết, không cách nào dời ánh mắt. Nhất Thế hít sâu một hơi, cô không muốn làm khúc gỗ.

Nghĩ đoạn, Nhất Thế vòng tay giữ lấy khuôn mặt Tống An Thần, hôn lên đó. Cái gọi là phong thủy thay đổi, lần này thì Tống An Thần hết hồn, anh mở tròn mắt nhìn Nhất Thế đã nhắm hờ mắt lại.

Hai chân Nhất Thế quặp lấy eo Tống An Thần, tay chân ôm lấy anh như con koala. Cô cho rằng Tống An Thần sẽ đẩy mình ra nhưng không biết rằng, cô hoàn toàn “châm lửa” người đàn ông trước mặt.

Đôi tay nóng ran ve vuốt tấm lưng căng cứng của Nhất Thế, tuy cách một lớp tơ áo ngủ nhưng Nhất Thế vẫn cảm nhận được sức nóng của anh. Thề chết Tống An Thần thuộc kiểu đông ấm hè mát, trong phòng ẩm áp thế này, da thịt anh lúc nào cũng mát rượi nhưng bây giờ, nhiệt độ lòng bàn tay anh cao không biết gấp mấy lần nhiệt độ cơ thể. Nhất Thế co người theo bản năng, né tránh bàn tay đang chu du trên lưng mình.

“Muộn rồi.” Tống An Thần đột nhiên siết chặt cô vào lòng, đôi mắt đen như mực lóe sáng, có cảm giác như hổ vồ mồi. Nhất Thế linh cảm chẳng lành.

Quả nhiên, Tống An Thần đột nhiên tăng lực tay, nhấc bổng mông cô lên. Nhất Thế căng thẳng kẹp chặt hai chân, hai tay níu lấy cổ Tống An Thần, hoảng hồn nhìn anh.

Tống An Thần không nói một lời, ghì cô trong lòng, tươi cười đi lên lầu.

“Tống An Thần, anh thả em xuống.” Nhất Thế níu vai anh, đỏ mặt nói.

“Lần này không phải là anh có mưu đồ bất chính với em mà là em tự chui đầu vào lưới.”

Nhất Thế tức điên, chẳng nào cũng là cô chui đầu vào lưới, vậy phải để cô làm chủ mới đúng. Sao bây giờ lại giống như con heo bị treo lơ lửng trên nồi nước sôi chờ luộc, cái này không đúng, cực kỳ không đúng, rõ ràng quyền chủ đạo thuộc về cô mới phải.

Một đêm này, Nhất Thế hoàn toàn trở thành thần tử dưới người ai kia, còn thê thảm hơn heo chờ xẻ thịt, ít ra thì heo còn kêu một tiếng là chết. Mà cô, dưới ánh trăng trong vắt ban đêm, kêu cả đêm không chết mà là “sống không bằng chết”. Sau đêm này, Nhất Thế rút ra kết luận, ngàn vạn lần đừng đi quyến rũ đàn ông, nhất là người còn đẹp hơn mình, bản lĩnh trên giường thì hạn nhất nữa. Cái đó đúng là tai bay vạ gió mà.

Sáng sớm hôm sau, Nhất Thế nằm sấp trên giường cả người uể oải không còn sức lực, bên cạnh đã không còn ai kia. Hôm nay cô nghỉ trực, Tống An Thần tinh lực dồi dào sáng sớm đã đi làm. Đúng là khác biệt giữa bác sĩ và y tá, một người thì bận muốn chết, một người thì rảnh thấy sợ.

Ánh nắng chiếu vào mắt cô, nắng chói làm Nhất Thế tỉnh giấc. Cô đặt chân xuống giường, rửa mặt xong thì đi xuống lầu, thấy bữa sáng đặt trên bàn, còn có một tờ giấy, viết mấy chữ: bà xã, vất vả cho em rồi, bữa sáng hầu hạ, tự giải quyết bữa trưa, tối nay anh sẽ về sớm một chút. Ông xã em.

Nhất Thế ním môi, nhìn bữa sáng đã nguội lạnh trên bàn, đột nhiên mất cựa xè. Cô nào có vất vả như Tống An Thần chứ, các ca mổ trong tay anh vốn có thể sắp xếp không cần sis sao như thế nhưng Tống An Thần lại vất vả lên cổ, chẳng qua vì muốn tiết kiệm được nhiều thời gian để tổ chức hôn lễ cho cô mà thôi.

Cô ngồi xuống, ăn sạch bữa sáng đã lạnh ngắt, lòng lại ấm áp. Nhân rồi không có chuyện gì làm liền dọn dẹp từ trong ra ngoài một lượt. Không thể không nói Tổng An Thần rất ưa sạch sẽ, gần như không có tí bụi nào, những chỗ khác cũng rất sạch, cô làm không tới mười phút lại ngồi không.

Nhất Thế nằm chán ngồi trên sofa xem tivi, chán chường ấn chuyển mấy kênh, lúc nhìn thấy một đoạn quảng cáo, cô không kìm được dừng lại. Quảng cáo liên quan đến vấn đề “không thể mang thai”, nói sẽ đáp ứng được mong muốn làm mẹ. Tim cô nhảy lên, thật ra cô không hề thích con nít nhưng cô lại cực kỳ muốn có một đứa con, không phải vì muốn đối phó với người lớn đôi bên, chỉ đơn giản là muốn sinh một đứa con của Tổng An Thần, có một đứa trẻ giống anh.

Cô đứng dậy, sửa soạn đàng hoàng liền đi ra ngoài. Cô nghĩ, không thể ngồi chờ được, phải nghĩ biện pháp giải quyết.

Nhất Thế ngồi xe buýt đến bệnh viện phụ nữ Đông Phương, không có tuyến xe buýt đi thẳng đến đó, cô phải chuyển trạm. Mà trạm chuyển vừa vặn ngay phía dưới tòa nhà Thụy Lực. Nhất Thế cũng không ngờ lại trùng hợp đến thế, đến trạm dừng xe buýt, vừa băng qua đường thì gặp Hòa Tấn, anh vừa lái xe đến công ty.

Nhất Thế đang băng qua đường, còn anh thì chờ đèn đỏ, thấy Nhất Thế đứng trước bên bấm còi, hạ cửa kính xe xuống thò đầu ra gọi “Nhất Thế.”

Nhất Thế ngạc nhiên nhìn sang, ngờ người “Sao cậu lại ở đây?” Hiển nhiên câu hỏi này quá thừa.

“Đến công ty.” Hòa Tấn cười nói. Anh cũng khách sáo một câu “Hôm nay cậu không đi làm à?”

“Ừ, hôm nay nghỉ trực.”

“Cậu đi đâu? Tớ đưa cậu một đoạn.” Hòa Tấn cười hiền lành. Nhất Thế cảm thấy xấu hổ, cô muốn đến bệnh viện phụ nữ, thật tình rất khó nói. Thấy Nhất Thế không được tự nhiên, Hòa Tấn không khỏi nheo mắt lại, vẻ mặt không đồng ý sẽ không thôi.

Nhất Thế đáp ứng: “Đến nhà bạn chơi.”

“VẬY LÊN ĐI, TỚ ĐƯA CẬU ĐI.”

Nhất Thế nghiêng răng, đánh liều lên xe, ngồi ở ghế phụ lái. Hòa Tấn cười cười: “Hôm nay nhìn cậu có vẻ rất khôi sắc.”

“Hở?” Nhất Thế ngăn người.

“Tổng An Thần nuôi cậu khá thật đấy.” Hòa Tấn vẫn nói băng quơ, nhưng câu này hàm ý rất khó hiểu, Nhất Thế mân mê vạt áo, kéo cổ áo lên, không được tự nhiên.

“Tớ qua tớ thấy cậu ở quán bar.” Hòa Tấn lại nói.

Nhất Thế cứng đờ, nghiêng người nhìn anh “Cậu cũng đến bar đó?”

“Thật quá trùng hợp.” Hòa Tấn vẫn nhìn về phía trước “Cậu khí thế hơn trước nhiều, ngược lại Lâm Nhượng Hàm yếu thế hơn.”

“Sao cậu không ra mặt? Chẳng lẽ vì Lâm Nhượng Hàm?”

“Thật ra ba năm trước tớ và Lâm Nhượng Hàm đã đụng mặt ở Pháp rồi, nói ra cũng đáng buồn cười, tớ quen bạn gái, lại là bạn thân của Lâm Nhượng Hàm.”

Nhất Thế lập tức nghĩ ngay đến Judy, sau đó lại cảm thấy không thể tin được. Ngược lại biểu hiện của Hòa Tấn rất thần nhiên “Đúng như cậu nghĩ, Judy là bạn gái cũ của tớ.”

“Ặc...” Nhất Thế đỏ mặt hời hợt “VẬY TỚ THA THỨ CHO VIỆC CẬU KHÔNG RA MẶT TÔI QUÀ.”

“Judy biết chuyện của Lâm Nhượng Hàm. Lấy hiểu biết về Judy của tớ, cậu nên canh chừng ông xã nhà cậu đấy.”

Nhất Thế nghe xong, nhìn Hòa Tấn khó hiểu.

“Judy là kiểu phụ nữ háo thắng, thích thách thức, cô ta vẫn luôn ôm thái độ hiếu kỳ với Tổng An Thần. Theo tớ thấy, cô ta sẽ báo thù cho Lâm Nhượng Hàm, giành Tổng An Thần từ bên cạnh cậu, khiến hai người chia tay, sau đó đá Tổng An Thần.”

Cái này... đúng là hoang đường mà! Nhất Thế sững sờ nhìn Hòa Tấn, tò mò không thể nào hiểu được suy đoán của anh.

“Tớ chỉ muốn cậu đề phòng, đừng căng thẳng như thế.” Kể đó, Hòa Tấn trề môi cười tự giễu “À, trong lòng Tổng An Thần chỉ có cậu, thật ra cậu cũng không cần đề phòng cái gì. Cậu ta sẽ giải quyết hết thảy, khiến cậu không cần lo lắng gì hết.”

Nhất Thế nghi hoặc nhìn Hòa Tấn, cứ cảm thấy lời này của anh ta chua chua? Hơn nữa vì sao anh ta tin tưởng Tổng An Thần như thế? Mà cô, nghe nói Judy ngập ngừng Tổng An Thần lại cảm thấy bất an?

Lúc này, có lẽ tâm trạng của Nhất Thế rối bời, cô chỉ đường cho Hòa Tấn lái xe đến bệnh viện phụ nữ Đông Phương. Bệnh viện này nằm ở khu dân cư

mới của thành phố B, người ở thừa thớt, có rất nhiều nhà còn đang xây dựng. Hòa Tấn nhìn chung quanh, nghĩ hoài không ra có ai lại mua nhà ở chỗ này.

“Cám ơn cậu, tớ tới nơi rồi.” Nhất Thế cời dây an toàn, cầm túi xách lên.

“Gặp sau.” Hòa Tấn cười híp mắt.

Nhất Thế xuống xe vẫy tay chào tạm biệt, sau đó ngoan ngoãn đứng một bên chờ Hòa Tấn lái xe đi. Quả nhiên Hòa Tấn thành thật quay đầu xe, chậm rãi lái đi. Nhất Thế thấy anh đi một đoạn rồi mới hít sâu một hơi, nhắm bệnh viện Đông Phương cách đó năm mét thẳng tiến.

Cô không chú ý đến, Hòa Tấn vẫn nhìn chăm chăm kính chiếu hậu, trông thấy rõ mồn một. Bệnh viện phụ nữ Đông Phương là bệnh viện chuyên khoa dành cho phụ nữ. Người đến đây chỉ có hai mục đích, một là muốn nạo phá thai không đau, hai là vì chữa trị chứng vô sinh.

Rốt cuộc Nhất Thế đến đó làm gì? Ý nghĩ duy nhất nảy ra trong đầu Hòa Tấn là phá thai. Anh lập tức cầm điện thoại lên, gọi đến bệnh viện số 3, hỏi số điện thoại của Tống An Thần, lại gọi tiếp.

“A lô.” Đầu dây bên kia vang lên giọng Tống An Thần.

“Tớ là Hòa Tấn.”

“...” Tống An Thần không lên tiếng.

“Cậu đến bệnh viện phụ nữ Đông Phương một chuyến đi, Nhất Thế đang ở đó, có lẽ cô ấy đi phá thai.”

“Cái gì?” Tống An Thần đứng bật dậy, làm đổ cả ghế dựa, hiển nhiên là hoảng hồn.

“Các cậu có chuyện gì thế?”

“Cái đó không phải việc của cậu, cám ơn cậu đã báo, lúc khác cảm tạ sau.” Tống An Thần lập tức ngắt điện thoại, hấp tấp cời áo blouse, mặc đồ tây chạy ra khỏi phòng khám lao xuống bãi đậu xe.

Mặt anh cứng ngắt, lạnh như băng. Trên đường lái xe đến bệnh viện phụ nữ Đông Phương, tay anh đột nhiên run lên. Anh nhớ Nhất Thế có hỏi “Nếu sau này em không thể mang thai, anh còn cần em không?”

Tống An Thần cứ cho rằng cô không thể, lại không dè là không muốn mang thai. Chẳng lẽ anh làm còn chưa đủ sao? Bỗng dưng Tống An Thần suy nghĩ một lúc, bật cười, hoàn toàn khác hẳn vẻ băng giá lúc nãy, giống như ánh nắng ngày xuân chiếu rọi sau một mùa đông giá.

Anh gọi điện thoại cho Nhất Thế, cả nửa ngày cũng không có người nghe. Kiên nhẫn gọi cú thứ hai, đầu bên kia vang lên giọng nói hiền hòa của Nhất Thế “A lô, sao lại gọi điện cho em? Đang đi làm mà?”

“Cục cưng, em ở đâu?”

Đầu bên kia im lặng một lúc “Em đi ra ngoài chơi.”

“Cục cưng, anh đi đón em.”

“Hả?” Nhất Thế cuồng lên, vội vàng từ chối “Không cần đâu, em tự đi về được rồi.” Cô vừa mới kiểm tra sức khỏe và siêu âm xong, đang chờ kết quả.

“Anh sắp đến bệnh viện Đông Phương rồi, ngoan, không được đi đâu hết.” Nói xong Tống An Thần ngắt điện thoại, khuôn mặt tươi cười hòa nhã, toàn thân toát ra hơi thở ấm áp như gió xuân.

Lúc này anh còn đang tức nên không suy xét nhiều câu nói của Hòa Tấn, nhưng nháy mắt đột nhiên nhớ ra tuần trước mình bị bắt nhẹn cả tuần, vừa mới được đỡ bỏ cấm vận không lâu, sao Nhất Thế có thai mà đi phá được? Có lẽ Hòa Tấn thấy Nhất Thế đến bệnh viện phụ nữ nên mới suy đoán mà thôi. Nhất Thế từng nói câu kia, làm Tống An Thần nghĩ đến một nguyên nhân khác.

Người phụ nữ ngốc nghếch này!! Tống An Thần càng nghĩ càng cười khỏ, gương mặt tuấn tú nhuốm ý cười nhàn nhạt. Chưa từng có chuyện gì khiến Tống An Thần cảm thấy ngọt ngào mà lại bất lực thế này. Một người phụ nữ chịu sinh con cho một người đàn ông vốn đã là một loại hạnh phúc, người phụ nữ nghĩ trăm ngàn cách nỗ lực sinh con vì một người đàn ông là hạnh phúc không thể dùng từ ngữ nào để hình dung.

Tống An Thần bỗng cảm thấy con không quan trọng, Nhất Thế của anh mới là nguồn hạnh phúc lớn nhất của anh. Không có gì quan trọng hơn cô, đáng giá để anh theo đuổi.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Lúc Tống An Thần đến bệnh viện Đồng Phương, Nhất Thế đang cúi gằm mặt ngồi trên ghế chờ kết quả, có vẻ khấn trương, hai tay nắm chặt đặt hờ trên bụng, căng thẳng.

Tống An Thần nhìn bộ dạng thấp thỏm lo lắng của Nhất Thế không nhịn được bật cười, sai bước đi tới chỗ cô, ngồi xuống bên cạnh, quàng tay qua ôm cô vào lòng, dờ khóc dờ cười: “Ngốc quá.”

Không có gì quan trọng hơn việc có cô ở bên.

Nhất Thế chôn mặt trong lòng Tống An Thần, chớp mắt mơ mơ hồ hồ nói: “Chưa có kết quả, xét nghiệm còn tốn một ít thời gian nữa.” Trên người Tống An Thần có mùi của bệnh viện, mùi cồn nhạt nhạt với mùi thuốc không nồng lắm, Nhất Thế rất thích mùi này, có cảm giác an toàn vô hình.

“Chúng ta về nhà thôi. Máy cái đó không quan trọng” Tống An Thần vuốt tóc cô, nắm tay cô đi ra ngoài. Nhất Thế hơi chần chừ nhưng cũng theo lời anh, mặc anh kéo đi.

Hai người ngồi trên xe, về mặt Tống An Thần nghiêm nghị, vặn chìa khóa, xe bắt đầu khởi động.

Nhất Thế khựng lại, thấy Tống An Thần còn chưa cài dây an toàn, mím môi nói: “Anh thế này không an toàn tí nào, mang mũ an toàn vào đi.”

Tống An Thần giật mình, gương mặt đang nặng nề trở nên cười dờ mếu dờ. Nhất Thế còn chưa kịp phản ứng đã bị về mặt khóc không được cười cũng không xong làm hết hồn.

“Lần trước anh mua cả mũ còn chưa dùng tới, thì ra em vẫn còn nhớ tới đồng mũ đó nha...” Tống An Thần phì cười, mà mặt Nhất Thế thì đỏ như gấc, cô nhất thời lờ miệng, nói dây an toàn thành mũ an toàn.

Tống An Thần nắm chặt tay Nhất Thế, bao bọc trong lòng bàn tay mình. Lòng bàn tay truyền đến hơi ấm, lấp đầy trái tim Nhất Thế, cô sắp tan chảy rồi.

“Nhất Thế...”

“Dạ?”

“Vợ ơi...”

“Hơ.”

Môi Tống An Thần cong lên, chăm chú lái xe. Dọc đường Nhất Thế không nhịn được đưa mắt nhìn Tống An Thần, chỉ thấy bên sườn mặt đẹp trai của anh hơi mỉm cười, không giống kiểu cười kỳ lạ lúc trước mà có cảm giác thoải mái dễ chịu. Nhất Thế thắc mắc, chuyện gì làm anh vui vẻ như thế? Hay là mở xong hết rồi?

Tống An Thần chờ Nhất Thế về dưới nhà, trước khi đi còn tặng cho cô một cái goodbye kiss, làm Nhất Thế vừa thẹn vừa >_<, cực kỳ mất tự nhiên.

Nhất Thế xuống xe, định vẫy tay tạm biệt anh, Tống An Thần hạ kính xe xuống nói với cô: “Xong hết mấy ca mổ cuối, chúng ta đi chụp ảnh cưới.” Anh dừng lại, lấy danh thiếp từ trong hộp xe ra đưa cho cô “Có thời gian em đến tiệm chụp ảnh này xem sao, mẹ giới thiệu.”

Hóa ra là bà Tống đã gặp Tống An Thần rồi. Nhất Thế cầm lấy danh thiếp ngắm nghía, tiệm chụp hình Thiên Đô. Cái tên này hình như cô chưa nghe bao giờ.

“Ngốc à, sau này đừng làm chuyện ngốc nghếch nữa.” Tống An Thần mỉm cười, trở vào xe, đóng cửa kính lại lái đi. Để lại Nhất Thế ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ. Cô làm chuyện gì ngốc? Đến cô còn chẳng biết mình đã làm gì nữa.

Nhất Thế về nhà ngủ được một giấc thì bị tiếng điện thoại réo ầm ỹ đánh thức, là điện thoại bàn đồ chuông không ngớt. Nhất Thế nhào qua nhận điện thoại, đầu kia vang lên tiếng Triệu Cát Tường đang hút mì sợi chụt chụt “Nhất Thế, sao điện thoại của cậu không gọi được?”

“Hả?” Nhất Thế ngạc nhiên lời điện thoại di động ra, trước đó còn nhận điện của Tống An Thần cơ mà, vẫn còn pin. Song đúng là điện thoại hết pin thật. Nhất Thế bữ môi hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Tớ... tớ và Tiểu Trác Tử ổn rồi.”

Cái này nằm trong dự đoán của Nhất Thế. Cô nhìn trần nhà, tròn mắt “Ừ, sao nữa?”

“Tiểu Trác Tử cầu hôn tớ rồi.”

“Phi...” Nhất Thế sùng sốt “Nhanh thế?”

“Ách, tạm tạm, tớ đồng ý rồi.”

Nhất Thế hết nói “Cậu nghĩ kỹ chưa?”

“Cũng kỹ rồi, coi như đánh cuộc một lần đi, dù sao hôn nhân cũng như một ván bài. Yêu nhau đã không dễ rồi, người nào cũng có cá tính riêng, miễn cưỡng không tới nơi. Có được hạnh phúc càng không dễ, yêu đương rầm rầm rộ rộ không bằng bình thân kết hôn, làm một người vợ tốt.”

“Xem ra cậu nghĩ thông rồi.”

“Ừ, tớ cũng muốn có người thương yêu mà, hạnh phúc như cậu ấy. Bác sĩ Tống bận rộn như vậy mà còn tự mình chuẩn bị hôn lễ. Cậu đúng là hưởng phúc mà không biết, có ông chồng tốt như vậy.” Giọng Triệu Cát Tường rõ ràng có hơi hướm ghen tị.

Nhất Thế không hiểu lắm, bà chị Triệu Cát Tường này sao nghĩ gì là nói vậy? Cô rầu rĩ “Dây thần kinh nào của cậu lại giật nữa thế?”

“O, cậu không biết sáng sớm nay xảy ra chuyện gì sao?”

“Hả, chuyện gì?”

“À đúng rồi, hôm nay cậu không trực.” Triệu Cát Tường bắt đầu xả lũ “Còn nhớ cô ả tóc túm ra sau lần trước ở quán bar không?”

Nhất Thế nhớ, đó là Judy. Không biết vì sao, tâm tư cô nhảy cảm hẳn lên, người tự dưng đỏ mề hôi lạnh, hỏi: “Cô ta làm sao?”

“Đến bệnh viện khám, khoa của ông chồng cậu.”

“...”

“Cô ả đó, mẹ nó, đúng là có bệnh mà. Chọn khoa ông chồng cậu, cứ nhè mấy vị trí nhạy cảm mà nói đau. Tớ nghe các y tá khác nói, cô ta đúng là quấy rối, nằm ngửa trên giường, ông chồng cậu ấn một cái là cô ta kêu lên, cái giọng đó đúng là ghê tởm.”

Nhất Thế tức giận không rõ nguyên nhân.

“Vốn cũng không có gì, vấn đề là buổi chiều cô ta lại chọn khoa của chồng cậu. Mẹ nó, cả tớ cũng nổi khùng, không phải quyền rũ trắng trơn thì là gì?”

“Rồi sao?” Nhất Thế nghĩ, với IQ của Tống An Thần, không có lý nào không biết người phụ nữ kia muốn làm gì? Chẳng lẽ anh không tỏ bất cứ thái độ gì sao, còn vui vẻ sàm sỡ cô ta?

“Há há.” Triệu Cát Tường đột nhiên cười to “Chồng cậu đúng là cao thủ. Châm chọc người ta không có lấy một từ thô tục, chỉ chó máng mèo.”

“Hả?”

“Ông chồng cậu cứ nhìn cô ả ‘quấy rối tình dục’ đó, cuối cùng sau khi hội chẩn, nói với cô ta ‘loại bệnh lậu thường thấy ở nữ giới không thuộc chuyên môn của tôi, cô nên đi đến phòng khám chuyên khoa để chẩn đoán chính xác hơn.’ Lúc đó nhìn ông xã cậu cực kỳ chuyên nghiệp, không hề hù dọa mà làm cô ta hoảng vía. Cái kiểu lợi dụng nghề nghiệp chửi khéo người ta thế này cũng chỉ có ông chồng cậu mới dám làm, viện trường mà biết là chồng cậu xong đời. Chắc chồng cậu cũng biết hậu quả mà vẫn dám làm, khỏi nói cũng biết anh ta giữ mình trong sạch cỡ nào.”

Nhất Thế cũng không biết nên nói gì, có điều trong đầu lại hiện ra khuôn mặt tức điên của Judy, không nhìn được muốn cười. Tống An Thần đúng là độc mồm, nói người ta có bệnh, ám chỉ ngầm người ta không biết chừng mực, bác sĩ như vậy đúng là to gan, không sợ đập vỡ bát com.

“Nhất Thế à, chồng cậu làm cho cậu nhiều việc như thế, ít nhất cậu cũng phải khen thưởng anh ta chứ.”

“Hơ... không biết anh ấy muốn gì.” Cô hoàn toàn không biết nên thưởng gì cho Tống An Thần?

“Đồ ngọc, bây giờ tan làm rồi, cậu gọi điện hỏi thẳng đi.”

“Nói cũng phải.”

Thế là Nhất Thế ngắt điện thoại, gọi cho Tống An Thần. Đầu dây bên kia “reng” một hồi, Tống An Thần mới bắt máy. Hình như anh hơi ngạc nhiên, không ngờ Nhất Thế lại chủ động gọi cho anh vào giờ ăn thế này.

“Sao vậy?” Tống An Thần hỏi.

“Cái đó... anh muốn ăn gì?” Thật tình cô rất ngượng khi nói anh giữ mình như thế là tuyệt lắm nên cô muốn thưởng cho anh. Đột nhiên gọi điện cho anh lại quá đường đột, vừa hay đến giờ ăn cơm, có cớ để hỏi.

“Ồ, anh muốn ăn món Diệp Nhất Thế.”

“...” Nhất Thế câm lặng.

Đầu bên kia Tống An Thần cười vui vẻ “Nhớ phải hâm nóng lên nha, anh thích ăn đồ nóng hổi.”

“...” Nhất Thế buồn bực hứ một tiếng, cảm giác như bị cục đá ném vô ngực, chỉ nghe Tống An Thần nói tiếp: “Nửa tiếng nữa anh tới nhà.”

Vốn dĩ Tống An Thần chỉ định chọc Nhất Thế mà thôi, anh lấy chìa khóa mở cửa vào nhà. Người còn đứng trên thảm trải sàn ngay cửa, giày còn chưa thay thì thấy Nhất Thế đang chạy phồm phộp ở trong phòng. Tống An Thần cười hỏi: “Giảm cân?”

“Hâm đồ ăn.” Nhất Thế nguyệt anh.

Lần đầu tiên Nhất Thế làm Tống An Thần ghen lời không nói tiếp được. Nhất Thế vận cái eo đau nhức, dừng lại, lau mồ hôi, thở hồng hộc đi đến trước mặt Tống An Thần “Hâm nóng kỹ rồi.”

Tống An Thần thấy đầu Nhất Thế đầy mồ hôi, cả người nóng bừng bừng, không nhịn được cười “Món ăn này phải rửa, nếu không ăn không tiêu được.”

Nhất Thế nhìn Tống An Thần về trách móc, thuận tiện lườm anh một cái “VẬY em đi rửa.” Nói rồi tung tăng chạy vô nhà tắm, cô còn đang thử nước nóng, nhìn qua cửa kính có thể thấy Tống An Thần cời áo ngoài, mặc sơ-mi màu trắng, cổ áo cời ra hai hạt nút, nhìn càng giống một món ăn ngon miệng, ngon hơn món dưa muối Nhất Thế nhiều.

Tống An Thần từ đằng sau ôm lấy Nhất Thế, đầu gác lên hõm cổ cô, môi áp bên vành tai, nhẹ nhàng cắn, nói bằng giọng hết sức mê hồn “Để anh rửa cho.”

Cả người Nhất Thế đã nóng rồi, bị Tống An Thần khiêu khích thế này càng nóng hơn, đặc biệt là vành tai của cô, nóng hằm hập, cô cố sức trấn tĩnh nói “Để em tự...”

Nói chưa xong, Tống An Thần đã cởi nút áo cô ra. Nhất Thế háp tấp nói: “Em còn chưa rửa đâu.”

“Không sao.” Chân Tống An Thần dấn tới trước, làm Nhất Thế chúi người tới, bàn tay linh hoạt của anh từ đằng sau áp lên, một bên phả hơi nóng, một bên cười khẽ quyến rũ “Vừa rửa vừa ăn.”

“...”

Nhất Thế muốn khen thưởng Tống An Thần, đơn giản chính là đưa dê vào miệng hổ, mạng chẳng còn lâu. Ở trong bồn tắm lớn làm chuyện này kia kia nọ, thật đúng là nước văng tung tóe, uyên ương giỡn nước. Nước âm ẩm bao trọn cơ thể, hơi nước mờ mờ lượn lờ quanh thân, đúng là cảnh không nên nhìn, không nên nhìn.

Vấn đề là đây. Nhất Thế cứ rầu rĩ mãi vì sao tối qua Tống An Thần liêu mạng “ăn” như vậy. Hóa ra là ngày hôm sau anh không cần đi làm, có thể nằm ườn trên giường, mà cô thì đau khổ đi làm. Đúng là đồ đàn ông ác ôn mà... Nhất Thế nghiêng răng nghiêng lợi ngồi dậy, lại bị Tống An Thần kéo vô chăn, ôm chặt không buông.

“Hôm nay em phải đi làm.” Nhất Thế giẫy dụa, không ngờ Tống An Thần ôm cô càng chặt hơn. Anh mở to đôi mắt trong veo, lông mi dài chớp chớp, uể oải lên tiếng: “Hôm qua xin nghỉ giùm em rồi, hôm nay chúng mình đi chụp ảnh cưới.”

“Hả!” Nhất Thế thôi không giẫy dụa nữa, thật ra cô cũng lười, chủ yếu là vấn đề đạo đức nghề nghiệp. Nếu đã không đi làm, Nhất Thế định xoay người ngủ tiếp, người bên cạnh lại gây sự, lôi cô vào lòng, sau đó đè gữa ra...

“VỢ Ạ, MÌNH TẬP THỂ DỤC BUỔI SÁNG ĐI.”

Sau đó, bóng đen đổ ập xuống. Thậm chí cô còn không kịp nói tiếng nào.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Tiệm chụp hình Thiên Đô nằm ở vị trí hết sức đắc địa. Bốn phương tám hướng, tiếp xúc với ngã tư, có thể nói là địa điểm bắt mắt nhất, song Thiên Đô nổi bật nhất không phải vị trí của nó mà là nhiếp ảnh gia. Nghe nói nhiếp ảnh gia này từng nhận được rất nhiều giải thưởng nhiếp ảnh, trong đó cao nhất là giải thưởng của Orsay. Giải thưởng quốc tế này đã đưa tiếng tăm của tiệm lên đỉnh cao không ai độ nổi. Có điều, đây là lần đầu tiên Nhất Thế biết tới nó, đúng là éch ngồi đây giềng.

Tống An Thần chờ Nhất Thế tới nơi đã hơn mười giờ sáng. Lúc này mặt trời chói chang, nắng rọi trên đầu, sóng lòng cũng dâng cao. Tống An Thần cùng Nhất Thế bước vào tiệm thì thấy bà Tống chờ ở đó đã lâu. Hôm nay bà mặc một cái áo khoác nylon màu tối, bên trong mặc áo bằng vải chiffon. Tuy

rằng đã hơn nửa đời người nhưng vẫn còn phong vận như năm nào. Bà Tổng cười tít mắt đi lại, không nói câu nào liền kéo Nhất Thế lại ngắm một lượt, sau đó vuốt bụng cô “Ừ, may mà bụng chưa nhìn thấy rõ, mặc áo cưới An Thần lựa nhất định rất đẹp.”

Nhất Thế vừa nghe tới vấn đề “bụng lớn nhỏ” đột nhiên cảm thấy luống cuống, tái mặt. Tổng An Thần tinh nghịch nháy mắt với cô, tỏ vẻ an ủi, sau đó quay sang nói với bà Tổng, “Mẹ, đừng làm trễ giờ của nhiếp ảnh gia, bọn con dự định chỉ cần hai tiếng thôi.”

Bà Tổng trề môi, lờm con, giả bộ nói “Quả nhiên là có vợ quên mẹ. Mẹ mới nói có mấy phút chứ mấy! Bất hiếu.” Nhìn bà Tổng có vẻ tức giận, nhưng tốc độ thay đổi sắc mặt của bà còn nhanh hơn kịch biến mặt nổi tiếng của Trung Quốc, còn thần kỳ hơn nữa.

Đang xa có tiếng bước chân xuống lầu, bà Tổng lập tức nở nụ cười rạng rỡ bước nhanh tới cầu thang.

“Darling...” Bà Tổng gọi một tiếng, không ngọt ngào nhưng rất thân thiết.

Một người nước ngoài đi xuống, khá cao to, ước chừng phải hơn 1m90, bản thân bà Tổng vốn cao gầy nhưng cũng chỉ đứng đến vai ông ta. Hai người vừa thấy mặt liền ôm hôn má nhau, bà Tổng giới thiệu với ông ta “Đây là cục cưng nhà em cùng với cục cưng của cục cưng!”

Cục cưng của cục cưng! Mặt Nhất Thế sứt đen kịt. Tổng An Thần kéo Nhất Thế đi tới, gật đầu với ông ta, tiện tay nheo tay Nhất Thế chậm chạp chẳng biết phép tắc một cái. Nhất Thế vội vàng cúi đầu cung kính “Chào bác ạ.”

“Darling, cục cưng nhà em xinh đẹp thật, cục cưng của cục cưng nhà em rất hoạt hình.” Ông bác ngoại quốc cười tít mắt nói với bà Tổng.

Bà Tổng ngỡ ngàng, con trai thì nói “xinh đẹp”, con dâu lại bảo là hoạt hình, lại còn là lần đầu tiên gặp mặt nữa chứ. Bà kéo ông lại “Con trai phải nói là tuần tú.” Còn như nói Nhất Thế hoạt hình, bà Tổng còn đang suy nghĩ xem đó là gì.

Người đàn ông ngoại quốc vòng tay ôm bà Tổng, “Cực kỳ tuyệt vời, em tặng cho anh một đứa con Trung Quốc thật đẹp trai.”

Giờ nửa ngày, thì ra ông ta là người chồng Pháp của bà Tổng. Tổng An Thần hình như đã biết, anh chỉ mỉm cười đáp lại.

“Channing đang chờ các con trên đó.” Ông nói với Tổng An Thần.

Bà Tổng dựa vào người ông nói: “Mau dẫn Nhất Thế đi chụp hình đi, thời gian không chờ ai đâu.”

Tổng An Thần dắt Nhất Thế sai bước lên lầu. Nhất Thế đi sau anh níu lấy tay Tổng An Thần hỏi: “Anh tới đây mấy lần rồi?”

“Nhiều lắm, không nhớ nổi.” Tổng An Thần thản nhiên, tỏ vẻ không quan trọng nhưng Nhất Thế lại cảm thấy ngọt ngào, thì ra anh sốt ruột như thế.

Lên lầu, nhiệt độ thỉnh thoảng tăng cao, trước mặt xuất hiện một người đàn ông chỉ quản mỗi cái khăn lông che nửa thân dưới đứng cạnh bức tường treo đầy ảnh chụp, vuốt cằm suy nghĩ nhìn số ảnh đó.

Tổng An Thần ho khẽ một tiếng, người kia mới quay đầu lại.

Người đàn ông này đúng kiểu con lai, thuộc loại phối hợp gene rất chuẩn, mặt mũi đẹp đẽ, dáng người cũng rất xuất sắc. Thứ lỗi cho Nhất Thế nghĩ vậy, thật tình chịu thua. Người đàn ông này quản mỗi cái khăn thế mà còn không tự giác, thấy phụ nữ vào cũng chẳng ngại ngần.

Channing đột nhiên giống như gặp ma ngó Tổng An Thần, thét lên “Fuck!”, sau đó xông tới, túm chặt hai vai Tổng An Thần, lại nhìn Nhất Thế, cười như không cười: “Là anh.”

Tổng An Thần nhìn Channing khó hiểu. Channing bất thần phát hiện mình bất lịch sự, vội thả hai tay ra, thản nhiên như chưa có chuyện gì, sau đó nói tiếng phổ thông không chuẩn xác lắm, hơi thăng: “Anh là Tổng An Thần đúng không?”

Tổng An Thần vẫn đứng đung nhìn cái người có vẻ kích động trước mặt. Người đó quan sát Tổng An Thần, tặc lưỡi khen ngợi: “Vóc dáng hoàn mỹ, gương mặt tuyệt đẹp, phong thái này, nhất là ánh mắt thì thoáng thoáng hiện chút mê hoặc lại thâm trầm, đúng là tác phẩm điêu khắc tuyệt vời của thượng đế.” Kể đó Channing chuyển mắt sang Nhất Thế, chắc lưỡi: “Thượng đế tạo ra tác phẩm này chắc hẳn lúc đó lên cơn động kinh, run tay.”

Nhất Thế lập tức đáp lễ anh ta bằng cặp mắt tròn ngược. Channing phì cười “Đường nét run run trên khuôn mặt này sao mà hoàn mỹ thế chứ?” Nói rồi muốn sờ mặt Nhất Thế. Tổng An Thần lập tức gạt phắt cánh tay không biết yên phận của anh ta ra, cười nhạt “Thời gian chụp ảnh của nhiếp ảnh gia quý giá như vàng, tôi nghĩ chúng ta vào thẳng việc chính đi.”

“Vốn dĩ là thế.” Channing lấy áo khoác ở sofa bên cạnh mặc vô người, khoanh tay trước ngực cười với Tổng An Thần “Rất hiếm khi tôi ở Thiên Đò, chủ yếu là do cha tôi mở, chứ không còn lâu tôi mới đến đây. Người có thể mời được tôi, chỉ có khách hàng của tôi thôi.” Channing cười cười, nhìn Tổng An Thần chòng chọc “Tôi rất hài lòng với bề ngoài của anh. Yêu cầu của tôi vô cùng đơn giản, không cần tiền, tôi chụp miễn phí cho hai người, đổi lại tôi muốn quyền sở hữu ảnh chân dung của cả hai. Bảo đảm không làm gì xấu, đồng ý chứ?”

Cả hai đều lưỡng lự.

Channing đề thêm “Tôi biết anh là đứa con Trung Quốc của Irvine, thừa sức bỏ tiền mời tôi, nhưng... tâm trạng tôi không vui thì tiền cũng là mây khói thôi.”

Cái này là uy hiếp trắng trợn. Nhất Thế bước lên một bước, định từ chối thẳng Tổng An Thần lại kéo cô lại, mỉm cười “Có thể.”

Nhất Thế không dám tin, ngoảnh đầu nhìn Tổng An Thần, thấy vẻ mặt anh thân nhiên như không, dường như chuyện đó chẳng có vấn đề gì.

“OK. Vậy qua đây đi. Mau thay đồ cưới.” Channing vỗ tay đánh bốp, đi thẳng vào khu chụp ảnh, dáng vóc rất đẹp. Hai người đi cách đằng sau một đoạn, Nhất Thế thì thầm “Áo cưới còn chưa lựa nữa.”

“Anh chọn sẵn cho em rồi.” Tổng An Thần mỉm cười, đẩy cô vào phòng thay đồ. Trong phòng đã có sẵn một thợ trang điểm đã chờ từ nãy. Tay cô ấy máng lựa màu trắng ngà và tơ trắng có rất nhiều nếp uốn. Nhìn sao cũng không thấy giống áo cưới, chẳng có hình dạng gì cả. Lúc ấy Nhất Thế nghĩ, chắc chắn là áo cưới của cô dâu nào đó đặt sẵn rồi bỏ. Song tới khi cô thợ trang điểm dẫn cô vào thay đồ, quàng bộ áo cưới đó lên người cô mới biết đó đúng là áo cưới.

Trời ạ, áo cưới của cô lại là kiểu quần từng lớp từng lớp vải lên người...

“Tôi muốn đổi áo cưới.” Nhất Thế vội vàng ngăn cô ấy tiếp tục làm việc. Cô ta lại mỉm cười, dừng tay nói: “Cái này là anh Tổng đặc biệt chọn cho cô, cũng là bằng hiệu của tiệm đó.”

“Lỡ tuột xuống thì làm sao bây giờ?” Cô cứ cảm giác bộ này rất lỏng lẻo, không phải là hở một chút mà là lộ toàn bộ.

Cô thợ trang điểm bật cười “Cô yên tâm, cái này là thiết kế đặc biệt, khuy bên trong rất nhiều, sẽ không có chuyện tuột xuống đâu. Với lại ngoại trừ thất lưng dùng lụa xếp nếp ‘động một sợi tóc cả người đều rung động’ nếu không có người kéo thì không cách nào tuột được.”

Đột nhiên Nhất Thế có cảm giác rét lạnh toàn thân? Vì sao động một cái thì cả người đều động? Chẳng lẽ chỉ cần có người kéo thất lưng, cả người cô đều tuột lướt ra hết. Nhất Thế không nhịn được nghiêng răng nghiêng lợi, Tổng An Thần đứng là tên cầm thú khoác áo blouse trắng.

“Cô dâu đẹp quá.” Lúc này nhân viên trang điểm đã mặc xong áo cưới cho cô, dẫn Nhất Thế đi ra, vừa vặn Tổng An Thần đã thay xong đồ ở phòng đối diện. Trong thoáng chốc, Nhất Thế có ảo giác như đang ở cõi vĩnh hằng. Tổng An Thần đứng đối diện, mặc lễ phục màu trắng, khuôn mặt tuấn mỹ, lại thêm đáng người hoàn hảo, nụ cười nhàn nhạt quen thuộc, Nhất Thế cảm thấy choáng váng.

Tổng An Thần cũng nhìn thấy Nhất Thế ngượng ngịu trong bộ áo cưới trắng dài quá đầu gối, lộ ra bờ vai. Đòi này kiếp này, cô là vợ anh, bất kể sinh lão bệnh tử đều không chia không lìa. Dường như anh đang quay lại thời thơ ấu, lúc cùng Nhất Thế tham dự hôn lễ của người khác, cha xứ ngân nga lời thề cả đời này anh không bao giờ quên. Anh cố chấp mãi, nhất quyết không chia không lìa, rốt cuộc...

“Nhất Thế.” Hai người nhìn nhau, đột ngột Tổng An Thần gọi, nắm lấy tay cô mỉm cười.

“Dạ?”

“Vợ à.”

“Hơ.”

Nhất Thế cảm thấy Tổng An Thần uống lộn thuốc rồi.

“Tách...” Đền đột nhiên lóe lên, phá hòng bầu không khí hiếm có giữa hai người, chỉ thấy Channing chụp lên thành công cực kỳ hài lòng thường thức tác phẩm của mình, cái gọi là nắm tay đến già cùng lắm cũng chỉ thế này thôi.

“Ôi cha, đẹp thật thật.” Channing tặc lưỡi khen ngợi. Cô nhân viên trang điểm lại trách móc “Cô dâu còn chưa trang điểm mà.”

“Không cần đâu, cô ấy đẹp lắm rồi.” Tổng An Thần nhìn Nhất Thế mỉm cười, nhấn từng chữ một. Nhất Thế nghe anh khen cô, không nén được nín áo anh, kê bên tai anh năn nỉ “Em trai...”

“Hử?” Anh hừ mũi.

“Chồng ới ~” Nhất Thế lập tức sửa miệng.

Tổng An Thần nheo mắt, hiển nhiên cho phép Nhất Thế tiếp tục nói. Nhất Thế khựng lại, áp ứng “Anh cứ như bình thường đi, em không quen.”

“Ồ? Bây giờ anh không bình thường à?” Tổng An Thần kinh ngạc nhìn cô.

Nhất Thế gật như điên. Trong suy nghĩ của cô, Tổng An Thần quá mức dịu dàng nhất định sẽ có chuyện gì đó. Trước giờ anh không phải là một con cừu non hiền lành, sẽ không nói chuyện mềm mỏng như thế, hoàn toàn là một con sói lớn dụ dỗ thả ra khỏi hang.

Tổng An Thần cười cười “Vậy à ~” Anh ngân dài giọng, làm bộ như đã hiểu rồi quay qua hỏi Channing: “Xin hỏi có máy chụp hình gì không?”

“Anh định làm gì?” Channing vặn lại.

Tổng An Thần mỉm cười nhìn Nhất Thế, nụ cười này chắc chắn chứa dao bên trong. Nhất Thế nhìn thấy kiểu cười của anh, đột nhiên cô nghĩ, mình không phải loại thỏ phải nhìn thấy đuôi thỏ mới thả sói vào, mà là con thỏ ngốc bắt buộc nhìn thấy đuôi sói mới tự mình mở cửa, chui vào miệng sói.

“Nén.”

Channing sững sốt trừng mắt, Nhất Thế cũng nhìn Tống An Thần bằng ánh mắt không trong sáng, chỉ thấy anh cười mủm mủm, cực kỳ hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Channing bảo người đóng hết cửa sổ, kéo rèm xuống. Phòng vốn đã âm u, chỉ nhờ mấy cánh cửa sổ mà có chút ánh sáng, bây giờ ánh sáng bị chặn lại, hiệu quả thị giác chỉ có thể nói là mập mờ. Nhất Thế nhìn ngọn lửa trên tay Tống An Thần đang nhảy nhót, lắc lư xiêu vẹo theo bước đi của anh, có cảm giác không ổn. Đang yên đang lành dừng nên làm cái gì? Không lẽ nhất thời “thú tính” khơi dậy, muốn SM? Cô dịch lùi lại một bước, ngượng ngùng lên tiếng: “Nén không phải thứ chơi được đâu.”

Tống An Thần chỉ cười, cảm nên tiếp tục đi tới chỗ cô. Nhất Thế đành cầu cứu Channing, ai dè Channing còn mải mê nhìn, ánh mắt cực kỳ trông chờ, giống như một bức tượng không cử động, có vẻ hết sức thích thú với thứ này.

Ông trời ơi, rốt cuộc Tống An Thần muốn làm gì đây?

“Nhất Thế, em còn nhớ trong lễ truy điệu mẹ em, em đã nói gì không?” Tống An Thần đi đến trước mặt cô, đưa tay vén sợi tóc rối của cô ra sau mang tai, dáng vẻ cực kỳ dịu dàng.

Sao Nhất Thế có thể quên ngày hôm đó? Trong tang lễ mẹ cô, một mình cô ngồi dưới sàn, mắt sưng không mở lên nổi. Cô cứ cúi gằm, Tống An Thần ngồi bên cạnh.

Cô nói: “Bây giờ cái gì tớ cũng không có nữa. Giống như ngọn nến đang cháy vậy, sắp không còn nước mắt nữa, sắp chết rồi. Tớ không biết có thể chịu đựng hơn mẹ được bao lâu.” Cô che mặt muốn khóc, lại phát hiện nước mắt đã cạn khô. Thật sự cái gì cũng không có nữa, không ba, không mẹ, chỉ còn mỗi mình cô.

Tống An Thần ở bên cạnh mặc kệ mọi người, vòng tay ôm lấy Nhất Thế “Tớ sẽ chăm sóc cậu cả đời, cậu còn có tớ.”

Nhất Thế nhớ đến đây, bỗng dừng tình người, ngược mắt lên thì lệ đã vòng quanh nơi khóe mắt, chỉ cần chớp một cái, nước mắt sẽ ào ạt tuôn ra. Mắt cô rung rung, mím môi nhìn ngọn nến nơi tay Tống An Thần đăm đăm, giống như chính mình.

“Nhất Thế, có câu nói thế này, nến cháy số mạng ngắn ngủi.” Anh giơ cao cây nến đang thấp trong tay “Có phải em vẫn đang cháy mãi?”

Nhất Thế không biết nên nói thế nào mới phải. Cô hoàn toàn không ngờ Tống An Thần sẽ làm như thế, muốn cô tỏ thái độ. Tống An Thần tự tin như vậy, cô luôn cho rằng với ánh mắt hơn người coi trời bằng vung của Tống An Thần, anh là người tự tin tuyệt đối. Mà cô chỉ là hạt bụi dưới chân anh, chỉ có thể ngược lên sùng bái nhìn anh trên cao với vọi. Cô không tự tin, có thể thông cảm được, bởi vì cô không giỏi giang, chỉ là một người phụ nữ bình thường đi trên đường có thể gặp được. Nhưng Tống An Thần thì khác, anh xuất sắc, anh đẹp trai, anh biết chăm lo gia đình, đi mòn gót giày cũng không tìm được người đàn ông như thế... Vì sao, vì sao bây giờ anh lại khiến cô cảm thấy anh không tự tin, sợ cô không động lòng vì anh, vẫn một mình tự cháy? Nhất Thế không khỏi cười khổ, trong mắt cô, anh là trời, cao không với tới. Còn trong mắt Tống An Thần, cô lại là mây, vô hình vô dạng, không cách nào nắm bắt.

Bỗng dung Nhất Thế muốn khóc, nếu bọn họ bày tỏ tâm ý của mình sớm hơn một chút, có lẽ sẽ không thất lạc nhau nhiều năm như thế... may mà vẫn còn kịp. Nhất Thế bước về phía Tống An Thần, bước chân vững vàng nhất trong đời cô, khoảng cách giữa cô và anh rất gần. Cảm Nhất Thế ngang với ngọn nến đang cháy.

Cô nói: “Ông xã, anh không biết rằng mình đã dập tắt ngọn lửa tự thiêu trong lòng em từ lâu rồi ư?” Cô níu khuỷu tay Tống An Thần, đưa ngọn nến lên gần môi anh, dịu dàng nhìn anh đăm đăm, mỉm cười.

Tống An Thần chấn động, ánh mắt dịu dàng chứa chan tình cảm nhìn cô, nhẹ nhàng hé môi thổi một hơi. Ngọn nến trước mắt lay động không yên, giây dựa một hồi rồi tắt ngúm.

Nhất Thế bật cười. Cô không thể nào tin được Tống An Thần cũng có lúc thiếu tự tin như thế.

“Vợ à ~”

“Dạ?” Nhất Thế đáp lại một tiếng, Tống An Thần lập tức ôm chặt lấy cô, áp sát cô vào người anh, sau đó mặt dày mảy dạn quay qua bảo Channing: “Phiên anh chụp một tấm.”

“Hả?” Channing còn chưa kịp phản ứng lại đã thấy cặp cô dâu chú rể trước mặt chẳng biết xấu hổ hôn nhau nồng nhiệt.

Channing đã quen chinh chiến sa trường, tình cảnh như thế nhìn mãi, không quen cũng thành quen. Duy có lần này không hiểu sao lại đỏ mặt, có lẽ là vì cảnh ấy diễn ra dưới ngọn nến trong tay Tống An Thần, lại thêm bộ áo cưới đặc biệt của cô dâu.

Channing không khỏi nghĩ tới khúc dạo đầu trước khi SM...

“Tách.” Lúc Channing chụp xong tấm ảnh, anh ta nghĩ, nếu dùng nó làm chiêu bài cho tiệm, có phải quá nghệ thuật hay không?

Khó khăn lắm Nhất Thế mới đổi hơi được, mặt đỏ như gấc nhìn Tống An Thần cười như vừa được ăn kẹo xong, nguyền anh “Anh không chú ý hình tượng gì hết.”

Anh cười không đáp, nắm lấy tay cô “Phần còn lại về nhà tiếp tục, chúng ta làm chuyện quan trọng trước đã.”

Nhất Thế bị Tống An Thần lôi xuống lầu, hơi ngạc nhiên, không phải chụp trong phòng đó sao? Sau khi xuống lầu, Nhất Thế bị nhét vào xe, Tống An Thần nói gì đó với bà Tống, tạm biệt bà xong liền lên xe, mới giải thích với Nhất Thế “Chọn ba cảnh ngoài trời. Công viên, di tích cổ đô, với nhà chúng ta.”

Y như sét đánh bên tai, chụp ảnh cưới thì chụp, mặc gì về nhà chụp?

Thừa dịp trời trong gió mát, Tống An Thần dẫn Nhất Thế đến công viên, Channing đúng là nhiếp ảnh gia xảo trá. Anh ta yêu cầu đủ kiểu biểu cảm, vui buồn giận hờn đủ cả. Nhất Thế không hiểu gì hết. Không phải kết hôn cần phải vui vẻ sao? Vì sao phải đủ các loại cảm xúc như thế? Giải thích của Channing: đây là nghệ thuật.

Được rồi, thì là nghệ thuật. Hiến thân vì nghệ thuật, Nhất Thế dốc hết tâm huyết. Mới một ngoại cảnh đã giãy vò cô muốn rã rời.

Ngoại cảnh thứ hai ở di tích cổ. Channing lại bắt cái gì mà dựa vào tường mỉm cười. Thời tiết đã chuyển lạnh, Nhất Thế lạnh cứng cả người. Tống An Thần đau lòng, chụp được có hai tấm liền đòi về nhà, chụp ngoại cảnh cuối cùng.

Channing vừa vào nhà họ đã hét lên như quỷ rống “Fuck! Sạch thế.” Channing sờ thử bàn ghế, không vương một hạt bụi. Sau đó lại sờ đông sờ tây, muốn tìm xem có chỗ nào dơ không nhưng không được như ý. Anh ta ngạc nhiên quay đầu quan sát Nhất Thế “Không nhìn ra được cô ưa sạch sẽ vậy đó.”

Nhất Thế lập tức thấy xấu hổ, không thể nói là trước giờ cô không quét dọn được. Từ hồi chuyển đến đây, cô mới lau dọn nhà cửa có một lần. Bình thường đều là cô xã, Tống An Thần dọn. Không thể không nói, Tống An Thần đúng là mắc bệnh ưa sạch sẽ, nhất quyết không để thứ gì dính bụi. Gạch men phải bóng láng, nếu không sẽ chùi đi chùi lại mới thôi. Cái bệnh sạch sẽ này thật biết dày vò người ta.

Tống An Thần không nói câu nào, nhìn lên lầu: “Chụp mấy tấm trên giường nhiều chút.”

“Phụt...” Thiếu điều Nhất Thế phun nước miếng, hoảng sợ nhìn bóng lưng Tống An Thần, giống như anh là hồn ma vậy. Tống An Thần đưa mắt nhìn cô cười, neho đôi mắt hẹp dài của anh thành đường kẻ “Bà xã, được chứ?”

Channing xen vào “Tôi chụp cảnh trên giường cũng cần nghệ thuật.”

Nhất Thế lừ mắt nhìn Channing “Sao mới tính là nghệ thuật?”

“Có biết nghệ thuật cơ thể không?” Channing bày ra bộ dạng “cô còn chả biết nghệ thuật là cái gì” nhìn Nhất Thế. Lần này Nhất Thế thật đúng là ói máu, nghiêm mặt từ chối “Không được.”

Tống An Thần đi tới chỗ Channing “Không được lộ ba chỗ.”

Channing lườm anh, miễn cưỡng nói: “Nể mặt Irvine, phá lệ một lần vậy.”

Nhất Thế chửi thầm “Phá lệ con khỉ, rõ ràng là anh thô bỉ.” Thuận tiện tròng mắt sau lưng anh ta, không dè cô vừa tròng, sau lưng Channing như mọc thêm con mắt, quay ngoắt ra sau nhìn cô, hại cô hoảng vía. Tống An Thần phì cười, ôm Nhất Thế vào lòng, thủ thi bên tai: “Em không biết người làm nghệ thuật nhạy cảm vô cùng hay sao? Sau này đừng có làm chuyện ngốc nghếch nữa.” Nói rồi dắt Nhất Thế lên lầu.

Nhất Thế mỉm môi, nhìn vẻ mặt thản nhiên của Tống An Thần. lo lắng nín áo anh “Chúng ta đừng chụp ảnh trên giường được không, biến thái quá.”

“Ồ?” Tống An Thần nghiêm túc suy nghĩ, “Có thể nghĩ cách biến thái một chút, rục rịch góc đầu dậy.”

Miệng Nhất Thế co rúm, lườm anh, sao cô lại vớ cái tên cảm thú này chứ?

Dường như Channing có trình độ chụp cảnh giường chiếu rất cao, anh ta biết lựa góc độ thế nào để đạt được hiệu quả “nghệ thuật” hơn. Chỉ là bị dày vò một hồi, bộ áo cưới đầy nguy cơ của Nhất Thế lại có xu hướng trượt xuống.

Lúc hai người chia nhau ngồi trên ghế, đối mặt với nhau, Channing yêu cầu Tống An Thần đứng lên, chòm người lại gần Nhất Thế. Nhất Thế phải ngửa mặt lên, hai người nhìn nhau thắm thiết.

Bọn họ làm theo lời Channing, nhưng lúc cả hai đang đắm đuối nhìn nhau, ánh mắt Tống An Thần đột nhiên trượt xuống dưới xương quai xanh của Nhất Thế, mặc dù vẫn chăm chú như cũ.

Nhất Thế cũng cúi đầu nhìn, hờn vía lên mây. Áo cưới tuột xuống nửa ngực, lộ cả đầu vú ra, Tống An Thần lại nhìn từ trên xuống, không nghi ngờ gì càng phơi bày hẳn ra, cực kỳ hấp dẫn.

“Đừng nhúc nhích.” Tống An Thần mỉm cười nhìn Nhất Thế. Nhất Thế cũng ngược mắt nhìn anh. Ngoài cửa sổ, nắng chiều rọi trên người họ, hắt bóng nhàn nhạt, cảnh đẹp cực kỳ. Tách một tiếng, tấm ảnh chụp ngay trong khoảnh khắc đó.

“Channing, chụp tới đây thôi, nhiều rồi.” Tống An Thần bình thản đi tới trước mặt Channing, không nhìn Nhất Thế.

Channing gạt đầu, định chào Nhất Thế nhưng mắt lại bị Tống An Thần cản lại. Anh ta định ngoẹo đầu qua chào, lại bị Tống An Thần lôi xuống lâu, nói: “Nhân viên trang điểm chờ anh trên xe lâu rồi.”

Channing chịu thua, ngược đầu gọi với lên lầu: “Tạm biệt, bà Tống.”

“Bye bye.” Nhất Thế ngồi trên ghế, không dám động đậy. Cô sợ vừa nhúc nhích, áo cưới sẽ rớt ra từng mảnh.

Tống An Thần tiễn Channing ra tới cửa liền đóng cửa lại. Anh lên lầu, lại thấy Nhất Thế còn ngồi nguyên tại chỗ, như bức tượng, không dám rục rịch.

Tống An Thần dựa vào tường, khoanh tay trước ngực, vẻ mặt như đang xem kịch “Vợ à, mấy tháng nay, xoa bóp hàng ngày cho em không uống công chút nào, lớn hơn rất nhiều, rất gọi cảm, anh thích.”

Nhất Thế giận dữ trừng anh, lại không thể xông lên néo anh. Cái tên này, miệng chó không mọc được ngà voi.

“Bà xã, em định cảm ơn anh thế nào đây?” Tống An Thần vẫn cười cười nhìn Nhất Thế.

Nhất Thế nghiêng răng “Em muốn lột da anh.”

“Hiểu rồi.” Tống An Thần bước lại chỗ Nhất Thế, cô có cảm giác không xong, hỏi “Anh định làm gì?”

Tống An Thần đã tới cạnh cô, khom người thì thầm bên tai cô “Dẫn em đi lột da anh đó ~” nói rồi cắn khẽ vành tai cô, hai tay ôm chặt, bế bổng cô lên giường.

Trên đường đi, Tống An Thần tiện tay kéo một cái, áo cưới cứ thế tuột xuống, rải rác trên sàn nhà. Nhất Thế hét lên, Tống An Thần vô tội nói: “Không cẩn thận kéo một cái, anh đâu dè bộ váy này không chắc chắn như thế.”

“Không phải tại anh lựa sao.” Vừa rơi xuống giường, Nhất Thế túm chăn bọc kín lại thân hình trần như nhộng của mình.

Tống An Thần sừng sốt chớp mắt, sau đó phì cười, khá bất lực “Không phải anh chọn.”

Mắt Nhất Thế co giật, không phải Tống An Thần, vậy là ai chọn bộ váy này? Dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra được... ngoài bà Tống ra còn có ai nữa? Kêu bọn họ đi chụp ảnh cưới là bà Tống, dẫn Tống An Thần tới tiệm này cũng là bà Tống.

Đúng là đồng chí nhiệt tình ghê, tuyên truyền “vấn đề sinh đẻ” giùm nhà nước...

Tống An Thần cúi đầu, hôn nhẹ lên trán Nhất Thế, rù rì rù rì: “Chúng ta nên đón nhận ý tốt của mẹ.”

Thật ra là vì tên cầm thú Tống An Thần chỉ tìm cái cớ không thể phản bác.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Ngày cưới đã định, đúng dịp nguyên đán.

Nhất Thế sắp làm cô dâu nhưng không thể vì kết hôn mà không đi làm. Cô vẫn công tác như ngày thường, một ngày đủ tám tiếng, tuần làm năm ngày. Triệu Cát Tường và Tiểu Trác Từ làm lành xong rồi, rất hứng thú với đề tài kết hôn, thỉnh thoảng lại hỏi một số chuyện riêng tư, hại Nhất Thế trả lời không được mà cũng không biết nên nói thế nào, quá khó xử.

“Thẹn cái gì chứ, đều là người đã kết hôn rồi, tó chỉ đi thỉnh kinh thôi.” Triệu Cát Tường dựa vào xe đẩy, tay cầm bình dịch truyền, thản nhiên nói. Song Nhất Thế thật sự xấu hổ, cô cảm thấy, chuyện phòng the của vợ chồng tốt nhất là không nên nói.

Triệu Cát Tường thấy Nhất Thế áp úng khó xử, cũng không hỏi tận gốc rễ nữa, sửa lại dáng đứng, đẩy xe chuẩn bị đi “tuần tra” phòng bệnh. Trước khi đi còn quay đầu lại cười hề hề “Nhất Thế, đợi tớ cưới xong chúng ta lại giao lưu học hỏi.”

Nhất Thế bực bội lườm cô “Háo sắc.”

“He he, nếm mùi ngon ngọt rồi mà.” Triệu Cát Tường tặng cho Nhất Thế một cái mi gió liền đẩy xe đi, để Nhất Thế ngồi lại một mình trong phòng trực. Nhìn chung quanh không có ai, Nhất Thế lại rút quyển “Chăm sóc sức khỏe y tế” trong ngăn kéo ra đọc giết thời gian nhưng sách còn chưa lật được mấy trang, một y tá khoa mổ từ ngoài cửa đi vào, tay cầm một hồ sơ bệnh án vội vàng đưa cho Nhất Thế “Đây là bệnh nhân chuyển từ bệnh viện Hiệp Hòa đến, trong này có ghi rõ bệnh sử cụ thể. Vốn dĩ ca này do trưởng khoa Vương cầm dao mổ chính nhưng lịch mổ của bác sĩ Vương đã đầy đặc nên chuyển qua cho bác sĩ Tổng, cô đi photo đưa cho bác sĩ đi.”

Nhất Thế cầm lấy hồ sơ gạt đầu. Tuy vậy cô hơi bất ngờ, y tá khoa mổ sao lại bảo cô đưa cho Tổng An Thần mà không tự mình đưa? Còn đang buồn bực suy nghĩ, y tá kia đột nhiên cúi đầu, má hơi đỏ mím môi nói: “Cái đó... y tá Diệp, chúc mừng cô.”

“Hà?”

“Thật hâm mộ cô có thể lấy được một người chồng như bác sĩ Tổng.” Cô ta cười chua chát, gắng lấy lại tinh thần, miễn cưỡng cười cười: “Vậy tôi đi trước đây.”

Nhất Thế không hiểu, dở khóc dở cười với lời chúc mừng đó. Chẳng lẽ cô dữ dằn lắm hay sao mà các cô y tá khác không ai dám đến gần Tổng An Thần?

Lúc Nhất Thế tới phòng khám của Tổng An Thần, cô hết biết nói gì. Lần đầu tiên cô đến phòng khám của anh, tuy biết anh ưa sạch sẽ nhưng sau khi vào phòng khám, cô dám khẳng định, anh thuộc kiểu “chồng hiền lương”. Phòng khám của anh bố trí đúng kiểu cô thường thấy, cực kỳ chỉnh tề ngăn nắp. Từng chồng hồ sơ xếp cũng theo quy cách thường ngày.

Lúc này, Tổng An Thần đang viết lia lịa, không ngẩng đầu lên, hỏi: “Sao em rảnh mà đến đây?”

Nhất Thế đi tới ngồi vào cái ghế trống đối diện anh, hai tay cầm hồ sơ đưa cho Tổng An Thần. Anh chỉ liếc qua một cái, cau mày “Không phải anh đã trả lại rồi sao? Ca mổ này không nhận.”

Nếu Nhất Thế không nhớ lầm thì vấn đề chuyển giao này là do trưởng khoa Vương mà, hơn nữa cô y tá khoa mổ xinh đẹp kia còn căn dặn cô, sao lại thành ca mổ do Tổng An Thần chuyên đi?

Hơn nữa, cẩn thận quan sát thì sắc mặt Tổng An Thần rất khó coi.

Nhất Thế có chút khó hiểu, rõ ràng cô không làm gì, sao không khí kỳ lạ vậy?

Lúc này một y tá bước vào, thấy y tá Diệp “bà Tổng tương lai” đang ngồi, có phần ngượng ngùng. Nhất Thế liếc mắt, không nói. Tổng An Thần nhìn cô y tá đứng ở cửa chần chừ không vào “Sao thế?”

Y tá kia bước vào, cười cười với Nhất Thế, lại nói với Tổng An Thần “Bệnh nhân phòng G13 nói muốn gặp bác sĩ.”

Tổng An Thần nhíu mày, đôi mày lười mác đẹp nhíu lại, có vẻ không muốn đi. Nhất Thế hơi buồn bực, với tinh thần yêu nghề của Tổng An Thần, sao lại cự tuyệt yêu cầu của bệnh nhân chứ?

Không ngờ Tổng An Thần lập tức cho Nhất Thế đáp án: “Đi thôi, đi cùng anh.”

Nhất Thế ngẩn ra, không hiểu gì cả nhìn anh. Song nét mặt Tổng An Thần quá mức bình tĩnh, không cách nào đoán được suy nghĩ trong lòng anh. Sau khi Nhất Thế rầu rĩ đi theo Tổng An Thần tới nơi, cuối cùng cô cũng biết vì sao anh bất thường như thế.

Trên giường bệnh cao cấp, mặt Lâm Nhược Hàm tái nhợt, đầu tóc thưa thớt càng lộ rõ tình trạng bệnh, cô ta nhìn họ vô hồn, cười như không cười: “Tới rồi?”

Nhất Thế sừng sốt tột độ, nhìn Tổng An Thần, anh nói: “Ung thư tuyến giáp.”

Lâm Nhược Hàm cười: “Anh trai Tổng, mạng này của em giao cho anh đó.”

Tổng An Thần cười khê: “Tế bào ung thư chưa phát tán, mổ sẽ tốt lên.”

Lâm Nhược Hàm gạt đầu, đưa mắt nhìn Nhất Thế “Nghe nói chị Diệp làm y tá ở bệnh viện này, sau này phải làm phiền chị rồi.”

Nhất Thế cứ ngơ ngác mãi. Cô không sao tưởng tượng được, cô gái ngang ngược ngày xưa sẽ có ngày bệnh tật nằm trước mặt mình thế này, giọng nói như gió thoảng, dường như có thể đứt hơi bất cứ lúc nào.

Có vẻ như Lâm Nhược Hàm cũng hiểu cảm giác của Nhất Thế, cô ta nhìn đi chỗ khác, ánh mắt xa xăm không biết là nhìn về nơi nào.

Sau đó, Tống An Thần giải thích, lúc cô ta vừa chuyển viện đến, ca mổ của cô ta do anh tiếp nhận. Chỉ là lúc thấy anh, cô ta không đồng ý cho anh mổ, trong lòng anh cũng có áy náy bèn nhờ trưởng khoa Vương làm. Không ngờ chuyển tới chuyển lui cuối cùng vẫn do anh làm. Có lẽ Lâm Nhượng Hàm cũng biết chuyện này, lại thêm áp lực tâm lý nên thả lỏng hơn nhiều.

Vài ngày trước ca mổ của Lâm Nhượng Hàm, mọi chuyện đều do Nhất Thế sắp xếp. Mới đầu Lâm Nhượng Hàm không thèm nói tiếng nào, mặc Nhất Thế lo liệu nhưng ánh mắt thì cứ nhìn Nhất Thế chăm chăm. Nhất Thế ráng sức xem như không có gì, làm hết bổn phận của mình.

Mãi đến tối trước ngày diễn ra ca mổ, Nhất Thế và Tống An Thần cùng trực đêm, Nhất Thế rút kim giữ cô ta, Lâm Nhượng Hàm nói: “Chị đúng là cô gái khiến người ta hâm mộ.”

Nhất Thế ngẩng lên nhìn cô ta.

Lâm Nhượng Hàm ngược mắt, nhìn trắng tròn chiếu sáng trong đêm “Lần đầu tiên gặp anh Tống là ở sân bay, anh ấy theo ba đến đón tôi và mẹ. Từ xa, tôi nhìn thấy một cậu con trai rất đẹp, mắt to, liếc mắt một cái dường như tìm tôi tan chảy. Tôi không tin nhất kiến chung tình, càng tự cho mình tài giỏi, gặp qua không ít người đẹp trai nhưng chỉ một cái liếc mắt ngày ấy, tôi liền bị mê hoặc.”

Nhất Thế không biết nói sao, cô không nghĩ có ngày lại được nghe chuyện cũ của Lâm Nhượng Hàm.

“Đáng tiếc lại có cái gì mà thanh mai trúc mã, còn là một cô gái chẳng có gì, không điểm nào bằng tôi nữa.” Lâm Nhượng Hàm nhìn Nhất Thế, không phải chế giễu mà là cười khổ.

“Chẳng những vậy, lại là một cô gái gốc gác nghèo nữa.” Lâm Nhượng Hàm đột ngột ngẩng đầu lên, nhìn trần nhà đăm đăm, nhưng từ khóe mắt cô ta, một giọt nước lăn xuống, nức nở: “Mỗi lần cô thân thiết với bạn nam khác, cô biết anh trai khổ sở thế nào không? Bản thân cô lại kiêu ngạo, kiêu gì cũng không chịu bộc lộ ra.” Cuối cùng Lâm Nhượng Hàm cười giễu cợt “Cô đến nhà Hòa Tấn học bài, tên gốc ấy đi theo sau cô, chỉ vì muốn quá, sợ cô gặp chuyện. Mà tôi chỉ biết theo sau, nhìn tên gốc ấy, hèn mọn bảo vệ.”

“Có điều, anh Tống quả nhiên là anh Tống. Giữa trưa ngày hôm sau chặn đường Hòa Tấn đánh một trận. Tôi cho là để bỏ tức, ai dè anh ấy lại nói với Hòa Tấn, sau này phải dẫn chị về không được ở lại quá khuya. Cho dù tôi cũng phải đưa chị về nhà an toàn. Thế đấy, người đó có ý gì đây?” Lâm Nhượng Hàm nhếch môi cười nhưng mắt lại đầy nước “Anh ấy bảo vệ chị thế đấy...” Lâm Nhượng Hàm ngừng một chút, cười cười tự giễu “Tôi cho rằng chỉ cần tôi quật cường như chị, chọc tức anh ấy là được. Nhưng tôi quá xem trọng mình rồi, bất kể tôi ngang ngạnh thế nào, anh ấy đều bình thản nói không sao.”

“Chỉ có Diệp Nhất Thế mới khiến anh ấy đổi sắc, những cô gái khác trong mắt anh là cái gì chứ? Ánh mắt anh ấy chỉ đặt trên người Diệp Nhất Thế, bảo vệ chị thật kỹ càng.” Rốt cuộc Lâm Nhượng Hàm cũng quay sang nhìn Nhất Thế “Ngay cả ngày sinh nhật của tôi, tôi nghĩ mình có thể dẫn dất, anh ấy sẽ chú ý đến tôi một chút, kết quả...” Mặt Lâm Nhượng Hàm xám như tro tàn, không nói nữa.

Ngực Nhất Thế nặng trĩu, hoảng hốt.

Một hồi, tất cả đều trầm mặc.

Lâm Nhượng Hàm lại mở miệng “Chị nói nếu tôi quen anh Tống trước, chị là cái thá gì chứ?”

“Cô định nói gì cứ nói thẳng đi.” Lâm Nhượng Hàm gây sự, cô bắt đầu muốn dứt khoát.

Lâm Nhượng Hàm nhún vai tỏ vẻ vô tội: “Nghe nói hai người sắp kết hôn, chúc mừng thôi.”

Nhất Thế rung mình. Lâm Nhượng Hàm quẳng trái banh vải trong tay, thản nhiên nằm ngửa trên giường cười cười “Anh Tống nói, nếu quen tôi trước, chị vẫn là chị, vẫn là bà xã mà anh ấy muốn. Anh ấy cần chị, hoàn toàn không phải vì trách nhiệm, cũng không phải vì thanh mai trúc mã. Chỉ có một lý do, anh ấy không tìm ra được một Diệp Nhất Thế thứ hai, cô gái trong tim anh ấy.”

“Câu đó thật sự là Tống An Thần nói?” Trong ấn tượng của Nhất Thế, Tống An Thần đâu phải người biết ăn nói lãng mạn như thế.

Lâm Nhượng Hàm bật cười “Quả nhiên là thế.”

“...”

“Vẫn là chị hiểu anh Tống nhất... nguyên văn câu của anh ấy là, Diệp Nhất Thế sinh ra là để làm vợ Tống An Thần.”

Quả nhiên, vẫn là cái tên tự cho là nhất. Nhất Thế đen mặt, lại nhìn Lâm Nhượng Hàm, cứ cảm thấy kỳ quặc. Sao Lâm Nhượng Hàm lại tốt bụng nói với cô nhiều vậy?

Lâm Nhượng Hàm nhận thấy ánh mắt dò hỏi của cô, nhẹ nhàng đáp “Biểu hiện của chị mấy ngày nay khiến tôi hiểu ra rất nhiều. Chuyện năm đó, ai cũng không muốn nó xảy ra. Chẳng những tôi là người bị hại, chị và anh Tống cũng thế. Chẳng qua trùng hợp, hai người đều có tình cảm với nhau, thuận nước đẩy thuyền mà thôi. Tôi cứ mãi canh cánh trong lòng mà tinh thần bị dả kích nghiêm trọng. Tôi luôn khó chịu với chị, cư xử chẳng ra sao. Vốn mấy chuyện lật vật đó không cần phải do chị làm, chị cũng gánh hết. Quả thật chị chăm sóc tôi từng li từng tí, khiến tôi không có mặt mũi nào mà đi so đo nhiều như vậy nữa.”

Nhất Thế cười cười “Xóa tan hiểm khích rồi?”

“Không có, tôi vẫn chưa làm được.” Lâm Nhược Hàm thở dài “Hôm nay nói nhiều như vậy, xem như bồi thường cho chị đi. Cũng không biết còn sống đi ra ngoài được không.”

“Bệnh của cô không nghiêm trọng như cô tưởng đâu.”

“Ha ha, tôi tự biết mà.”

Nhất Thế cũng không tiện nói thêm. Là y tá, cô không thể ngồi ở phòng bệnh mãi, bèn cười trừ, ra khỏi phòng. Lâm Nhược Hàm nhìn cô đi, mặt tức thì trắng bệch, đau đến đổ mồ hôi lạnh. Bệnh này, cũng chỉ có bản thân biết.

Trục hết một đêm tới giờ giao ca, Nhất Thế ra khỏi bệnh viện, thấy số xe năm con số 8... cô mở cửa vào, chỉ thấy Tống An Thần đang hút thuốc. Cô rút điều thuốc nơi miệng anh ra “Sau này đừng hút nữa, tự sát từ từ đấy.”

“Cai không được.” Tống An Thần cười khế, nhéo má Nhất Thế. Khởi động xe, chuẩn bị lái, Nhất Thế lại túm lấy tay anh, “Cai thuốc đi mà.”

Tống An Thần nhú mày, tỏ ý cô quản quá nhiều.

Nhất Thế lè lưỡi “Bởi vì em ở cạnh anh rồi.”

Tống An Thần không nói, lặng lẽ nhìn cô mấy phút, sau đó lái xe, về nhà...

Vừa dừng xe trong bãi đậu xe, Tống An Thần không để Nhất Thế kịp trở tay, bỏ nhào qua ghì lấy cô mà hôn, hết sức hung hăng. Nhất Thế nhảy dựng lên, ứ ớ mấy tiếng liền bị nụ hôn nóng cháy của anh bịt mất.

Sức bùng nổ của cảm thú vĩnh viễn vượt xa người thường. Tống An Thần chính là đại diện điển hình cho cảm thú. Trên xe, anh chẳng để ý gì muốn trình diễn chuyện cảm thú, may mà Nhất Thế giữ vững lý trí, khó khăn lắm mới thờ được, nói với anh “Không được ở đây.”

“Anh thấy được.”

“...”

Năm giờ sáng, phương đông còn tối om om, chính là thời gian tuyệt diệu để làm chuyện xấu, nhất là chuyện mà cảm thú ưa làm.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Đại khái Nhất Thế không nghĩ sẽ gặp lại mẹ Lâm Nhược Hàm lần nữa. Người phụ nữ này vốn dĩ rất diêm dúa, cho dù tuổi đã hơn năm mươi vẫn còn theo trào lưu. Ngay phẫu thuật, bà ta mặc một bộ đồ bằng vải nỉ bó sát người, ngoài khoác áo lông cáo trắng đi tới, rất có dáng dấp của một phu nhân quý phái. Judy khoác cánh tay bà ta, hai người từ hành lang đi lại, khí thế lẫm liệt oai phong.

“Nhược Hàm, cậu đừng sợ nhé.” Judy tới cạnh giường Lâm Nhược Hàm, lộ vẻ lo lắng nhưng lại ra sức an ủi cô ta.

Lâm Nhược Hàm né cánh tay ân cần của Judy, đưa mắt nhìn bà Lâm “Mẹ, sao mẹ lại từ thủ đô đến đây?”

“Kêu con đừng đến thành phố B, cái chỗ không may mắn này, lại gặp phải kẻ xui xẻo.” Bà Lâm rất tức tối, băng quơ liếc Nhất Thế, ánh mắt chán ghét cùng cực.

Nhất Thế làm như không nhìn thấy ánh mắt ác ý của bà ta, chỉ nói với Lâm Nhược Hàm “Phẫu thuật lúc mười giờ rưỡi, sớm trước nửa giờ.”

Lâm Nhược Hàm gật đầu. Bà Lâm chen vào: “Bác sĩ chính là ai? Có lai lịch thế nào?”

Lâm Nhược Hàm hơi bất lực: “Mẹ ~”

Nhất Thế đáp: “Tống An Thần.”

Dường như bà Lâm rất bất ngờ, cứng ngắc quay đầu nhìn Lâm Nhược Hàm, bộ dạng hận không thể mài sắt thành kim “Con... chẳng lẽ còn chưa dạy dỗ đủ sao? Chẳng lẽ còn muốn mất mặt lần nữa?”

“Mẹ, anh ấy là bác sĩ, con là bệnh nhân, chỉ thế thôi.” Đột nhiên Lâm Nhượng Hàm một mồi miết trán, ánh mắt lộ vẻ bất lực.

Lúc này những y tá khoa mổ khác bước vào, xem ra bắt đầu chuẩn bị mổ rồi.

Những người còn lại bị mời ra ngoài chờ. Nhất Thế định đi, bà Lâm đột nhiên lên tiếng: “Ba mẹ cô khỏe chứ?”

Cũng không rõ là hỏi khách sáo hay là có dụng ý khác. Nhất Thế lấy thân phận hậu bối, đáp: “Mẹ tôi đã qua đời sáu năm trước rồi, ba tôi hiện tại rất khỏe.”

“Mẹ cô chết rồi? Ba cô được thả rồi?”

Nhất Thế hơi sùng sốt, sao bà Lâm biết ba cô bị đi tù? Cô gật đầu, còn chưa kịp hỏi thêm, Lâm Nhượng Hàm đã bị đẩy ra. Sự chú ý của bà Lâm cũng dời đi, Nhất Thế thừa dịp này lặng lẽ đi về.

Nhất Thế trở lại vị trí làm việc, chờ tan tầm. Triệu Cát Tường đến giao ca cho cô cũng đã thay đồ, mặc đồ y tá ra ngồi xuống cạnh Nhất Thế: “Ba ngày nữa làm cô dâu rồi, có căng thẳng không?”

“Căng thẳng gì cũng qua rồi...”

“Nói cũng phải, kết hôn cũng hơn hai tháng rồi, nhiệt độ đều hạ hết.” Triệu Cát Tường sán lại gần, tám chuyện “Vừa nãy tớ nghe một y tá trong phòng thay đồ nói, bác sĩ Ngôn sắp về nước rồi.”

Nhất Thế ngạc nhiên nhìn Triệu Cát Tường, mới có ba tháng thôi, học xong rồi sao?

“Tớ nghĩ, nhất định là về dự lễ cưới của cậu.”

“Sur huynh không nói với tớ.” Nhất Thế có phần không yên tâm. Hình như dạo này cô hơi “thấy sắc quen nghĩa”, không đọc tin nhắn hoặc kiểm tra hòm thư. Đúng như Triệu Cát Tường nói, Nhất Thế trở về mở máy tính lên xem. Trong hộp thư có mấy bức chưa đọc, đều là của sur huynh. Nội dung đa số là hỏi thăm sức khỏe và tình hình gần đây, bức mới nhất mới nói cho Nhất Thế biết, anh trở về làm thủ tục di dân.

Ba của Ngôn Hoành là nhân viên ngoại giao, rất nhiều việc đều hợp logic. Nhất Thế cũng không ngoại lệ, chỉ cảm thấy quá đột ngột, nói đi là đi? Cô bèn viết cho sur huynh một bức thư, gửi xong Nhất Thế cũng không nghĩ nhiều, chui thẳng vào chăn chờ Tống An Thần về.

Sáng sớm ngày hôm sau, điện thoại của cô reo lên. Nhất Thế mơ mơ màng màng muốn mở mắt nhưng không cách nào hé ra được, mò loạn trên đầu giường, lại nghe thấy giọng nói thoải mái của người đàn ông bên cạnh: “A lô? Phải, tớ qua cô ấy một quả, được, bye bye.”

Nhất Thế ngẩng đầu nhìn Tống An Thần đã tắm rửa sạch sẽ, cả người khoan khoái: “Ai gọi vậy?”

“Ngôn Hoành.” Tống An Thần đưa quần áo cho cô, Nhất Thế che chắn, bờ vai trắng nõn lộ ra, mặt mày hồng hào. Cô ho khẽ “Sao anh không để em nghe?”

“Thấy em còn ngủ.”

Cút chó! Lúc đó rõ ràng cô hơi hé mắt nhìn anh, mà Tống An Thần còn nhìn cô cả buổi, chẳng lẽ có người mở mắt ngủ?

Nhất Thế giật lấy điện thoại, ấn số của sur huynh, đầu kia vang lên giọng nói ngờ vực: “A lô?”

“Sur huynh.” Cười tươi rồi hỏi “Về nước rồi à?”

“Ừ, vừa xuống máy bay sáng nay, có điều hình như quấy rầy giấc ngủ của em rồi.” Giọng nói ôn hòa, mềm dịu như nước. Đầu này Nhất Thế cười thẹn thùng, hơi mắc cỡ “Không có đâu, tại em ưả nằm lì trên giường thôi.”

“Hôm nay có đi làm không?”

“O.” Nhất Thế đột nhiên mơ hồ, không nhớ được rốt cuộc mình có đi làm không, lại thấy Tống An Thần ngồi trên giường nhìn mình không vui.

Nhất Thế che ống nghe, khẽ hỏi Tống An Thần “Anh xin nghỉ chưa?”

“Xin rồi.” Tống An Thần bực mình.

Nhất Thế nói vào điện thoại “Hôm nay không đi làm. Có điều định cùng Tống...” Nhất Thế chưa nói xong liền cảm nhận được ánh mắt lạnh như băng của Tống An Thần, vội vàng nuốt mấy từ “Tống An Thần” sắp ra khỏi miệng xuống, hơi ảm ức sửa lại “cùng ông xã về kết hôn.”

Đầu kia trầm mặc hồi lâu “Lúc nào kết hôn?”

“Hai ngày nữa... bữa nguyên đán ấy.”

“Anh về đúng lúc thật, nhất định sẽ tham dự.” Giọng nói bên kia hơi xấu hổ “Tân hôn vui vẻ.”

“Cám ơn anh.” Đường như cuộc nói chuyện trở nên cứng ngắt, ngắt điện thoại cũng không rõ là cảm giác gì nữa. Tống An Thần ngồi bên cạnh hình như cảm thấy không khí hơi lạ lùng, sắc mặt giãn ra, xoa đầu Nhất Thế “Đi tắm đi, hôm nay đi thành phố A đón các ba.”

“Dạ.”

Hai người về đến thành phố A, mạnh ai về nhà nấy. Nhất Thế vừa mở cửa ra liền bất ngờ. Cô không tưởng được, trong nhà có khách, lại càng không ngờ người đó là Ngôn Hoành, sư huynh không hề quen biết gì với ba cô.

Ông Diệp thấy Nhất Thế về, nói với Ngôn Hoành đang ngồi trên sofa: “Vừa nhắc đã thấy, con bé này liền về.”

Ngôn Hoành mỉm cười nhìn Nhất Thế đang kinh ngạc. Nhất Thế bước lên, cười khẽ “Sư huynh, sao anh lại đến đây?”

“Hôm nay anh cũng không đi làm, rảnh rồi không có việc gì chạy tới đây thăm bạn.”

“Bạn?” Nhất Thế ngạc nhiên nhìn ba, thấy ông ừm khuất nói: “Ba vô tội. Sư huynh con đem quà đến.”

Nhất Thế giật mình nhìn qua, Ngôn Hoành cười ảm áp: “Không lẽ anh không nên đến? Chịu thôi, hôm nay em bận mà.” Nói đến cuối, giọng có vẻ ảm ức. Nhất Thế khóc dở mếu dở.

Ông Diệp không quá rầy họ nói chuyện, kiếm cớ chuồn qua nhà ông Tống.

Lúc trong phòng chỉ có hai người, Ngôn Hoành hỏi: “Hôn lễ tổ chức ở đâu?”

“Tống An Thần nói ở thành phố B, làm khá lớn, kỳ thật em thấy rất rườm rà.”

“Hôn lễ làm to mới tốt, để ai cũng biết hết. Nếu có gì ngoài ý muốn, không thể đòi ly hôn là ly hôn được.” Ngôn Hoành chọc, nháy mắt với Nhất Thế. Nhất Thế ngẩn ra, kể đó bật cười. Chuyện tương lai, cô cũng không biết có gì ngoài ý muốn không nữa.

Đột nhiên Ngôn Hoành cảm khái: “Tiểu sư muội, thời gian trôi qua nhanh thật. Nhớ năm đó lần đầu tiên gặp em, em còn ngây thơ như thế, hôm nay đã sắp gả cho người ta rồi.” Ngôn Hoành nhắc tay lên, theo thói quen xoa đầu Nhất Thế, không dè lại bị Tống An Thần vừa bước vào bắt gặp. Có điều lần này anh không có vẻ lạnh băng như ban sáng nữa, ngược lại mặt mày hòa nhã đi vào, nghênh ngang ngồi xuống cạnh Nhất Thế ôm cô, nói với Ngôn Hoành: “Bác sĩ Ngôn, học ở nước ngoài sao rồi?”

“Nhờ ơn cậu, có triển vọng.” Ngôn Hoành vẫn nói năng hòa nhã như cũ, mỉm cười.

Hiển nhiên, không ai vừa mắt đối phương, ngoài mặt không nói nhưng nghe giọng điệu là biết. Ngôn Hoành cũng thức thời, ông chủ không hoan nghênh vị khách là anh, anh ngồi lý ở đây làm gì? Tất nhiên là kiếm cớ chào từ biệt rồi.

“Sư huynh, sao đi sớm vậy?” Nhất Thế không biết hai người ngoài mặt thì hòa bình, trong bụng lại ngầm ngầm bài xích đối phương, còn cho rằng hết sức thân thiết.

“Tôi tiễn anh.” Tống An Thần lúc này hết sức nhiệt tình, bước lên chắn trước mặt Nhất Thế, cười cười với Ngôn Hoành.

Ngôn Hoành nhếch miệng cười, nói với Nhất Thế “Tiểu sư muội, anh đi đây.” Rồi nhìn Tống An Thần chằm chằm “Vây làm phiền cậu.”

“Không có gì.”

Cái gọi là tiễn Phật tiễn tới Tây Thiên. Tống An Thần rất tin tưởng câu này. Đưa Ngôn Hoành xuống lầu, đột nhiên Ngôn Hoành mở miệng: “Chúng ta đi chỗ nào đó uống trà, nói chuyện đi.”

Tống An Thần nhú mày, không đồng ý.

“Cười người ta vào cửa tới nơi rồi, còn lo cái gì nữa?” Ngôn Hoành cười như không cười, có ý châm chọc. Lúc này Tống An Thần mới gạt đầu, trả đũa lại “Chỉ sợ có người phá ngang.”

“Yên tâm, cả đời này tôi cũng không có khả năng.” Thành linh, giọng Ngôn Hoành hơi xót xa, khiến người ta khó mà đoán được, vừa bất lực vừa tiếc nuối. Tống An Thần bị tâm tình của anh làm cho thảng thốt.

Hai người tìm đại một quán trà ngồi xuống, mới đầu cả hai đều im lặng. Uống mấy hớp, miệng không còn khô nữa, không nói thì không ổn. Ngôn Hoành chủ động mở miệng trước “Cậu biết tôi gặp Nhất Thế lần đầu tiên ở đâu không?”

“Nhất Thế có nói, lúc đón sinh viên mới, anh đón cô ấy.”

“Thật ra không phải.” Ngôn Hoành hơi cười “Là ở bệnh viện.”

Tống An Thần sững sờ, ánh mắt không che giấu được kinh ngạc. Thông minh như anh, đương nhiên biết cô đến bệnh viện làm gì.

“Lúc ấy, tôi có một bạn học thực tập ở khoa sản, nhờ tôi đem đồ qua, tôi mới tới khoa sản. Một nữ sinh tay xách nách mang hành lý, nhìn không giống đi du lịch mà là đi dọn nhà. Cô bé ngồi trên dây ghế trước hành lang khoa sản, tay cầm một tờ giấy, ánh mắt đầy bất an, hoảng sợ, giống như một con thỏ bị kinh hãi. Muốn phát điên, lo lắng hãi hùng.”

Tổng An Thần không nói nên lời.

“Lúc đó tôi nghĩ, chắc cô bé này bị bệnh gì khó nói? Kết quả một y tá từ phòng nạo thai bước ra kêu cô ấy vào, tôi mới biết chẳng có gì.” Ngôn Hoàn cười bất lực “Chuyện vốn là như vậy, chẳng có gì. Chỉ là chuyện kể tiếp, quá bất ngờ.”

Ánh mắt Tổng An Thần nhấp nháy, thậm chí hơi căng thẳng. Chuyện Nhất Thế từng mang thai, Nhất Thế không muốn nói, anh cũng không đi chọc vào lỗ thùng ấy, chỉ biết đơn giản là cô từng mang thai, nhưng đứa nhỏ không có.

Đương nhiên là nghĩ đến, phá thai rồi.

“Nhất Thế theo cô y tá vào nhưng chưa tới nửa phút đã xông ra, xách đồng hành lý vội vội vàng vàng bỏ đi.”

Tổng An Thần sững sờ, anh hiểu rồi. Lần ấy, Nhất Thế thay đổi ý định giữa chừng, không có phá thai.”

Ngôn Hoàn nói tiếp càng khiến Tổng An Thần đau xót: “Con của Nhất Thế, là sảy tự nhiên.”

Tổng An Thần ngây ngốc cười khổ nhìn Ngôn Hoàn. Ngôn Hoàn nói: “Lúc huấn luyện quân sự cho sinh viên mới, cô ấy cứ xin nghỉ. Sĩ quan huấn luyện bực lên, phạt cô ấy chạy quanh thao trường mười mấy vòng, cũng vì mười mấy vòng ấy mà đứa bé mất. Cô ấy là cô gái kiên cường, tự mình giải quyết chuyện sinh non, sau đó huấn luyện bình thường. Không ngờ sinh non không xử lý sạch sẽ, cuối cùng không thể không lên lút đi nạo tử cung.”

“Chuyện đó, cô ấy nói với anh?” Giọng Tổng An Thần khàn khàn, anh chưa từng biết Nhất Thế không hề muốn bỏ con, càng không ngờ đứa bé ấy lại mang đến phiền phức cho cô như vậy.

“Không có, là bạn tôi, lúc đó thực tập ở khoa sản nói cho tôi biết.” Ngôn Hoàn còn nhớ người bạn nhiều chuyện của anh khi nhắc tới Nhất Thế đã giật mình thế nào, còn nhớ rõ câu nói đó “Mấy ngày trước, có một cô bé tới nạo tử cung. Cậu không thể tưởng tượng được đâu, vì chạy bộ mà sinh non, còn tự mình giải quyết. Thế mà cô bé ấy nói rất thần nhiên, đi toilet, ra máu, đứa bé trôi ra theo, tôi tưởng không sao. Trời ạ, cô bé đó đúng là quá tự tin vào mình mà.”

Mà anh cũng bị Nhất Thế làm hoảng sợ, sao cô không biết yêu thương mình như thế? Nạo tử cung làm tử cung tổn thương rất lớn, vốn không cần phải nạo.

Tổng An Thần cứ im lặng, cuối cùng lãnh đạm nói: “Cám ơn anh đã nói cho tôi biết.”

Ngôn Hoàn mỉm cười, tận sâu trong đáy lòng còn một bí mật không ai biết.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Phiên ngoại: Sư huynh Ngôn Hành

Lần đầu tiên Ngôn Hành nghe đến tên Nhất Thế không phải là vào ngày nhập học mà nhờ một cơ hội ngẫu nhiên. Năm đó nghỉ hè, anh về nhà ở thủ đô. Ba anh là nhân viên ngoại giao, tháng trước nhận quyết định chuyển đến Mỹ, chức vụ tăng hai bậc, chuyện đáng ăn mừng. Mẹ Ngôn Hành là người vui nhất, bởi vì bà rất sinh ngoạiại.

Một tối, di chuyển nhà đến thành phố B trở về, khốc như mưa trước mặt mẹ Ngôn Hành. Anh vốn không thích quan tâm chuyện không đâu, thức thòi trốn về phòng chơi vi tính.

Không biết chơi bao lâu, khát nước, muốn xuống lầu rót ly trà, đi ngang qua phòng khách nghe được một câu: “Chị họ, chị nói anh rể giúp em trị Tổng Chính và tên Diệp Thiên Minh kia đi. Một thời gian nữa bọn chúng sẽ tranh cử, em muốn cả hai thân bại danh liệt. Thiếu chút nữa thì em mất Nhượng Hàm rồi, nó là cuộc sống của em đó. Nếu không có con yêu tinh Diệp Nhất Thế bám lấy thẳng nhà họ Tổng, Nhượng Hàm nhà em cũng không ra nông nổi này. Mỗi lần nhìn vết sẹo trên tay Nhượng Hàm, lòng em đau như dao cắt. Con ranh chết tiết Diệp Nhất Thế kia không biết bây giờ vui cỡ nào nữa, hại con gái em thành thế này.”

Mẹ Ngôn Hành an ủi: “Chuyện này chị nói anh rể lưu ý một tiếng là được ấy mà.”

Ngôn Hành đứng ngoài cửa, trong đầu vang lên mấy chữ máu chó: ba anh định trừng trị người khiến di không vừa mắt, tên là Tổng Chính và Diệp Thiên Minh. Còn có một con yêu tinh tên Diệp Nhất Thế, chỉ thế mà thôi.

Sau đó, Ngôn Hành cũng bỏ qua chuyện vô tình nghe được kia, anh vẫn là đứa con ngoan trong nhà, nghỉ hè như bình thường. Mãi đến... gần hết hè,

anh đang xem ti vi thì có điện thoại gọi đến, là di anh. Anh đưa điện thoại cho mẹ cũng đang ngồi xem ti vi.

“Tên Tổng Chính này không tệ, tìm không ra thói xấu gì nhưng Diệp Thiên Minh thì có tỳ vết, tham ô một trăm ngàn, từ điểm đó có thể bói ra chuyện.”

Đầu dây bên kia vọng đến tiếng nghiêng răng nghiêng lợi ác độc “Bói càng lớn càng tốt, hóa ra thằng cha phúc đức như thế, chẳng trách dạy được đứa con gái như vậy. Cha nào con nấy. Hừ...”

Lần đầu tiên Ngôn Hành thấy di như thế. Trong ấn tượng của anh, di là người phụ nữ ăn nói phách lối hơn nữa rất sĩ diện, tuy thỉnh thoảng hơi chua ngoa nhưng cũng không phải loại người mượn tay báo thù gì đó, chưa từng thấy di phần nộ chửi rủa người khác như thế bao giờ.

Hơn nữa, Ngôn Hành luôn nghĩ mẹ anh cũng không phải người ưa lo chuyện bao đồng. Trong đó nhất định có vấn đề gì? Ngôn Hành đưa mắt hỏi dò mẹ vừa ngắt điện thoại, ánh mắt mang theo sự tìm tòi, lộ vẻ ngạc nhiên.

Mẹ Ngôn Hành trề môi: “Di con tức điên rồi, chỉ nhắc tay mà thôi.”

Ngôn Hành vẫn nghi hoặc nhìn mẹ.

“Em họ con bị cưỡng hiếp rồi, chỉ vì Diệp Nhất Thế.”

Cuối cùng anh cũng biết. Em họ không thân quen với anh, chỉ gặp mặt có mấy lần bị người ta làm nhục, vì Diệp Nhất Thế, một con yêu tinh. Mẹ vì tình nghĩa chị em, nhờ ba xử lý gia đình con yêu tinh kia. Lúc ấy, anh chỉ hờ hững buông một tiếng “ồ”, ánh mắt bình thản, hoàn toàn không quan tâm. Thật sự, việc đó, anh là người ngoài cuộc, một người qua đường xem kịch bình thường.

Đến khi vô tình gặp người anh vẫn cho là yêu tinh kia.

“Diệp Nhất Thế.” Một y tá từ phòng nạo thai đi ra, gọi lớn.

Lúc anh thấy cô bé con nước mắt lưng tròng, co rúm trong một góc, bên người tay xách nách mang bao lớn bao nhỏ ngẩng đầu lên, luống cuống nhìn chung quanh, anh nghĩ, đây mà là yêu tinh sao? Không giống, không giống chút nào.

Dáng vẻ yêu tinh không phải như vậy. Trong tưởng tượng của anh, yêu tinh phải có đôi mắt hồ ly, gương mặt tươi cười quyến rũ, ánh mắt hút hồn, bộ dạng lẳng lơ, Không giống bộ dạng như con nai con bị thương, lo lắng sợ hãi, tội nghiệp vô cùng trước mắt.

Lòng anh không ngừng phủ nhận. Tuy vậy anh biết cái tên Diệp Nhất Thế này... rất đặc biệt.

Ngôn Hành lúc đó, chỉ hơi cảm khái một chút. Con gái, đến phòng phá thai, cộng thêm dáng vẻ cô, chắc hẳn là mang thai ngoài ý muốn, có lẽ là thiếu niên không biết gì mà mắc sai lầm, giận dữ bỏ nhà đi hoặc là sợ ba mẹ mắng mà trốn đi?

Trong khi anh lấy tâm lý của người quan sát mà suy đoán, cô bé ấy lại bỏ chạy, ánh mắt hoảng sợ ấy thoáng hiện sự trân trọng khiến người ta không nắm bắt được, dường như cô không muốn bỏ đứa nhỏ.

Anh thẳng thốt, ngạc nhiên bởi cô gái này.

Mỗi lần nhớ lại, Ngôn Hành không khỏi cười khổ. Thật ra Diệp Nhất Thế đúng là tiểu yêu tinh, cô không có dáng vẻ phong tình ma mị khiến đàn ông dâng lên xúc động nguyên thủy nhất, mà là tinh linh cần xương nuốt cốt, từng chút một xâm nhập vào cốt tủy.

Còn anh, không có duyên phận với tiểu tinh linh này. Cô có quá khứ của cô, không có anh trong đó. Anh bỏ lỡ những năm tháng tươi đẹp đơn thuần nhất trong đời cô, mà trên người anh lại mang theo máu tanh.

Anh biết mình và cô không có duyên nợ.

Khi anh nhận được danh sách tân sinh viên do cán sự đưa, trên đó xuất hiện cái tên Diệp Nhất Thế, đến từ thành phố A, tìm anh đập rợn lên, cảm giác sợ hãi không rõ nguyên nhân. Tiểu yêu tinh đó, lại có ngày xuất hiện cùng anh.

Ngôn Hành đứng chờ ở cửa trường học, nhìn thấy một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn xách một đồng hồ đặc lẻ từng bước tới. Anh cứ thế nhìn cô, đau lòng không nói nên lời.

Tiểu yêu tinh, hóa ra khiến người ta đau lòng đến thế.

Ngôn Hành không biết mình bị làm sao nữa? Rõ ràng sau này có thể không liên quan gì nhau, anh lại lừa cô, nói mình là đồng hương, xin cô số điện thoại. Anh không biết anh bị gì nữa, chỉ biết anh hơi khó chịu, không cách nào dẫn xuống mong muốn giải quyết mọi chuyện thay cho cô, để cô không phiền não nữa, chỉ mong cô tốt hơn.

Ngôn Hành không tin nổi, bề ngoài yếu đuối như thế, đối mặt với việc sinh non cô lại trấn tĩnh như vậy. Có lẽ đó là bí mật sâu kín nhất trong lòng, cô không muốn người khác biết, cố gắng giữ bình thản, song chung quy giấy không gói được lửa.

Anh biết, càng đau lòng hơn.

Anh nghĩ, vì chuyện đó, anh không bỏ rơi cô được.

Có lúc, anh thường nghĩ, vì sao lại đau lòng cho cô như thế? Là vì lần đầu tiên nghe thấy tên cô đã phán cô là yêu tinh, đến khi gặp mặt lại thấy khác xa so với tưởng tượng? Hay là vì ngày đón tân sinh viên, nhìn cô vất vả lê từng bước từ đằng xa? Hoặc cũng có thể, là khi anh đi tới trước mặt, tiện tay nhắc hành lý của cô lên, hỏi bằng quơ “Em tên gì?”

“Diệp Nhất Thế.”

Có lẽ, vì ba chữ không thể đề cập đó. Diệp Nhất Thế... tiểu yêu tinh đó.

Anh biết rõ không có khả năng. Lốp kén đó không thể bóc ra, cũng tuyên bố rõ ràng, anh và cô tuyệt đối không có khả năng.

Một người vốn dĩ là khách xem kịch, đặt chân vào show diễn, kết cục sớm đã định sẵn rồi. Nhưng vì sao Nhất Thế lại hỏi: sư huynh, anh thích em sao?

Ngôn Hành không cách nào trả lời. Anh chưa từng nghĩ ngày này sẽ đến, anh chỉ muốn tốt với cô, vậy là đủ rồi. Anh luôn ép mình không được nghĩ đến, rốt cuộc có thích tiểu yêu tinh không. Anh muốn bứt ra, vì thế năm cuối cùng anh chăm sóc cô, nói mình có bạn gái rồi.

Có lẽ anh tự lừa mình dối người, anh biết rõ bản thân hơn ai hết, mình quyến luyến tiểu yêu tinh tới mức nào?

Cách biệt vài năm, anh cho là mình đã buông được, mẹ sắp xếp cho anh một cô gái con nhà cán bộ cao cấp, hiền thực nhã nhặn, không tệ. Anh cũng không có yêu cầu gì, luôn luôn hờ hững, với chuyện này cũng là gió thoảng mây trôi. Chỉ có tiểu yêu tinh trong lòng mới khiến anh thoáng thương tiếc.

Cô gọi điện thoại cho anh nói, cô muốn đến thành phố B.

Anh nói tiếp lời cô: anh cũng ở thành phố B. Thật ra anh về quê, có điều quê anh ở thủ đô mà thôi. Thậm chí không có lấy một chút chân chừ, anh bay ngay tới thành phố B, sắp xếp sẵn mọi thứ, chờ tiểu yêu tinh của anh.

Anh chỉ muốn bù đắp mọi khổ sở trước đây của cô, chỉ thế mà thôi, không có yêu cầu gì.

Ngôn Hành biết trúc mã Tống An Thần của cô. Anh nghĩ, rốt cuộc anh cũng có thể xuống đài. Bởi vì, cùng là đàn ông, anh nhìn thấy rất rõ ràng, ánh mắt phức tạp đó có bao nhiêu thâm tình.

Anh nghĩ, anh thua không hẳn vì thâm tình mà thua bởi thời gian, thua bởi ông trời khéo trêu ngươi. Anh sẽ không bao giờ thắng thì thua cái gì? Vì thế, khi bọn họ làm việc chung, anh chỉ đơn giản cười, và cười, cười đến nỗi mắt híp lại thành một đường thẳng.

Gương mặt tươi cười, hoa xuân đua nở.

Ngôn Hành cảm thấy Tống An Thần là tên đàn ông nhỏ nhen. Đúng là một kẻ rất hẹp hòi. Anh chỉ đơn giản là sư huynh của cô mà thôi, thế mà cậu ta vẫn không yên tâm. Tình nguyện bỏ qua cơ hội tốt như thế, chấp tay nhường cho anh, đẩy anh đi thật xa.

Vốn dĩ danh sách đi Pháp du học điền tên anh ta, học trò đặc ý của giáo sư Chu nhưng cậu ta lại từ chối, chỉ đích danh anh thay thế. Anh biết chuyện, muốn cười mà cười không nổi, đặc biệt là cảm thấy người sáng suốt như Tống An Thần sao lại trẻ con như thế, sốt ruột đuổi tình địch đi? Mặt khác anh cũng có phần bất lực, chỉ ít cậu ta có quyền bảo vệ lãnh thổ của mình, còn anh, cái gì cũng không có.

Ngôn Hành gần như không có ý kiến, rồi đi, có lẽ là cho mình thời gian giải thoát tốt nhất. Không phải có người nói, thời gian là liều thuốc chữa lành vết thương tốt nhất ư? Anh nghĩ, mình cũng nên kiểm chứng lời khuyên đó.

Ở Pháp, anh học rất nhiều, sinh hoạt cũng rất phong phú. Mỗi ngày đều mở hộp thư viết cho cô kể những chuyện vụn vặt hàng ngày, dù cô không trả lời, anh vẫn mở hộp thư mỗi tối, sau đó lại viết thư gửi đi. Nó đã thành thói quen, thói quen của anh đối với cô.

Đến khi mẹ nói Nhượng Hàm bị bệnh, đúng chứng bệnh thuộc chuyên môn của anh, kêu anh về một chuyến, người nhà vẫn yên tâm hơn. Kỳ thật, anh đã về thành phố B từ lâu nhưng không nói cho cô biết. Điều trị cho Lâm Nhượng Hàm ở bệnh viện Hòa Hiệp mấy ngày, rốt cuộc vẫn không nhìn được mà nói cho Nhượng Hàm biết một số chuyện, liên quan đến Nhất Thế. Nhượng Hàm rất thê thảm nhưng không phải chỉ mình cô ấy là người bị hại. Vì cô ấy, có khả năng cả đời Nhất Thế không thể có con, nhà tan cửa nát. Còn Tống An Thần mấy năm nay cũng chẳng khá hơn. Cần gì tiếp tục hận thù chứ.

Nhượng Hàm không nói gì, chỉ bảo anh “Giúp em làm thủ tục chuyển viện, em muốn đến bệnh viện số 3, nằm ở khoa Tống An Thần.”

Ngôn Hành mỉm cười gật đầu.

Tiểu yêu tinh kia, chắc hẳn tốt đẹp rồi.

Anh nghĩ, có lẽ anh sẽ không về thành phố B nữa, ở đó không có nhà anh, không có cội nguồn. Cái gì cũng không. Anh nghĩ, anh nên đi một chuyến, gặp một người, người đàn ông vì người nhà anh mà chịu khổ.

Ba của Diệp Nhất Thế, Diệp Thiên Minh.

Khi anh gõ cửa, giây phút nhìn thấy một ông già tinh thần quắc thước ra mở, tâm tình căng thẳng của anh thả lỏng đi rất nhiều, có thể nói là vui sướng, anh nói mình là sư huynh của Nhất Thế, vì sắp ra nước ngoài, nóng lòng tặng quà cưới nên mới đến đây.

Sau đó anh và Diệp Thiên Minh nói rất nhiều chuyện. Diệp Thiên Minh là người đàn ông rất khéo miệng, mỗi lần Diệp Thiên Minh cười với anh, anh cứ cảm thấy áy náy, tảng đá trong lòng không cách nào gỡ bỏ, để anh không thở được.

Anh cảm thấy có một số chuyện không cách nào cho qua được, cho dù mỗi cuộc tội thì vẫn không vượt qua được chính mình. Anh chính là người như thế, không thể mắc nợ được.

Gặp lại tiểu yêu tinh, gương mặt cô sáng ngời hạnh phúc, thấy anh hình như rất phấn khởi. Anh cảm thấy như vậy là tốt rồi, cô vui mừng khi gặp anh đã là hạnh phúc lớn nhất của anh rồi.

Tổng An Thần vẫn bộ dạng cũ, không cho phép anh dây dưa bảo bối của cậu ta. Anh cũng biết điều, thế là cáo từ ra về. Ít nhất mục đích của anh đã đạt được, có thể yên tâm đi rồi. Mặc dù thi thoảng cảm thấy trĩu lòng, khó chịu một hồi.

Anh biết Tổng An Thần rất tốt với cô nhưng anh nghĩ, hai người sống chung thì nên để người kia biết mình từng khổ vì đối phương ra sao. Trước đây Nhất Thế khổ thế nào, Tổng An Thần có quyền biết chân tướng, song với tính cách của Nhất Thế nhất định sẽ không nói ra. Coi như anh nhiều chuyện một lần đi, dù sao cũng rảnh mà. Lần này chính là cơ hội ngàn năm khó gặp.

Anh đem toàn bộ chuyện Nhất Thế sinh non ở miền bắc nói ra hết, chính mắt nhìn thấy người đàn ông trước mặt hơi biến sắc.

“Cám ơn anh nói cho tôi biết.” Tổng An Thần rất bình tĩnh. Anh biết, tính Tổng An Thần như vậy, hiển nhiên trong lòng không phải. Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, ánh mắt cậu ta lóe lên chút bi thương nóng ruột, đau xót, một loạt tâm tình phức tạp anh đều rất quen. Bởi vì anh từng thể nghiệm qua, không ai có thể cảm nhận được tâm tình đó ra sao.

Anh không nói toàn bộ sự thật, anh sợ nếu biết chân tướng, tiểu yêu tinh của anh sẽ không đếm xỉa đến anh nữa. Hiện giờ anh chỉ muốn, tiểu yêu tinh nhìn thấy anh sẽ cười, vậy là được.

Vì thế, anh muốn vui bí mật này vào tận đáy Đại Tây Dương, vĩnh viễn không ai biết.

Diệp Nhất Thế vẫn là tiểu yêu tinh, là sư muội của anh. Còn anh, cả đời này là sư huynh của cô ấy...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Tổng An Thần hết sức đau lòng cho Nhất Thế. Về đến nhà, anh thấy ông Diệp và Nhất Thế đang nói chuyện, khuôn mặt mỉm cười sáng lạn lạ thường, nhàn nhạt nhưng lại thoải mái như thế. Tổng An Thần không khỏi cười theo. Đáy lòng âm thầm hạ quyết tâm, tuy đã sớm xác định trong lòng nhưng lúc này anh biết, quyết tâm đó đã vững như đá tảng không thể chuyển dời.

Anh hít sâu một hơi, đi đến trước mặt Nhất Thế đang vừa nói vừa cười, nhẹ nhàng chắn trước mặt cô, động tác thân thiết tự nhiên như thế, không hề e dè trước mặt ông Diệp. Ông Diệp giật mình vì Tổng An Thần đột nhiên xuất hiện, kẻ đó cười khò: “An Thần, sao con xuất quỷ nhập thần như thế? Tự nhiên từ đằng sau hiện ra.”

Tổng An Thần đáp: “Không phải tại ba với vợ con nói chuyện quá vui vẻ, bỏ mặc mình con sao.” Anh cố ý nói giỡn, làm ông Diệp cười ha ha, hết cách với anh “Chắc chắn, cái miệng của An Thần vẫn cứ sắc bén như thế, lại còn nhỏ nhen nữa, nói quanh co bảo ba giành vợ con nữa chứ.”

“Ba...” Nhất Thế nũng nịu, định dùng ánh mắt quở trách Tổng An Thần. Vừa quay đầu, Tổng An Thần nhanh như chớp tặng cho cô một nụ hôn, sau đó mặt dày nói: “Nhận phần thưởng của bà xã rồi nhé.”

Nhất Thế đột nhiên vô lực, đối với người mặt dày nào đó, cô chịu thua, hoàn toàn không có cách đối phó.

Tối ấy, Tổng An Thần kiên trì muốn qua đêm trong phòng Nhất Thế, nói như lời cảm thú là “Giường này có mùi của bà xã.”

Nhất Thế lờ mờ anh “Mùi gì?”

“Mùi lửa dục đốt người.” Tổng An Thần cười tít mắt, đôi mắt khép lại thành sợi chỉ, nhìn đặc biệt giống con hổ đang cười. Nhất Thế ớn lạnh. Cô sớm lãnh đủ kết cục của việc cảm thú người thấy mùi lửa dục đốt người rồi, đủ biểu hiện hết. Song tối nay, Tổng An Thần chỉ ôm chặt Nhất Thế, không làm gì hết.

Nhất Thế càng muốn > < hơn. Tổng An Thần không làm chuyện cảm thú nhưng ôm cô chặt quá, ngủ không được. Cô mở mắt nhìn anh, phát hiện Tổng An Thần cũng đang nhìn cô đắm đắm. Nhất Thế hơi bất ngờ “Sao anh chưa ngủ?”

“Không phải em cũng chưa ngủ sao?” Tổng An Thần vận lại.

Nhất Thế ghen hòng, cô không nói nên lời, lý do vì sao chưa ngủ.

Lần này, Tống An Thần rất ngoan, anh không phát huy tiềm năng làm cảm thú của mình nữa mà mỉm cười ôm Nhất Thế, hơi cảm khái: “Nhất Thế, chỗ này anh từng ở một đêm”

Nhất Thế nghe xong ngẩn người.

Tống An Thần ôm cô chặt hơn: “Hôm đó, thật ra anh nửa tỉnh nửa say nhưng vẫn buông thả bản thân.”

“...” Nhất Thế sững sờ trước lời thú nhận của Tống An Thần. Cô không thể tin được, Tống An Thần lại đồng ý hành vi “quấy rối” của cô, còn hết sức phối hợp nữa?

“Lúc đó, Nhất Thế,” Tống An Thần chớp mắt với cô, bàn tay anh bao bọc tay Nhất Thế đặt lên ngực mình “Em đặt tay lên ngực anh, luôn miệng kêu nóng.”

Mặt Nhất Thế đỏ lên, cắn răng.

“Em biết sau đó thế nào không?” Tống An Thần nheo mắt, cười tiếp. Nhất Thế có cảm giác chẳng lành, hể anh cười lên là y như rằng không có chuyện gì hay ho. Về mặt cô hoảng sợ, nhìn Tống An Thần chăm chăm.

Tống An Thần không nói ngay mà nhét tay Nhất Thế vào trong áo anh, lòng bàn tay đột nhiên nóng lên, mặt Nhất Thế cũng nóng theo. Tống An Thần kéo cô vào lòng “Em ngực như thế, đương nhiên do anh dẫn dắt rồi.”

“Anh...” Nhất Thế ngắc ngứ không nói được gì, chủ yếu là cô biết tình hình sau đó như thế nào. Thì ra không phải cô cưỡng bức anh mà là anh dụ dỗ cô?

“Xin lỗi em, vợ à.” Đột nhiên giọng điệu Tống An Thần quay một trăm tám chục độ, vùi đầu vào hõm cổ cô, hết sức đau thương. Anh tự trách mình, nếu không phải lúc đó ý loạn tình mê, không nên dụ dỗ cô, khiến Nhất Thế mang thai ngoài ý muốn, còn khiến cô chịu nhiều đau khổ như thế.

Nhất Thế rầu rĩ, không nói được gì, chỉ biết dựa vào lòng anh. Không có gì phải xin lỗi, đáng hay không đáng gì chứ, chỉ có nguyện ý hay không mà thôi. Cô luôn bằng lòng, bởi vì cô rất rất thích Tống An Thần, luôn như thế, chưa từng thay đổi.

Tống An Thần cúi đầu, hai tay đỡ lấy khuôn mặt vô tội của Nhất Thế “Sao không nói gì?”

“Em nên nói gì bây giờ?” Nhất Thế thắc mắc, cô không biết Tống An Thần muốn bày tỏ gì, đành ngậm thơ vô tội chớp mắt rồi lại chớp mắt...

Tống An Thần thờ dài “Không có gì, ngủ sớm đi, ngày mai còn phải động phòng nữa.”

“...” Ngày mai kết hôn, có điều động phòng... hình như bọn họ động phòng nhiều lần lắm rồi.

Hai người lại yên lặng. Sâu ngủ trong người Nhất Thế bò ra, cô mơ mơ màng màng nghe có người nói với mình, mơ mơ màng màng đáp lại.

“Bà xã, anh yêu em”

“Dạ.”

“Bà xã, ngực ghêch.”

“Ừ.”

“...”

“Bà xã, bây giờ chúng ta động phòng thử.”

“Được.”

Tôm lại, Nhất Thế đang ngủ, nói gì cũng ừ với dạ. Tống An Thần biết rồi, cứ thử mãi không chán, Nhất Thế cứ vậy mà ậm ừ đáp lại.

Tống An Thần không phải mặt người dạ thú, cởi áo quần ra, cảm thú cũng không bằng mà thôi.

Giáo đường gần quảng trường Waltz ở thành phố B đang cử hành một hôn lễ thật lớn. Trong giáo đường chật kín người, cha xứ đứng dưới thánh giá, đợi cô dâu xuất hiện.

Trước mặt cha xứ, Tống An Thần mặc lễ phục trắng hợp với dáng người thon dài, lại thêm khuôn mặt tuấn tú, toàn thân mang lại cảm giác vương giả cho người khác. Các y tá bên dưới không khỏi tặc lưỡi khen ngợi, vương tử quả nhiên có khí thế.

Về mặt Triệu Cát Tường đầy hăm mộ, y như sói đói muốn nuốt luôn cả cha xứ. Cha xứ cảm giác được ánh mắt nóng cháy của Triệu Cát Tường, liếc nhìn một cái, sợ đến nổi hồn vía lên mây.

“Ánh mắt em nóng quá rồi đấy.” Tiểu Trác Từ ngồi bên nhắc nhở Triệu Cát Tường.

Triệu Cát Tường lườm anh ta, cảm thấy anh chàng chẳng hiểu phong tình gì cả, biểu hiện của cô như thể chẳng phải là phát tín hiệu chân thật đáng tin cậy nhất sao? Nói với Tiểu Trác Từ, cô muốn gì? Thế mà tên ngu ngốc này, còn giả bộ ngốc... tức quá!

Cửa giáo đường mở ra, trong ánh sáng chói lọi hắt ngược, Nhất Thế được ba dắt đi chậm rãi vào giáo đường.

Khoảnh khắc cánh cửa rộng mở, Nhất Thế nhìn thấy anh đứng cách cô năm mươi mét trên tấm thảm đỏ, mặt mày rạng rỡ, mắt ngập ý cười, gương mặt tuấn tú vô song.

Gương mặt tươi cười của Tống An Thần vẫn thế, rất ưa nhìn.

Nhất Thế căng thẳng đi về phía anh. Ông Diệp khe khẽ an ủi cô: “Không sao, đừng căng thẳng.”

“Đồng người quá. Mà sao con không biết ai hết? Cả người nước ngoài cũng có?” Dư quang nơi khóe mắt Nhất Thế liếc một vòng, không khỏi ngạc nhiên.

“Bạn cũ của ba và chú Tống con ở khắp nơi chạy tới. Người nước ngoài chắc là mẹ An Thần mời.” Hai cha con vừa vặn đi ngang chỗ ngồi của bà Tống. Bà nhìn cô mỉm cười, lúm đồng tiền thoáng hiện, ngọt như mật.

Rốt cuộc cũng đi tới cạnh Tống An Thần. Nhất Thế đứng trước mặt anh, hai má đỏ lên. Ông Diệp đặt tay Nhất Thế vào tay Tống An Thần “Sau này con hãy chăm sóc Nhất Thế nhé.”

“Dạ, ba.” Tống An Thần nắm tay cô, thì thầm bên tai cô “Em là của anh, ai cũng biết rồi.”

“Anh cũng là của em, mọi người đều biết.” Nhất Thế nói, câu này cô nói rất nghiêm túc. Dù sao Tống An Thần là hàng hot, còn cô chỉ là hàng ế. Câu này nên để hàng ế nói với hàng hot thì hơn.

Tống An Thần ngó ra, bật cười.

Cha xứ bắt đầu tụng: “Ta được các con coi trọng, chủ trì hôn lễ cho các con, trách nhiệm của ta không chỉ ở buổi lễ này mà thôi. Sau này bất kể các con có vấn đề gì, ta đều nguyện ý chịu trách nhiệm với các con. Hi vọng các con gắn bó cả đời. Nếu hôn nhân có rạn nứt, mong các con trước khi đưa ra quyết định to lớn gì hãy thương lượng với ta. Để Chúa có cơ hội hiểu rõ. Các con sẽ hết sức vui mừng nhận thấy Chúa tác thành đại sự cho các con, mang lại hòa thuận cho gia đình, giúp các con có được cuộc sống mỹ mãn.”

Tống An Thần và Nhất Thế cùng gật đầu.

Cha xứ hài lòng mỉm cười nói tiếp: “Hiện tại để chúng ta cùng thề trước mặt Chúa. Ta muốn hỏi mỗi người các con cùng một vấn đề. Đây là một câu hỏi rất dài, nhưng mong các con hãy thành thật trả lời. Sau khi nghe xong mới đáp: chú rể, con có bằng lòng cưới cô dâu làm vợ, theo kinh thánh dạy bảo sống chung với cô ấy, kết thành một thể với cô ấy trước mặt Chúa, yêu cô ấy, tôn trọng cô, bảo vệ cô, giống như yêu chính bản thân con. Dù cô ấy ốm đau hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo hèn, luôn chung thủy với cô, đến khi từ bỏ thế giới này?”

Tống An Thần quay sang nhìn Nhất Thế, chớp mắt với cô “Con bằng lòng.”

Cha xứ tiếp lời: “Cô dâu, con có bằng lòng gả cho chú rể, cùng chung sống với anh ấy như kinh thánh dạy, kết thành một thể với anh ấy trước mặt Chúa, yêu anh ấy, tôn trọng anh, bảo vệ anh, giống như yêu chính bản thân con. Dù anh ấy ốm đau hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo hèn, luôn chung thủy với anh, đến khi từ bỏ thế giới này?”

“Con bằng lòng.” Về mặt Nhất Thế hơi gượng gạo.

“Được rồi, các con chính thức là vợ chồng. Trao đổi nhẫn đi.”

Phù rể đưa nhẫn cho chú rể, Nhất Thế nhìn mà ngạc nhiên không thôi, có cần rêu rao vậy không, mua viên đá to như thế. Kim cương mượn ánh sáng lọt qua cửa sổ trên mái giáo đường phát ra ánh sáng lấp lánh, làm mắt Nhất Thế hơi nhói.

Tống An Thần cẩn thận nắm tay cô, đeo nhẫn lên ngón tay vô danh. Rốt cuộc anh không cảm thấy ngón tay trống trơn của cô thiếu cái gì nữa. Nhất Thế cũng đeo nhẫn cho anh, cả giáo đường vỗ tay rầm rầm.

Nhất Thế mượn lúc “chiến tranh loạn lạc” náu áo Tống An Thần hỏi nhỏ “Nếu có ngày anh đổi ý thì làm sao đây?”

“Đơn giản mà...” Tống An Thần nói “Em cũng đổi ý.”

“...”

Tổng An Thần trực tiếp vén khăn voan trên đầu cô.

Cha xứ bối rối, vội vàng nói “Không được không được, chưa tới lúc vén khăn...” Cha còn chưa nói xong, hai tay Tổng An Thần đã đỡ lấy má Nhất Thế, hôn lên môi cô.

Cha xứ lập tức chấp tay tạo dấu thánh giá trước ngực nhắm mắt lầm bầm “Lạy Chúa, bọn trẻ không hiểu chuyện, a men!”

Bà Tổng sán lại, kề tai Nhất Thế thì thào. Không biết là nói gì mà Nhất Thế phì cười. Tổng An Thần đột nhiên có cảm giác bất an, đưa mắt hỏi dò mẹ, bà Tổng lại làm bộ làm tịch trở về chỗ ngồi, xem kịch.

Cha xứ thấy hai người tách ra, tiếp tục trình tự hôn lễ “Chú rể, con có thể hôn cô dâu.”

Song...

Nhất Thế nhảy vọt qua, nhào vào Tổng An Thần, hai cánh môi in lên.

... Chung quanh lặng ngắt.

Cha xứ lại chấp tay tạo dấu thánh giá trước ngực, vẻ mặt khổ sở “Chúa ơi, bọn trẻ vẫn không hiểu chuyện, a men!”

Nhất Thế cười hì hì nói với Tổng An Thần “Hóa ra, số mệnh của anh đã định sẵn là em.”

Tổng An Thần nhú mày, đưa mắt nhìn mẹ. Bà Tổng le lưỡi, nhún vai tỏ vẻ vô tội. Nhất Thế vui trong lòng anh “Lúc anh đầy năm chọn đồ, nhớ anh chọn gì không?”

“...” Tổng An Thần không nói nhưng hiếm khi mặt anh đỏ thê này. Da mặt dày hơn vách tường rồi cuộc cũng không giữ vững được.

Nhất Thế cười đắc ý, lòng lại mềm mại vô cùng.

Bà Tổng nhìn đáng vẻ ngọt ngào của hai người, đột nhiên mỉm cười trong lòng. Rồi cuộc con bà cũng tóm được con dâu nuôi từ bé. Ái chà! Bà Tổng đã nói gì với Nhất Thế? Thật ra là...

“Con dâu nuôi từ bé, năm đó con và An Thần cùng chọn đồ vật, nó tóm lấy con, cứ dúi vào người con mà gào khóc.”

Có khi, sự việc cứ thế mà lên sân, số mệnh đã định... Tổng An Thần sẽ yêu Diệp Nhất Thế.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 45: Phiên ngoại 1

Gần đây Nhất Thế rất buồn bực. Chủ yếu là vì cô cảm thấy Tổng An Thần không yêu cô nữa. Trực giác của phụ nữ là chuẩn xác nhất, vì thế mà cô khó chịu thật lâu. Sau khi kết hôn, Tổng An Thần để Nhất Thế nghỉ việc, ở nhà làm vợ toàn thời gian, Nhất Thế vốn dĩ lười biếng, vui vẻ đồng ý.

Nhưng mới vài tháng, Nhất Thế đã thấy tịch mịch. Tuy rằng có Triệu Cát Tường cũng ở nhà làm bà nội trợ bầu bạn, song... cô càng lúc càng cảm thấy Tổng An Thần không còn mãnh liệt với cô nữa.

Lúc phụ nữ cảm thấy sợ hãi, trống trải sẽ tìm người thổ lộ. Thế là Nhất Thế tìm Triệu Cát Tường. Gọi điện thoại tới, Triệu Cát Tường đang ăn dưa hấu, miệng ngồm ngoàm hỏi “A lô? Qua nói chuyện chơi? Tớ đang ăn dưa hấu mà.”

“Qua đi mà, người ta đang buồn đây.”

“Được rồi, lát nữa qua nhà cậu.”

Triệu Cát Tường chạy tới nhà Nhất Thế xong, đầu tiên cắt trái dưa hấu nhỏ trong nhà Nhất Thế, ôm lên lầu ngồi trên ghế dựa, vừa ăn vừa nghe Nhất Thế cầu nhàu.

“Tớ cảm giác Tổng An Thần ngoại tình.” Mặt Nhất Thế y như cô vợ nhỏ bị tổn thương.

“Sao nói vậy?” Triệu Cát Tường không dừng lại, tiếp tục ăn dưa.

“Anh ấy không mãnh liệt như trước nữa.” Nhất Thế buồn bực.

Triệu Cát Tường khựng lại, ôm đưa nhìn Nhất Thế lấy làm lạ. Nhất Thế bị Triệu Cát Tường nhìn như nhìn quý đến nỗi lông tơ dựng đứng, hắng giọng hỏi lại: “Nhìn cái gì?”

“Câu nói mãnh liệt là...” Triệu Cát Tường dài giọng, mập mờ thấy rõ.

Nhất Thế đỏ mặt gật đầu.

“Anh ta làm sao mà không mãnh liệt nữa?” Triệu Cát Tường tiếp tục ăn dưa, há mồm tap một miếng lớn.

“Bây giờ mỗi bận anh ấy chỉ làm một lần.”

“Phụt.” Thiếu điều Triệu Cát Tường phun hết dưa ra, mặt mày rúm ró nhìn Nhất Thế. Cô cảm thấy Nhất Thế muốn ăn đòn, cái gì mà háo sắc, coi như được mở rộng tầm mắt rồi. Lúc đầu nhất định là bị bộ dạng của Nhất Thế lừa gạt. Nhất Thế lập tức bổ sung thêm một câu “Lúc trước mỗi bận làm ít nhất ba lần.”

Triệu Cát Tường hết chỗ nói rồi. Anh Tổng này hơi bị giỏi đấy. Có lẽ là anh Tổng bồi dưỡng đa phương diện, khơi mào tiềm năng chôn giấu của Nhất Thế, vì thế mới ăn nhịp với nhau, vợ chồng trẻ khá “hạnh phúc” = _ =

“Chỉ vì vậy mà cậu cho là anh ta không còn nòng nân nữa?” Triệu Cát Tường cảm thấy, thật ra là tại Nhất Thế muốn mà không được mới sinh bất mãn.

“Còn nữa.” Nhất Thế đập bàn giận dữ.

Triệu Cát Tường kinh hồn, nhìn Nhất Thế đang tức tối.

“Mỗi lần rõ ràng anh ấy còn muốn nữa nhưng không làm.” Về mặt Nhất Thế như sắp phát điên. Mặt Triệu Cát Tường đổi sang màu đen, miệng sắp rút gân tới nơi. Nhất Thế tiếp tục phẫn nộ bùng bùng “Anh ấy làm người ta giận sôi gan, chắc chắn là có đàn bà bên ngoài nên không còn sức nữa.”

“Có khả năng.” Triệu Cát Tường gật đầu.

Nhất Thế nghe Triệu Cát Tường nói vậy, tức thì rầu rĩ, nước mắt hoen mi, chực chờ trào ra. Vị chua bốc lên đầu, vừa nghĩ đến chuyện Tổng An Thần có người khác là thấy uất ức.

Triệu Cát Tường thấy Nhất Thế như sắp khóc đến nơi, vội vàng dỗ dành: “Nói không chừng tại bạn quá.”

“Làm gì có, mấy ngày trước được nghỉ, anh ấy cũng thế.”

Triệu Cát Tường làm bộ cẩn thận suy nghĩ: “Hiện tượng này bắt đầu có từ lúc nào?”

Nhất Thế âm ức: “Tuần trước nữa, vốn dĩ đang êm đẹp. Trời nóng lên, tớ ăn không vô, anh ấy còn mua đồ ăn vặt cho tớ, làm chút thức ăn thay đổi khẩu vị nữa. Bây giờ lại cấm tớ ăn đủ thứ, không cho ăn cay, không cho uống Cola, nước có gas.”

Triệu Cát Tường cau mày không nói.

Nhất Thế cũng buồn bực. Cô thấy mình rất ủy khuất. Khoan nói tới chuyện muốn mà không được, chỉ riêng việc anh thay đổi thái độ với cô, từ một con búp bê sứ nâng niu trong lòng bàn tay biến thành bã cám thật sự khiến cục hoa thất lại.

Tay Triệu Cát Tường đột nhiên xuất hiện một cái điện thoại, đặt bên tai cô, nói chớ vào: “Bác sĩ Tổng, anh nghe hết rồi chứ? Tôi nghĩ vấn đề anh muốn biết nằm ở đó đó.”

Nhất Thế há hốc miệng, chỉ Triệu Cát Tường muốn nhe nanh múa vuốt.

“OK! Bye bye.” Triệu Cát Tường ngắt điện thoại, cười nói “Vấn đề của cậu, bác sĩ Tổng nói, anh ấy sẽ nhanh chóng giải quyết, bảo cậu chờ đến tối.” Triệu Cát Tường nhướn mày cười gian, về mặt nhìn hết sức thô bỉ.

Nhất Thế tức điên, đấm ngực dậm chân nhưng vô dụng. Tối nay giải quyết? Tiêu rồi.

Để tránh chiến tranh, Nhất Thế giả bộ ngủ. Chập tối đã nằm trên giường đếm cừ. Đến khi bên ngoài vang lên tiếng đóng cửa, cô vẫn tỉnh như sáo. Nhất Thế hoảng hồn, trùm kín chăn ra sức giữ vững tinh thần. Giả bộ ngủ, giả bộ ngủ.

Nhất Thế cảm nhận được có người ngồi trên giường, nghe được tiếng cời quần áo sột soạt, chặn bị người vạch ra...

Tim cô đập bùm bùm không ngừng. Nhất Thế cảm thấy có người vuốt ve cô đầy yêu thương, có người ôm cô vào lòng... không được, tiếp tục vờ ngủ. Vờ ngủ... cô tự nhủ với chính mình.

“Đừng làm bộ nữa, tim đập y như trống ấy.” Tổng An Thần kí đầu cô.

Nhất Thế đau khổ mở mắt, nhìn anh ra về tội nghiệp. Tổng An Thần bắt đầu cời đồ cô ra. Nhất Thế kêu la ầm ỹ, giãy khỏi lòng anh, túm chặt quần áo, đáng vẻ kinh hồn chưa tỉnh, ánh mắt đầy khí thế “anh đừng lại đây.”

“Em tính mặc đồ mà ngủ sao?” Tổng An Thần cười dờ mếu dờ.

Lúc này Nhất Thế mới cúi đầu nhìn. Cô cứ mãi lo chuyện giả bộ ngủ, không ngờ cả đồ cũng không thay. Nhất Thế xấu hổ cười cười, chuẩn bị xuống giường thay áo ngủ.

Tổng An Thần giữ cô lại, kéo cô vào lòng “Nghe nói gần đây em rất bất mãn với anh.”

Nhất Thế cười khan “Đâu có, em chọc Cát Tường thôi.”

“Thật sao?” Tổng An Thần nheo đôi mắt dài nhỏ thành một đường chỉ, y chang con cáo già. Nhất Thế liếc chết mím môi, đối mặt với anh.

Tổng An Thần bó tay “Thật ra anh cũng muốn làm nữa.”

Rồi sao?

Tổng An Thần hôn trán Nhất Thế, về mặt hết cách với cô “Đáng tiếc giai đoạn này không được.”

Nội tâm Nhất Thế kêu gào, vì sao, vì sao...”

“Em đi đi.” Tổng An Thần tiếc nuối buông Nhất Thế, ra hiệu cho cô đi thay áo ngủ. Có điều Nhất Thế không chịu đi, cô chỉ muốn biết tại sao, tại sao giai đoạn này không thể?

Cô không nhúc nhích, cúi gằm, thỉnh thoảng lại lén lút ngược lên nhìn trộm Tổng An Thần, còn anh thì híp mắt nhìn cô. Thôi được, cô đấu với Tổng An Thần, chưa thắng bao giờ, đành yếu ớt nói chả có chút khí thế nào: “Vì sao không được chứ?”

Nói xong, Nhất Thế muốn đập đầu tự tử.

“Phi...” Tổng An Thần phì cười, đưa mắt nhìn cô: “Không phải em nghĩ anh ngoại tình sao? Quả thật là anh ngoại tình rồi, phải chăm sóc người ta.”

Mặt Nhất Thế cứng ngắc, môi mím chặt: “Quen thế nào?” Cô phải trấn tĩnh, tục ngữ có câu bảy năm là ngựa ngáy, mẹ nó anh ta mới có nửa năm đã chịu không nổi rồi.

“Quen qua em” Tổng An Thần bày vẻ mặt vô tội.

Nhất Thế trừng mắt “Ai?”

“Rất thân với em.”

Thân thiết với Nhất Thế ngoài Triệu Cát Tường ra còn ai nữa? Lại liên tưởng đến cảnh Triệu Cát Tường và Tổng An Thần thông đồng ăn ý hôm nay, Nhất Thế càng không thể tự thoát ra được, cô bị bạn thân cướp chồng? Cảm giác bị tổn thương nặng nề, Nhất Thế hung dữ mắng: “Chó má.”

Tổng An Thần làm bộ sững sờ: “Hả? Sao em mắng chồng mình là chó hả?”

“Em hận...” Nhất Thế còn chưa nói hết mấy lời độc địa, Tổng An Thần đã đưa cho cô một tờ giấy.

Nhất Thế lấy làm lạ giựt lấy tờ giấy, nghi hoặc nhìn Tổng An Thần, anh chỉ cười cười, ra hiệu cho cô xem xong hãy nổi nóng.

Đó là một tờ báo cáo, góc trái ghi tên cô, Diệp Nhất Thế.

G2 L2: Mang thai 10+1 tuần

ROA, G2P240+1

Kết luận: mang thai lần hai, hiện tại thai nhi được 10+1 tuần, vị trí thai nhi gối đầu ở phía trên). Nhất Thế sững sờ.

Tổng An Thần than thở “Có ai đi mắng chồng và con mình như thế không, chó má?” Tổng An Thần nheo nheo má Nhất Thế “VẬY em chính là chó mẹ rồi.”

Nhất Thế đột nhiên khóc òa lên, ôm ghì lấy Tổng An Thần “Ông xã, em có con rồi. Rốt cuộc em cũng có con rồi.”

Tổng An Thần dờ khóc dờ cười, ôm lấy cô “Em cứ hời hợt thế. Khẩu vị không tốt, thường hay buồn nôn, ham ngủ, vậy mà không để ý tình trạng của mình.”

Nhất Thế sụt sịt mũi “Em đâu có nghĩ nhiều như thế, em cho là...” Cô luôn nghĩ mình phải điều dưỡng rất nhiều năm. Năm đó bác sĩ nói với cô, cô phải bồi bổ vài năm, lại thêm từ sau khi lăn trên giường với Tổng An Thần, cô vẫn không có. Cô nghĩ, “vài năm” chắc là phải chờ nhiều năm nữa, có khi là cả

đòi. Không ngờ...

“Thời gian mang thai, chúng ta phải tiết chế một chút, biết không?” Tống An Thần véo mũi cô, cười như không cười. Nhất Thế rung rung nước mắt nhìn anh “Anh không nói sớm, hại em lo lắng không đâu.”

“Anh muốn xem thử đến chừng nào em phát hiện ra. Ai dè em đó, đầu óc chả biết nghĩ đi đâu, lại nghĩ tới cái kia, xem ra chưa dạy em đủ rồi.”

Nhất Thế nghiêng răng nghiêng lợi. Tống An Thần đúng là biết mượn cớ, chắc chắn là định chinh cô, nhất định là thế.

Hình như Tống An Thần biết Nhất Thế nghĩ gì, bật cười, tóm lấy eo cô. “Được rồi, phu nhân đã bắt mẫn vì không được như ý như thế, chồng em có lý nào lại bỏ mặc? Lại đây, em yêu, chúng ta mau thay đồ.”

Nhất Thế trừng anh “Không cần.”

Tống An Thần chớp mắt “Vợ, thỉnh thoảng lần lần sẽ giúp con phát triển khỏe mạnh.”

Nhất Thế nghi ngờ nhìn Tống An Thần, vẻ mặt không tin. Tống An Thần mỉm cười rất hài hòa, nhìn hết sức chân thành. Nhất Thế nghĩ nghĩ, sau đó chôn mặt trong lòng Tống An Thần “Vậy thì đến đi.”

Con, để con phát triển khỏe mạnh, cho nên cần phải lần lần một chút. Nhất Thế nghĩ...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Phiên ngoại 2

Liên quan đến chuyện hôm Nhất Thế sinh con, đúng là một chuyện bi hài. Hai người đã tính ngày đàng hoàng, trước ngày dự sinh một tuần sẽ vào bệnh viện chờ. Không dè khoảng chín tháng mười ngày, một buổi trưa...

Buổi chiều Tống An Thần có ca trực nên trưa không về nhà. Một mình Nhất Thế ở nhà, kêu đồ ăn bên ngoài, vác cái bụng bự ngồi trên sofa xem ti vi. Tống An Thần nói phải chú ý dưỡng thai cho con cho nên Nhất Thế xem tin tức trên kênh CCTV. Tinh thần yêu nước phải khơi dậy từ trong bụng mẹ. Khổ nỗi cái kênh tin tức này chán muốn chết. Nhất Thế buồn mất, len lén ấn kênh khác, tìm kênh phim thần tượng.

Câu chuyện kể về một thiếu nữ ngây thơ lãng mạn, yêu một công tử giàu có đẹp trai. Công tử kia vốn là một tay ăn chơi phóng đảng cực kỳ, vô tình gặp gỡ thiếu nữ ngây thơ, thay đổi triệt để, rửa tay gác kiếm, từ tẻ yêu thương cô ấy. Không dè, một ngày xuất hiện nữ phụ từng khiến công tử yêu điên cuồng. Hai người đã từng rất yêu thương nhau, về sau vì hiểu lầm mà chia tay, hiện tại muốn nối lại tình xưa. Nào ngờ công tử đã trao cả tim mình cho thiếu nữ kia, chỉ dành ba chữ cho yêu cầu của nữ phụ: không có cửa. Nhưng nữ phụ theo đuổi ráo riết, trăm phương ngàn kế tìm cách gây hiểu lầm giữa hai người. Trong đó, một lần nữ phụ hôn công tử ngay trước mặt thiếu nữ ngây thơ, thế là series sụt mướt Quỳnh Dao xuất hiện. Hai mất thiếu nữ dầm lẹ, lắc đầu không dám tin, lắp bắp: “Không, không, không, không thể thế được, sao có thể, không thể như thế, em không muốn.”

Thế còn chưa xong, thiếu nữ ngây thơ điên cuồng bỏ chạy. Công tử phản khởi đuổi theo. Trời bỗng đổ mưa như trút, công tử đuổi theo, ôm lấy thiếu nữ lay như bị động kinh: “Không phải như em nghĩ đâu, không phải...”

“Anh buông em ra... em tin những gì mình thấy, em...”

Còn không đợi thiếu nữ phát huy một màn Quỳnh Dao, công tử không thèm nghe nữa, hôn đã rồi nói.

Kể đó... một màn hôn dài triển miên đau khổ. Nhất Thế cảm thấy, cả đoạn phim, coi được nhất chính là màn hôn này. Những cái khác, cô hết biết nói gì.

Đang xem diễn hôn, dưỡng thai phát huy tác dụng. Bụng cô bắt đầu đau. Nhất Thế nhú mày, nghĩ bụng, tiêu rồi, dưỡng thai quá hấp dẫn làm cảm thú con trong bụng nổi thú tính rồi.

Cô che bụng bự, muốn gọi điện thoại thì chuông cửa vang lên. Nhất Thế mừng rỡ lướt qua, vất vả mở cửa, một cô bé cười tươi rói: “Chị, đồ ăn chị gọi.”

“Giúp chị với, chị sắp sinh rồi, gọi 120 dùm chị.”

Sau đó, Nhất Thế vỡ nước ối ở nhà, nếu 120 không đến, dám cô sẽ sinh ở nhà lắm. May mà cấp cứu đến kịp, đưa cô vào bệnh viện.

Quả nhiên Nhất Thế sinh ra một cảm thú con, bé trai bởi vì xem diễn hôn, không chờ kịp mà sinh non... mỗi lần xem phim có cảnh hôn, Nhất Thế lại nhớ đến bi kịch dưỡng thai của mình.

Tổng An Thần thường hay trách Nhất Thế hồi đó xem bộ phim thần tượng kia. Bởi vì con bọn họ đã thừa kế tính hoa của phim thần tượng, thừa kế tính cách của anh chàng nam chính trong phim, playboy chính cống.

Cô giáo giữ trẻ thường xuyên thăm viếng. Nguyên nhân thì thiên hình vạn trạng, nhưng moi đến gốc rễ thì toàn là do cảm thú con nhà Nhất Thế gây ra.

Cảm thú con tuy mới có ba tuổi rưỡi nhưng đã thừa hưởng dung nhan khuynh quốc khuynh thành của ba nhóc, đa số các bé gái trong trường mẫu giáo đều thích nhóc. Cảm thú con lại chẳng phát huy tính thần phụ nữ là rác rưởi trừ mẹ như ba nhóc, cảm thú nhỏ này ai cũng không từ chối, trêu hoa ghẹo cỏ.

Cô giáo giữ trẻ tố cáo: “Jon nhà chị đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn, lần trước hôn Ái Ái cùng lớp, nói ngon nói ngọt một đồng làm Ái Ái nói không gả cho ai ngoài bé. Hôm nay lại âm ỷ với một cô bé khác, chọc cho Ái Ái nổi trận lôi đình, đánh lộn với cô bé kia. Trời ạ... loạn hết lên.”

“Còn nữa, Jon nhà chị đặc biệt rất giỏi đếm số, hỏi bé có bao nhiêu bạn gái, bé đếm rất chính xác nhưng bình thường phát quà vặt, lại lấy nhiều nhất. Rõ ràng là đếm sai nhưng chết cũng không chịu nhận.”

“Còn nữa...”

Tóm lại giáo viên mẫu giáo thường xuyên tới nhà mắng vốn. Lần nào Nhất Thế cũng phải xấu hổ cười ứng phó, sau đó giả bộ tức giận phê bình cảm thú con “Quá sức mất mặt, sao con có thể làm như thế?”

“Không phải vì tâm hồn bị tổn thương sao. Mẹ, mẹ không biết đàn ông xấu xa là do trái tim từng bị thương à?”

Nhất Thế muốn >_<, cảm thú nhỏ nhà cô động chút là giầy vò biết nói triết lý từ hồi nào vậy?

“Con bị thương gì chứ?” Nhất Thế đành phải dạy dỗ cảm thú con không biết nghe lời.

“Người phụ nữ con yêu đi yêu người khác.” Cảm thú con dụi mắt đau lòng, hàng mi dài rũ xuống nhìn không ra biểu cảm trong mắt nhóc.

Miệng Nhất Thế co giật, con nít mới bảy lớn, biết cái gì!

Song Nhất Thế vẫn bày ra bộ dạng giáo viên hướng dẫn, hỏi: “Con yêu ai hả?”

“Một bà già.”

Áp lực quá lớn, không phải chứ!?

“À?”

“Mẹ.”

Ngã ngira! Mặt Nhất Thế đen như đất nòi, bắt lực nói: “Mẹ vẫn yêu Jon mà...”

“Làm gì có, mẹ suốt ngày ngủ với ba, không ngủ với con.” Cảm thú nhỏ ghen tị, hậu quả thật nghiêm trọng, những bé gái khác bị vạ lây. Nhất Thế cảm khái, cô đúng là tội đồ, sinh ra một cảm thú, dạy dỗ thành yêu nghiệt.

Nhất Thế chỉ biết nói: “Vậy Jon muốn mẹ làm thế nào?”

“Sau này trong mắt mẹ chỉ được có một mình con, phải hôn hôn con, ngủ với con.” Cảm thú nhỏ nói nghiêm túc. Nhất Thế khóc không ra nước mắt, đành gạt đầu. Dù sao nhóc vẫn là trẻ con ưa được dỗ dành.

Có điều, cảm thú nhỏ này quả nhiên là con của cảm thú, từ nhỏ bụng dạ đã đen tối muốn chết.

“Mẹ, con khó chịu, đau bụng.” Cảm thú nhỏ lại kêu đau bụng.

Chủ yếu là cảm thú nhỏ bị lạnh nhạt. Ba vừa về tới nhà liền lôi mẹ vào phòng, thật lâu cũng không thấy ra. Cảm thú nhỏ rất sợ cảm thú, chỉ cần nhóc không ngoan, cảm thú sẽ bắt trói mẹ, nửa ngày cũng không thấy đâu.

Nhất Thế vội vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng, đến phòng con, thấy cảm thú nhỏ đang lăn lộn trên giường. Nhất Thế hỏi dồn: “Đau chỗ nào?”

“Bụng, bụng...”

Cảm thú nhỏ chỉ vào bụng, kéo tay Nhất Thế, nặn ra hai giọt nước mắt, kêu gào. Nhất Thế dỗ dành cảm thú nhỏ, xoa trán nhóc: “Mẹ bôi thuốc cho con.”

“Mẹ cùng con là được.” Cảm thú nhỏ bắt đầu chơi xỏ lá. Nhất Thế khóc dở mếu dở “Con muốn mẹ cùng con thế nào?”

“Ngủ cùng con, không cho ngủ chung với ông già kia.” Cảm thú nhỏ nổi cáu, gào toáng ra ngoài cửa. Nhất Thế sùng sốt, quay lại nhìn, Tổng An Thần đã

ăn mặc chỉnh tề, tựa nửa người vào cửa, nhìn cầm thú con.

Cầm thú nhỏ này, chỉ dựa vào một chút kỹ xảo nhỏ đã điều võ dương oai rồi. Nhất Thế lại đau lòng cầm thú nhỏ, nói với Tống An Thần: “Ông xã, anh ngủ trước đi, hôm nay em ngủ chung với Jon.”

Tống An Thần quét mắt nhìn trừng trừng cầm thú nhỏ. Nhóc cầm thú né ánh mắt giết người của Tống An Thần, trốn ra sau lưng Nhất Thế, nũng nịu: “Mẹ... ông già dữ quá.”

“Ông xã.” Nhất Thế trách móc. Tống An Thần lườm cầm thú nhỏ một cái, vẻ mặt cực kỳ bức mình.

“Ông xã, ngủ ngon, chụt.” Nhất Thế chu miệng, hôn gió một cái.

Nhóc cầm thú không chịu thua, vội vàng níu Nhất Thế “Con cũng muốn, con cũng muốn...”

“Chụt!” Nhất Thế hôn chóc lên miệng cầm thú nhỏ một cái. Nhóc cầm thú thỏa mãn, không biết sống chết đắc ý chọc Tống An Thần. Mặt Tống An Thần tỉnh bơ, không để ý đến cầm thú nhỏ, nói với Nhất Thế: “Em ngủ sớm đi.”

“Dạ.” Nhất Thế cười. Tống An Thần không thèm liếc nhóc cầm thú lấy một cái, đi thẳng về phòng. Hình như cầm thú nhỏ bắt mắt Tống An Thần phớt lờ nhóc, lâu lâu: “Mẹ, hôm nay ôm con ngủ.”

“Được.” Nhất Thế ôm cầm thú nhỏ, thật tình dờ khóc dờ cười.

Cầm thú nhỏ sung sướng chui trong lòng Nhất Thế, há hê. Hôm nay nhóc chiếm được mẹ rồi, rốt cuộc ông già kia không có phần. Khoái cảm thắng lợi khiến nhóc cầm thú hết sức thỏa mãn, đây là cảm giác thành tựu của trẻ con đây...

Nhất Thế ôm cầm thú nhỏ ngủ. Thời gian nghỉ ngơi của nhóc cầm thú rất quý giá, không tới một lát đã ngủ khì. Nhất Thế nhìn con đã ngủ say, lòng thấy buồn cười. Cô cảm thấy rất thỏa mãn, tuy bên mình có hai cầm thú nhưng luôn khiến cô thấy hạnh phúc khó nói nên lời.

Nhớ tới cái mặt thú hoắc của Tống An Thần trước khi đi Nhất Thế lại muốn cười. Vốn dĩ hai người còn đang nòng nài, ai ngờ cầm thú nhỏ làm loạn, bãi công giữa đường. Nhất Thế nghĩ, nhất định Tống An Thần không được thỏa mãn, ngứa ngáy muốn cắn nhóc cầm thú đây.

Hình như từ sau khi Nhất Thế và Tống An Thần có cầm thú nhỏ này xong, cuộc sống có không ít lạc thú, ít nhất Nhất Thế thấy rất vui.

Nằm trên giường, tâm lý lại thoải mái, mệt mỏi dần kéo tới, cuối cùng Nhất Thế vuốt ve khuôn mặt tròn trịa của cầm thú nhỏ liền ngủ thiếp đi. Đến nửa đêm, Nhất Thế mơ mơ màng màng cảm giác mình đang lơ lửng, hình như có người bế mình lên.

Nhất Thế giật mình tỉnh lại, phát hiện cô bị Tống An Thần bế lên đi về phòng mình. Nhất Thế kinh ngạc không nói nên lời, không nhịn được hỏi: “Chồng à, anh bế em đi đâu thế?”

“Về phòng ngủ.”

“Ngủ ở phòng Jon cũng giống nhau mà.”

Tống An Thần xụ mặt nhìn Nhất Thế. Nhất Thế hết chỗ nói, cảm thấy quan hệ cha con như vậy không ổn, bèn nói: “Hay là anh cũng vào phòng Jon ngủ chung? Vậy thì tốt hơn.”

“Không được, anh có chuyện quan trọng.”

“Hả?”

“Hồi nãy nằm mơ, thấy chúng ta đang làm việc, kết quả mơ được một nửa thì tỉnh nên ôm em về phòng tiếp tục làm.”

“...”

Quả nhiên, gừng già vẫn cay hơn. Cuối cùng vẫn là Tống An Thần chiến thắng...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ, Nhất Thế Cần Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.